

Grey Scale #13

Part Code
ST1316

DANES
PICTA
.COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

Platnik 1 Szpitala Okregowego

ZATWIERDZONE DO UŻYTKU SŁUŻBOWEGO WE WSZYSTKICH FORMACJACH WOJSKOWYCH ZARZĄDZENIEM II WICEMINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH I SZEFA ADMINISTRACJI ARMII - M. S. WOJSK. DEP.
INT. Nr. 4950/INT. OG. - 99 Z 27 WRZEŚNIA 1934 R.

UPOSAŻENIE WOJSKA

ORAZ

FUNKCJONARIUSZÓW PAŃSTWOWYCH
I KONTRAKTOWYCH W ADMINISTRACJI
WOJSKOWEJ

ZBIÓR AKTUALNYCH POSTANOWIEŃ,
UZUPEŁNIONY WYCZERPUJĄCMI
OBJAŚNIENIAMI I PRZYKŁADAMI

WYDANIE TRZECIE

NAKŁADEM KOŁA OFICERÓW INTENDENTÓW

W A R S Z A W A - 1935

ZATWIERDZONE DO UŻYTKU SŁUŻBOWEGO WE WSZYSTKICH FORMACJACH WOJSKOWYCH ZARZĄDZENIEM II WICEMINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH I SZEFA ADMINISTRACJI ARMJI – M. S. WOJSK. DEP. INT. Nr. 4950/INT. OG. – 99 Z 27 WRZEŚNIA 1934 R.

Dz. 41. 22 15. 7. 3
24. 11. 60

UPOSAŻENIE WOJSKA

ORAZ

FUNKCJONARIUSZÓW PAŃSTWOWYCH
I KONTRAKTOWYCH W ADMINISTRACJI
WOJSKOWEJ

ZBIÓR AKTUALNYCH POSTANOWIEŃ,
UZUPEŁNIONY WYCZERPUJĄCEMI
OBJAŚNIENIAMI I PRZYKŁADAMI

WYDANIE TRZECIE

NAKŁADEM KOŁA OFICERÓW INTENDENTÓW

W A R S Z A W A – 1935

Rep. i Prep

Dziś 2000 rok		Redz	1935
Nr. dow. pol. str. 602 L. p. 2058		obr	DATA
obr. pion. str.			
poz.			
Ra. mat. jed. uz. fol.			
Kart. uch. Nr. 207. poz. 1.			

ZATWIERDZONE DO UŻYTKU SŁUŻBOWEGO WE WSZYSTKICH FORMACJACH WOJSKOWYCH ZARZĄDZENIEM II WICEMINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH I SZEFA ADMINISTRACJI ARMJI — M. S. WOJSK. DEP. INT. Nr. 4950/INT. OG. — 99 Z 27 WRZEŚNIA 1934 R.

UPOSAŻENIE WOJSKA

ORAZ

FUNKCJONARIUSZÓW PAŃSTWOWYCH
I KONTRAKTOWYCH W ADMINISTRACJI
WOJSKOWEJ

ZBIÓR AKTUALNYCH POSTANOWIEŃ,
UZUPEŁNIONY WYCZERPUJĄCEMI
OBJAŚNIENIAMI I PRZYKŁADAMI

WYDANIE TRZECIE

NAKŁADEM KOŁA OFICERÓW INTENDENTÓW

W A R S Z A W A — 1935

355, 340

Biblioteka Polska Akademii Nauk

37815/2

Dr. E. Gutermuth

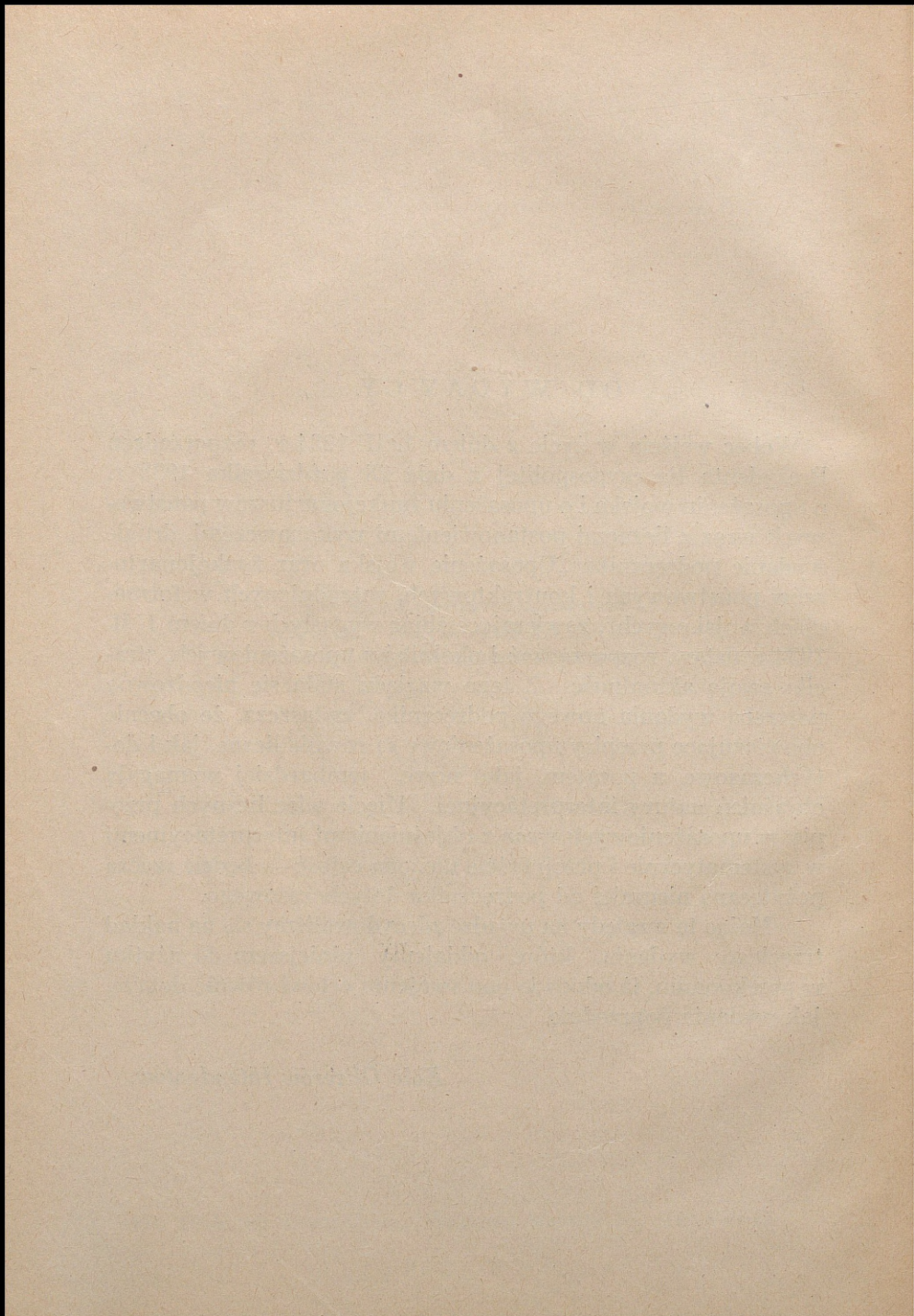
2.3/5

OD WYDAWCY.

Wobec wejścia w życie z dniem 1. II. 1934 r. rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska i o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych wraz z licznymi postanowieniami wykonawczymi, drugie wydanie podręcznika „Uposażenie wojska oraz funkcjonariuszów państwowych i kontraktowych, zatrudnionych w formacjach wojskowych”, zawierające zbiór wygasłych z dniem 1. II. 1934 r. ustaw, rozporządzeń i okólników uposażeniowych, straciło swoją aktualność. Z tego względu stała się nieodzowną potrzeba wydania nowego podręcznika, zwłaszcza, że obecnie obowiązujące przepisy uposażeniowe są równie liczne, jak i dotychczasowe, a pozatem, jako nowe, tembardziej wymagają objaśnień natury interpretacyjnej. Ujęcie więc licznych przepisów uposażeniowych wraz z objaśnieniami interpretacyjnymi w systematycznie i przejrzyście ułożoną całość — będzie rzeczą pożyteczną niemniej od podręcznika dotychczasowego.

Mając te względy na uwadze zdecydowaliśmy się na nakład trzeciego wydania, które oddajemy niniejszem do użytku w przekonaniu, iż odpowie ono swojemu celowi równie dobrze, jak wydania poprzednie.

Koło Oficerów Intendentów.

W S T Ę P.

Wydawnictwo niniejsze obejmuje trzy działy.

Dział I zawiera rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska, zaś dział II — rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych. Każdy z pierwszych dwóch działów zawiera pozatem wydane w wykonaniu właściwego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej — postanowienia wykonawcze, oraz potrzebne objaśnienia.

Dział III, podzielony na XIII rozdziałów zawiera, postanowienia lub streszczenia postanowień, które nie są bezpośrednio oparte na wymienionych rozporządzeniach, a tylko bądź wynikają z nich pośrednio, bądź też mają związek z uposażeniem lub z dodatkami do uposażenia i świadczeniami.

Celem niniejszego wydawnictwa jest: 1) ułatwienie pracy wszystkim organom wojskowym mającym pod jakimkolwiek względem do czynienia z obliczaniem i sprawdzaniem uposażenia wojska oraz funkcjonarjuszów państwowych i kontraktowych, zatrudnionych w administracji wojskowej, 2) poinformowanie w sposób możliwie przystępny szerokiego ogółu wojskowych i zatrudnionych w formacjach wojskowych osób cywilnych o przysługujących im z tytułu ich uposażenia należnościach.

Dążąc do tego właśnie celu, posługiwano się przy objaśnieniach bardziej skomplikowanych postanowień przykładami praktycznymi. Nadto podano na końcu działu III — 9 przykładów, wskazujących sposób obliczania uposażenia.

Celem osiągnięcia przejrzystości wydawnictwa użyto specjalnych rodzajów druku dla poszczególnych części składowych wydawnictwa, a mianowicie dla:

1) rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska i o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych — druku — (I);

2) postanowień wykonawczych, wydanych w wykonaniu rozporządzeń, wymienionych pod 1), a mianowicie:

a) rozporządzeń i uchwał Rady Ministrów,

b) zarządzeń (okólników) Prezesa Rady Ministrów i Prezydum Rady Ministrów,

c) rozporządzeń i zarządzeń (okólników) upoważnionych ministrów i

d) ustaw oraz rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej tudzież wyjątków z ustaw i rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej, mających związek z uposażeniem, jak również postanowień wykonawczych do takich ustaw, rozporządzeń i wyjątków — druku — (II);

3) objaśnień — druku — (IV);

4) uwag — druku — (V).

Celem utrzymania tego wydawnictwa w aktualności, będą wydawane w miarę potrzeby — stosowne uzupełnienia, przyczem dla uwypuklenia takich zmian w postanowieniach, wymienionych w poprzednim ustępie pod 1) do 4) będzie użyty druk — (III).

SPIS RZECZY:

DZIAŁ I.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej
z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska
i wydane do niego przepisy wykonawcze.

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

	<i>Strona</i>
Art. 1. Wyszczególnienie osób, których uposażenie jest unormowane rozporządzeniem	1
Art. 2. 1) Jedno uposażenie jako wynagrodzenie za ogół czynności, związanych z pełnieniem służby oraz dodatkowe wynagrodzenie za spełnianie czynności, niezwiązanych ściśle z zajmowaniem stanowiskiem	1—2
2) Dodatkowe wynagrodzenie oficerów zawodowych za nauczanie w wojskowych zakładach szkolnych, prowadzone poza właściwymi czynnościami służbowymi	2—4
Art. 3. Zasiłki i nagrody pieniężne oraz specjalne zasiłki dla żołnierzy zawodowych, utrzymujących liczniejszą rodzinę	4—6
Art. 4. 1) Należności unormowane rozporządzeniem, oraz należności, które mają być określone na podstawie rozporządzenia są wolne od państwowego podatku dochodowego i opłaty emerytalnej; zasiłki i nagrody pieniężne są także wolne od państwowego podatku dochodowego	6—9

2) Różnica podatku dochodowego od łącznego wynagrodzenia od różnych służbodawców	Strona 7 i 251—272
3) Opłaty na Fundusz Pracy	8

Rozdział II.

Uposażenie żołnierzy zawodowych.

Art. 5.	
Uposażenie żołnierzy zawodowych w stolicy i w miejscowościach poza stolicą	9—10
Art. 6.	
Żołnierze zawodowi, których należy uważać za utrzymujących rodzinę: (żonę, dzieci ślubne i uprawnione, oraz pasierby)	10—15
Art. 7.	
1) Dodatki służbowe dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej	15—47
2) Dodatki reprezentacyjne	16 i 47
Art. 8.	
1) Dodatki, uzasadnione:	
a) szczególnymi właściwościami służby,	
b) warunkami lokalnymi w kraju i na obszarze W. M. Gdańska, oraz dodatki lokalne dla żołnierzy zawod., pełniących służbę zagranicą	47
2) Dodatki dla żołnierzy podczas wojny	47—49
3) Dodatki dla podoficerów i szeregowców żandarmerji	49—51
4) Dodatki przeciwigazowe dla żołnierzy zawodowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej	52—54
5) Dodatki dla kierowców samochodowych	54—55
6) Dodatki podczas zaokrętowania	55—61
7) Dodatki za nurkowanie	61—62
8) Dodatki na umundurowanie, względnie ubranie cywilne dla żołnierzy marynarki wojennej	62—63
9) Dodatki ćwiczebne dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej	63—65
10) Dodatki techniczne	66—67
11) Dodatki lokalne dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej	67—69
12) Dodatki dla żołnierzy, wezwanych do pomocy władz cywilnych	70

Art. 9.

Strona

Należności w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe	71—126
1) Należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia w kraju	71— 88 i 100—121
2) Wysokość diet dziennych dla żołnierzy w kraju	76
3) Należności za dostarczane wojsku kwatery przejściowe i nagłe oraz za ich urządzenie, opalanie i oświetlanie	78— 80
4) Należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia na obszarze W. M. Gdańska	88— 89, 121
5) Należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia poza granicami Państwa	89— 96 i 121—126
6) Ryczałt na uzupełnienie ubrania cywilnego przy podróżach zagranicę	93 i 125—126
7) Wysokość diet przy podróżach służbowych, delegacjach (odkomenderowaniach) i przeniesieniach poza granicami Państwa	96—100
8) Ryczałt na uzupełnienie ubrania cywilnego przy podróżach na teren W. M. Gdańska	125—126

Art. 10.

Dodatki i premje aeronautyczne dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej	126—134
--	---------

Art. 11.

Jednorazowa kwota na wyekwipowanie, dodatek na uzupełnienie wyekwipowania, oraz dodatek na wyekwipowanie polowe	134—136
---	---------

Art. 12.

Dodatek wyrównawczy	136—138
-------------------------------	---------

Art. 13.

1) Usługi ordynansa osobistego, ekwiwalent pieniężny wzamian tych usług	138—141
2) Ulgi przy przejazdach państwowymi środkami komunikacyjnymi	141—146

Art. 14.

Pomoc lekarska dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej oraz ich rodzin	146—151
--	---------

	<i>Strona</i>
Art. 15.	
Bezprocentowe zaliczki na uposażenie	151—156
Art. 16.	
Powstanie prawa do otrzymania uposażenia	156—159
Art. 17.	
1) Terminy płatności uposażenia	159—160
2) Terminy płatności dodatków do uposażenia wojska i marynarki wojennej	160—162
Art. 18.	
Uposażenie oficerów zawodowych, przeniesionych w stan nieczynny na skutek udzielenia im długotermi- nowego urlopu	162
Art. 19.	
Uposażenie zawodowych podoficerów i szeregowców, przeniesionych w stan nieczynny na skutek udziele- nia im urlopu, celem odbycia kursu lub praktyki	162
Art. 20.	
Uposażenie żołnierzy zawodowych, pozostających w stanie nieczynnym z powodu czasowej niezdolności do służby, stwierdzonej przez komisję wojskowo-le- karską	162—163
Art. 21.	
Uposażenie żołnierzy zawodowych, pozostających w stanie nieczynnym z powodu zredukowania etatów	163
Art. 22.	
Uposażenie żołnierzy zawodowych w razie dostania się do niewoli lub zaginięcia na terenie działań wo- jennych	163—164
Art. 23.	
Wygaśnięcie prawa do uposażenia	164—165
Art. 24.	
Odprawa dla żołnierzy zawodowych, przeniesionych do rezerwy lub pospolitego ruszenia	165—166
Art. 25.	
Wykluczeni od otrzymania odprawy dla żołnierzy za- wodowych, przeniesionych do rezerwy lub pospolite- go ruszenia	166—167
Art. 26.	
Zawieszenie prawa do odprawy	167—168
Art. 27.	
Zwrot kosztów pogrzebu w razie śmierci żołnierza zawodowego	168—169
Art. 28.	
Uposażenie oficerów rezerwy powołanych do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych	169—170

Rozdział III.

Uposażenie podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowych.

	<i>Strona</i>
Art. 29. Części składowe uposażenia podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowych	170
Art. 30. Termin powstania prawa do uposażenia dla żołnierzy pełniących obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowych przy wcieleniu, przy awansie	170
Art. 31. Terminy płatności żołdu	170
Art. 32. Wysokość żołdu, żołd podczas pobytu w szpitalu	170—171
Art. 33. Dodatek miesięczny dla nadterminowych wojska, marynarki wojennej	172
Art. 34. Wyżywienie podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowych	172—173
Art. 35. Wyekwipowanie podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowych	173
Art. 36. Zakwaterowanie podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowych	173—174
Art. 37. Inne należności podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowych	174

Rozdział IV.

Uposażenie podchorążych.

Art. 38. 1) Części składowe uposażenia podchorążych, niebędących żołnierzami zawodowymi	174
2) Wysokość żołdu podchorążych, niebędących żołnierzami zawodowymi; w wojsku, w marynarce wojennej	174—175

Art. 39.	Inne należności podchorążych, niebędących żołnierzami zawodowymi	Strona 174
Art. 40.	1) Uposażenie podoficerów i szeregowców zawodowych, pełniących służbę w charakterze podchorążych	174
	2) Wyżywienie i zakwaterowanie podoficerów i szeregowców zawodowych, pełniących służbę w charakterze podchorążych	175

Rozdział V.

Uposażenie żołnierzy rezerwy, powołanych na ćwiczenia wojskowe, lub na dodatkowe ćwiczenia wojskowe.

Art. 41.	1) Części składowe uposażenia	176
	2) Wyekwipowanie oficerów i chorążych rezerwy wojska i marynarki wojennej	176—179
	3) Zakwaterowanie przejściowe oficerów i chorążych rezerwy	179
Art. 42.	Wyekwipowanie oficerów i chorążych, którzy otrzymali jednorazową kwotę na wyekwipowanie, lub wyekwipowanie w naturze	179
Art. 43.	Terminy płatności uposażenia żołnierzy rezerwy	179—180
Art. 44.	1) Termin powstania i ustania prawa do uposażenia żołnierzy rezerwy, powołanych z miejscowości poza miejscem ich zamieszkania	180
	2) Przejazdy żołnierzy rezerwy	180—181
Art. 45.	Inne należności żołnierzy rezerwy	181

Rozdział VI.

Uposażenie żołnierzy, powołanych do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga.

Art. 46.	Uposażenie żołnierzy, powołanych do służby czynnej w czasie wojny i t. d.	181—182
----------	---	---------

Art. 47.	Termin powstania i ustania prawa do uposażenia żołnierzy, powołanych do służby czynnej w czasie wojny i t. d.	Strona 182
Art. 48.	Dodatek na mieszkanie i dodatek na składowe . . .	182—183
Art. 49.	Odprawy dla żołnierzy rezerwy i pospolitego ruszenia, powołanych do służby czynnej w czasie wojny i t. d.	183—185

Rozdział VII.

Uposażenie w przypadku samowolnego opuszczenia służby, zawieszenia w czynnościach służbowych, śledztwa lub odbywania kary.

Art. 50.	Zawieszenie prawa do uposażenia	185
Art. 51.	Uposażenie w razie zawieszenia w czynnościach służbowych lub osadzenia w areszcie śledczym	185—186 i 188
Art. 52.	Uposażenie w przypadku prawomocnego skazania na karę pozbawienia wolności bez orzeczenia kary dodatkowej	186 i 188
Art. 53.	Uposażenie w przypadku zasądzenia podoficera, starszego szeregowca lub szeregowca wyrokiem sądu I. instancji na karę degradacji, lub na karę wolnościo- wą, pociągającą za sobą karę degradacji	186
Art. 54.	Uposażenie w przypadku zasądzenia wyrokiem sądu I. instancji: a) żołnierza na karę wydalenia lub powodującą wydalenie z wojska lub z marynarki wojennej, b) oficera na karę wydalenia lub powodującą wydalenie z korpusu oficerskiego	186—187 i 189
Art. 55.	Darowanie aktem łaski Prezydenta Rzeczypospolitej kary lub jej skutków	187
Art. 56.	Uposażenie wskutek wyroku lub orzeczenia wydanego w drodze wznowionego postępowania karnego albo honorowego	187

Rozdział VIII.

Przedawnienie roszczeń.

	<i>Strona</i>
Art. 57.	
Przedawnienie roszczeń wynikających z tytułu uposażenia	189

Rozdział IX.

Postanowienia końcowe.

Art. 58.	
Wykonanie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska	189
Art. 59.	
Wejście w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska	189

DZIAŁ II.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych.

Art. 1.	
Wyszczególnienie osób, których uposażenie normuje rozporządzenie	193
Art. 2.	
Grupy uposażenia zasadniczego	194
Art. 3.	
Zasady zaszeregowania do grup uposażenia	195—196
Art. 4.	
Dodatki, uzasadnione warunkami lokalnymi	196—197
Art. 5.	
Dodatki funkcyjne, służbowe i reprezentacyjne	197—198
Art. 6.	
Jedno uposażenie, jako wynagrodzenie za ogół czynności, oraz dodatkowe wynagrodzenie za spełnianie czynności dodatkowych, niezwiązanych ze stanowiskiem służbowym	198
Art. 7.	
Zasiłki i nagrody pieniężne, oraz specjalne kwoty dla funkcjonariuszów państwowych, utrzymujących liczną rodzinę	198

Art. 8.	Uposażenie, wypłacane na zasadzie rozporządzenia oraz zasiłki i nagrody pieniężne są wolne od państwowego podatku dochodowego, opłaty emerytalnej i opłaty na Fundusz Pracy	198—199
Art. 9.	1) Jednorazowa kwota na wyekwipowanie i dodatek na uzupełnienie wyekwipowania dla wyższych funkcjonariuszów Straży Więziennej	199
	2) Wyekwipowanie na koszt Skarbu Państwa niższych funkcjonariuszów Straży Więziennej	199
	3) Umundurowanie ze Skarbu Państwa za opłatą 25% wartości niższych funkcjonariuszów państwowych	199
Art. 10.	Należności w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesień na inne miejsce służbowe	199—200
Art. 11.	Bezprocentowe zaliczki na uposażenie	200
Art. 12.	1) Pomoc lekarska dla funkcjonariuszów państwowych i ich rodzin	200—206
	2) Ulgi w przejazdach państwowymi środkami komunikacyjnymi dla funkcjonariuszów państwowych i ich małżonek	200 i 206—209
Art. 13.	1) Mieszkanie w naturze, służbowe i reprezentacyjne	209
	2) Mieszkania funkcjonariuszów państwowych, zatrudnionych w administracji wojskowej	209—210
Art. 14.	Opróżnianie mieszkań w naturze, służbowych i reprezentacyjnych	210
Art. 15.	Powstanie prawa do otrzymania uposażenia	210—211
Art. 16.	Wygaśnięcie prawa do uposażenia	211—212
Art. 17.	Terminy płatności uposażenia	212
Art. 18.	Uposażenie na czas: a) pełnienia obowiązkowej służby wojskowej w szeregach, b) odbywania perijodycznych ćwiczeń wojskowych, c) powołania do służby wojskowej na skutek mobilizacji lub ze względów na bezpieczeństwo Państwa	212

Art. 19.	Uposażenie w razie dostania się do niewoli lub zaginięcia na terenie działań wojennych	Strona 212—213
Art. 20.	Zwrot kosztów pogrzebu w razie śmierci funkcjonarjusza państwowego	213—214
Art. 21.	Potrącenia z uposażenia	214—215
Art. 22.	Przedawnienie roszczeń, wynikających z tytułu uposażenia	215
Art. 23.	Uprawnienia Prezesa Najwyższej Izby Kontroli w odniesieniu do funkcjonarjuszków Kontroli Państwowej	215

Postanowienia przejściowe i końcowe.

Art. 24.	1) Uposażenie pozostających w służbie państwowej w dniu wejścia w życie rozporządzenia . . .	216—217
	2) Zasiłek wyrównawczy dla prowizorycznych funkcjonarjuszków państwowych	217—218
Art. 25.	Uposażenie funkcjonarjuszków administracji lasów państwowych	218
Art. 26.	Wykonanie rozporządzenia	218
Art. 27.	Wejście w życie rozporządzenia	218

DZIAŁ III.

Różne postanowienia, pozostające w związku z uposażeniem oraz z należnościami dodatkowymi do uposażenia.

I.	Należności uczestników szkół i kursów wojskowych	221
II.	Należności oficerów odbywających praktykę do służby cywilno - państwowej, samorządowej lub do służby w przedsiębiorstwach państwowych oraz należności oficerów, pełniących służbę w tych urzędach	221—224
III.	Wynagrodzenie pracowników kontraktowych .	224

	<i>Strona</i>
IV. Zmiany, zachodzące w uprawnieniach funkcyj- narjuszów państwowych pod względem uposa- żenia z powodu postępowania dyscyplinarnego i karno - sądowego	224—225
V. Wymiar odpraw dla zwalnianych ze służby praktykantów	226
VI. Odszkodowanie dla zwalnianych prowizorycz- nych funkcjonarjuszów państwowych	226
VII. Wymiar należności zaległych	226—231
VIII. Należności za loty ochotnicze ćwiczebne . . .	231—236
IX. Koszty badania lekarskiego przy przenoszeniu wojskowych zawodowych w stan spoczynku . .	236—238
X. Zwrot kosztów jednorazowego przesiedlenia przeniesionych w stan spoczynku oraz wdów i sierot	238—248
XI. Wynagrodzenie wykładowców (nauczycieli) kontraktowych w wojskowych zakładach szkol- nych	248—250
XII. Podatek dochodowy:	250—272
1) Najważniejsze postanowienia, normujące sprawę potrącania podatku dochodowego z uposażeń służbowych i wynagrodzeń za na- jemną pracę	251—260, 262—263 i 268—272
2) Przykłady	260—262 i 272
3) Ulgi w podatku dochodowym od uposażeń z tytułu nowozbudowanych domów miesz- kalnych	263—266
4) Podatek dochodowy w związku z nowymi przepisami uposażeniowymi	266—268
XIII. Dodatki do uposażenia żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza:	
1) Dodatkowe wynagrodzenia oficerów zawo- dowych za nauczanie w Centralnej Szkole Podoficerów Korpusu Ochrony Pogranicza, prowadzone poza ich właściwymi czynno- ściami służbowymi	273
2) Dodatki służbowe dla żołnierzy pełniących służbę w Korpusie Ochrony Pogranicza . . .	273—278
3) Specjalne dodatki do uposażenia dla żołnie- rzy Korpusu Ochrony Pogranicza z tytułu	

	<i>Strona</i>
służby granicznej	278—280
4) Dodatki dla żołnierzy, pełniących służbę w charakterze kierowców samochodowych w Korpusie Ochrony Pogranicza	280—281
5) Dodatki ćwiczebne dla żołnierzy, pełniących służbę w Korpusie Ochrony Pogranicza	281—283
6) Dodatki techniczne	283—284
7) Dodatki dla podoficerów i szeregowców żandarmerji, pełniących służbę w Korpusie Ochrony Pogranicza	284—285
8) Dodatki dla żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza, wezwanych do pomocy władz cywilnych	285—286
9) Dodatek dla podoficerów Korpusu Ochrony Pogranicza, pełniących funkcję dowódców strażnic	286—287
10) Pomoc lekarska dla żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza oraz ich rodzin	287
Załącznik.	
Sposób obliczania uposażenia — przykłady	289—291

DZIAŁ I.

ROZPORZĄDZENIE
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 28 października 1933 r.

o uposażeniu wojska

i wydane do niego przepisy wykonawcze.

DIAL I

ROZPORZĄDZENIE
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 28 października 1933 r.

o uposażeniu wojska

i wydane do niego przepisy wykonawcze.

Dz. Rozk. A 3/37 : 4/37 r.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 28 października 1933 r.
o uposażeniu wojska

(Dz. U. R. P. Nr. 86/33, poz. 664 — Dz. Rozk. Nr. 2/34, poz. 16 i Dz. Rozk. Nr. 3/34, Obwieszczenia — punkt 5).

(I) Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 25 marca 1933 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 249) postanawiam, co następuje:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. Rozporządzenie niniejsze normuje uposażenie żołnierzy, pozostających w czynnej służbie wojskowej, oraz osób uznanych na zasadzie szczególnych przepisów za równorzędne z nimi.

OBJAŚNIENIE.

(IV) Stosowanie wyjątków od zasad, ustalonych postanowieniami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska oraz wydanych w jego wykonaniu rozporządzeń i uchwał Rady Ministrów tudzież rozporządzeń i zarządzeń upoważnionych ministrów jest możliwe tylko w tych wypadkach, w których jest to wyraźnie temi postanowieniami przewidziane i jedynie w ramach przez te postanowienia zakreślonych.

(I) Art. 2. Żołnierz otrzymuje ze Skarbu Państwa tylko jedno uposażenie, przewidziane w rozporządzeniu niniejszem, jako wynagrodzenie za ogół czynności, związanych z pełnieniem

służby; może jednak za spełnianie czynności, nie związanych ściśle ze stanowiskiem (funkcją), które zajmuje, otrzymywać dodatkowe wynagrodzenie.

Zasady przyznawania tego wynagrodzenia ustala Rada Ministrów.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie dodatkowego wynagrodzenia oficerów zawodowych za nauczanie w wojskowych zakładach szkolnych, prowadzone poza ich właściwymi czynnościami służbowymi.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 63).

(II) Na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się co następuje:

§ 1.

Oficerom, którym poza ich właściwymi czynnościami służbowymi zlecono nauczanie w wojskowych zakładach szkolnych, w charakterze wykładowców, przyznaje się za każdą faktycznie odbytą godzinę wykładu dodatkowe wynagrodzenie, wynoszące:

a) w wyższych wojskowych zakładach szkolnych, kształcących oficerów	10 zł.
b) w innych wojskowych zakładach szkolnych, kształcących oficerów	8 „
c) w wojskowych zakładach szkolnych kształcących na oficerów oraz w korpusach kadetów	6 „
d) w wojskowych zakładach szkolnych kształcących podoficerów i na podoficerów	4 „

§ 2.

Za ćwiczenia naukowe w laboratorjach i warsztatach oraz za reperytycje, egzamina i wykłady powtarzane przyznaje się wynagrodzenie wynoszące 75% stawki określonej w § 1.

§ 3.

Za wykładowców w rozumieniu § 1. należy uważać oficerów, nauczających w wojskowym zakładzie szkolnym, a nie wchodzących w skład etatowego personelu nauczającego danego zakładu szkolnego.

§ 4.

Oficerom, wchodzącym w skład etatowego personelu nauczającego w wojskowym zakładzie szkolnym, którym zlecono z braku etatowego wykładowcy nauczanie przedmiotów ogólnokształcących, należy się za godziny nauczania tych przedmiotów wynagrodzenie ustalone w § 1 i 2.

§ 5.

Minister Spraw Wojskowych może przyznać dodatkowe wynagrodzenie (§ 1 i 2) również oficerom nauczającym na kursach wojskowych, jeśli nauczanie to uzna za równorzędne z nauczaniem w wojskowych zakładach szkolnych wymienionych w § 1.

§ 6.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 7.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1-go lutego 1934 roku.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH
z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie wykonania uchwały Rady Ministrów z dn. 26 marca 1934 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia oficerów zaw. za nauczanie w wojsk. zakładach szkolnych, prowadzone poza ich właściwymi czynnościami służbowymi.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 64).

(II) Na podstawie § 6 uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia oficerów zawodowych za nauczanie w wojskowych zakładach szkolnych, prowadzone poza ich właściwymi czynnościami służbowymi, zarządzam:

1. Za nauczanie w wojskowych zakładach szkolnych należy uważać nauczanie w jednostkach szkolnych, przewidzianych organizacją wojska, posiadających ustalone składy osobowe i będących ośrodkami wyszkolenia.

2. Wynagrodzenie dodatkowe za faktycznie odbyte godziny nauczania przysługuje oficerom nauczającym:

w Wyższej Szkole Wojennej;

w Wyższej Szkole Wojennej Kurs Intendentów;

na kursach oficerskich, organizowanych przy tych zakładach, według stawek ustalonych w § 1 lit. a. i § 2;

na kursach oficerskich, kształcących oficerów, a organizowanych w centrach wyszkolenia i w szkołach, według stawek ustalonych w § 1 lit. b. i § 2;

w szkołach podchorążych i korpusach kadetów, według stawek ustalonych w § 1 lit. c. i § 2;

na kursach podoficerskich, kształcących podoficerów, a organizowanych w centrach wyszkolenia, w szkołach, oraz w szkołach podoficerskich dla małoletnich, według stawek ustalonych w § 1 lit. d. i § 2.

3. Jeśli w tym samym zakładzie szkolnym odbywa się szkolenie oficerów i podoficerów, nauczający oficerowie pobierają wynagrodzenie dodatkowe za nauczanie oficerów według stawek, ustalonych w § 1 lit. b. i § 2, a za nauczanie podoficerów według stawek ustalonych w § 1 lit. d. i § 2.

4. Za wykłady powtarzane, o których mowa w § 2, należy uważać takie wykłady, które są przeprowadzane w równoległych oddziałach tej samej klasy lub kursu przez tego samego wykładowcę.

5. Obliczenie dodatkowego wynagrodzenia następuje na podstawie zestawienia godzin nauczania (§ 1 i 2) dla każdego wykładowcy. Zestawienie zatwierdza komendant zakładu (kierownik kursu).

Wydatek z tego tytułu musi mieć pokrycie z kredytów, przewidzianych na ten cel w budżecie wojskowego zakładu szkolnego.

6. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 roku *).

(I) Art. 3. Żołnierze mogą otrzymywać zasiłki i nagrody pieniężne, na wypłatę których wstawiane będą co roku odpowiednie kwoty do preliminarza budżetowego. Również wstawiane będą do preliminarza budżetowego specjalne kwoty dla żołnierzy zawodowych, utrzymujących licznieszą rodzinę.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

ZARZĄDZENIA MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

w sprawie zasiłków dla wojskowych zawodowych, obarczonych liczną rodziną:

A. Zarządzenie z dnia 13 lutego 1934 r. (M. S. Wojsk. Dep. Int. Nr. 4400—25a/34. W. B. R. I.).

(II) Na zasadzie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 28.X.1933 r. o uposażeniu wojska (Dz.U.R.P. Nr. 86/33, poz. 664 i Dz. Rozk. Nr. 2/34, poz. 16) oraz na podstawie preliminarza budżetowego Min. Spraw Wojsk. na okres budż. 1934/35 r. — przyznaje na okres budżetowy 1934/35 zasiłki dla zawodowych wojskowych, obarczonych liczną rodziną — według następujących zasad:

1. Oficerom od majora (komandora ppor.) do podporucznika, plutonowym (równorzędnym) i bosmanmatom, utrzymującym 4-ch członków rodziny; chorążym (równorzędnym), starszym sierżantom (równorzędnym), starszym bosmanom, sierżantom (równorzędnym) i bosmanom, utrzymującym 5-ciu członków rodziny; wreszcie kapralom (równorzędnym), matom i starszym marynarzom zawodowym, utrzymującym 3-ch członków rodziny — po 20 zł. miesięcznie.

2. Oficerom od majora (komandora ppor.) do podporucznika, plutonowym (równorzędnym) i bosmanmatom, utrzymującym 5-ciu członków rodziny; kapralom (równorzędnym), matom i starszym marynarzom zawodowym, utrzymującym 4-ch członków rodziny — po 40 zł. miesięcznie.

3. Kapralom (równorzędnym), matom i starszym marynarzom zawodowym, utrzymującym 5-ciu członków rodziny — po 60 zł. miesięcznie.

Zasiłki będą wypłacane dwa razy do roku: w połowie września 1934 r. i w połowie marca 1935 r. i na te miesiące należy zapotrzebowywać kredyty w Departamencie Intendentury (Kier. Mar. Woj.).

Za podstawę do wypłaty zasiłków należy przyjąć stan członków rodzin z dnia 1 stycznia 1934 r., przyczem podstawy należności i wypłaty zasiłku są te same, jak przy wypłacie dodatków ekonomicznych według dotychczasowej ustawy o uposażeniu.

(V) *) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu o wynagrodzeniu wykładowców w szkołach i na kursach wojskowych (Dz. Rozk. Nr. 48/22 poz. 673) oraz wszelkie zarządzenia na jego podstawie wydane (art. 59 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska).

Wszelkich zmian w ilości członków rodziny w kierunku ich zwiększenia, zaistniałych po 1 stycznia 1934 r., nie należy uwzględniać przy wypłacie zasiłku, natomiast ewentualnie zasile po 1 stycznia 1934 r. zmiany w kierunku zmniejszenia ilości członków rodziny winny być uwzględnione przy wypłacie zasiłku.

W tym celu, przed każdorazową wypłatą zasiłku, dowódcy jednostek administracyjnych (równorzędnych) nadesłają do organów asygnujących potwierdzone przez siebie wykazy imienne uprawnionych do otrzymania zasiłku z wymienieniem ilości członków rodziny przy każdym uprawnionym, przyczem przy zmniejszeniu ilości członków rodziny winna być podana data i powód zaistniałego zmniejszenia.

Jakkolwiek wypłata zasiłku odbywać się będzie półrocznie, to jednak należność zasiłku obliczana będzie miesięcznie.

W wypadku przeniesienia wojskowego zawodowego, należy w karcie likwidacyjnej zaznaczyć, czy i ile zasiłku otrzymał zawodowy wojskowy z wymienieniem ilości członków rodziny.

W bieżącym okresie budżetowym wypłacony będzie ten zasiłek jednorazowo za dwa miesiące (luty i marzec 1934 r.) w miesiącu marcu r.b.

W tym celu organa asygnujące uwzględnią w zapotrzebowaniach kredytów na miesiąc marzec b. r. kwoty, potrzebne na wypłatę zasiłku za 2 miesiące, według stanu członków rodzin z dnia 1.I. 1934 r.

B. Zarządzenie z dnia 6 czerwca 1934 r. (M. S. Wojsk. Dep. Int. Nr. 4400 — 25a/34. W. B. R. I.).

(II) W uzupełnieniu rozporządzenia M. S. Wojsk. Dep. Int. Nr. 4400 — 25a/34. W. B. R. I. z dnia 13.II. 1934 r. w sprawie przyznania na okres budżetowy 1934/35 zasiłków dla żołnierzy zawodowych, obarczonych liczniejszą rodziną zarządzam:

1) przy ocenie prawa do zasiłku i wysokości zasiłku, w skład rodziny żołnierza zawodowego wchodzić te tylko dzieci (pasierby), które odpowiadają warunkom art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 28.X. 1933 r. o uposażeniu wojska;

2) zawodowy podoficer, przeniesiony w stan nieczynny na skutek udzielenia mu urlopu, celem odbycia kursu lub praktyki, potrzebnych do uzyskania stanowiska w służbie państwowej, samorządowej, lub przedsiębiorstwie państwowem — przysługujący mu przed przeniesieniem w stan nieczynny zasiłek otrzymuje przez czas pierwszych 6 miesięcy urlopu;

3) żołnierze zawodowi, oddani do dyspozycji, otrzymują zasiłek dla obarczonych liczną rodziną przez cały czas pozostawania w dyspozycji dowódcy O. K.;

4) przy ocenie prawa do zasiłku i wysokości zasiłku dla żołnierzy zawodowych w przypadkach zawieszenia w czynnościach służbowych, śledztwa, lub odbywania kary, należy stosować odpowiednio postanowienia art. 50 — 56 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 28.X. 1933 r. o uposażeniu wojska;

5) żołnierzom zawodowym, przechodzącym w stan spoczynku przed terminem płatności zasiłku, wypłata tego zasiłku następuje równocześnie z wypłatą ostatniego uposażenia w służbie czynnej;

6) prawo do zasiłku gaśnie:

a) w razie śmierci żołnierza zawodowego — z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła,

b) w razie rozwiązania stosunku służbowego w inny sposób lub ustania warunków do pobierania zasiłku — z ostatnim dniem te-

go kalendarzowego miesiąca, w którym istotnie ustał stosunek służbowy, względnie ustały warunki do pobierania zasiłku.

O B J A Ś N I E N I A.

(IV) 1) Punkt 1) zarządzenia Nr. 4400 — 25a/34. W. B. R. I. z dnia 6.VI. 1934 r. należy uważać za przepis, zmieniający tę część ustępu 3. zarządzenia Nr. 4400 — 25a/34. W. B. R. I. z dnia 13.II. 1934 r., która głosi „przyczem podstawy należności i wypłaty zasiłku są te same, jak przy wypłacie dodatków ekonomicznych, według dotychczasowej ustawy o uposażeniu” i dostosowujący owe podstawy do nowych postanowień uposażeniowych. Zastrzeżenia zawarte w ust. 4 zarządzenia z dnia 13.II. 1934 r. obowiązują nadal.

2) Zarządzenie M. S. Wojsk. Dep. Int. Nr. 4400 — 25a/34. W. B. R. I. z dnia 13.II. b. r. postanawia wprowadzić, że zasiłek płatny jest dwa razy do roku, ale zasada, że zasiłek ten obliczany jest miesięcznie, a tylko płatny półrocznie zdołu, została podkreślona we wspomnianem zarządzeniu zupełnie wyraźnie, wobec czego przepis punktu 5 zarządzenia Dep. Int. Nr. 4400 — 25a/34. W. B. R. I. z dnia 6.VI. b. r. odnoszący się do żołnierzy, przechodzących w stan spoczynku, stanowi wyjątek od ogólnej zasady tylko pod względem terminu płatności.

Z tego wynika, że np. żołnierzowi przeniesionemu w stan spoczynku z dniem 30. czerwca 1934 r. należy obliczyć zasiłek nie za 6 miesięcy, lecz tylko za 3 miesiące.

(I) Art. 4. Należności, unormowane niniejszem rozporządzeniem, jako określone po potrąceniu już z nich państwowego podatku dochodowego i opłaty emerytalnej, nie podlegają potrąceniom z powyższych tytułów.

Również inne należności, które mają być określone na podstawie rozporządzenia niniejszego, są wolne od państwowego podatku dochodowego i opłaty emerytalnej. Wolne są także od państwowego podatku dochodowego wszelkiego rodzaju zasiłki i nagrody pieniężne, przewidziane w art. 3.

(IV) I. W sprawie podatku dochodowego w związku z nowymi przepisami uposażeniowymi Ministerstwo Spraw Wojskowych zarządzeniem L. 4320/pod. doch. (Dz. Rozk. Nr. 5/34, poz. 92 wyjaśniło:

(II) Na zasadzie okólnika Min. Skarbu z dn. 5 lutego 1934 r. L. D. V. 4130/2/34 oraz w związku z przepisami art. 8 rozp. Prezydenta Rzplitej z dn. 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państw. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), art. 4 rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), art. 4 rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665), art. 6 rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych policji państwowej i straży granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666), § 16 rozp. Rady Ministrów z dn. 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24), § 8 rozp. Rady Ministrów z dn. 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników państwowego przedsiębior-

stwa „Polska poczta, telegraf i telefon” (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 26) — wyjaśniam co następuje:

Ze zwolnienia od państwowego podatku dochodowego korzystają wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, wypłacane na podstawie wymienionych wyżej rozporządzeń osobom, których stosunek służbowy w dziedzinie wynagrodzenia jest unormowany na podstawie powyższych rozporządzeń. Nie korzysta zatem ze zwolnienia od państwowego podatku dochodowego wynagrodzenie, wypłacane pracownikom kontraktowym, z uwagi na to, że wypłata wynagrodzenia opiera się na umowie prywatno-prawnej. Jeżeli pracownik państwowy obok wynagrodzenia, pobieranego na podstawie wymienionych wyżej rozporządzeń pobiera ponadto ze skarbu państwa wynagrodzenie z tytułu umowy prywatno-prawnej o najem usług, to to ostatnie wynagrodzenie podlega podatkowi dochodowemu.

Za wynagrodzenie wypłacane na podstawie wymienionych na wstępie rozporządzeń należy uważać: uposażenie zasadnicze, dodatki lokalne, dodatki funkcyjne, dodatki służbowe, zasiłki wyrównawcze, wszelkiego rodzaju inne dodatki, których wypłata opiera się na wymienionych na wstępie rozporządzeniach (dodatki reprezentacyjne, dodatki na umundurowanie i wyekwipowanie, dodatki aeronautyczne i t. p.), wreszcie wszelkiego rodzaju zasiłki i nagrody pieniężne, wypłacane z fundusów wstawianych specjalnie na ten cel do preliminarza budżetowego.

Wynagrodzenie, otrzymywane za spełnianie czynności komisarzy w instytucjach kredytowych, przy giełdach, w przedsiębiorstwach i t. p., jak również wynagrodzenia, otrzymywane za spełnianie czynności członków zarządu, rad nadzorczych oraz komisji rewizyjnych tudzież tym podobnych czynności, podlegają państwowemu podatkowi dochodowemu na ogólnych zasadach. Przy obliczeniu wysokości podatku dochodowego od tych wynagrodzeń nie należy brać pod uwagę wynagrodzenia wolnego od podatku dochodowego.

Wynagrodzeń wolnych od państwowego podatku dochodowego nie należy również brać pod uwagę przy ustalaniu różnicy z tytułu kumulacji uposażeń w myśl art. 112a ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu art. 3 ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 771) *).

Powyższe wyjaśnienia mają odpowiednie zastosowanie do wynagrodzeń pracowników o charakterze publiczno-prawnym w monopolach państwowych oraz do wynagrodzeń funkcjonariuszów administracji lasów państwowych, wypłacanych na podstawie przepisów obowiązujących z dniem 1 lutego 1934 r. **).

(V) *) Artykuł ten odpowiada art. 45 ustawy o państwowym podatku dochodowym, w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem ministra skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76/34 poz. 715—patrz dział III rozdz. XII niniejszego podręcznika).

(V) **) 1) Przy potrącaniu podatku dochodowego od wynagrodzeń, podlegających opodatkowaniu w myśl powyższego okólnika Ministerstwa Skarbu należy posługiwać się przepisami podanymi w dziale III, rozdz. XII niniejszego podręcznika.

2) W roku 1934 żołnierze i funkcjonariusze państwowi obowiązani są zapłacić różnicę podatku dochodowego od łącznego wynagrodzenia, otrzymanego w ciągu 1933 r. od różnych służbowców, na dotychczasowych zasadach. W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu zarządziło:

I) sprawdzenie, którzy z pracowników, zajętych w danym urzędzie, instytucji państwowej lub przedsiębiorstwie państwowym, otrzymywali w ciągu roku 1933 wynagrodzenia (uposażenia, emerytury, wynagrodzenia za najemną pracę):

a) z innego urzędu, instytucji państwowej lub przedsiębiorstwa państwowego,
b) od władz lub instytucji samorządowych lub innych instytucji prawno-publicznych.
c) od pracodawców prywatnych:

II) zawiadomienie urzędów skarbowych o wysokości wypłaconego tym pracownikom wynagrodzenia w ciągu 1934 r.

(ciąg dalszy na str. 8 u dołu).

(IV) II. W sprawie opłacania 50%-wej opłaty emerytalnej w razie awansu Ministerstwo Skarbu wydało okólnik L. D. I. 19437/Em/34 z dnia 13 kwietnia 1934 r. (M. S. Wojsk. Dep. Int. Nr. 4320/Op. em. z dnia 25 kwietnia 1934 r.:

(II) Wobec nasuwających się wątpliwości, co do mocy obowiązującej postanowienia, zawartego w art. 7 ust. 2 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. w brzmieniu, obowiązującym przed dniem 1 lutego 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1931 r., poz. 380 i z 1932 r., poz. 239), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że postanowienie to, stanowiące, iż funkcjonariusze państwowi i zawodowi wojskowi przy każdorazowym osiągnięciu z jakiegokolwiek bądź tytułu uposażenia wyższej grupy lub szczebla oraz przy uzyskaniu lub podwyższeniu dodatku, zaliczalnego do podstawy wymiaru emerytury, opłacają przez jeden rok połowę różnicy w wysokości uposażenia, zostało z dniem 1 lutego 1934 r. uchylone na mocy art. 1 p. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86/33, poz. 668).

Wobec powyższego od dnia 1 lutego 1934 r. nie należy już potrącać z uposażeń w razie awansu połowy różnicy w wysokości uposażenia oraz zaniechać z tym dniem potrącania, gdy awans nastąpił przed dniem 1 lutego 1934 r.

(IV) III. W sprawie opłat na Fundusz Pracy M. S. Wojsk. wydało zarządzenie Nr. 4320/Up. (Dz. Rozk. Nr. 6/34, poz. 107):

(II) Ustawą z dn. 13 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29/34, poz. 235), obowiązującą od dnia 1 lutego 1934 r., zostały postanowienia art 15 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 163 — Dz. Rozk. Nr. 5/33, poz. 84 i 11/33, poz. 180) uzupełnione w tym kierunku, że za osoby, które z tytułu stosunku publiczno-prawnego pobierają ze skarbu państwa, z przedsiębiorstw i monopoli państwowych uposażenie lub zaopatrzenie, obliczone bez państwowego podatku dochodowego — opłaty na Fundusz Pracy opłaca skarb państwa, przedsiębiorstwa lub monopole państwowe.

W związku z powyższem od należności, wypłacanych żołnierzom i funkcjonariuszom państwowym na podstawie rozporządzeń Prezydenta Rzplitej z dnia 28.X. 1933 r. o uposażeniu wojska i o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych, nie należy opłat na Fundusz Pracy od dnia 1 lutego 1934 r. potrącać (art. 4. rozporządzenia o uposażeniu wojska i art. 8 rozporządzenia o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych).

Z wynagrodzenia pracowników kontraktowych należy w dalszym ciągu potrącać opłaty na Fundusz Pracy.

OBJAŚNIENIE.

(IV) Poczynając od 1 lutego 1934 r. od zapomóg (dla których obecnie właściwą nazwą jest „zasilek”) oraz od nagród pieniężnych, wypłaca-

3) W sprawie potrącania podatku dochodowego od wynagrodzeń wypłacanych żołnierzom i funkcjonariuszom państwowym za sprawowanie czynności nadzorczych w instytucjach nadzorowanych przez Państwo lub w przedsiębiorstwach, w których Państwo partycypuje jako udziałowiec — patrz postanowienia, ogłoszone w dziale III, rozdz. XII.

4) Na podstawie art. 120 ustęp drugi ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu, obowiązującym do dnia 1 października 1934 r., Ministerstwo Skarbu odroczyło po koniec roku 1934 pobranie podatku dochodowego od dodatku mieszkaniowego, wypłaconego żołnierzom i funkcjonariuszom państwowym za m. styczeń 1934 r. i równocześnie umorzyło podatek dochodowy niedobrany z powyższego tytułu w roku 1932.

nych żołnierzom tudzież funkcjonariuszom państwowym, podatku dochodowego potrącać nie należy.

Od zasiłków (zapomóg) oraz nagród pieniężnych, wypłacanych żołnierzom i funkcjonariuszom państwowym nie należy również potrącać od podanej wyżej daty opłat na Fundusz Pracy, w myśl bowiem art. 15 ustawy z dnia 16.III.1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22/33., poz. 163) znowelizowanego ustawą z dn. 13.III. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29/34, poz. 235), za osoby, które z tytułu stosunku publiczno-prawnego pobierają ze Skarbu Państwa, z przedsiębiorstw lub monopoli państwowych uposażenie lub zaopatrzenie, obliczone bez państwowego podatku dochodowego — opłaty na Fundusz Pracy opłaca Skarb Państwa, przedsiębiorstwa lub monopole państwowe.

R o z d z i a ł I I .

Uposażenie żołnierzy zawodowych.

(I) Art. 5. Uposażenie żołnierzy zawodowych oznacza się w złotych wedle następujących stawek miesięcznych, w zależności od stopnia wojskowego żołnierza, jego stanu rodzinnego, oraz miejsca służbowego:

A. W s t o l i c y :

S T O P I E Ń	Samotni	Utrzymujący rodzinę
Marszałek	3,450	
Generał broni, admirał	2,300	
Generał dywizji, wiceadmirał	1,725	
Generał brygady, kontradmirał	1,150	
Pułkownik, komandor	710	815
Podpułkownik, komandor-porucznik	568	645
Major, komandor-podporucznik	485	560
Kapitan	390	465
Porucznik	290	365
Podporucznik	235	306
Chorąży (równorzędny)	250	340
Starszy sierżant (równorzędny), starszy bosman	214	304
Sierżant (równorzędny), bosman	190	276
Plutonowy (równorzędny), bosmanmat	170	236
Kapral (równorzędny), mat	152	182
Starszy marynarz zawodowy	140	170

B. W miejscowościach poza stolicą:

STOPIEŃ	Samotni	Utrzymujący rodzinę
Marszałek		3.000
Generał broni, admirał		2.000
Generał dywizji, wiceadmiral		1.500
Generał brygady, kontradmirał		1.000
Pułkownik, komandor	632	713
Podpułkownik, komandor-porucznik	524	580
Major, komandor-podporucznik	435	490
Kapitan	345	400
Porucznik	265	324
Podporucznik	206	266
Chorąży (równorzędny)	230	300
Starszy sierżant (równorzędny), starszy bosman	194	264
Sierżant (równorzędny), bosman	171	241
Plutonowy (równorzędny), bosmanmat	151	201
Kapral (równorzędny), mat	137	167
Starszy marynarz zawodowy	125	150

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązuje następujące postanowienie:

§ 1 rozporządzenia ministra spraw wojskowych z dnia 20 stycznia 1934 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 8/34, poz. 68 — Dz. Rozk. Nr. 2/34, poz. 17).

§ 1.

(II) Uposażenie w wymiarze, przewidzianym dla stolicy, przysługuje żołnierzom zawodowym, posiadającym stałą przynależność służbową w obrębie garnizonu stołecznego.

(I) Art. 6. Do rodziny w rozumieniu niniejszego rozporządzenia należą:

- żona, wyjąwszy przypadki, gdy jest sądownie separowana, a na mężu nie ciąży obowiązek alimentacji;
- dzieci ślubne i uprawnione, oraz pasierby — do ukończenia lat 18; jeżeli jednak uczęszczają do szkół publicznych, lub wskutek ułomności fizycznych, umysłowych, albo nieuleczalnej choroby nie mogą na swe utrzymanie zarabiać — do ukończenia lat 24.

W przypadkach niedozwalających na zarobkowanie z powodu ułomności fizycznej, umysłowej albo trwałej nieuleczalnej choroby, jako też w przypadkach, gdy studja przedłużyły się ponad wiek 24 lat z powodu pełnienia służby wojskowej w cza-

sie wojny, mobilizacji lub na skutek powołania do służby wojсковей zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga — może Minister Spraw Wojskowych wyjątkowo uwzględnić dzieci oraz pasierbów w wieku ponad 24 lata.

Dzieci i pasierbów, które weszły w związki małżeńskie, nie uważa się za rodzinę w rozumieniu rozporządzenia niniejszego.

O B J A Ś N I E N I A.

(IV) 1) Zawarcie małżeństwa przez wojskowego bez zezwolenia przełożonej władzy nie wpływa na ważność małżeństwa, a tem samem i na wynikające z zawartego małżeństwa uprawnienia w dziedzinie uposażenia; za zawarcie małżeństwa bez zezwolenia przełożonej władzy odpowiada winny dyscyplinarnie lub sądownie.

Wojskowych, którzy zawarli ważny związek małżeński bez zezwolenia przełożonej władzy, należy więc uważać za utrzymujących rodzinę w rozumieniu art. 6.

2) W myśl par. 129 Kod. Cyw. z r. 1811 obowiązującego na ziemiach b. zaboru austriackiego są małżeństwa żydowskie zawarte z pominięciem przepisów ustawowych, w szczególności przepisów par. 123 — 128 K. C. nieważne.

W myśl par. 128 K. C. są ważne zawarte małżeństwa żydowskie wciągane do ksiąg zaślubin, prowadzonych we właściwym izrealickim urzędzie parafjalnym. Wobec powyższego może tylko urzędowy wy ciąg z księgi zaślubin stanowić dowód zawartego ważnie żydowskiego związku małżeńskiego.

3) W kwestji, czy małżeństwo, zawarte przed urzędnikiem stanu cywilnego w Rosji Sowieckiej, należy uważać za prawnie zawarte, należy rozważyć co następuje:

Według art. 12 p. 1. ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o prawie właściwem dla stosunków prywatnych międzynarodowych (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 581, prawną możność (wzgl. ważność prawną) zawarcia ważnego związku małżeńskiego ocenia się dla każdej ze stron według jej ustawy ojczystej, zaś według art. 13 teje ustawy forma zawarcia małżeństwa podlega prawu, obowiązującemu w miejscu zawarcia związku małżeńskiego.

O ile więc chodzi o kwestję, czy każdy z małżonków, w chwili zawierania małżeństwa, odpowiadał warunkom, wymaganym do tego, aby małżeństwo było ważne, to należałoby zbadać, oddzielnie dla każdego z małżonków, przepisy jego ustawy ojczystej, przyczem o ile chodzi o obywateli polskich, to za prawo ojczyste danej osoby uważać należy prawo obowiązujące w miejscu jej zamieszkania.

Stwierdzić jednak należy, że przeprowadzenie tego rodzaju badania jest w praktyce zbyteczne i że, o ile ani akta sprawy ani inne dane, będące w posiadaniu zainteresowanej władzy nie dają podstawy do kwestjonowania prawnej możności zawarcia danego małżeństwa, to małżeństwo takie traktować można i należy jako ważne i skuteczne. Co do formy, to dla stwierdzenia, czy małżeństwo czyni w tym względzie zadość przepisowi zawartemu w wyżej powołanym art 13 p. 1) wspomnianej ustawy, to jest czy zawarte zostało zgodnie z prawem, obowiązującym w miejscu i czasie jego zawarcia, żądać należy zaświadczenia właściwego Polskiego Przedstawicielstwa Konsularnego, uwierzytelnionego przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, iż małżeństwo, o które chodzi, zawarte zostało zgodnie z prawem obowiązującym w

miejsu zawarcia, a więc prawem sowieckim, względnie, czy dokument złożony przez stronę jest bezspornym dowodem zawarcia małżeństwa podług form w prawie sowieckim przewidzianych.

4) Związki małżeńskie zawierane według zasad wyznania religijnego, nieuznanego przez Państwo, są ze stanowiska prawa państwowego nieważne, a jako takie nie mogą też wywołać żadnych skutków prawnych pod względem uposażenia.

Polski kościół narodowy nie jest kościołem przez Państwo uznanym z wyjątkiem odłamu, który połączył się z prawosławiem pod nazwą „polski kościół narodowy prawosławny”; ten odłam polskiego kościoła narodowego prowadzi akta stanu cywilnego na ogólnych zasadach przewidzianych dla wyznań chrześcijańskich.

Kościół starokatolicki ma charakter wyznania prawnie uznanego jedynie na obszarze województw południowych oraz województw zachodnich tudzież na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego. Natomiast na terenie województw centralnych i wschodnich kościół starokatolicki nie jest związkiem religijnym prawnie uznanym i nie może korzystać z uprawnień, przysługujących mu na innych obszarach Rzeczypospolitej, jego duchowni zaś nie mogą korzystać na terenie województw centralnych i wschodnich z tych prerogatyw, które prawo obowiązujące przyznaje duchownym wyznań prawnie uznanych.

Na terenie województw zachodnich akty urodzin, ślubów i zgonów, spisywane przez duchownych, nie mają charakteru akt stanu cywilnego w obliczu ustaw państwowych, gdyż do prowadzenia ksiąg stanu cywilnego powołane są odrębne urzędy państwowe.

5) Za dostateczny dowód, że dziecko jest ślubne lub uprawnione, nie może być uznane zaświadczenie np. akuszerki, lekarza zakładu położniczego, gdyż może ono stwierdzać jedynie fakt urodzenia, a nie okoliczności, że dziecko jest ślubne lub uprawnione.

Moc dowodową, stwierdzającą pochodzenie dziecka mają zasadniczo jedynie metryki urodzenia, wystawione przez właściwe urzędy stanu cywilnego (w formie pełnego czy też skróconego wypisu z ksiąg metrykalnych), gdyż w myśl obowiązujących przepisów tylko te urzędy są uprawnione do wydawania dokumentów, stwierdzających pochodzenie dziecka.

Żądanie przedstawienia metryki nie może być uważane za utrudnienie. Wszystkie bowiem systemy ustawodawstwa, obowiązujące obecnie na ziemiach polskich, nakładają na rodziców dziecka, a w pewnych warunkach także na osoby obce, obowiązek zgłaszania faktu narodzin dziecka w odpowiednim urzędzie stanu cywilnego i sporządzenia aktu urodzenia, zaś wszelkie urzędy stanu cywilnego obowiązane są wydawać na żądanie osób interesowanych metrykę urodzenia.

Gdyby jednak uzyskanie metryki było niemożliwe (np. gdy dokument zaginął, a księgi urzędu stanu cywilnego uległy w czasie wojny zniszczeniu), lub też utrudnione (gdy np. urząd stanu cywilnego znajduje się zagranicą, a otrzymanie dokumentu przez urzędy zagraniczne napotyka na trudności), należy brać pod uwagę inne dowody. Przy posługiwaniu się dowodem ze świadków, należy od nich także żądać szczegółowego uzasadnienia, skąd są im znane okoliczności, przez nich zeznawane.

Szczegółowe przepisy o postępowaniu przy dowodach z dokumentów i ze świadków zawiera rozdział X rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 36/28, poz. 341). Rozporządzenie to w dwóch pierwszych artykułach (49 i 50) tego rozdziału wyraża zasadę, że jako środek dowodowy w postępowaniu administracyjnym służy wszystko,

co może się przyczynić do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem, oraz, że: „o tem, czy dana okoliczność ma być przyjęta za uzasadnioną, decyduje władza na podstawie swobodnej oceny wyników postępowania wyjaśniającego”.

Przy ocenie dowodów zastępczych składanych przez osoby interesowane należy się posilkować przepisami rozdziału X rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36/28, poz. 341) niezależnie od tego, że postanowienia tego rozporządzenia zasadniczo nie mają zastosowania w postępowaniu przed władzami wojskowemi.

6) Przepisy zaboru rosyjskiego nie przewidywały urzędów stanu cywilnego osób bezwyznaniowych, względnie należących do wyznań nieuznanych, to też posiadanie metryk, przez te osoby jest niemożliwe. Ten stan rzeczy istnieje dotychczas, jednak kwestia uregulowania tego zagadnienia jest w toku załatwienia. Do czasu wydania przepisów w tej sprawie dzieci bezwyznaniowe lub należące do wyznań prawnie nieuznanych należy z uwagi na niemożność dostarczenia metryki uznawać za ślubne na podstawie wszelkich dowodów, któreby w dostateczny sposób wyjaśniały pochodzenie dziecka i jego wiek. W szczególności za wystarczający dowód należy także uważać wypis z rejestru mieszkańców, wystawiony przez właściwą gminę. Gdyby się nastręczały trudności lub wątpliwości przy ustalaniu daty urodzenia dziecka lub jego wieku, dla ustalenia terminu należałoby posługiwać się dowodem ze świadków względnie innym dowodem w myśl zasad podanych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem.

O ile chodzi o obszar b. zaboru austriackiego i pruskiego, akta stanu cywilnego osób bezwyznaniowych prowadzą władze administracyjne I instancji, świadectwo więc urodzenia dziecka, wystawione przez właściwą władzę administracyjną I instancji na tych obszarach stanowi właściwy dokument.

7) Pierwszy ustęp, objaśnienia 6) dotyczy jedynie takich dzieci bezwyznaniowych lub należących do wyznań prawnie nieuznanych, których rodzice zawarli związek małżeński w urzędach stanu cywilnego przez Państwo uznanych i posiadają wydane im przez takie urzędy świadectwa zawarcia małżeństwa.

Dzieci pochodzące z małżeństw, zawartych za pośrednictwem gmin lub kościołów prawnie nieuznanych w żadnym wypadku nie mogą być uznawane za ślubne, ponieważ świadectwa zawarcia małżeństwa, wydane przez gminy względnie parafje wyznań nieuznanych, nie posiadają cech dokumentu publicznego.

8) Kwestję, które dzieci należy uważać za uprawnione, regulują właściwe ustawy cywilne, obowiązujące na poszczególnych terenach byłych zaborów; wszystkie te ustawy — z pewnymi modyfikacjami — znają tylko dwa sposoby uprawnienia dzieci nieślubnych, a mianowicie:

- a) przez małżeństwo rodziców t. j. gdy ojciec nieślubny ożeni się z matką nieślubną lub,
- b) przez postanowienie Prezydenta Rzeczypospolitej.

9) Momentem miarodajnym dla ustalenia terminu, od którego uprawnienie dziecka nieślubnego przez małżeństwo rodziców powoduje skutki pod względem uposażenia, jest dzień zawarcia związku małżeńskiego; uprawnienie dziecka może więc wpłynąć na wymiar uposażenia dopiero od dnia 1 najbliższego kalendarzowego miesiąca po dniu zawarcia małżeństwa przez jego rodziców.

10) Akt przysposobienia (adopotowania) tudzież uznania za własne dziecka, spłodzonego w związku niesłubnym, nie wpływa na wymiar uposażenia, ponieważ dzieci przysposobione (adoptowane) i uznane zostały przez ustawodawcę w art. 6 wyraźnie pominięte.

11) Przez słowa: „uczęszczają do szkół publicznych”, użyte w art. 6 pkt. b) należy rozumieć nie tylko faktyczne uczęszczanie do szkół państwowych, publicznych i szkół prywatnych z uprawnieniami szkół państwowych (publicznych), lecz także pobieranie nauki w szkołach prywatnych, nieposiadających uprawnień szkół państwowych (publicznych), jak również kształcenie się w domu z tem jednakże zastrzeżeniem, że nauka ta odbywać się będzie podług systemu i programu szkół państwowych (publicznych). Okoliczność, że nauka dziecka odpowiada wspomnianym wymogom, winna być w odpowiedni sposób wykazana. Wykazanie to może nastąpić drogą np. składania odpowiednich egzaminów wstępnych, końcowych lub nawet częściowych.

Przez szkoły publiczne w rozumieniu powołanych przepisów rozumieć należy wszystkie szkoły państwowe, publiczne szkoły powszechne, wydziałowe i dokształcające oraz wszystkie legalnie istniejące szkoły prywatne wszelkich kategorii, stopni i typów. Co do legalności istnienia szkół prywatnych miarodajne są, o ile chodzi o obecne przepisy, postanowienia ustawy z dnia 11 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 342).

12) Postanowienia art. 6 punkt b) nie mogą być stosowane do wolnych słuchaczy, ponieważ nie podlegają oni rygorom, obowiązującym studentów zwyczajnych, mogą uczęszczać na bardzo niewielką ilość wykładów i studiów swobodnie, a nadto usuwają się z pod kontroli władz akademickich, gdyż nie mają prawa składania przepisanych egzaminów.

Uprawnienia, wypływające z art. 6 punkt b), nie mogą być stosowane także do uczniów wolnych szkół zawodowych.

13) Fakt kształcenia dziecka w szkole publicznej poza granicami Państwa nie wyłącza uprawnień, wypływających z art. 6 punkt b).

14) W myśl art. 5. i 6. przysługuje wojskowemu zawodowemu, wdowcowi z jednym dzieckiem uposażenie w wymiarze jak dla utrzymującego rodzinę, choćby to dziecko otrzymywało skądinąd pomoc materialną, a więc np. stypendjum w Korpusie Kadetów.

15) Pod pojęcie nieuleczalnej choroby w zrozumieniu ustępu drugiego art. 6. podpada tylko choroba trwała, niedająca się wcale wyleczyć, a nie choroba dająca się wyleczyć po upływie pewnego czasu; wynika to z istoty rzeczy, gdyż pojęcie nieuleczalności mieści w sobie pojęcie trwałego i stale nieuleczalnego stanu chorobowego.

16) Art. 6. nie czyni należenia do rodziny dzieci (od ukończenia lat 18 do ukończenia 24) zależnym od tego, aby utrata ich zdolności zarobkowej była zupełna, lecz tylko od tego, aby one — wskutek ułomności fizycznych, umysłowych, albo nieuleczalnej choroby, nie mogły na swoje utrzymanie zarabiać; punkt ciężkości położył tu zatem prawodawca na faktyczną nieumożność zarabiania na utrzymanie z przyczyn powyżej przytoczonych, a nie na jakiś ściśle określony procent utraty zdolności zarobkowej.

Jeżeli więc skonstatowano u dziecka którąś z powyżej przytoczonych przyczyn niemożności zarabiania na swoje utrzymanie, staje się kwestją procentu utraty zdolności zarobkowej drugorzędna, jeżeli tylko równocześnie ustalono jako konsekwencję ułomności, względnie nieuleczalnej choroby — faktyczną niemożność zarabiania na swoje utrzymanie.

Jako dowód stwierdzający ułomność fizyczną, umysłową albo nieuleczalną chorobę, służy w stosunku do dzieci żołnierzy zawodowych odpowiednie orzeczenie wojskowego szpitala okręgowego.

17) Dla pojęcia „pasierbów” w rozumieniu art. 6. jest obojętną okolicznością, czy poprzedni związek małżeński rozwiązany został przez śmierć, czy też przez orzeczenie rozwodu.

Jakkolwiek bowiem wyraz „pasierb” używany bywa zazwyczaj na oznaczenie dziecka z pierwszego, przez śmierć rozwiązanego małżeństwa, w stosunku do drugiego małżonka pozostałej przy życiu matki (względnie drugiej małżonki pozostałego przy życiu ojca) danego dziecka, to jednak wyrażenie „pasierb” nie jest ścisłym terminem ustawowym, sytuacja zaś takiego dziecka, wchodzącego do nowej rodziny jest w obu tych wypadkach, o których tu mowa, zasadniczo jednakowa; zresztą w obu tych wypadkach powstaje stosunek powinowactwa w znaczeniu ustaw cywilnych.

Punkt ciężkości zagadnienia — ze stanowiska art. 6. — leży natomiast w kwestji, czy dany „pasierb” względnie „pasierbica” jest faktycznie na utrzymaniu swego ojczyma mimo, iż ojciec jego (jej) żyje.

W celu usunięcia nasuwających się w tym względzie wątpliwości, należy żądać od żołnierza stwierdzenia faktu, że jego pasierb względnie pasierbica pozostają wyłącznie na jego utrzymaniu, przyczem powinien on też wyjaśnić, w jaki sposób zostały uregulowane stosunki majątkowe między byłymi małżonkami w związku z uzyskanym rozwodem małżeństwa, a w szczególności, na które z nich został nałożony obowiązek ponoszenia wydatków na utrzymanie pochodzącego z tego małżeństwa dziecka.

Posiadanie pasierba wpływa na wymiar uposażenia, o ile żołnierz wykaże zapomocą odpowiednich dowodów i zaświadczeń, że ojciec jego małoletniego pasierba względnie pasierbicy na koszt jego (jej) utrzymania nie łoży i że przeciwnie jest pasierb względnie pasierbica na utrzymaniu danego żołnierza. Za dowody miarodajne pod tym względem należy uważać następujące dokumenty:

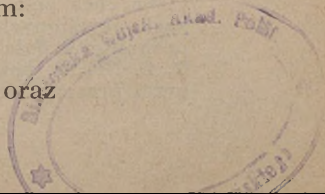
- a) świadectwo zawarcia małżeństwa z matką pasierba (icy),
- b) świadectwo urodzenia pasierba (icy),
- c) dowód, że pasierb (ica) nie posiada własnego majątku, lub zaopatrzenia,
- d) dowód, że żołnierz rzeczywiście przyczynia się do utrzymania pasierba (icy),
- e) ponadto, gdy pasierb (ica) jest dzieckiem małżonków rozwiedzionych — dowód, że w wyniku postępowania rozwodowego rodziców pasierba (icy), obowiązek jego (jej) utrzymywania został powierzony matce.

(I) Art. 7. Rada Ministrów normuje dla żołnierzy zawodowych dodatki służbowe.

Można otrzymać równocześnie tylko jeden dodatek służbowy, zaś w razie zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków służbowych służy uprawnionemu prawo wyboru.

Dodatek służbowy nie przysługuje żołnierzom:

- 1) pozostającym w stanie nieczynnym,
- 2) zawieszonym w czynnościach służbowych,
- 3) pozostającym na urlopie bez uposażenia, oraz

4) pozostającym na urlopie ponad przeciąg czasu przepisany ustawowo.

Żołnierze zawodowi, nie pełniący służby z powodu choroby, lub urlopu dla poratowania zdrowia, zatrzymują dodatek służbowy w ostatnio otrzymywanym wymiarze przez 6 miesięcy, licząc od pierwszego dnia miesiąca, następującego po zaprzestaniu pełnienia czynności służbowych z powodu choroby.

Żołnierze oddani do dyspozycji otrzymują dodatek służbowy tylko za jeden miesiąc, następujący po oddaniu do dyspozycji.

Żołnierzom, pełniącym służbę zagranicą i w Biurze Komisarza Generalnego R. P. w Gdańsku może Minister Spraw Zagranicznych przyznać ze względu na specjalne właściwości ich służby dodatek reprezentacyjny. Żołnierze, pobierający dodatek reprezentacyjny, nie mają prawa do dodatku służbowego.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie dodatków służbowych dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 54).

(II) Na podstawie art. 7, 28 ust. 1 oraz 46 ust. 1 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się, co następuje:

§ 1.

Dodatek służbowy jest należnością miesięczną, która przysługuje pełniącym czynną służbę (czynności służbowe):

- a) oficerom zawodowym;
- b) oficerom rezerwy, powołanym do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych;
- c) oficerom powołanym do czynnej służby w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów, o ile bezpieczeństwo państwa tego wymaga;
- d) podoficerom i szeregowcom zawodowym;
- e) chorążym powołanym do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów, o ile bezpieczeństwo państwa tego wymaga;
- f) podoficerom i szeregowcom zawodowym w stanie spoczynku, powołanym do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów, o ile bezpieczeństwo państwa tego wymaga.

Warunek pełnienia czynnej służby nie ma zastosowania w przypadkach, określonych w art. 7 ust. 4 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), oraz w przypadkach pozostawiania na urlopie przez przeciąg czasu ustawowo przepisany.

§ 2.

Oficerowie, wymienieni w § 1 lit. a), b) i c), otrzymują dodatek służbowy w zależności od zakresu pracy i ponoszonej odpowiedzialności służbowej bez względu na posiadany stopień wojskowy, wedle następujących kategorii i w następującej wysokości:

		A	B	C
Kategoria I	w wysokości	3000 zł	—	—
"	II	1200 "	1000 zł	—
"	III	850 "	800 "	—
"	IV	700 "	600 "	—
"	V	500 "	450 "	425 "
"	VI	350 "	300 "	290 "
"	VII	280 "	270 "	260 "
"	VIII	250 "	225 "	220 "
"	IX	215 "	175 "	160 "
"	X	155 "	155 "	155 "
"	XI	125 "	125 "	125 "
"	XII	105 "	105 "	105 "
"	XIII	75 "	75 "	75 "

§ 3.

Poszczególne stanowiska służbowe zalicza do odpowiedniej kategorii dodatku służbowego Minister Spraw Wojskowych.

§ 4.

W razie przydziału lub przeniesienia oficera w interesie służby na stanowisko zaliczone do niższej kategorii dodatku służbowego, aniżeli stanowisko poprzednio przez niego zajmowane, Minister Spraw Wojskowych może mu przyznać na czas trwania przydziału lub przeniesienia prawo do pobierania dodatku służbowego wedle ostatnio posiadanej kategorii.

§ 5.

Chorążowie, oraz podoficerowie i szeregowcy zawodowi, wymienieni w § 1 lit. d), e) i f) otrzymują dodatek służbowy w zależności od posiadanego rzeczywistego stopnia wojskowego w następującej wysokości:

- a) chorąży (równorzędny), w wysokości 35 zł.
- b) starszy sierżant (równorzędny), starszy bosman 30 „
- c) sierżant (równorzędny), bosman 25 „
- d) plutonowy (równorzędny), bosmanmat 20 „
- e) kapral (równorzędny), mat 13 „

§ 6.

Chorążowie, pełniący służbę na stanowiskach, na które organizacyjnie przewidziani są oficerowie, pobierają dodatek służbowy tej kategorii, do której na podstawie § 2 zostało zaliczone dane stanowisko.

§ 7.

Prawo do otrzymania dodatku służbowego powstaje:

- a) dla oficerów, wymienionych w § 1 lit. a), b) i c), z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego po dniu objęcia stanowiska,
- b) dla chorążych oraz dla podoficerów i szeregowców zawodowych, wymienionych w § 1 lit. d), e) i f) — z dniem mianowania żołnierzem zawodowym, bądź z dniem awansu, albo z dniem powołania do czynnej służby, jeżeli mianowanie, awans lub powołanie nastąpiło z dniem pierwszym miesiąca kalendarzowego, w innych zaś przypadkach — z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego po dniu mianowania, awansu lub powołania.

Postanowienia ust. 1 lit. a) stosuje się odpowiednio do chorążych w przypadkach określonych w § 6.

§ 8.

Prawo do dodatku służbowego gaśnie:

- a) w razie śmierci uprawnionego do jego pobierania z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła;
- b) w razie rozwiązania stosunku służbowego w inny sposób — z ostatnim dniem tego kalendarzowego miesiąca, w którym stosunek służbowy istotnie ustał;
- c) w razie niepełnienia czynnej służby (czynności służbowych) z powodów określonych w art. 7 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86 poz. 664), lub z powodu samowolnego opuszczenia służby albo osadzenia w zamknięciu — z dniem ostatnim tego miesiąca kalendarzowego, w którym uprawniony do pobierania dodatku służbowego zaprzestał pełnienia czynnej służby (czynności służbowych).

§ 9.

Wykonanie uchwały niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 10.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1-go lutego 1934 roku.

Kwoty, wypłacone na podstawie zarządzeń Ministra Spraw Wojskowych na poczet dodatków służbowych za okres od dnia 1-go lutego do dnia 31 marca 1934 r. zalicza się na poczet dodatków unormowanych niniejszą uchwałą, przyczem o ile wypłacone na poczet powyższych dodatków kwoty byłyby wyższe, niż dodatki unormowane niniejszą uchwałą, nadwyżki nie podlegają zwrotowi.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

w sprawie wykonania uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. o dodatkach służbowych dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej. (Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 55 i 6/34, poz. 109 — sprostowanie).

(II) Na zasadzie § 3 i 9 uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatków służbowych dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej zarządzam:

1) Stanowiska służbowe zaszeregowuję do poszczególnych kategorii dodatku służbowego według niżej podanej tabeli:

**Zaszeregowanie
stanowisk służbowych w wojsku i marynarce wojennej.**

A. Wojsko.

I. kategoria.

Generalny Inspektor Sił Zbrojnych.

II. kategoria.

A.

Inspektor Armji.

B.

Dowódca Okręgu Korpusu

Generał do prac przy Generalnym Inspektorze Sił Zbrojnych

Szef Sztabu Głównego

III. kategoria.

A.

B.

Biskup polowy

Komendant Wyższej Szkoły Wojennej

Naczelnny Prokurator Wojskowy

Prezes Najwyższego Sądu Wojskowego

Szef Biura Personalnego (po dow.) *)

Szef Korpusu Kontrolerów

Szef Wojskowego Biura Historycznego (po dow.) *)

Zastępca Szefa Sztabu Głównego

Zastępca I i II Wiceministra

IV. kategoria.

A.

Dowódca dywizji

Dowódca samodzielnej brygady kawalerji

Dowódca obszaru warownego

B.

Dowódca Broni Pancernych

Dyrektor Państwowego Urzędu Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego (po dow.) *)

Komendant Centrum Wyszkożenia Artylerji (po dow.) *)

(V) *) (po dow.) oznacza, iż dodatek służbowy, przywiązany do danego stanowiska służbowego w wojsku, może pobierać ten tylko oficer, który przed objęciem tego stanowiska służbowego — dowodził pułkiem, jako mianowany dowódca pułku. W przeciwnym wypadku pobiera oficer, zajmujący tego rodzaju stanowiska służbowe dodatek służbowy przysługujący dowódcy pułku (kategoria VI. A.), względnie dodatek dotychczasowy, o ile był wyższy od nowego dodatku służbowego dowódcy pułku.

Komendant Centrum Wyszkożenia Kawalerji (po dow.) *)
 Komendant Centrum Wyszkożenia Piechoty (po dow.) *)
 Oficer sztabowy do prac przy Generalnym Inspektorze Sił Zbrojnych (po dow.) *)
 I Oficer do zleceń Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych (po dow.) *)
 Pomocnik Dowódcy Okręgu Korpusu (po dow.) *)
 Prokurator przy Najwyższym Sądzie Wojskowym
 Szef Biura Inspekcji Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych (po dow.) *)
 Szef Biura Ogólno-Administracyjnego (po dow.) *)
 Szef Biura Ogólno-Organizacyjnego (po dow.) *)
 Szef departamentu broni Ministerstwa Spraw Wojskowych (po dow.) *)
 Szef departamentu służby Ministerstwa Spraw Wojskowych
 Szef Gabinetu Ministra Spraw Wojskowych (po dow.) *)
 Szef Gabinetu Prezydenta Rzeczypospolitej (po dow.) *)
 Szef oddziału Sztabu Głównego (po dow.) *)
 Szef Wojskowego Instytutu Geograficznego (po dow.) *)
 Wiceprezes Najwyższego Sądu Wojskowego

V. kategoria.

A.

Dowódca brygady kawalerji
 Dowódca piechoty dywizyjnej
 Dowódca grupy aeronautycznej
 Dowódca grupy artylerji

B.

Dowódca brygady saperów
 Dowódca grupy łączności
 Dowódca Żandarmerji
 Dyrektor Centralnego Instytutu Wychowania Fizycznego
 Dyrektor Nauk Kursu Intendentów Wyższej Szkoły Wojennej
 Dyrektor Biura Wojskowego w Ministerstwie Komunikacji, w Ministerstwie Rolnictwa i w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych (po dow.) *)
 Kierownik Kursu Wyższej Szkoły Wojennej (po dow.) *)
 Kierownik Samodzielnego Referatu Personalnego Generalnego Inspektoratu Sił Zbrojnych (po dow.) *)
 Komendant Centrum Wyszkożenia Lotnictwa (po dow.) *)
 Komendant Centrum Wyszkożenia Łączności
 Komendant Centrum Wyszkożenia Sanitarnego
 Komendant Centrum Wyszkożenia Saperów
 Komendant Główny Związku Strzeleckiego (po dow.) *)
 Komendant miasta Warszawy (po dow.) *)
 Komendant Szkoły Podchorążych Inżynierji
 Komendant Szkoły Podchorążych Piechoty (po dow.) *)
 Komendant Szkoły Podchorążych dla Podoficerów (po dow.) *)
 Oficer do spraw organizacyjno-mobilizacyjnych w Biurze Inspekcji Generalnego Inspektoratu Sił Zbrojnych (po dow.) *)
 I Oficer Sztabu w Inspektoracie Armji (po dow.) *)
 Oficer sztabowy do spraw wyszkolenia rezerwy przy I Wiceministrze (po dow.) *)

Podprokurator Najwyższego Sądu Wojskowego
Sędzia Najwyższego Sądu Wojskowego
Szef Biura Kontroli *)
Szef Biura Wyznań Niekatolickich (po dow.) *)
Szef Komunikacyj Wojskowych (po dow.) *)
Szef Wojskowego Instytutu Naukowo-Wydawniczego (po dow.) *)
Szef wojskowego sądu okręgowego
Szef Wydziału Przemysłu Wojennego (po dow.) *)
Zastępca szefa departamentu broni Ministerstwa Spraw Wojskowych
(po dow.) *)
Zastępca szefa departamentu służby Ministerstwa Spraw Wojskowych
Zastępca szefa Korpusu Kontrolerów
Zastępca szefa Oddziału II Sztabu Głównego (po dow.) *)

C.

Kierownik Centralnego Zaopatrzenia Intendenckiego
Kierownik Instytutu Badań Technicznych Lotnictwa
Kierownik Instytutu Badań Technicznych Materiałów Uzbrojenia
Kierownik Instytutu Badań Technicznych Intendencji
Kierownik Instytutu Badań Technicznych Inżynierji
Kierownik Instytutu Przeciwigazowego
Kierownik Remontu Koni
Kierownik Zaopatrzenia Aeronautyki
Kierownik Zaopatrzenia Technicznego
Kierownik Zaopatrzenia Uzbrojenia

VI. Kategoria.

A.

Dowódca pułku
Zastępca dowódcy obszaru warownego

B.

Dyrektor biura wojskowego w innych ministerstwach niewymieniony
wyżej
Dziekan grecko-katolicki Kurji Biskupiej
Inspektor poborowy okręgu korpusu
Inspektor Przemysłu Wojennego w Biurze Ogólno-Administracyjnem
Ministerstwa Spraw Wojskowych
Inspektor techniczny departamentu Ministerstwa Spraw Wojskowych
Kancierz Kurji Biskupiej
Kierownik przedmiotu głównego Wyższej Szkoły Wojennej
Naczelný Rabin Głównego Urzędu Duszpasterstwa Mojżeszowego
w Biurze Wyznań Niekatolickich
Pomocnik komendanta Wyższej Szkoły Wojennej
Prokurator wojskowego sądu okręgowego
Protoprezbiter Głównego Urzędu Duszpasterstwa Prawosławnego
w Biurze Wyznań Niekatolickich
Przewodniczący Oficerskiego Trybunału Orzekającego
Senjor Głównego Urzędu Duszpasterstwa w Biurze Wyznań Niekato-
lickich
Szef artylerji dowództwa obszaru warownego

(V) **) Obecnie Biuro Budżetowe.

Szef grupy Korpusu Kontrolerów
 Szef Łączności Ministerstwa Spraw Wojskowych
 Szef Saperów Ministerstwa Spraw Wojskowych
 Szef Służby Zdrowia Lotnictwa Wojskowego (Komendant Centrum
 Badań Lotniczo-Lekarskich)
 Szef służby okręgu korpusu
 Szef Wydziału Ministerstwa Spraw Wojskowych
 Szef sztabu okręgu korpusu
 Szef wydziału w Oddziale II Sztabu Głównego
 Szef Wydziału Samochodów Ministerstwa Spraw Wojskowych
 Szef Wydziału Taborów Ministerstwa Spraw Wojskowych
 Szef Wydziału Wojskowego Generalnego Komisarza R. P. w Gdańsku
 Wikariusz Generalny Kurji Biskupiej
 Zastępca Dowódcy Broni Pancernych
 Zastępca Szefa Biura Personalnego
 Zastępca szefa Gabinetu Ministra
 Zastępca szefa oddziału Sztabu Głównego, niewymieniony wyżej

C.

Delegat Rządu do spraw P. C. K.
 Kierownik Zaopatrzenia Sanitarnego
 Kierownik Zaopatrzenia Taborowego

VII. Kategoria.

A.

Dowódca baonu czołgów i samochodów pancernych
 Dowódca baonu mostowego, elektrotechnicznego, mostów kolejowych,
 silnikowego
 Dowódca baonu saperów
 Dowódca baonu telegraficznego
 Dowódca dyonu artylerji kennej
 Dowódca dyonu pociągów pancernych

B.

Dyrektor Archiwum Wojskowego
 Dyrektor Centralnej Biblioteki Wojskowej
 Kierownik kursu w Centrum Wyszkożenia Piechoty
 Kierownik okręgowego urzędu wychowania fizycznego i przysposo-
 bienia wojskowego
 Kierownik przedmiotu w Centrum Wyszkożenia Piechoty
 Kierownik samodzielnego referatu Ministerstwa Spraw Wojskowych
 i Sztabu Głównego
 Komendant Centrum Wyszkożenia Czołgów i Samochodów Pancernych
 Komendant Centrum Wyszkożenia Żandarmerji
 Komendant Kwatery Głównej Ministerstwa Spraw Wojskowych
 Komendant Lotniczej Szkoły Strzelania i Bombardowania
 Komendant miasta Lublina i Brześcia n/Bugiem
 Komendant szkoły w Centrum Wyszkożenia
 Komendant Szkoły Gazowej
 Komendant Szkoły Podchorążych Rezerwy (piechoty i artylerji)
 Komendant Szpitala Szkolnego w Centrum Wyszkożenia Sanitarnego
 Szef broni i służby dowództwa obszaru warownego

Szef wydziału Sztabu Głównego, niewymieniony wyżej
Wykładowca Wyższej Szkoły Wojennej
Zastępca Dowódcy Żandarmerji
Zastępca Dyrektora Państwowego Urzędu Wychowania Fizycznego
i Przysposobienia Wojskowego
Zastępca dyrektora Biura Wojskowego w Ministerstwie Komunika-
cji *)
Zastępca komendanta Centrum Wyszkołenia Piechoty
Zastępca Komendanta Głównego Związku Strzeleckiego
Zastępca Komendanta Szkoły Podchorążych Inżynierji
Zastępca Komendanta Szkoły Podchorążych Piechoty
Zastępca przewodniczącego Oficerskiego Trybunału Orzekającego
Zastępca szefa Biura Historycznego
Zastępca szefa Biura Wyznań Niekatolickich
Zastępca szefa Gabinetu Wojskowego Prezydenta Rzeczypospolitej
Zastępca szefa Wojskowego Instytutu Geograficznego

C.

Inspektor składnic
Kierownik Administracji Pieniężnej M. S. Wojsk
Kierownik zaopatrzenia intendenckiego Okręgu Korpusu
Kierownik centrali odbiorczej w Kierownictwie Zaopatrzenia: Aero-
nautyki, Technicznego, Uzbrojenia i Centralnego Zaopatrzenia Inten-
denckiego
Komendant Wojskowego Sanatorium w Zakopanem i Rajczy
Przewodniczący Komisji Remontowej Koni **)
Zastępca Kierownika Zaopatrzenia Aeronautyki, Uzbrojenia, Technicz-
nego i Centralnego Zaopatrzenia Intendenckiego
Zastępca kierownika Instytutu Badań Technicznych Materiałów Uzbro-
jenia
Zastępca kierownika Instytutu Badań Inżynierji
Kierownik Instytutu Chirurgji Urazowej

VIII. Kategoria.

A.

Dowódca baonu balonowego
Dowódca dyonu pancernego samodzielnego
Dowódca dyonu pomiarów artylerji
Dowódca dyonu taborów
Dowódca dyonu żandarmerji
Komendant bazy pułku lotniczego
Zastępca dowódcy pułku

B.

Adjutant przyboczny Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych
Adjutant przyboczny Ministra Spraw Wojskowych
Adjutant przyboczny Prezydenta Rzeczypospolitej
Członek Oficerskiego Trybunału Orzekającego

*) Zarządzenie II Wiceministra i Szefa Administracji Armji Nr. Dep. Int. 5600/dod. sł. z dnia 7 maja 1934 r.

**) Zarządzenie II Wiceministra i Szefa Administracji Armji Nr. Dep. Int. 5600/dod. sł. z dnia 30 maja 1934 r.

Delegat Sztabu Głównego przy Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych i przy Dyrekcji Poczty i Telegrafów

Dowódca Samodzielnej Kolumny Samochodowej Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych

Dyrektor Nauk w Szkole Podchorążych Piechoty, Centrum Wyszko-
lenia Sanitarnego, Centrum Wyszko-
lenia Kawalerji (kursy oficerskie
i podoficerskie), w Szkole Strzelania Artylerji w Centrum Wyszko-
lenia Artylerji, w Szkole Podchorążych dla podoficerów, w Szkole Podcho-
rążych Kawalerji w Centrum Wyszko-
lenia Kawalerji, w Szkole Podcho-
rążych Artylerji w Centrum Wyszko-
lenia Artylerji, w Szkole Podcho-
rążych w Centrum Wyszko-
lenia Oficerów Lotnictwa, w Lotniczej Szkole
Strzelania i Bombardowania, w Centrum Wyszko-
lenia Saperów, w Cen-
trum Wyszko-
lenia Łączności, w Szkole Podchorążych Inżynierji, w Szkole
Zbrojmistrzów, w Szkole Gazowej, w Centrum Wyszko-
lenia Czołgów
i Samochodów Pancernych

Główny instruktor oddziałów wojskowych Centralnego Instytutu Wy-
chowania Fizycznego

Inspektor Mob. Samodzielnego Biura Wojskowego w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych

Inspektor W. F. i P. W. w okręgowym urzędzie wychowania fizycz-
nego i przysposobienia wojskowego

Kapelan Przyboczny Prezydenta Rzeczypospolitej

Kierownik Komisji Doświadczalnej C. W. Piech., C. W. Kaw., C. W.
Łączn. i C. W. Sap.

Kierownik (komendant) kursów (przedmiotów ćwiczeń) w C. W.
Kaw., C. W. Art., C. W. Lotn. na stanowisku oficera sztabowego

Kierownik laboratorium w Szkole Zbrojmistrzów na stanowisku ofi-
cera sztabowego

Kierownik naukowy oddziałów naukowych i klinicznych, pracowni
klinicznej przychodni dentystrycznej, apteki — Szpitala Szkolnego Cen-
trum Wyszko-
lenia Sanitarnego

Kierownik samodzielnego referatu w biurach wojskowych innych mi-
nisterstw i Komendzie Głównej Policji Państwowej

Kierownik samodzielnego referatu sztabu i szefostwa służby okręgu
korpusu i dowództwa obszaru warownego

Kierownik samodzielnego referatu w Wojskowym Instytucie Geogra-
ficznym, Wojskowym Instytucie Naukowo Wydawniczym, Wojskowem
Biurze Historycznym i Polowej Kurji Biskupiej

Komendant bazy Centrum Wyszko-
lenia Oficerów i Podoficerów Lot-
nictwa

Komendant Centrum Wyszko-
lenia Artylerji Przeciwlotniczej

Komendant korpusu kadetów

Komendant miasta, niewymieniony wyżej i komendant placu Modlin

Komendant obozu ćwiczeń

Komendant okręgu Związku Strzeleckiego

Komendant Szkoły Podoficerów Piechoty dla Małoletnich

Komendant Szkoły Podoficerów Zawodowych Służby Weterynaryjnej

Komendant Szkoły Zbrojmistrzów

Kustosz Centralnej Biblioteki Wojskowej i Archiwum Wojskowego
Naczelnik wydziału w biurach wojskowych innych ministerstw *)

*) Zarządzenie II Wiceministra i Szefa Administracji Armji Nr. Dep. Int. 5600/dod. sl. z dnia
7 maja 1934 r.

Oficer do spraw org.-mob. w Biurze Inspekcji Generalnego Inspektoratu Sił Zbrojnych na stanowisku oficera sztabowego

Oficer do zleceń szefa Biura Personalnego

II Oficer sztabu u Inspektora Armji (generała do prac)

Oficer sztabowy do zleceń Ministra, I i II Wiceministrów oraz szefa Sztabu Głównego

I Oficer sztabu Centrum Wyszkożenia Piechoty, Centrum Wyszkożenia Artylerji i Centrum Wyszkożenia Kawalerji

I Oficer sztabu dowództwa brygady saperów, grupy łączności, grupy artylerji i grupy aeronautycznej

Oficer Korpusu Kontrolerów

Płatnik Generalnego Inspektoratu Sił Zbrojnych

Płatnik Kwatery Głównej Ministerstwa Spraw Wojskowych

Pomocnik I Oficera do zleceń Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych

Powiatowy komendant uzupełnień

Podprokurator wojskowego sądu okręgowego

Referent Biura Orzecznictwa Najwyższego Sądu Wojskowego

Samodzielny referent Generalnego Inspektoratu Sił Zbrojnych

Sędzia orzekający

Szef Biura Kapituły Orderu „Virtuti Militari”

Szef duszpasterstwa okręgu korpusu

Szef ekspozytury Oddziału II Sztabu Głównego

Szef fortyfikacyjny na stanowisku oficera sztabowego

Szef grupy oficerów transportowych

Szef sztabu dywizji i samodzielnej brygady kawalerji

Szef sztabu Komendy Głównej Związku Strzeleckiego

Szef sztabu obszaru warownego

Szef wydziału w Wojskowym Instytucie Geograficznym, Wojskowym Instytucie Naukowo Wydawniczym, Wojskowym Biurze Historycznym, Państwowym Urzędzie Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego

Szef wydziału sztabu okręgu korpusu

Wykładowca i instruktor w Centrum Wyszkożenia Piechoty na stanowisku oficera sztabowego

Zastępca komendanta Centrum Wyszkożenia Czołgów i Samochodów Pancernych

Zastępca komendanta Centrum Wyszkożenia Łączności

Zastępca komendanta Centrum Wyszkożenia Żandarmerji

Zastępca komendanta szkoły kształcącej na oficerów rezerwy

Zastępca komendanta miasta Warszawy

C.

Członek komisji remontowej koni na stanowisku oficera sztabowego
Delegat Kierownictwa Centralnego Zaopatrzenia Intendenckiego dla spraw przetworów ropnych

Główny rzeczoznawca Instytutu Badań Materiałów Uzbrojenia na stanowisku oficera sztabowego

Kierownik centrali odbiorczej w Kierownictwie Zaopatrzenia Sanitarnego i Taborowego

Kierownik administracji pieniężnej w szefostwie intendencji okręgu korpusu

Kierownik biura, pracowni, działu, oddziału, laboratorium — w zakładzie centralnym na stanowisku oficera sztabowego

Kierownik centrali badań artylerji i chemicznych Instytutu Badań Materiałów Uzbrojenia

Kierownik grupy odbiorczej w centrali odbiorczej kierownictwa zaopatrzenia i Kierownictwa Centralnego Zaopatrzenia Intendenckiego
Kierownik Instytutu Przyrodo-Leczniczego 1 Okręgowego Szpitala Wojskowego

Kierownik pracowni, działu, oddziału w Instytucie Badań Materiałów Uzbrojenia, w Wojskowym Instytucie Przeciwgazowym, w Instytucie Technicznym Intendencji, w Instytucie Badań Kierownictwa Zaopatrzenia Sanitarnego — na stanowisku oficera sztabowego

Kierownik referatu zakupów w szefostwie intendencji okręgu korpusu

Kierownik Wojskowego Biura Węglowego Kierownictwa Centralnego Zaopatrzenia Intendenckiego

Kierownik Wojskowej Pracowni Weterynaryjnej

Komendant Głównej Wojskowej Stacji Meteorologicznej

Komendant Wojskowej Składnicy Tranzytowej na Westerplatte

Komendant szpitala okręgowego

Komendant szpitala obszaru warownego

Naczelnny lekarz garnizonu m. st. Warszawy

Naczelnny lekarz weterynarii garnizonu m. st. Warszawy

Pomocnik komendanta szpitala okręgowego (komendant kadry)

Rejonowy inspektor koni

Starszy ordynator Wojskowego Sanatorium w Zakopanem i Rajczy

Szef wydziału w kierownictwie zaopatrzenia, Kierownictwie Centralnego Zaopatrzenia Intendenckiego i Kierownictwie Remontu Koni

Zarządca głównej składnicy na stanowisku oficera sztabowego

Zarządca Zapasu Młodych Koni

Zarządca składnicy mundurowej

Zarządca Składnicy Mat. Int. Warszawa.

Zastępca Kierownika Inst. Chir.

St. ordynator Instytut. Chirurg.

A.

Dowódca baonu (dyonu) szkolnego w szkolnictwie wojskowym

Dowódca baonu (dyonu) wydzielonego

Dowódca samodzielnego baonu (dyonu), niewymieniony wyżej

Dowódca oddziału zamkowego

Komendant kadry baonu telegraficznego

Komendant kadry dyonu samochodowego

Komendant kadry dyonu taborowego

Zastępca dowódcy samodzielnego baonu (dyonu), wymienionego w kategorii VII i VIII

B.

Kierownik biura rach. mat. Wojskowego Instytutu Geograficznego

Kierownik referatu w biurze wojskowym innych ministerstw i w Komendzie Głównej Policji Państwowej

Kierownik referatu Ministerstwa Spraw Wojskowych

Kierownik referatu Sztabu Głównego

Kierownik wojskowego sądu rejonowego

Kwatermistrz pułku

Oficer intendenci dywizji

Szef ekwipacji w Centrum Wyszkożenia Kawalerji

Sędzia śledczy wojskowego sądu okręgowego

Szef wydziału Komendy Głównej Związku Strzeleckiego

Wykładowca na stanowisku oficera sztabowego w szkole i na kursie wojskowym poza Wyższą Szkołą Wojenną i Centrum Wyszkożenia Piechoty.

C.

Komendant szpitala garnizonowego
Ordynator Wojskowego Sanatorium w Zakopanem i Rajczy
Zastępca kierownika Centrali Odbiorczej Kierownictwa Zaopatrzenia
Uzbrojenia
Zastępca kierownika Centrali Badań Lotniczo-Lekarskich.
Ordynator Instytutu Chirurgji Urazowej

X. Kategoria.

A.

Dowódca baonu (dyonu) w składzie pułku
Dowódca kompanji (szwadronu, baterji, eskadry, kolumny) w szkolnictwie wojskowym, dowódca kompanji szkolnej w pułku (dyonie, ka-drze) i dywizyjnego kursu podchorążych rezerwy
Dowódca kompanji łączności Obszaru Warownego
Dowódca szwadronu ochronnego 1 dywizjonu żandarmerji
Dowódca kompanji zamkowej
Zastępca dowódcy samodzielnego baonu (dyonu), wymienionego w ka-tegorji IX.

B.

Archiwista — kierownik referatu Archiwum Wojskowego
Bibliotekarz — kierownik referatu Centralnej Biblioteki Wojskowej
Dowódca kolumny samochodowej oddziału zamkowego
Inspektor terenowy Związku Strzeleckiego
Instruktor — specjalista w szkolnictwie wojskowym (kierownik wy-szkolenia) na stanowisku oficera sztabowego
Instruktor wojskowy Centralnego Instytutu Wychowania Fizycznego na stanowisku oficera sztabowego
Instruktor wychowania fizycznego we Francji
Kierownik grupy pomiarowej, kartograficznej i konstrukcyjnej w Wojskowym Instytucie Geograficznym
Kierownik kancelarji ogólnej w Generalnym Inspektoracie Sił Zbroj-nych, Ministerstwie Spraw Wojskowych i w Sztapie Głównym
Kierownik (komendant kursu) przedmiotów ćwiczeń w Centrum Wy-szkolenia Kawalerji, Centrum Wyszkożenia Artylerji, Centrum Wyszko-le-nia Lotnictwa, w Szkole Gazowej (laboratorja) — na stanowisku oficera młodszego

Kierownik referatu w Wojskowym Biurze Historycznym, Wojskowym Instytucie Geograficznym, w Wojskowym Instytucie Naukowo-Wydaw-nicznym, w Państwowym Urzędzie Wychowania Fizycznego i Przysposo-bienia Wojskowego, w Ekspozyturze Oddziału II Sztabu Głównego, w In-strytucie Badań Inżynierji, w kierownictwach zaopatrzenia i w Kierowni-ctwie Centralnego Zaopatrzenia Intendenckiego, w szefostwie inten-dentury okręgu korpusu, w Kierownictwie Administracji Pieniężnej Ministerstwa Spraw Wojskowych, w Wydziale Wojskowym Generalnego Komisarza Rzeczypospolitej w Gdańsku

Komendant kursu jazdy konnej i zaprzęgami Centrum Wyszkożenia Artylerji

Komendant obwodowy przysposobienia wojskowego

Komendant parku

Kwatermistrz na stanowisku oficera sztabowego poza pułkiem

Notariusz Sądu Biskupiego Polowej Kurji Biskupiej

Oficer adm. mat. oddziału zamkowego

Oficer do spraw ewidencji i kwalifikacji sprzętu samochodowego przy województwie na stanowisku oficera sztabowego

Oficer sztabu dywizji, brygady kawalerji, grupy artylerji, grupy łączności, grupy aeronautycznej i brygady saperów — na stanowisku oficera sztabowego

3 Oficer sztabu u Inspektora Armji

Oficer sztabowy odbywający praktykę poborową lub sądową

Oficer transportowy

Referent Gabinetu Wojskowego Prezydenta Rzeczypospolitej

Referent w Generalnym Inspektoracie Sił Zbrojnych

Sędzia śledczy wojskowego sądu rejonowego

Szef Archiwum Oficerskich Dokumentów Personalnych w Wojskowym Biurze Historycznym

Wykładowca i instruktor w C. W. Piech. na stanowisku oficera młodszego

Zastępca delegata sztabu Głównego przy Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych *)

C.

Kierownik apteki Sanatorium w Zakopanem i Rajczy

Kierownik kliniki szkolnej Szkoły Podoficerów Zawodowych Służby Weterynaryjnej

Kierownik składu map Wojskowego Instytutu Geograficznego

Kierownik zakładu reprodukcyjnego Wojskowego Instytutu Geograficznego

Kwatermistrz Sanatorium Wojskowego w Zakopanem i Rajczy

Naczelný lekarz Centralnego Instytutu Wychowania Fizycznego

Oficer odbiorczy, rzeczoznawca nadzoru technicznego w centralach odbiorczych w kierownictwach zaopatrzenia i Kierownictwie Centralnego Zaopatrzenia Intendenckiego na stanowisku oficera sztabowego

Rzeczoznawca centrali odbiorczej materiałów uzbrojenia na stanowisku oficera sztabowego

Zarządca pomocniczej składnicy na stanowisku oficera sztabowego

Zarządca składnicy materiału intendenckiego, posiadający kadrę zapasową, z wyjątkiem Warszawy

Zastępca zarządcy głównej składnicy na stanowisku oficera sztabowego

XI. Kategoria.

A.

Adjutant pułku (samodz. baonu, dyonu) na stanowisku kapitana
Dowódca eskadry

*) Zarządzenie II Wiceministra i Szefa Administracji Armji Nr. Dep. Int. 5600/dod. sl. z dnia 31 marca 1934 r.

Dowódca kompanji (baterji, szwadronu, kolumny), pociągu pancernego na stanowisku oficera sztabowego oraz dowódca samodzielnej kompanji (baterji, szwadronu)

Komendant kadry baonu zapasowego

Oficer do spraw wyszkolenia w baonie saperów (równorzędny)

Oficer taktyczny dyonu lotniczego

Zastępca komendanta kadry baonu telegraficznego, dyonu samochodowego i taborowego

B.

Archiwista Archiwum Wojskowego

Bibliotekarz Centralnej Biblioteki Wojskowej

Dowódca oddziału portowego w pułkach i Centrum Wyszczolenia Oficerów i Podoficerów Lotnictwa

Instruktor Centrum Wyszczolenia Artylerji Przeciwlotniczej

Instruktor wojskowy Centralnego Instytutu Wychowania Fizycznego na stanowisku oficera młodszego

Kierownik Administracji Gmachu Ministerstwa Spraw Wojskowych i Sztabu Głównego

Kierownik pracowni i laboratorium szkolnego

Kierownik referatu Komisji Doświadczalnej Centrum Wyszczolenia Piechoty

Kierownik referatu w sztabach i szefostwach służb w D. O. K. i D. O. War.

Kierownik referatu we władzach garnizonowych na stanowisku oficera sztabowego

Komendant placu (z wyjątkiem Modlina)

Komendant podokręgu Związku Strzeleckiego

Komendant kadry zapasowej, służby intendentury

Komendant klasy oficerskiej i podoficerskiej w Szkole Jazdy Konnej w Centrum Wyszczolenia Kawalerji

Oficer informacyjny Ministerstwa Spraw Wojskowych

Oficer do pomocy dyrektora nauk Centrum Wyszczolenia Piechoty

Oficer do spraw ewidencji i kwalifikacji sprzętu samochodowego przy województwie na stanowisku oficera młodszego

Oficer do zleceń dowódcy dywizji piechoty

Oficer do zleceń szefa Gabinetu Ministra Spraw Wojskowych

Oficer intendent w dowództwie obszaru warownego

Oficer łączności dywizji piechoty

Oficer mob. w formacjach i zakładach

Oficer płatnik Oddziału Zamkowego

Oficer poligonowy i techniczny Centrum Wyszczolenia Piechoty i Obozu Ćwiczeń

Oficer saperów dywizji piechoty

Oficer sztabu dywizji, brygady kawalerji, grupy artylerji, grupy łączności, grupy aeronautycznej i brygady saperów na stanowisku oficera młodszego

Oficer sztabu obszaru warownego

Oficer taborowy dywizji

Personel doświadczalny broni w Komisji Doświadczalnej Centrum Wyszczolenia Piechoty na stanowisku oficera sztabowego

Przedstawiciel Ministerstwa Spraw Wojskowych przy okr. urz. ziemskim

Referent w Ministerstwie Spraw Wojskowych, Sztabie Głównym, Wojskowym Biurze Historycznym, Wojskowym Instytucie Naukowo-Wy-

dawniczym, instytutach badań, kierownictwach zaopatrzenia, Kierownictwie Centralnego Zaopatrzenia Intendenckiego, biurach wojskowych innych ministerstw, w Wydziale Wojskowym Kom. Gen. Rzpłitej w Gdańsku, szefostwie int. O. K., Kier. Adm. Pien. M. S. Wojsk., Państwowym Urzędzie Wychowania Fizycznego i Przeposobienia Wojskowego i ekspozyturach Oddziału II. Sztabu Głównego

Referent org. i zaopatrzenia okr. urz. W. F. i P. W.

Sekretarz komitetu czasopism wojskowych w Wojskowym Instytucie Naukowo-Wydawniczym

Szef fortyfikacyjny na stanowisku oficera młodsze

Wykładowca na stanowisku oficera młodsze w szkołach i na kursach wojskowych poza Wyższą Szkołą Wojenną i Centrum Wyszkozenia Piechoty.

Zastępca dowódcy samodzielnej kolumny samochodowej Generalnego Inspektoratu Sił Zbrojnych

Zastępca komendanta powiatowej komendy uzupełnień

C.

Asystent w Szpitalu Szkolnym Centrum Wyszkozenia Sanitarnego i w Wojskowej Pracowni Weterynaryjnej na stanowisku oficera sztabowego

Eksperymentator w Instytucie Badań Materiałów Uzbrojenia

Kapelan w szpitalu okręgowym, Centrum Wyszkozenia Sanitarnego, w wojskowym więzieniu śledczym

Kapelan rejonowy prawosławny

Kierownik apteki szpitala okręgowego i garnizonowego

Kierownik biura, pracowni, działu, oddziału, laboratorium w zakładzie centralnym na stanowisku oficera młodsze

Kierownik Centralnej Przychodni Lekarskiej 1 Szpitala Okręgowego

Kierownik ekspozytury nadzoru technicznego

Kierownik kuchni szkolnej Szkoły Podoficerów Zawodowych Służby Weterynaryjnej

Kierownik laboratorium Wojskowej Pracowni Weterynaryjnej

Kierownik pracowni bakterjologiczno-chemicznej w sanatorium wojskowym

Kierownik pracowni bakterjologiczno-chemicznej i rentgenologicznej szpitala okręgowego

Kierownik pracowni statystycznej i sekretarz Wojskowej Rady Sanitarnej

Kierownik przychodni dentystycznej szpitala okręgowego

Kierownik rachuby materiałowej Głównej Składnicy Uzbrojenia

Kierownik warsztatu formacji

Komendant filii wojsk. szpitala okręgowego

Komendant wojskowego więzienia śledczego

Laborant w laboratorium Instytutu Badań Inżynierji

Lekarz Centrum Badań Lotniczo-Lekarskich na stanowisku oficera sztabowego

Lekarz i lekarz wet. w oddziale i zakładzie wojskowym na stanowisku oficera sztabowego niewymieniony gdzieindziej

Oficer aptekarz na stanowisku oficera sztabowego niewymieniony gdzieindziej

Oficer materiałowy w Sanatorium Wojskowym w Zakopanem

Oficer płatnik w Sanatorium Wojskowym w Zakopanem i Rajczy

Oficer pracowni broni małokalibrowej Instytutu Badań Materiałów Uzbrojenia na stanowisku oficera sztabowego

Oficer pracowni w Instytucie Technicznym Intendenty

Oficer odbiorczy i rzeczoznawca nadzoru technicznego w centrali odbiorczej Kierownictwa Zaopatrzenia i Kierownictwa Centralnego Zaopatrzenia Intendenckiego na stanowisku oficera młodszego

Ordynator w Szpitalu Szkolnym Centrum Wyszkołenia Sanitarnego, w szpitalu okręgowym, Instytucie Przyrodolecznym, szpitalu obszaru warownego, szpitalu garnizonowym, szpitalu kliniki szkolnej Szkoły Podoficerów Zaw. Służby Weter. — na stanowisku oficera sztabowego

Oficer sztabowy — laborant, wzgl. eksperymentator, kalkulator, asystent Wojskowego Instytutu Przeciwwgazowego

Personel oddziału higieny wojskowej i oddziałów naukowych Szpitala Szkolnego Centrum Wyszkołenia Sanitarnego na stanowisku oficera sztabowego

Personel techniczny działów, oddziałów i pracowni w Wojskowym Instytucie Przeciwwgazowym na stanowisku oficera sztabowego

Pomocnik kierownika pracowni bakteriologiczno-chemicznej w szpitalu okręgowym

Proboszcz parafii wojskowej

Starszy ordynator w Szpitalu Szkolnym Centrum Wyszkołenia Sanitarnego, w szpitalu okręgowym, w Instytucie Przyrodolecznym, oraz w innych szpitalach wojskowych

Zarządca składnicy mat. int. niewymieniony wyżej

Zarządca głównej składnicy na stanowisku oficera młodszego, niewymieniony wyżej

Zarządca pomocniczej składnicy na stanowisku oficera młodszego

Zarządzający działami magazynów głównej i pomocniczej składnicy na stanowisku oficera sztabowego

Zarządzający ekspedycją głównej składnicy na stanowisku oficera sztabowego

Zarządzający przetwórną farmaceutyczną Głównej Składnicy Sanitarnej

Zastępca komendanta Głównej Wojskowej Stacji Meteorologicznej

Zastępca zarządcy głównej składnicy na stanowisku oficera młodszego

Zastępca zarządcy pomocniczej składnicy uzbrojenia na stanowisku oficera sztabowego

Zastępca zarządcy Zapasu Młodych Koni.

XII. Kategoria.

A.

Dowódca kompanii (szwadronu, baterji, kolumny poc. panc.) i samodzielnego plutonu na stanowisku kapitana

Dowódca plutonu (instruktor, wychowawca, oficer młodszy) w szkolnictwie wojskowym, kompanjach (baterjach, szwadronach) szkolnych i dywizyjnym kursie podchorążych rezerwy

Oficer pilot w eskadrze na stanowisku kapitana

Oficer zwiadowca w pułku (dyonie) art.

Zastępca dowódcy eskadry lotniczej

Zastępca dowódcy samodzielnej kompanii (szwadronu, baterji)

Zastępca dowódcy szwadronu ochronnego 1 dyonu żandarmerji

B.

Adjutant na stanowisku niższem od kapitana

Asystent Najw. Sądu Wojsk., wojskowego sądu okręgowego i prokuratury przy wojsk. sądzie okr.

Dowódca pododdziału portowego w pułkach i Centrum Wyszko-
lenia Oficerów i Podoficerów Lotnictwa

Instruktor specjalista (kierownik wyszkolenia) w szkolnictwie woj-
skowym na stanowisku oficera młodszego

Kapelmistrz orkiestry wojskowej

Kierownik administracji koszar przy komendach miast, komendzie pla-
cu Modlin, C. W. Piech. i Obozie Ćwiczeń Biedrusko

Kierownik biblioteki i muzeum w Centrum Wyszko-
lenia Sanitarnego.

Kierownik kanc. (sekretarz) we władzach centralnych, Wojskowym
Biurze Historycznym, Wyższej Szkole Wojennej, ekspozyturach Oddzia-
łu II Sztabu Głównego i Wydziału Wojskowego Komisarjatu General-
nego Rzeczypospolitej w Gdańsku

Kierownik kanc. we władzach okręgowych, Komendzie m. st. War-
szawa i Centralnym Instytucie W. F.

Kierownik referatu we władzach garnizonowych i pobor. na stan.
ofic. młodsz.

Komendant okręgowego ośrodka W. F.

Komendant ośrodka P. W. Lotniczego

Komendant stacji Hughesa Sztabu Głównego

Kwatermistrz na stanowisku oficera młodszego, niewymieniony gdzie-
indziej i podkwatremistrz

Komendant powiatowy P. W.

Oficer adm. mat. i materiałowy w formacjach i zakładach wojsko-
wych

Oficer do szczególnych zleceń dowódcy dyonu żandarmerji

Oficer ewidencji personalnej

Oficer grupy pomiarowej Wojskowego Instytutu Geograficznego

Oficer kreślarz

Oficer łącznikowy w Gener. Inspektoracie Sił Zbrojnych

Oficer materiałowo-techniczny w pułkach lotniczych, w Centrum Wy-
szko-lenia Oficerów i Podoficerów Lotnictwa

Oficer nadzoru technicznego w pułkach lotniczych, w Centrum Wy-
szko-lenia Oficerów i Podoficerów Lotnictwa

Oficer poligonowy parku baonu mostów kolejowych

x) Oficer młodszy odbywający praktykę poborową lub sądową

Oficer ordynansowy

Oficer parku w C. W. Sap.

Oficer płatnik w formacjach i zakładach wojskowych

Oficer samochodowy pułku artylerji motorowej

Oficer sądowy przy wojskowych sądach rejonowych *)

Oficer służby geograficznej w Wojskowym Instytucie Geograficznym
niewymieniony wyżej

Oficer sztabu C. W. Piech. i C. W. Kaw. na stanowisku oficera
młodszego

Oficer śledczy dyonu żandarmerji

Oficer techniczny eskadry w pułku lotniczym

Oficer techniczny komendy Oficerskiej Szkoły Pilotów w Centrum
Wyszko-lenia Oficerów Lotn.

Oficer techniczny w centrach wyszkolenia i obozach ćwiczeń

Oficer topograf w dowództwie obszaru warownego

Oficer wyszkolenia strzeleckiego w Szkole Podchorążych Sanitarnych
Centrum Wyszko-lenia Sanitarnego

*) Zarządzenie II Wiceministra i Szefa Administracji Armji Nr. Dep. Int. 5600/dod. sł. z dnia
7 maja 1934 r.

x) J. K. 118/35

Oficer żywnościowy w jednostce administracyjnej
Personel doświadczalny broni w Komisji Doświadczalnej C. W. Piech.
na stanowisku oficera młodszego
Personel Komisji Doświadczalnej C. W. Sap.
Referent w sztabach i szefostwach na szczeblu O. K., w Komendzie
miasta st. Warszawy i szkolnictwie wojskowym oraz D. O. War.
Referent we władzach garnizonowych i poborowych
Zastępca oficera mob. w formacjach i zakładach

C.

Asystent w Instytucie Badań Lotnictwa i Instytucie Badań Inżynierji
w Szkole Podchor. Inżynierji i Szkole Gazowej
Asystent w Szpitalu Szkolnym C. W. San. i Wojskowej Pracowni
Weterynaryjnej na stanowisku oficera młodszego
Kierownik biura administracyjno - rachunkowego w parkach lotni-
czych
Kierownik biura odbiorczego składnicy mat. int.
Kierownik biura w instytutach na stanowisku oficera młodszego
Kierownik Kasyna Garnizonowego w Warszawie i Oficerskiego Ka-
syna Sztabu Głównego
Kierownik rachuby materiałowej pomocniczej składnicy inżynierji
i uzbrojenia
Kierownik sekcji Głównej Wojskowej Stacji Meteorologicznej
Kierownik stacji działu badań i laboratorium w Instytucie Badań Lot-
nictwa
Komendant kadry oddziału zapasowego służby uzbrojenia
Komendant kadry zbrojowni
Lekarz Centrum Badań Lotniczo-lekarskich na stanowisku oficera
młodszego
Lekarz i lekarz wet. w oddziałach i zakładach wojskowych na sta-
nowisku oficera młodszego, niewymieniony wyżej
Oficer członek komisji remontowej na stanowisku oficera młodszego.
Oficer ewidencji i rachuby mat. parku balonowego
Oficer młodszy laborant, eksperymentator, kalkulator i asystent w
Wojskowym Instytucie Przeciwigazowym
Oficer pilot oblatujący w centrali odbiorczej Kierownictwa Zaopa-
trzenia Aeronautycznego
Oficer pilot stacji płatowców w Instytucie Badań Techn. Lotnictwa.
Oficer pracowni broni małokalibrowej Instytutu Badań Materiałów
Uzbrojenia na stanowisku oficera młodszego
Ordynator w szpitalach, zakładach, instytucjach i sanatorjach woj-
skowych, niewymieniony wyżej
Personel oddziału higieny wojskowej i oddziału naukowego Szpitala
Szkolnego C. W. San. na stanowisku oficera młodszego
Personel techniczny działów, oddziałów i pracowni Wojskowego In-
stytutu Przeciwigazowego na stanowisku oficera młodszego
Pomocnik kierownika apteki w szpitalu okręgowym
Pomocnik kierownika pracowni rentgenologicznej w szpitalu okrę-
gowym
Zarządzający działami magazynów głównych i pomocniczych składnic
na stanowisku oficera młodszego
Zarządzający oddziałami przetwórci farmaceutycznej Gł. Składnicy
Sanit.

Zarządzający stajniami Zapasu Młodych Koni
 Zarządzający warsztatami głównych i pomocniczych składnic
 Zastępca kierownika warsztatu formacji wojskowej
 Zastępca komendanta parku formacji wojskowej
 Zastępca komendanta wojskowego więzienia śledczego

XIII. K a t e g o r j a.

A.

Dowódca plutonu (instruktor, wychowawca, oficer młodszy) w pułkach (baonach, dyonach) na stanowisku porucznika i podporucznika
 Oficer łączności samodzielnego dyonu artylerji
 Oficer pilot w eskadrze na stanowisku porucznika i podporucznika
 Oficer samochodowy plutonu gospodarczego pułku artylerji przeciwlotniczej
 Zastępca dowódcy plutonu: artylerji w pułkach piechoty, hydrotechnicznego w baonie elektrotechnicznym

B.

Kierownik kanc. (oficer kancelaryjny, sekretarz), niewymieniony wyżej
 Oficer administracji koszar C. W. Piech. (łącznie z polygonem) i C. W. Łączn.
 Oficer łączności obozu ćwiczeń C. W. Art.
 Oficer warsztatowy parku mostowego i elektrotechnicznego
 Podporucznik odbywający praktykę sądową w wojskowym sądzie okręgowym
 Pomocnik oficera płatnika Centrum Wyszkołenia Piechoty
 Referent we władzach i jednostkach wojskowych niewymieniony gdzieindziej
 Zastępca adjutanta w C. W. Piech
 Zastępca dowódcy kompanji administracyjnej C. W. San.
 Zastępca kierownika warsztatu
Zastępca oficera adm. mat. w formacjach i zakładach wojskowych

C.

Kierownik składnicy parków lotniczych i balonowych
 Meteorolog pracowni balistyki zewnętrznej w Centrum Badań Artylerji
 Oficer adm. rach. parku artylerji motorowej
 Oficer aptekarz na stanowisku oficera młodszego niewymieniony wyżej
 Oficer warsztatowy Centrum Wyszkołenia Piechoty
 Personel oficerski Warsztatów Amunicyjnych Nr. 1, Wojskowego Zakładu Pirotechnicznego i Zbrojowni N. 2, niewymieniony wyżej
Podporucznik korpusu oficerów służby zdrowia, odbywający stage szpitalny
 Zarządzający ekspedycją głównych składnic na stanowisku oficera młodszego
 Zarządzający magazynami Głównej Składnicy Sanitarnej
 Zastępca dowódcy kolumny samochodowo-przewozowej

B) Marynarka wojenna.

III. K a t e g o r j a.

B.

Szef Kierownictwa Marynarki Wojennej

IV. K a t e g o r j a.

A.

Dowódca Floty

B.

Zastępca Szefa Kierownictwa Marynarki Wojennej

V. K a t e g o r j a.

A.

Dowódca Obrony Wybrzeża Morskiego

Dowódca Flotylli Rzecznej

B.

Komendant Szkoły Podchorążych Marynarki Wojennej

Komendant portu wojennego Gdynia

Szef Sztabu Kier. Mar. Woj.

Szef Służby technicznej i intendentury Kier. Mar. Woj.

VI. K a t e g o r j a.

A.

Dowódca dyonu kontrtorpedowców, łodzi podwodnych

B.

Szefowie broni i szefowie służb Kier. Mar. Woj. niewymienieni wyżej

Szefowie wydziałów Kier. Mar. Woj.

Szefowie oddziałów Sztabu Kier. Mar. Woj.

Szef Sztabu Dowództwa Floty

Szef Biura hydrograficznego Kier. Mar. Woj.

Szefowie służb technicznej i intendentury portu w. Gdynia

Zastępca szefa służby technicznej Kier. Mar. Woj.

C.

Przewodniczący Komisji Nadzoru Budowy Okrętów zagranicą

Szef Biura Zaopatrzenia Marynarki Wojennej

VII. K a t e g o r j a.

A.

Dowódca dyonu Floty niewymieniony wyżej

Dowódca kontrtorpedowca

Dowódca łodzi podwodnej
Dowódca Baonu Morskiego
Dowódca Morskiego Dyonu Artylerji Przeciwlotniczej
Dowódca Morskiego Dyonu Lotniczego
Zastępca dowódcy Floty Rzecznej

B.

Inspektor budowlany w szefostwie budownictwa Kier. Mar. Woj.
Komendant portu wojennego Pińsk
Szefowie broni i służb komendy p. w. Gdynia niewymienieni wyżej
Kierownik samodzielnego referatu Kier. Mar. Woj.

C.

Kierownik warsztatów portowych Marynarki Wojennej w Gdyni
Kierownik Administracji Pieniężnej Kier. Mar. Woj.
Przewodniczący Nadzoru Budowy Okrętów w kraju

VIII. K a t e g o r j a.

A.

Dowódca kadry szeregowych Floty
Dowódca O. R. P. „Wilja” i „Iskra”
Zastępca dowódcy Morskiego Dyonu Lotniczego

B.

Dyrektor, kierownik nauk Szkoły Podchorążych Marynarki Wojennej
Kierownik referatu Morskiego Wydziału Wojskowego Komisarza Gen.
R. P. w Gdańsku
Kierownik oddziału Sztabu Dowództwa Floty
Kierownik samodzielnego referatu Sztabu Dowództwa Floty i Ko-
mendy p. w. Gdynia
Komendant Szkoły Specjalistów Morskich
Oficerowie tacytni: Dowództwa Obrony Wybrzeża Morskiego, Flo-
ty Rzecznej
Szef fortyfikacji Wybrzeża Morskiego

C.

Kierownik zaopatrzenia materiałowego służby portu wojennego Gdynia

IX. K a t e g o r j a.

A.

Dowódca dyonu Floty Rzecznej
Dowódca torpedowca, kanonierki we Flocie, dowódca O. R. P. „Smok”
Dowódca Morskiej kompanji reflektorów
Oficer mechanik dyonu łodzi podwodnych
Zastępca dowódcy kontrtorpedowca, łodzi podwodnej

B.

Dowódca oddziału pomiarowego hydrograficznego
Kierownik referatu w Kierownictwie Marynarki Wojennej
Kwatermistrz, komisarz na stanowisku oficera sztabowego
Kierownik urzędu budowlanego wybrzeża morskiego
Oficerowie specjaliści Sztabu Dowództwa Floty
Oficer taktyczny Sztabu Dowództwa Floty
Oficer techniczny p. w. Pińsk
Oficer artylerji Flotyli Rzeczej

C.

Komendant Szpitala Morskiego
Kierownik warsztatów portowych Marynarki Wojennej w Pińsku
Rzeczoznawca Nadzoru Budowy Okrętów zagranicą na stanowisku oficera sztabowego

X. K a t e g o r j a.

A.

Dowódcy: O. R. P. „Mewa”, O. R. P. „Bałtyk”
Dowódca eskadry szkolnej lotniczej
Dowódca oddziału portowego lotniczego
Kapitan p. w. Gdynia
Oficer mechanik łodzi podwodnej
I-szy Oficer mechanik kontrtorpedowca

B.

Dowódca oddziału podchorążych Szkoły Podchorążych Marynarki Wo-
jennej
Dowódca kompanji szkolnej
Komendant parku lotniczego
Komendant Szkoły Specjalistów Riecznych
Komendant placu Gdynia
Kierownik referatu: w Kier. Adm. Pieniężnej, Biurze zaopatrzenia Ma-
rynarki Wojennej i w Komendzie p. w. Gdynia
Oficer techniczny Flotyli Riecznej
Oficer oddziału pomiarowego hydrograficznego
Wykładowcy instruktorzy Szkoły Podchorążych Marynarki Wojennej
na stanowiskach oficerów sztabowych

C.

Kierownik zakładu elektrycznego p. w. Gdynia
Komendant Głównej Składnicy Marynarki Wojennej
Rzeczoznawca Nadzoru Budowy Okrętów w kraju na stanowisku ofi-
cera sztabowego

XI. K a t e g o r j a.

A.

Dowódca O. R. P. „Sławomir Czerwiński”
Dowódcy: monitora, zapasowej załogi łodzi podwodnych

Dowódcy kompanji: łączności, artylerji nadbrzeżnej
 Dowódcy kadry: Flotylli Rzeczej, baonu morskiego, morskiego dyonu
 artylerji przeciwlotniczej
 Dowódca oddziału łączności Flotylli Rzeczej
 Dowódcy eskadr lotniczych: linjowej, rzecznej
 Oficer mechanik: dyonu floty, O. R. P. „Wilja”, zapasowej załogi
 łodzi podwodnych
 Oficer: artylerji dyonu Flotylli Rzeczej, minowo - gazowy Flotylli
 Rzeczej
 Zastępcy dowódców: O. R. P. „Wilja”, „Iskra”

B.

Kwatermistrz, komisarz, na stanowisku oficera młodszego
 Kierownicy działów wyszkolenia w Szkole Specjalistów Morskich
 Kierownik referatu, niewymieniony wyżej
 Oficer uzbrojenia p. w. Pińsk
 Oficer mobilizacyjny
 Oficer kursowy Szkoły Podchorążych Marynarki Wojennej
 Oficer łączności dla spraw fortyfikacji p. w. Gdynia
 Proboszcz parafji Gdynia
 Referent w Kierownictwie Marynarki Wojennej

C.

Kierownik torpedowni p. w. Gdynia
 Kierownik warsztatów i składnic łączności p. w. Gdynia
 Lekarz zapasowy Szpitala Morskiego na stanowisku oficera sztabo-
 wego
 Lekarze izb chorych
 Lekarze: naczelný Flotylli Rzeczej, Szkoły Podchorążych Marynarki
 Wojennej, morskiego dyonu lotniczego
 Ordynator Szpitala Morskiego na stanowisku oficera sztabowego
 Rzeczoznawca Nadzoru Budowy Okrętów na stanowisku oficera młod-
 szego
 Zarządcy składnic: materiału intendenckiego, uzbrojenia p. w. Gdynia
 Zastępcy kierowników warsztatów portowych

XII. K a t e g o r j a.

A.

Adjutanci
 Dowódcy plutonów: nurków, łączności, żandarmerji
 Dowódcy taborów pływających: bojowego, portowego
 Dowódcy: grupy kutrów, oddziału kanonierek rzecznych, statków Flo-
 tylli Rzeczej
 Dowódca plutonu samochodów
 Dowódcy kompanji, baterji
 Dowódcy plutonów Szkoły Specjalistów Lotniczych
 Dowódca plutonu treningowego Morskiego Dyonu Lotniczego
 II-gi Oficer broni podwodnej łodzi podwodnej
 II-gi Oficer mechanik kontrtorpedowca
 Oficerowie nawigacyjni: kontrtorpedowca, O. R. P. „Wilja”, „Iskra”
 Oficerowie kontrtorpedowców, artylerji, broni podwodnej
 Oficer wachtowny łodzi podwodnej

Oficer broni podwodnej zapasowej załogi łodzi podwodnych
Oficer personelu latającego w stopniu kapitana
Oficer mechanik: okrętu Floty, dyonu Flotylli Rzecznej
Oficer flagowy
Oficer techniczny kompanji reflektorów dyonu artylerji przeciwlotniczej
Zastępcy dowódców: torpedowca, kanonierki, monitora, O. R. P. „Bałtyk”
Zastępcy dowódców eskadr lotniczych i oficerowie taktyczni

B.

Instruktorzy: Szkoły Specjalistów Morskich, kompanji szkolnej, na stanowiskach biuranów
Kierownik biura administracyjno-rachunkowego parku Morskiego Dyonu Lotniczego
Kierownik kancelarji Kier. Mar. Woj.
Kierownik kancelarji ewidencyjnej kadry floty
Kapelmistrz
Oficer oddziału Szkoły Podchorążych Marynarki Wojennej
Oficer materiałowy
Oficer żywnościowy
Oficer płatnik
Oficer nadzoru technicznego Morskiego Dyonu Lotniczego
Oficer techniczny eskadry lotniczej
Oficer personalny sztabu floty
Oficer ordynansowy Szefa Kier. Mar. Woj.
Referent, niewymieniony wyżej
Zastępca oficera technicznego p. w. Pińsk
Zastępca oficera mobilizacyjnego

C.

Kierownik apteki Szpitala Morskiego
Kierownik składnicy nawigacyjnej p. w. Gdynia
Kierownik: warsztatu, magazynu, w składnicy p. w. Gdynia
Kierownik trotylarni i magazynu broni podwodnej w Gł. Składnicy Marynarki Wojennej
Kierownik mechanizmów portowych p. w. Gdynia
Kierownik magazynu Głównej Składnicy Marynarki Wojennej
Lekarz portu wojennego Pińsk
Lekarz zapasowy Szpitala Morskiego na stanowisku oficera młodszego

XIII. Kategoria.

A.

Dowódca kutra
Dowódca plutonu
Dowódca radiostacji Flotylli Rzecznej
Oficer młodszy okrętu, monitora, oraz oficer młodszy niewymieniony wyżej
Oficer personelu latającego
Zastępca dowódcy statku Flotylli Rzecznej

B.

Instruktor kompanji na stanowisku porucznika
Kierownik kancelarii, niewymieniony wyżej
Oficer administracji koszar
Oficer materiałowy Szkoły Specjalistów Rzecznych.

2) Oficerowie, pełniący obowiązki służbowe zastępczo dłużej niż 2 miesiące — otrzymują za cały czas pełnienia (§ 7 pkt. a) zastępczo tych obowiązków dodatek służbowy według tej kategorii, do której dane stanowisko jest zaszeregowane z wyjątkiem przypadków, w których dodatek służbowy miałby być niższy od ostatnio pobieranego.

3) W przypadkach, gdy z uwagi na przekazywanie funkcji, stanowisko służbowe przez pewien czas jest zajmowane przez dwóch oficerów obejmującego i przekazującego funkcję, dodatek służbowy przysługuje obu tym oficerom, nie dłużej jednak jak na okres jednego miesiąca, następującego po tym miesiącu, w którym rozpoczęto przekazywanie funkcji. O potrzebie przekazywania funkcji przez czas dłuższy niż to jest unormowane obowiązującymi przepisami i o wypłacie tego dodatku decydują: dowódca O. K., we władzach centralnych szef właściwego departamentu (biura), w marynarce wojennej szef Kierownictwa Marynarki Wojennej.

4) Ponowne powierzenie czynności służbowych nie powoduje wypłaty dodatku służbowego za czas niepełnienia czynnej służby (czynności służbowych) z powodów, wymienionych w § 8, pkt. c.

5) Oficerowie słuchacze szkół i kursów wojskowych zatrzymują dodatek służbowy pobierany ostatnio przed odejściem do szkoły lub na kurs, ci zaś słuchacze szkół i kursów, którzy przed odejściem do szkoły lub na kurs nie pobierali dodatku służbowego — otrzymują dodatek służbowy według kategorii XIII.

6) Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 roku.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

(Dz. Rozk. Nr. 6/34, poz. 109).

(II). W związku z postanowieniami par. 3 i 4 uchwały Rady Ministrów z dnia 26. III. 1934 r. (Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 54) oraz pkt. 5 zarządzenia wykonawczego do tej uchwały (Dz. R. Nr. 4/34, poz. 55) zarządzam:

1. Oficerom, którzy przed dniem 1 lutego 1934 r. zostali przeniesieni z zachowaniem pobieranego dodatku służbowego, bądź też którym Szef Administracji Armji zezwolił na dalsze wypłacanie pobieranego dodatku służbowego na podstawie pkt. 3. rozporządzenia, ogłoszonego w Dz. Rozk. Nr. 8/27, poz. 70, należy wypłacać od dnia 1 lutego 1934 r. dodatek służbowy tej kategorii, do jakiej obecnie zostało zaszeregowane etatowe stanowisko, z którego zostali przeniesieni. O ile stanowisko takie nie jest wymienione w obecnym zaszeregowaniu, musi nastąpić indywidualne określenie kategorii dodatku na podstawie par. 4. względnie par. 3. uchwały.

Powyższe obowiązuje przez czas zajmowania przez tych oficerów stanowiska, na które zostali przeniesieni z zachowaniem poprzednio pobieranego dodatku służbowego, bądź też przez czas zajmowania stanowiska, na którym zezwolono im na dalszą wypłatę pobieranego dodatku na podstawie pkt. 3. rozporządzenia, ogłoszonego w Dz. Rozk. Nr. 8/27, poz. 70.

dkomende-
nacji:

zastępczo

Rozk. Dok. 7

z 37/35 p. 4

2. Oficerom-słuchaczom szkół i kursów wojskowych, przydzielonym do tych szkół lub kursów przed dniem 1 lutego 1934 r. należy wypłacać od dnia 1 lutego 1934 r. dodatek służbowy tej kategorii, do jakiej obecnie zostało zaszeregowane etatowe stanowisko, z którego zostali przydzieleni do szkół lub na kursy wojskowe. O ile stanowisko takie nie jest wymienione w obecnym zaszeregowaniu, musi nastąpić indywidualne wyznaczenie zainteresowanemu oficerowi dodatku służbowego na podstawie par. 4. względnie par. 3. uchwały.

3. Postanowienia pkt. 2. odnoszą się również do oficerów przydzielonych do dyspozycji innych ministerstw.

4. Wnioski (a nie własne prośby) o przyznanie oficerowi, przydzielonemu lub przeniesionemu na stanowisko, do którego jest przywiązany niższy dodatek służbowy — dodatku służbowego ostatnio pobieranej kategorii (par. 4. uchwały) mogą być przedstawiane w zupełnie wyjątkowych wypadkach i to tylko wówczas, gdy w grę wchodzi stanowiska, na które z uwagi na interes służbowy musiał być przydzielony właśnie ten, a nie inny oficer. Wnioski takie muszą być odpowiednio uzasadnione; mogą je przedstawiać dowódcy O. K. (Szef Kier. Mar. Woj.), a odnośnie oficerów pracujących we władzach centralnych, szefowie właściwych instytucji centralnych.

Własne prośby zainteresowanych oficerów, jakie wpłynęły do M. S. Wojsk. przed ukazaniem się niniejszego zarządzenia, nie będą rozpatrzone.

Wyjaśniam wreszcie, iż przeniesienia oficerów w celu odbycia stage'u następują w interesie oficera, wobec czego wypadki takie nie podpadają pod postanowienia par. 4. uchwały.

ZARZĄDZENIE II WICEMINISTRA I SZEFA ADMINISTRACJI ARMJI

Dep. Int. Nr. 5600/dod. sł. z dnia 26 kwietnia 1934 r.

(II). Na podstawie § 3 uchwały Rady Ministrów z dnia 26. 3. 1934 r. (Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 54) zezwalam na wypłacanie oficerom korpusu sądowego — asystentom — przydzielonym do W. S. Rej., dodatków służbowych według kategorii XII B.

Zarządzenie powyższe obowiązuje od dnia 1. II. 1934. Postanowienia ust. 2 par. 10 powołanej uchwały Rady Ministrów mają odpowiednie zastosowanie.

ZARZĄDZENIE II WICEMINISTRA I SZEFA ADMINISTRACJI ARMJI

Dep. Int. Nr. 5600/dod. sł. z dnia 19 lipca 1934 r.

(II). Na podstawie par. 3 uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. o dodatkach służbowych (Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 54) przyznaję oficerom, delegowanym na wyższe studia cywilne w kraju, dodatek służbowy kategorii XIII B. (75 zł.).

Powyższe obowiązuje od dnia 1 sierpnia 1934 r.

Równocześnie tracą moc obowiązującą zarządzenia przyznające wymienionym oficerom zapomogi szkolne po 130 zł. (M. S. Wojsk. Dep. Int. L. 22118/W. Up. z dnia 2. VII. 1928 r. i Nr. 4150—51 d/W. B. R. I. z dnia 7. X. 1932 r.).

ZARZĄDZENIE II WICEMINISTRA I SZEFA ADMINISTRACJI ARMII

Dep. Int. Nr. 5600/dod. sł. z dnia 29 września 1934 r.

(II) I. Na podstawie par. 3 uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatków służbowych (Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 54) zarządzam z ważnością od dnia 1 lutego 1934 r.

1. Oficerom, przydzielonym do wojskowych zakładów przetwarzających należy wypłacać dodatki służbowe wedle kategorii, przywiązanych do stanowisk, z których odeszli do tych zakładów przy analogicznym zastosowaniu postanowień pkt. 1 rozporządzenia ogłoszonego w Dz. Rozk. Nr. 6/34, poz. 109. Powyższe nie dotyczy stanowisk w zakładach przetwarzających marynarki wojennej, które zostały uwzględnione w ogólnym zaszeregowaniu (Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 55).

2. Kierownikowi ćwiczeń w Szkole Gazowej na stanowisku oficera sztabowego należy wypłacać dodatek służbowy kat. IX. B. jak wykładowcy na stanowisku oficera sztabowego w szkole i na kursie wojskowym poza Wyższą Szkołą Wojenną i Centrum Wyszkołenia Piechoty.

3. Komendantowi rejonowemu krakusów należy wypłacać dodatek służbowy kat. X. B. analogicznie jak komendantowi obwodowemu przysposobienia wojskowego.

4. Adjutantowi wydzielonego baonu na stanowisku kapitana należy wypłacać dodatek służbowy kat. XI. A. analogicznie jak adjutantowi baonu samodzielnego na stanowisku kapitana.

5. Kapelanowi garnizonu należy wypłacać dodatek służbowy kat. XI. C. jak proboszczowi parafji wojskowej.

6. Oficerom przydzielonym do szkoły podoficerskiej baonu telegraficznego (radjotelegraficznego) należy wypłacać przez czas trwania kursu dodatki służbowe w wysokości, przewidzianej dla oficerów kompanij szkolnych.

7. Dowódcy szkoły podoficerskiej (plutonu szkolnego) w szwadronach pionierów należy wypłacać przez czas trwania kursu dodatek służbowy kat. XII. A. analogicznie jak dowódcy plutonu w kompanjach (szwadronach) szkolnych.

8. Komendantowi stacji psów meldunkowych należy wypłacać dodatek służbowy kat. XIII. A. analogicznie jak dowódcy plutonu na stanowisku porucznika i podporucznika.

9. II oficerowi sztabu Centrum Wyszkołenia Piechoty należy wypłacać dodatek służbowy kat. X. B. analogicznie, jak oficerowi sztabu dywizji, brygady kawalerji, grupy artylerji, grupy łączności, grupy aeronautycznej i brygady saperów — na stanowisku oficera sztabowego.

II. Równocześnie w związku z zaszeregowaniem stanowisk, ogłoszonym w Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 55, wyjaśniam:

1. Zaszeregowanie w kat. VIII. C. „Główny rzeczoznawca Instytutu Badań Materjałów Uzbrojenia na stanowisku oficera sztabowego” dotyczy głównego rzeczoznawcy w Centrali Odbiorczej Materjałów Uzbrojenia.

2. Zaszeregowanie w kat. XI. B. „Instruktor Centrum Wyszkołenia Artylerji Przeciwnitcznej” dotyczy instruktora na stanowisku oficera młodszego. Instruktorowi na stanowisku oficera sztabowego przysługuje dodatek służbowy kat. X. B. („Instruktor - specjalista w szkolnictwie wojskowym (kierownik wyszkolenia) na stanowisku oficera sztabowego”).

3. Zaszeregowanie w kat. XI. B. „Oficer łączności dywizji piechoty” dotyczy szefa łączności dywizji piechoty.

4. Zaszeregowanie w kat. XII. A. „Oficer zwiadowca w pułku (dyonie) art” dotyczy oficera zwiadowczego w pułku, samodzielnym i wydzielonym dyonie oraz w dyonie w składzie pułku.

5. Zaszeregowanie w kat. XIII. C. „Meteorolog pracowni balistyki zewnętrznej w Centrum Badań Artylerji” dotyczy Centrali Badań Artylerjskich w Instytucie Badań Materiałów Uzbrojenia.

6. Dowódcom kompanij administracyjnych (gospodarczych) przysługuje dodatek służbowy kat. XII. A. jak wszystkim dowódcom kompanij.

OBJAŚNIENIA.

(IV). 1) Oddanie oficera do dyspozycji pozbawia go prawa do dodatku służbowego z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym nastąpiło oddanie do dyspozycji, nawet w tych wypadkach, gdyby prawo jego do pobierania tego dodatku bezpośrednio przed oddaniem go do dyspozycji, było oparte na postanowieniu ust. 4 art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r., w myśl którego żołnierze zawodowi nie pełniący służby z powodu choroby lub urlopu dla poratowania zdrowia, zatrzymują dodatek służbowy w ostatnio otrzymywanym wymiarze przez 6 miesięcy licząc od pierwszego dnia miesiąca, następującego po zaprzestaniu pełnienia czynności służbowych z powodu choroby.

Miesiącem, w którym następuje oddanie do dyspozycji jest zawsze miesiąc, w ciągu którego oddanie do dyspozycji zostało ogłoszone, a więc nawet wówczas, jeżeli nie nastąpiło w tym miesiącu zdanie agend służbowych.

2) W razie pełnienia zastępczo funkcji dłużej niż dwa miesiące na stanowisku, do którego przywiązany jest wyższy od pobieranego przez oficera danej funkcji przez przepisany okres 2 miesięcy, niema natomiast pod tym względem znaczenia okoliczność, że zastępcze spełnianie w ciągu tego (przepisowego) czasu danej funkcji, jest połączone z kolejnym zastępstwem dwóch lub więcej osób, o ile tylko to (kolejne) zastępstwo było nieprzerwane.

Dla uzyskania prawa do wyższego dodatku służbowego z tytułu zastępczego pełnienia funkcji, miarodajne jest tylko spełnianie przez oficera danej funkcji przez przepisany okres 2 miesięcy, niema natomiast pod tym względem znaczenia okoliczność, że zastępcze spełnianie w ciągu tego (przepisowego) czasu danej funkcji, jest połączone z kolejnym zastępstwem dwóch lub więcej osób, o ile tylko to (kolejne) zastępstwo było nieprzerwane.

Przykład:

Oficer, dowódca kompanii zastępuje od dnia 4 lutego do 4 marca dowódcę baonu I, od 5 marca do 28 marca dowódcę baonu II i od 29 marca do 24 maja dowódcę III baonu. Ponieważ zastępstwo trwało więcej niż 2 miesiące otrzyma on dodatek służbowy w wymiarze dla dowódcy baonu od dnia 1 najbliższego miesiąca kalendarzowego po objęciu zastępczo funkcji dowódcy baonu, aż do końca tego miesiąca, w którym funkcję dowódcy baonu przestał pełnić, to jest za miesiące marzec, kwiecień i maj.

3) Pkt. 5) zarządzenia ministra spraw wojskowych w sprawie wykonania uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. o dodatkach służbowych dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej odnosi się również do oficerów, delegowanych do szkół i kursów wojskowych zgranicę.

4) Par. 7 uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatków służbowych (Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 54) postanawia, że prawo do dodatku służbowego powstaje dla oficerów z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego po dniu objęcia stanowiska. Za dzień objęcia stanowiska należy uważać w rozumieniu powyższego postanowienia dzień zameldowania się w formacji na skutek wcielenia, przeniesienia lub przydziału. Naprzykład: oficerowi przeniesionemu dnia 23 marca, który zameldował się w formacji w dniu 6 kwietnia, a wskutek urlopu, choroby, czy też przejmowania funkcji, nowe stanowisko objął faktycznie dopiero w dniu 6 maja — dodatek służbowy, przywiązany do tego stanowiska, przysługuje od dnia 1 maja, jako najbliższego pierwszego miesiąca kalendarzowego po dniu zameldowania się w formacji.

5) Oficerowi, który przy zmianie stanowiska dotychczasowe stanowisko opuścił, a nowego jeszcze nie objął z powodu odbywania podróży służbowej albo też w przypadkach choroby lub urlopu, nie powodujących utraty prawa do pobierania dodatku służbowego, przysługuje do czasu objęcia nowego stanowiska dodatek służbowy w wymiarze, przywiązanym do stanowiska, które przeniesiony opuścił.

W przypadkach zwłoki w objęciu nowego stanowiska po opuszczeniu stanowiska dotychczasowego, spowodowanej przejściowem spełnianiem innych czynności służbowych, przysługuje żołnierzowi dodatek służbowy w wymiarze przywiązanym do stanowiska, na którym spełnia on te inne czynności służbowe przejściowo.

6) Poczynając od 1 lutego 1934 r. dodatek służbowy przysługuje oficerom nie w zależności od zajmowanego etatowego stanowiska, jak to było poprzednio, lecz w zależności od zakresu pracy i ponoszonej odpowiedzialności na jednym ze stanowisk, zaszeregowanych do odpowiedniej kategorii dodatku służbowego na podstawie § 3 uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. (Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 54). Okoliczność zatem, że dany oficer pełni służbę w formacji na stanowisku nieetatowem, obecnie nie ma znaczenia, byleby takie stanowisko było organizacyjnie wogóle przewidziane w tej formacji.

7) Od 1 lutego 1934 r. oficerom kontraktowym, którzy zajmują etatowe stanowiska, przysługuje dodatek służbowy tej kategorii, do której dane stanowisko zostało zaszeregowane, natomiast oficerom, którzy otrzymują przydział bez określenia stanowiska lub którzy dublują pewne stanowiska, wysokość dodatku służbowego określa rozkaz nadający przydział.

8) W zaszeregowaniu (Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 55) stanowiska komendantów parków: taborowych, samochodowych, saperskich i t. p. zostały zaszeregowane pod ogólnym mianem „komendant parku” (kat. X. B.), zaś ich zastępców — jako „zastępcę komendanta parku formacji wojskowej” (kat. XII. C.).

9) Etaty przewidują w formacjach konnych lekarzy wet. w stopniu oficera sztabowego, bądź też oficera młodszego (50% sztabowych, 50% młodszych).

Dodatek służbowy winien być wypłacany zależnie od posiadanego stopnia; dla lekarzy wet. oficerów sztabowych — według kat. XI. C, dla lekarzy wet. oficerów młodszych — według kat. XII. C.

10) Oficerowi na stanowisku kwatermistrza szpitala okręgowego, na które przewidziany jest major lub kapitan, przysługuje dodatek służbowy kat. X. B., jako kwatermistrzowi poza pułkiem na stanowisku oficera sztabowego, przy ramowym bowiem etacie należy brać w tych wypadkach pod uwagę stopień wyższy.

11) Referentowi wyszkolenia i wychowania fizycznego w okręgowym urzędzie wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego przysługuje dodatek służbowy kat. XII. B. („Referent w sztabach i szefostwach na szczeblu O. K.”).

12) Wszyscy oficerowie młodszy szwadronu szkolnego dyonu taborów (P. S. 10—160—skł. osob. Nr. 4) są przedewszystkiem instruktorami - wychowawcami i jako takim przysługuje im dodatek służbowy kat. XII. A. jak pod 19).

Funkcje jakie są przewidziane w P. S. 10—160—skł. osób. Nr. 4. w punkcie uwagi, należy traktować jako dodatkowe poza normalnie pełnionymi czynnościami instruktorskimi podobnie, jak to ma miejsce w piechocie, gdzie wszyscy oficerowie i instruktorzy kompanji szkolnej dodatkowo prowadzą pewne działy (służba wewnętrzna, wyszkolenie strzeleckie, wychowanie fizyczne, terenoznawstwo, gazoznawstwo i t. p.).

13) Oficerowi zarządzającemu działami magazynów w składnicy mundurowej i składnicy mat. int. przysługuje dodatek służbowy kat. XII. C. („Zarządzający działami magazynów głównych i pomocniczych składnic na stanowisku oficera młodszego”).

14) Oficerowi kierującemu rachunkowością pieniężną i materiałową w składnicy mat. int. przysługuje dodatek służbowy kat. XII. B. („Oficer adm. mat. i materiałowy w formacjach i zakładach wojskowych”).

15) II zastępcy oficera mob. w kadrze dyonu samochodowego przysługuje dodatek służbowy kat. XII B. („Zastępca oficera mob. w formacjach i zakładach”).

16) Oficerowi technicznemu w Komendzie Obozu Ćwiczeń C. W. Art. przysługuje dodatek służbowy kat. XII. B. („Oficer techniczny w centrach wyszkolenia i obozach ćwiczeń”).

17) Kierownikowi warsztatów w parkach lotniczych i parkach balonowych przysługuje dodatek służbowy kat. XI. C. („Kierownik warsztatu formacji”).

18) Dowódcy szwadronu luzaków w Szkole Podchorążych Artylerji przysługuje dodatek służbowy kat. XII. A. („Dowódca kompanji (szwadronu, baterji, kolumny, poc. panc.) i samodzielnego plutonu na stanowisku kapitana”).

19) Dodatek służbowy kat. X. A. przysługuje dowódcy kompanji (szwadronu, baterji, eskadry, kolumny, poc. panc.) szkolnej w pułku (baonie, dyonie, kadrze), zaś dodatek służbowy kat. XII. A. dowódcy plutonu (instruktorowi, wychowawcy, oficerowi młodszemu) w kompanji (szwadronie, baterji, eskadrze, kolumnie, poc. panc.) szkolnej w pułku (baonie, dyonie, kadrze).

Dodatek służbowy w podanej wysokości przysługuje wymienionym dowódcom jak również dowódcy dywizyjnego kursu podchorążych rezerwy oraz dowódcom plutonów (oficerom młodszym) na tym kursie tylko przez czas trwania kursu w tych pododdziałach szkolnych.

20) Organizacja broni panc. (P. S. 10—100) przewiduje w bataljonie czołgów i sam. panc. kompanję szkolną, 2 kompanje czołgów oraz kompanję motorową.

Jak wynika z powyższego należy się wyższy dodatek jedynie dowódcy kompanji oraz oficerom młodszym kompanji szkolnej. Dowódcom zaś kompanji motorowej i czołgów należy się dodatek służbowy kat. XII. A., a dowódcom plutonów tych kompanij — kat. XIII. A.

21) Na podstawie rozporządzenia, ogłoszonego w Dz. Rozk. Nr. 32/27, poz. 383 ust. 5, rejonowi inspektorzy koni byli zaliczeni pod względem dodatku służbowego do dawnej kat. VII. B., ci natomiast rejonowi inspektorzy koni, którzy pobierali na poprzednio zajmowanym stanowi-

sku dodatek służbowy wyższej kategorii, zatrzymywali go w pobieranej poprzednio wysokości nie przekraczającej jednak dawnej kat. VI. B.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 34 r. o dodatkach służbowych rejonowi inspektorzy koni zostali zaliczeni do kat. VIII. C. Oficerom jednak, którzy przed dniem 1 lutego 1934 r. zostali przeniesieni z zachowaniem pobieranego dodatku służbowego, należy wypłacać od dnia 1 lutego 1934 r. na podstawie ust. 1. rozporządzenia, ogłoszonego w Dz. Rozk. Nr. 6/34, poz. 109, dodatek służbowy tej kategorii, do jakiej obecnie zostało zaszeregowane etatowe stanowisko, z którego zostali przeniesieni. Postanowienie powyższe ma zastosowanie również do rejonowych inspektorów koni, którzy zostali przeniesieni z zachowaniem — w myśl przytoczonego Dz. Rozk. Nr. 32/27, poz. 383 — pobieranego dodatku służbowego. O ile zatem stanowisko, z którego dany oficer został przeniesiony na stanowisko rejonowego inspektora koni, jest obecnie zaszeregowane do kategorii wyższej, niż VIII. C., powinien oficer ten pobierać dodatek służbowy kategorii, do której obecnie to stanowisko zostało zaszeregowane nie wyższej jednak, niż obecna kat. VIII. A. Zatem rejonowemu inspektorowi koni, który został przeniesiony na to stanowisko ze stanowiska zaszeregowanego obecnie do kat. VIII. B. przysługuje dodatek służbowy kat. VIII. B., zaś przeniesionemu ze stanowiska, zaszeregowanego obecnie do kat. VIII. A. i wyżej, przysługuje dodatek służbowy kat. VIII. A.

22) Jak wynika z zarządzenia o zaszeregowaniu stanowisk służbowych, ogłoszonego w Dz. Rozk. Wojsk. Nr. 4/34, poz. 55, stanowiska służbowe: dowódców dyonów żandarmerji, dowódców dyonów taborów, dowódców bataljonów czołgów i samochodów pancernych, komendantów kadr dyonów samochodowych i komendantów kadr dyonów taborowych, są już zaszeregowane pod A kategorii VII, VIII i IX.

Z uwagi na to, że są to jedyne stanowiska służbowe w każdym O. K., dowódcy tych broni przez to samo są w swoim zakresie fachowcami organami dowódcy O. K., jednakże ta okoliczność jeszcze nie uzasadnia traktowania ich jako szefów służb O. K., których stanowiska są zaszeregowane pod B kat. VI.

Gdyby bowiem zająć stanowisko, że wyżej wymienieni dowódcy i komendanci pod względem dodatków służbowych są szefami służb O. K., to okazałoby się, że zaszeregowanie tych stanowisk pod A. kat. VII, VIII i IX było wogóle zbędne.

23) Podoficerom zawodowym dodatek służbowy należy wypłacać według stopnia rzeczywistych, stanowiących podstawę do wypłaty uposażenia; stopnie tytularne nie mają wpływu na wymiar dodatku służbowego.

24) Podoficerom zawodowym grupy specjalistów, posiadającym stopnie werkmistrza względnie zbrojmistrza, odpowiadające w myśl par. 12 rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 17 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 20/33, poz. 132 — Dz. Rozk. Nr. 6/33, poz. 90) — stopniowi chorążego przysługuje dodatek służbowy według zasad, przewidzianych dla chorążych.

25) W myśl art. 121 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. o służbie wojskowej podoficerów i szeregowców (Dz. Rozk. Nr. 6/33, poz. 89) przez czas trwania urlopu dla odbycia kursu lub praktyki, niezbędnych dla otrzymania stanowiska w służbie państwowej, samorządowej lub w przedsiębiorstwach państwowych, przysługują podoficerowi wszystkie uprawnienia stanu czynnego. Przysługuje mu zatem prawo również do dodatku służbowego. Art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 październi-

ka 1933 r. o uposażeniu wojska z pozostających na urlopie wyklucza od prawa do pobierania dodatku służbowego: pozostających na urlopie bez uposażenia i pozostających na urlopie ponad przeciąg czasu, przepisany ustawowo.

26) Oficerom odbywającym praktykę po ukończeniu Wyższej Szkoły Wojennej przysługuje dodatek służbowy w wysokości otrzymywanej przez czas pobytu w W. S. Woj. (Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 55, punkt 5), chyba, że odbywający praktykę zajmuje stanowisko etatowe, w którym to przypadku przysługuje mu dodatek służbowy w wysokości, przywiązanej do zajmowanego stanowiska.

(II) W wykonaniu ust. ostatniego art. 7. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28. X. 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86/33, poz. 664 — Dz. Rozk. Nr. 2/34, poz. 16) Minister Spraw Zagranicznych zarządzeniem Nr. A. II. B. 538/7. z dnia 30 czerwca 1934 r. przyznał oficerom, pełniącym służbę na terenie W. M. Gdańska dodatki reprezentacyjne w następującej wysokości:

- 1) Szefowi Wydz. Wojsk. Kom. Gen. w Gdańsku miesięcznie zł. 450
- 2) — a) Komendantowi Wojsk. Składcicy Tranzyt. miesięcznie zł. 300
- b) Kierownikowi Referatu Morsk. Kom. Gen. miesięcznie zł. 300
- 3) — a) Kierownikowi Referatu Ładow. Kom. Gen. miesięcznie zł. 200
- b) Kierownikowi Referatu Admin. Kom. Gen. miesięcznie zł. 200.

(IV) Przyznanie dodatku reprezentacyjnego powoduje wstrzymanie wypłaty wymienionym oficerom dodatku służbowego. Różnicę pomiędzy kwotą przyznanego dodatku reprezentacyjnego, a kwotą wstrzymanego dodatku służbowego należy pokryć z oszczędności budżetu Wydziału Wojskowego Kom. Gen. w Gdańsku.

Zarządzenie to obowiązuje od dnia 1 lipca 1934 r.

(I). Art. 8. Żołnierzom zawodowym Rada Ministrów władna jest przyznać dodatki, uzasadnione szczególnymi właściwościami służby, oraz warunkami lokalnymi w kraju i na obszarze W. M. Gdańska.

Żołnierzom zawodowym, pełniącym służbę zagranicą, przysługują dodatki lokalne, których wysokość ustala Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu: dodatki te przysługują od dnia objęcia stanowiska (funkcji) zagranicą do dnia odwołania z tego stanowiska (funkcji), przy czem wysokość dzienna dodatku wynosi 1/30 jego wysokości miesięcznej.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie dodatków dla żołnierzy podczas wojny.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 56).

(II). Na zasadzie art. 8 ustęp 1, art. 28. ust. 1, art. 37, art. 39 i art. 46 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października

1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się co następuje:

§ 1.

Dodatek bojowy.

Żołnierze, znajdujący się na obszarze wojennym i należący do stanu czynnego jednostek, biorących udział w walce, otrzymują dodatek bojowy w następującym wymiarze dziennym:

- a) oficerowie na etatowych stanowiskach:

generałów	zł 24
pułkowników	„ 20
podpułkowników	„ 16
majorów	„ 12
kapitanów	„ 10
- b) oficerowie, podoficerowie zawodowi oraz podoficerowie z tytułami podchorążych lub podchorążych rezerwy na etatowych stanowiskach poruczników i podporuczników „ 6
- c) podoficerowie i szeregowcy zawodowi oraz nadterminowi tudzież podoficerowie z tytułami podchorążych lub podchorążych rezerwy „ 3,50
- d) podoficerowie i szeregowcy, pełniący obowiązkową służbę czynną, oraz podoficerowie i szeregowcy, powołani do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga „ 1,75

Dowódca armii (równorzędny) określa, którym jednostkom i za jaki okres czasu przysługuje dodatek bojowy. Dowódcom wyższym od dowódcy armii prawo to przysługuje w stosunku do jednostek i osób podlegających im bezpośrednio.

§ 2.

Dodatek polowy.

Żołnierze, pełniący służbę na obszarze wojennym, otrzymują dodatek polowy w następującym wymiarze dziennym:

- a) oficerowie na etatowych stanowiskach:

generałów	zł 12
pułkowników	„ 10
podpułkowników	„ 8
majorów	„ 6
kapitanów	„ 5
- b) oficerowie, podoficerowie zawodowi oraz podoficerowie z tytułami podchorążych lub podchorążych rezerwy na stanowiskach poruczników i podporuczników „ 3
- c) podoficerowie i szeregowcy zawodowi oraz nadterminowi tudzież podoficerowie z tytułami podchorążych lub podchorążych rezerwy „ 1,75
- d) podoficerowie i szeregowcy, pełniący obowiązkową służbę czynną oraz podoficerowie i szeregowcy, powołani do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga „ 0,80

Równoczesne pobieranie dodatku bojowego i polowego jest niedopuszczalne.

§ 3.

Dodatek żywnościowy.

Oficerowie oraz podoficerowie i szeregowcy zawodowi, pełniący służbę na obszarze wojennym, otrzymują dodatek żywnościowy w wymiarze zł 1,75 dziennie.

§ 4.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 5.

Uchwała niniejsza obowiązuje od dnia 1 lutego 1934 r.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie dodatków dla podoficerów i szeregowców żandarmerji.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 58).

(II) Na zasadzie art. 8 ust. 1 i art. 37 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), postanawia się co następuje:

§ 1.

Podoficerowie i szeregowcy żandarmerji, pełniący obowiązkową służbę czynną w drugim okresie szkolenia oraz pełniący w żandarmerji służbę nadterminową, otrzymują niezależnie od posiadanego stopnia wojskowego dodatek dzienny w wysokości zł 0,40.

§ 2.

Podoficerom i szeregowcom żandarmerji, którzy pełnią służbę patrolową:

- a) poza koszarami w granicach stałego garnizonu przez przeciąg ponad 6 godzin bez przerwy,
- b) poza granicami stałego garnizonu przez przeciąg co najmniej 6 godzin bez przerwy,

— przysługuje dodatek patrolowy.
Dodatek patrolowy wynosi:

a) dla podoficerów zawodowych:

- st. wachmistrza, wachmistrza i plutonowego zł 1
- kaprała „ 0,75

b) dla podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowych:

- podoficerów zł 0,30
- szeregowców zł 0,25

OBJAŚNIENIA.

(IV). 1) Według ustępu 1 § 2 uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatków dla podoficerów i szeregowców żandarmerji, dodatek patrolowy przysługuje podoficerom i szeregowcom żandarmerji, którzy pełnią służbę patrolową przez przeciąg co najmniej 6 godzin bez przerwy poza granicami stałego garnizonu lub przez przeciąg ponad 6 godzin bez przerwy poza koszarami w granicach stałego garnizonu.

Dodatek ten może być zaliczony w myśl ustępu przedostatniego wymienionego § 2 tylko jednorazowo w ramach 24 godzin, bez względu na dni kalendarzowe.

Z porównania przytoczonych postanowień wynika, że podoficer lub szeregowiec żandarmerji, który pełni służbę patrolową przez 6 lub ponad 6 godzin otrzymuje w ciągu 24 godzin tylko jeden dodatek bez względu na ilość dokonanych w ciągu tego czasokresu patroli, trwających bez przerwy 6 lub ponad 6 godzin.

Innemi słowy z tytułu służby patrolowej, rozpoczętej np. o godz. 8 jednego dnia kalendarzowego, a zakończonej o godz. 8 następnego dnia kalendarzowego, uzyskuje on tylko jeden dodatek patrolowy, podobnie, jak w przypadku służby patrolowej, trwającej od godz. 8 do godz. 15 w ciągu jednego dnia kalendarzowego.

Dla oceny więc, czy i ile pojedynczych stawek dodatku patrolowego przysługuje za czynności patrolowe, wykonane w ciągu danego czasokresu, miarodajną jest ilość 24 godzinnych okresów, liczonych od momentu rozpoczęcia tej służby, w ciągu których służba trwała bez przerwy 6 godzin w garnizonie, a ponad 6 godzin poza garnizonem. Należność z tego tytułu równa się tedy iloczynowi otrzymanemu z pomnożenia pojedynczej stawki dodatku przez ilość takich 24 godzinnych okresów.

Końcowy czas służby patrolowej, mieszczący się w okresie krótszym aniżeli 24 godziny, wlicza się do ilości tych okresów, o ile oczywiście w ciągu tego czasu służba patrolowa trwała bez przerwy co najmniej 6 godzin w garnizonie, a ponad 6 godzin poza garnizonem; w tym jednak przypadku 24 godzinny okres, mieszczący w sobie wspomniany końcowy czas służby, nie może już być brany w rachubę ponownie, chociażby w ciągu tego okresu ponownie poruczono uprawnionemu pełnienie służby patrolowej.

2) Dodatki unormowane par. 2. uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatków dla podoficerów i szeregowców żandarmerji, nie przysługują z tytułu pełnienia czynności patrolowych w celach, które w myśl szczególnych przepisów w szczególności zaś w myśl P. S. 180 — 1251 upoważniają do odbywania podróży służbowych i które odpowiadają pod tym względem warunkom, przewidzianym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie przyznania żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej dodatków przeciwgazowych.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 60).

(II). Na podstawie art. 8-go ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), oraz art. 5 ust. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), postanawia się co następuje:

§ 1.

Żołnierze zawodowi oraz funkcjonariusze państwowi w administracji wojskowej, którzy w zakresie swych obowiązków służbowych współdziałają w pracach nad przygotowaniem obrony przeciwgazowej, otrzymują dodatek przeciwgazowy według następujących miesięcznych norm:

STOPIEŃ WOJSKOWY LUB GRUPA UPOSAŻENIA	Kategoria		
	I	II	III
	z ł o t y c h		
Generałowie	500	350	100
Pułkownik, komandor, IV gr. upos.	340	240	80
Podpułkownik, komandor-porucznik, V gr. upos. .	280	200	70
Major, komandor-podporucznik, VI gr. upos. . .	200	140	60
Kapitan, VII gr. upos.	170	120	45
Porucznik, VIII gr. upos.	120	85	40
Podporucznik, chorąży (równorzędny), IX gr. upos.	100	75	35
St. sierżant (równorzędny), starszy bosman, X gr. upos.	90	65	30
Sierżant (równorzędny), bosman, XI gr. upos. . .	75	50	25
Plutonowy (równorzędny), bosmanmat, kapral (równorzędny), mat, st. marynarz zaw., XII gr. upos.	70	45	20

§ 2.

Minister Spraw Wojskowych określi, którym żołnierzom zawodowym i funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej oraz na jakich warunkach przysługiwać mają powyższe należności.

W wyjątkowych przypadkach może Minister Spraw Wojskowych przyznać dodatek przeciwgazowy wyższy, aniżeli by przysługiwał danemu żołnierzowi lub też funkcjonariuszowi państwowemu w administracji wojskowej.

§ 3.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 4.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 roku.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie wykonania uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r.
w sprawie przyznania żołnieriom zawodowym oraz funkcjonariuszom
państwowym w administracji wojskowej dodatków przeciwgazowych.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 61).

(II) Na podstawie § 3 uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r.
w sprawie przyznania żołnieriom zawodowym oraz funkcjonariuszom
państwowym w administracji wojskowej dodatków przeciwgazowych
zarządzam:

§ 1.

Dodatek przeciwgazowy I kat. przysługuje:

Kierownikowi i zastępcy kierownika Wojskowego Instytutu Przeciwigazowego, oraz żołnieriom zawodowym i funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej, zatrudnionym w działach: I, II, III, V i VI Wojskowego Instytutu Przeciwigazowego.

Dodatek przeciwgazowy II kat. przysługuje:

Żołnieriom zawodowym i funkcjonariuszom państwowym, w administracji wojskowej, zatrudnionym w działach IV, VII, VIII i w magazynie Wojskowego Instytutu Przeciwigazowego, oraz komendantowi Szkoły Gazowej, żołnieriom zawodowym i funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej, zatrudnionym w Szkole Gazowej, z wyjątkiem personelu administracyjnego i kancelaryjnego.

Dodatek przeciwgazowy III kat. przysługuje:

Żołnieriom zawodowym i funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej, zatrudnionym w Wojskowym Instytucie Przeciwigazowym i Szkole Gazowej, a pełniącym służbę administracyjną i kancelaryjną.

§ 2.

Prawo do otrzymania dodatku przeciwgazowego (§ 1.) powstaje z dniem pierwszym najbliższego kalendarzowego miesiąca po dniu objęcia służby na jednym ze stanowisk wymienionych w § 1. i trwa przez cały czas faktycznego pełnienia tej służby, gaśnie zaś z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w którym nastąpiło zaprzestanie pełnienia tej służby (rozwiązanie stosunku służbowego, przeniesienie w stan nieczynny, zawieszenie w służbie, przeniesienie na stanowisko, z którym nie jest połączone prawo do pobierania dodatku przeciwgazowego).

W razie zmiany stanowiska służbowego w obrębie Wojskowego Instytutu Przeciwigazowego lub Szkoły Gazowej, połączonej ze zmianą wymiaru dodatku przeciwgazowego, prawo do dodatku w wymiarze dotychczasowym gaśnie z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w którym nastąpiła zmiana, a prawo do dodatku w nowym wymiarze powstaje z dniem pierwszym bezpośrednio po tej zmianie następującego kalendarzowego miesiąca.

W razie choroby lub przebywania na urlopie zdrowotnym ponad okres jednego miesiąca, prawo do dodatku przeciwigazowego ustaje z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w ciągu którego czas trwania choroby, względnie urlopu zdrowotnego przekroczył okres miesiąca.

§ 3.

Równoczesne pobieranie dwóch lub więcej dodatków przeciwigazowych, albo dodatku przeciwigazowego i dodatków technicznego lub aeronautycznego jest niedopuszczalne. Przy zbiegu tytułów do pobierania służy uprawnionemu prawo wyboru.

§ 4.

Szef Administracji Armji może przyznać indywidualnie dodatek przeciwigazowy żołnierzom zawodowym i funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej, poza wymienionymi w § 1., jeśli współdziałają oni w pracach nad przygotowaniem obrony przeciwigazowej.

§ 5.

Przepisy uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. oraz niniejszego zarządzenia, odnoszące się do oficerów zawodowych, stosuje się odpowiednio — do oficerów rezerwy, powołanych do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie dodatku dla kierowców samochodowych.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 62).

(II) Na zasadzie art. 8 ustęp 1 i art. 37 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), postanawia się co następuje:

§ 1.

Podoficerowie i szeregowcy zawodowi, pełniący służbę w charakterze kierowców samochodowych, otrzymują w razie wyjazdów w obręb swego garnizonu poza normalnymi ośmiu godzinami pracy dziennie oraz w razie wyjazdów w niedziele i święta — jako dni wolne od zajęć służbowych — dodatek, który wynosi za każdą godzinę zł. 0,70, przyczem należność, przysługująca z tego tytułu, nie może przekroczyć kwoty zł. 7 w ciągu doby.

§ 2.

Podoficerom i szeregowcom, pełniącym obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowym, pracującym w charakterze kierowców samochodowych lub pomocników kierowców samochodowych, może ich przełożona władza przyznać za każdy dzień pracy w powyższym charakterze, o ile trwała ona w ciągu dnia co najmniej 8 godzin łącznie z postojami poza garażem, dodatek w wysokości zł 0,25

§ 3.

Dodatki, przewidziane w poprzednich paragrafach, nie przysługują za wyjazdy, lub dni, za które kierowcy lub ich pomocnicy otrzymują diety z tytułu odbywania podróży służbowych lub dodatek ćwiczebny z tytułu udziału w ćwiczeniach, manewrach i koncentracjach, tudzież zawodach, mających na celu wyszkolenie wojska, poza swym garnizonem albo z tytułu przydziału do obozu przysposobienia wojskowego i wychowania fizycznego poza swym garnizonem.

§ 4.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 5.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1-go lutego 1934 roku.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie dodatków podczas zaokrętowania.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 67).

(II) Na podstawie art. 8 ust. 1, 28 ust. 1, 37, 39, i 46 rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się, co następuje:

§ 1.

Żołnierzom marynarki wojennej, wymienionym w § 3, przysługuje podczas zaokrętowania:

- a) dodatek za zaokrętowanie,
- b) dodatek żywnościowy.

§ 2.

Dodatek za zaokrętowanie jest należnością dzienną, przysługującą wymienionym w § 3. żołnierzom marynarki wojennej, zaokrętowanym na jednostkach pływających (nadwodnych lub podwodnych) marynarki wojennej rozkazem szefa Kierownictwa Marynarki Wojennej, albo rozkazami upoważnionych przez niego dowódców.

§ 3.

Powyższy dodatek oznacza się w złotych wedle poniżej podanych stawek dziennych w zależności:

- a) od rodzaju zaokrętowania (kampanja lub pierwsza rezerwa), oraz
- b) od stopnia wojskowego, przewidzianego etatami dla stanowiska, które zajmuje oficer lub podoficer albo starszy marynarz zawodowy, względnie, o ile chodzi o odbywających obowiązkową służbę

czynną, nadterminowych lub o uczniów szkół (kursów), od posiadanego stopnia wojskowego:

STOPIEŃ WOJSKOWY	Wymiar dzienny dodatku za zaokrętowanie			
	W kampanji na jednost- kach pływających	W pierwszej rezerwie na jednostkach pływających nadwodnych i		
		nadwodnych	podwodnych	podwodnych
		Z ł o t y c h		
A. Oficerowie:				
Admirał	17	29	8	
Wice-admirał	13	25	6	
Kontr-admirał	11	19	5	
Komandor	9	15	4,50	
Komandor porucznik	7	12	4	
Komandor podporucznik	6	10	3	
Kapitan	4	6,80	1,80	
Porucznik	3	5,30	1,40	
Podporucznik	1,80	2,80	0,80	
B. Podoficerowie i szeregowcy zawodowi:				
Chorąży	2,65	4,70	1,15	
St. bosman	2,20	3,95	0,90	
Bosman	1,80	3,20	0,70	
Bosmanmat	1,35	2,45	0,50	
Mat	1,15	2,05	0,40	
St. marynarz	0,95	1,70	0,30	
C. Podoficerowie i szeregowcy, pełniący obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowi:				
St. bosman	0,80	1,40	0,40	
Bosman i mat nadterminowy	0,60	1,05	0,30	
Bosmanmat i st. marynarz nadterminowy	0,50	0,90	0,25	
Mat i marynarz nadterminowy	0,40	0,70	0,20	
St. marynarz	0,25	0,35	0,17	
Marynarz	0,20	0,30	0,16	

§ 4.

W czasie postoju w portach zagranicznych lub w porcie w. m. Gdańska, wymiar dodatku za zaokrętowanie, określonego w § 3, zwiększa się za każdy dzień postoju o następujący procent diet, przysługujących przy podróżach służbowych w tym porcie, w którym odbywa się postój jednostki pływającej, a obliczonych wedle zasad podanych w § 3 lit. b):

- a) dla oficerów oraz podoficerów i szeregowców zawodowych o 25% diet,

- b) dla podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowych o 10% diet.
- Jeżeli postój w powyższych portach ma charakter reprezentacyjny, wymiar dodatku za zaokrętowanie zwiększa się za każdy dzień postoju o następujący procent diet, wymienionych w ust. 1:
- a) dla dowódcy zespołu lub detaszowanego okrętu o 75% diet;
 - b) dla dowódcy okrętu w zespole o 50% diet;
 - c) dla oficerów, niewymienionych w pkt. a) i b), o 40% diet;
 - d) dla podoficerów i szeregowców zawodowych oraz podchorążych o 25% diet;
 - e) dla podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowych o 10% diet.

§ 5.

Za dzień, w rozumieniu niniejszej uchwały, uważa się 24-godzinny okres czasu, liczony od północy, przyczem dzień zaokrętowania i dzień wyokrętowania uwzględnia się przy określaniu należności dodatku.

§ 6.

Dodatek żywnościowy jest należnością dzienną (§ 5) i przysługuje tym żołnierzom zaokrętowanym, którzy stołują się na jednostce pływającej i mają prawo do dodatku za zaokrętowanie (§ 2).

Wysokość tego dodatku ustala się w następującym wymiarze:

- a) dla podoficerów i szeregowców zawodowych — w wysokości obowiązującej dziennej należności żywnościowej na wyżywienie szeregowych niezawodowych tej jednostki pływającej, na której pełnią służbę;
- b) dla oficerów — w dwukrotnym wymiarze tej należności;
- c) dla dowódców jednostek pływających i dowódców zespołów jednostek pływających na etatowych stanowiskach oficerów sztabowych — w trzykrotnym wymiarze tej należności;

§ 7.

Dodatek żywnościowy zarachowuje się w całości dla mess jednostek pływających, stosownie do codziennego stanu liczebnego obecności osób, uprawnionych do pobierania dodatku żywnościowego na jednostkach pływających i wypłaca się do rąk dowódców jednostek pływających.

Messy rozporządzają dodatkiem żywnościowym dla wspólnych potrzeb i nie mają prawa wypłacać go w gotówce do rąk uprawnionych do jego pobierania.

§ 8.

Żołnierze, którzy pobierają dodatek aeronautyczny, w razie zaokrętowania na jednostkach pływających nie pobierają dodatku za zaokrętowanie, zachowują natomiast prawo do dodatku aeronautycznego, a ponadto otrzymują:

- a) dodatek żywnościowy określony w § 6;
- b) różnicę pomiędzy dodatkiem za zaokrętowanie a pobieranym, obliczonym w stosunku dziennym, dodatkiem aeronautycznym, jeśli stawka dodatku za zaokrętowanie, ustalona dla danego stopnia (§ 3) jest wyższa od należności z tytułu dodatku aeronautycznego;

- c) uzupełnienie dodatku za zaokrętowanie w warunkach przewidzianych w § 4.

§ 9.

Przepisy w sprawie dodatków podczas zaokrętowania stosuje się także do żołnierzy marynarki wojennej, odbywających staż zaokrętowania na polskich statkach handlowych z tą zmianą, że dodatek za zaokrętowanie wypłaca się według określonych w § 3. stawek w zależności od posiadanego stopnia wojskowego, a w miejsce uzupełniającego dodatku za zaokrętowanie (§ 4) oraz dodatku żywnościowego (§ 6) wypłaca się do rąk uprawnionych rzeczywiste koszty wyżywienia na tych jednostkach pływających, stosownie do obowiązującego cennika względnie taksy.

§ 10.

Żołnierzom marynarki wojennej, odbywającym staż zaokrętowania na jednostkach pływających państw obcych, przyznaje się dodatek za zaokrętowanie, w zależności od posiadanego stopnia wojskowego, w wysokości 50% diet, przysługujących przy podróżach służbowych w tym porcie, w którym nastąpiło zaokrętowanie; ten wymiar dodatku przysługuje przez cały czas odbywania stażu zaokrętowania bez względu na miejsce pobytu jednostki pływającej. Żołnierzom tym nie przysługuje dodatek żywnościowy.

§ 11.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 12.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1-go lutego 1934 roku.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie wykonania uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r.
w sprawie dodatków podczas zaokrętowania.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 70).

(II) Na podstawie § 1 uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatków podczas zaokrętowania zarządzam:

1.

Do § 2.

Zaokrętowanymi są:

- a) żołnierze pełniący służbę w marynarce wojennej, wyznaczeni przez Szefa Kierownictwa Marynarki Wojennej albo upoważnionych przez niego dowódców na jednostki pływające jako:

- 1) załoga,

- 2) wyżsi przełożeni jednostek pływających poza wymienionymi pod lit. b) wraz z ich personelem,
- 3) szkoła (kurs) lub jej część,
- 4) wykonujący obowiązki służbowe związane z potrzebami jednostek pływających,
- b) dowódca floty, dowódca flotylli rzecznej i dowódca zespołów jednostek pływających — oraz ich ścisły sztab — na tej jednostce pływającej, na której jest podniesiona flaga dowódcy floty lub porządek dowódcy flotylli rzecznej lub dowódcy zespołu.
SzeF Kierownictwa Marynarki Wojennej ustala, jakie stanowiska podpadają pod określenie: „ścisły sztab”;
- c) SzeF Kierownictwa Marynarki Wojennej w przypadku zaokrętowania się na rozkaz Ministra Spraw Wojskowych.

Do § 3.

Stan kampanji, albo pierwszej rezerwy jednostek pływających zarządza SzeF Kierownictwa Marynarki Wojennej lub upoważnieni przez niego dowódcy.

Jeśli etaty określają stopień wojskowy ogólnie (np. por. — ppor., st. bosman — bosman, bosmanmat — mat i t. p.) dodatek za zaokrętowanie ustala się w zależności od:

- a) stopnia posiadanego, jeśli ogólne określenie stopnia wojskowego, przewidzianego w etatach dla zajmowanego stanowiska, obejmuje stopień posiadany;
- b) stopnia najniższego z objętych ogólnym określeniem, jeżeli posiadany stopień jest niższy od stopni objętych ogólnym określeniem.

2.

Przejęciowe (czasowe) i zastępcze pełnienie funkcji, związanych z wyższym stanowiskiem nie daje prawa do pobierania wyższej stawki dodatków.

Podchorążowie otrzymują dodatek za zaokrętowanie w wymiarze ustalonym dla tego stopnia wojskowego, według którego przysługuje im żołd względnie uposażenie.

3.

Do § 4.

Postój w portach zagranicznych zarządza SzeF Kierownictwa Marynarki Wojennej. Postój w porcie w. m. Gdańska zarządza SzeF Kierownictwa Marynarki Wojennej lub z jego upoważnienia dowódca floty.

Postanowienia pkt. 2 stosuje się odpowiednio dla ustalenia zwiększenia wymiaru dodatku za zaokrętowanie.

4.

Do § 5.

Dodatek za zaokrętowanie zarachowuje się za dni faktycznego pełnienia służby związanej z zaokrętowaniem przyczem czas choroby zaokrętowanego, jeżeli w związku z nią nie nastąpiło zejście z jednostki pływającej, wlicza się do tej służby.

W przypadku przerwy w faktycznym pełnieniu służby związanej z zaokrętowaniem (urlop, podróż) uwzględnia się przy zarachowaniu dodatku za zaokrętowanie dzień rozpoczęcia i dzień zakończenia przerwy.

5.

Do § 6.

Za stołujących się na jednostkach pływających uważa się tych żołnierzy, którzy pełnią na nich służbę w związku z zaokrętowaniem w warunkach określonych w pkt. 1. lit. a).

Zaokrętowanym w warunkach określonych w pkt. 1. lit. b), służy prawo do dodatku żywnościowego tylko w przypadku zaokrętowania na jednostki pływające w warunkach określonych w pkt. 1. lit. a).

6.

Do § 7.

Przy zarachowaniu dodatku żywnościowego stosuje się zasady określone w pkt. 4.

Dowódcy jednostki pływającej mogą być wypłacane zaliczki na poczet dodatku żywnościowego na tych samych warunkach co zaliczki na wyżywienie podoficerów i szeregowców służby czynnej.

Kwoty otrzymane tytułem dodatku żywnościowego dowódca jednostki pływającej wpłaca:

- a) kwoty przeznaczone na wyżywienie oficerów — do kas odnośnych mess oficerskich, a w braku mess — za zezwoleniem Szefa Kierownictwa Marynarki Wojennej — do rąk osób, którym dodatek przysługuje;
- b) kwoty przeznaczone na wyżywienie podoficerów zawodowych — do kas odnośnych mess podoficerskich, o ile te są organizacyjnie przewidziane, względnie na dobro funduszu ryczałtowego na wyżywienie z kotła;
- c) kwoty przeznaczone na wyżywienie starszych marynarzy zawodowych — na dobro funduszu ryczałtowego na wyżywienie z kotła.

Jeżeli gospodarka żywnościowa na danej jednostce pływającej przechodzi, w myśl regulaminu morskiego, z systemu pieniężnego na system zaopatrzenia w naturze (np. na łodzi podwodnej w 3-im dniu pobytu na morzu), można wydać messie w naturze z zapasów skarbowych na każdego żołnierza dziennie jedną dzienną rację należności na wyżywienie szeregowych niezawodowych (§ 6 lit. a) na poczet dodatku żywnościowego lub jego części; ewentualną pozostałą część dodatku żywnościowego zarachowuje się dla mess w gotówce.

Sposób wyliczenia się mess ustala osobne przepisy, wydane przez Szefa Kierownictwa Marynarki Wojennej.

Z dodatku żywnościowego nie mogą być zakupywane napoje alkoholowe i wyroby tytoniowe.

Dodatek żywnościowy wypłaca się z sum przeznaczonych w budżecie marynarki wojennej na wyżywienie ludzi.

7.

Do § 8.

Dla obliczenia dodatku aeronautycznego w stosunku dziennym, dla porównania ze stawką dodatku za zaokrętowanie (lit. b), dzieli się sumę należną z tytułu dodatku aeronautycznego przez ilość dni danego kalendarzowego miesiąca.

8.

Do § 9.

Staż zaokrętowania na polskich statkach handlowych zarządza Szef Kierownictwa Marynarki Wojennej.

Rzeczywiste koszty wyżywienia wypłaca się do rąk uprawnionych tylko w tych przypadkach, jeśli przedstawia dowód, że sami koszta te pokryli. W innych przypadkach opłaca te koszty jednostka administracyjna bezpośrednio danej linii statków handlowych.

Rzeczywiste koszty wyżywienia wypłaca się według zasady określonej w ustępie ostatnim pkt. 6.

9.

Do § 10.

Sztaf zaokrętowania na jednostkach pływających państw obcych zarządzają Szef Kierownictwa Marynarki Wojennej.

10.

Szef Kierownictwa Marynarki Wojennej wyda w miarę potrzeby szczegółowe rozkazy rozwijające niniejsze zarządzenie.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie dodatku za nurkowanie.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 68).

(II) Na podstawie art. 8 ust. 1, 28 ust. 1, 37, 39 i 49 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się co następuje:

§ 1.

Dodatek za nurkowanie jest należnością, przysługującą żołnierzom marynarki wojennej (§ 2) za każdą godzinę przebywania pod wodą.

§ 2.

Wysokość dodatku za nurkowanie oznacza się w złotych wedle następujących stawek w zależności od charakteru służby żołnierza i głębokości zanurzania się pod wodą:

Charakter służby żołnierza	Oznaczenie głębokości zanurzania się			
	do 10 m	do 20 m	do 30 m	ponad 30 m
Oficerowie	5 zł.	6 zł.	7 zł.	9 zł.
Podoficerowie i szeregowcy zawodowi	3.50 zł.	4.50 zł.	5.50 zł.	7.50 zł.
Podoficerowie i szeregowcy pełniący obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowi	2.60 zł.	3.60 zł.	4.60 zł.	6.60 zł.

Uczniowie-nurkowie otrzymują za nurkowanie szkolne połowę powyższych norm.

Powołani do czynnej służby wojskowej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga, otrzymują dodatek za nurkowanie, stosownie do zasad określonych w ust. 1.

§ 3.

Dodatek za nurkowanie wypłaca się na podstawie zliczenia przez dowódcę nurków lub komendanta szkoły czasu nurkowania w danym miesiącu, przyczem uwzględnia się tylko pełne godziny nurkowania wynikające z tego zliczenia; czasu krótszego nie uwzględnia się przy obliczaniu należności.

§ 4.

Nurkom z pośród podoficerów i szeregowców pełniących obowiązki służbę czynną, lub nadterminowych, przysługuje wyżywienie według tabeli żywnościowej dla załogi łodzi podwodnych.

W przypadku żywienia się nurków — podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowych na jednostkach pływających, na których nie przysługuje wyżywienie według tabeli żywnościowej dla załogi łodzi podwodnych, różnicę wartości między tem wyżywieniem a otrzymanem wypłaca się im w gotówce.

§ 5.

Podczas zaokrętowania przysługuje nurkom, niezależnie od dodatku za nurkowanie, również dodatek za zaokrętowanie, oraz dodatek żywnościowy narówni z załogą jednostki pływającej.

§ 6.

Wykonanie uchwały niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 7.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie dodatków na umundurowanie, względnie ubranie cywilne dla żołnierzy marynarki wojennej.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 69).

(II) Na podstawie art. 8 ust. 2, 28 ust. 1 i 46 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się co następuje:

§ 1.

Ustala się następujące dodatki:

- a) ryczałt na ubranie cywilne;
- b) dodatek mundurowy uzupełniający dla podchorążych marynarki wojennej;
- c) ryczałt na umundurowanie marynarskie obcego państwa.

§ 2.

Ryczałt na ubranie cywilne (§ 1. lit. a.) przysługuje w wymiarze i według zasad jak przy podróżach służbowych osób wojskowych (żołnierzy) zagranicę, oficerom marynarki wojennej w stanie czynnym w przypadku:

- a) odbywania przez nich pływania do portów zagranicznych i w m. Gdańska;
- b) odbywania stażu zaokrętowania na polskich statkach handlowych;
- c) odbywania stażu zaokrętowania na okrętach wojennych państw obcych.

§ 3.

Dodatek mundurowy uzupełniający dla podchorążych marynarki wojennej (§ 1. lit. b) wynosi 200 zł. i przysługuje jednorazowo podchorążym marynarki wojennej przy mianowaniu ich podporucznikami zawodowymi marynarki wojennej.

§ 4.

Ryczałt na umundurowanie marynarskie obcego państwa (§ 1. lit. c) wynosi 300 fr. szwajc. według jego przeciętnego kursu na giełdzie stolicy tego państwa, którego mundur marynarski ma być zakupiony, — w dniu poprzedzającym wypłatę dodatku.

Dodatek ten przysługuje oficerom marynarki wojennej, pełniącym służbę w czasie studiów szkolnych (ćwiczebnych) na jednostkach pływających państwa obcego, jeśli obowiązani są zaopatrzyć się w umundurowanie marynarskie obcego państwa.

Obowiązek zaopatrzenia się w umundurowanie marynarskie obcego państwa ustala każdorazowo szef Kierownictwa Marynarki Wojennej w porozumieniu z władzami marynarki danego państwa.

§ 5.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 6.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 roku.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie dodatku ćwiczebnego dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 72).

(II) Na zasadzie art. 8 ust. 1, 28 ust. 1, 37 i 39 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 roku o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się, co następuje:

§ 1.

Dodatek ćwiczebny jest należnością dzienną, przysługującą żołnierzom (§ 2), pełniącym czynną służbę wojskową i biorącym udział w ćwicze-

niach, manewrach i koncentracjach lub zawodach, mających na celu wyszkolenie wojska poza swym garnizonem, oraz przydzielonym do obozów przysposobienia wojskowego i wychowania fizycznego poza swym garnizonem.

Za dzień, w myśl niniejszej uchwały, uważa się pełną dobę przebywania żołnierza poza garnizonem, licząc od dnia i godziny wymarszu do dnia i godziny powrotu do swego garnizonu.

§ 2.

Prawo do dodatku przysługuje następującym żołnierzom i w następującym wymiarze:

a) żołnierze zawodowi utrzymujący rodzinę:

oficerowie	zł 4—	3
podoficerowie i szeregowcy	„ 2—	1,60 ✓

b) żołnierze zawodowi samotni:

oficerowie	„ 2—	1,50
podoficerowie i szeregowcy	„ 1—	0,90

c) podoficerowie i szeregowcy nadterminowi „ 0,25

d) podoficerowie pełniący obowiązkową służbę czynną „ 0,15

e) starsi szeregowcy, szeregowcy i równorzędni, pełniący obowiązkową służbę czynną „ 0,08

§ 3.

Za biorących udział w ćwiczeniach, manewrach, koncentracjach lub zawodach, mających na celu wyszkolenie wojska, należy uważać wszystkich żołnierzy, którzy w związku z ćwiczeniami, manewrami, koncentracjami lub zawodami, mającymi na celu wyszkolenie wojska, znajdują się w rejonie tych akcyj i to bez względu na rodzaj spełnianych przez nich czynności, tudzież bez względu na ich stosunek służbowy do znajdujących się w terenie oddziałów, dowództw i kierownictw.

Dodatek nie należy się żołnierzom żandarmerji, pełniącym w rejonach ćwiczeń, manewrów, koncentracji lub zawodów, mających na celu wyszkolenie wojska służbę bezpieczeństwa, oraz żołnierzom, którzy w związku z ćwiczeniami, manewrami, koncentracjami lub zawodami, mającymi na celu wyszkolenie wojska, pozostają poza swym garnizonem w celach, które w myśl szczególnych przepisów upoważniają do odbywania podróży służbowych.

§ 4.

Żołnierze, wymienieni w § 2, którzy celem wzięcia udziału w ćwiczeniach, manewrach, koncentracjach lub zawodach, mających na celu wyszkolenie wojska, udają się do lub z rejonu tych akcyj (§ 3, ustęp 1) nie razem z oddziałami lub transportami wojskowymi, otrzymują poza dodatkiem dla wojskowych podczas ćwiczeń, o ile nie korzystają ze służbowych środków lokomocji, zwrot kosztów przejazdu według zasad, przewidzianych przy odbywaniu podróży służbowych.

§ 5.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 6.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1-go lutego 1934 roku.

*Dr. Roeh. #5/35 r.
#3/37 r.
4/37*

O B J A Ś N I E N I A.

(IV) 1) Żołnierzom wyznaczonym na strzelnice bojowe poza obręb ich garnizonu w charakterze stałej obsługi oraz w charakterze personelu dodatkowego tudzież żołnierzom wyznaczonym do urzędzenia względnie likwidacji poza obrębem ich garnizonu urzędze strzelnic bojowych i poligonów artylerji w przejściowych obozach ćwiczeń grup artylerji, przysługuje dodatek ćwiczebny.

2) Wojskowym, biorącym udział w akcjach ćwiczebnych, wymienionych w § 1 uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatku ćwiczebnego, a udającym się pojedynczo z rejonu tych akcji do swego garnizonu w celach określonych postanowieniami P. S. 180—1251, przysługują za czas podróży do garnizonu i zpowrotem należności za podróż służbową. Czasu podróży do garnizonu nie należy jednak liczyć w tych wypadkach łącznie z czasem podróży powrotnej lecz oddzielnie, t. j. należy te podróże traktować jako dwie oddzielne podróże.

3) Za biorących udział w akcjach ćwiczebnych należy uważać wszystkich żołnierzy, którzy z powodu tych akcji znajdują się poza swym garnizonem, bez względu na rodzaj powierzonych im czynności.

Jedynie czynności żołnierzy żandarmerji, pełniących w rejonach akcji ćwiczebnych służbę bezpieczeństwa oraz czynności przewidziane P. S. 180—1251, są wyłączone z pod pojęcia udziału w akcjach ćwiczebnych. Za biorących udział w ćwiczeniach, manewrach i koncentracjach lub zawodach mających na celu wyszkolenie wojska należy tedy uważać i tych żołnierzy, którzy sami w ścisłym znaczeniu nie ćwiczą, lecz spełniają czynności kierownicze, rozjemcze, instruktorskie, administracyjne, pomocnicze, jak np. dowódcy oddziałów i pododdziałów, adjutanci, podoficerowie i szeregowcy — kanceliści, ordynansi, szoferzy, kucharze i t. p.

W rzeczywistości bowiem wszyscy ci żołnierze, bez względu na rodzaj czynności, pełnią je w czasie akcji ćwiczebnych i w związku z niemi; chociaż więc niekiedy sami bezpośrednio nie podlegają szkoleniu, jednak bądź szkołą względnie kierują szkoleniem, bądź też spełniają czynności pomocnicze, przez co wraz z oddziałami stanowią organizacyjną całość ćwiczebną i nabywając doświadczenia — pogłębiają swą rutynę kierowników, dowódców, rozjemców, instruktorów i t. d., a więc w istocie sami też się szkołą, t. j. biorą udział w akcjach ćwiczebnych.

4) W myśl § 1 ustęp 2 uchwały za dzień uważa się pełną dobę przebywania żołnierza poza garnizonem, licząc od dnia i godziny wymarszu do dnia i godziny powrotu.

Z wymienionego postanowienia wynika tedy, że dla wymiaru dodatku ćwiczebnego miarodajną jest ilość pełnych 24-godzinnych okresów, liczonych od dnia i godziny wymarszu.

5) Przez utrzymujących rodzinę rozumie się pobierających uposażenie w wymiarze dla utrzymujących rodzinę na podstawie art. 5 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska. Z tego też powodu żołnierzowi zawodowemu, który zawarł związek małżeński w ciągu miesiąca, dodatek ćwiczebny w wymiarze dla utrzymującego rodzinę przysługuje dopiero od dnia pierwszego najbliższego kalendarzowego miesiąca po zawarciu małżeństwa, to znaczy od tej daty, od której zacznie pobierać uposażenie w wymiarze dla utrzymującego rodzinę.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie dodatków technicznych.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 57).

(II) Na podstawie art. 8 ust. 1, i 46 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się, co następuje:

§ 1.

Ustanawia się następujące dodatki techniczne:

- a) dla wykonywujących lub nadzorujących w służbie lotniczej, samochodowej i uzbrojenia oraz w warsztatach i zakładach marynarki wojennej czynności, wymagające szczególnej specjalizacji i precyzji w wykonaniu;
- b) dla pracujących w służbach oraz w warsztatach i zakładach, wymienionych pod a) w warunkach szkodliwych dla zdrowia;
- c) dla pracujących w służbach oraz w warsztatach i zakładach, wymienionych pod a) w warunkach stale niebezpiecznych dla życia.

§ 2.

Dodatki techniczne przysługują w warunkach określonych w § 1 podoficerom zawodowym, posiadającym stopnie zbrojmistrza (werk mistrza), starszego majstra wojskowego, majstra wojskowego, młodszego majstra wojskowego i podmajstrzego wojskowego, oraz zawodowym podoficerom i starszym marynarzom specjalistom marynarki wojennej.

§ 3.

Dodatki techniczne są należnościami dziennymi, przysługującymi za każdy dzień, w ciągu którego praca trwała co najmniej 6 godzin.

§ 4.

Ustala się następujące wymiary dodatków technicznych:

a) dla pracujących w warunkach, określonych w § 1 lit. a):

1. jeśli wykonywują poruczone prace pod nadzorem lub kierownictwem	zł. 1,80
2. jeśli wykonywują poruczone prace samodzielnie	„ 2,25
3. jeśli nadzorują lub kierują pracami	„ 2,50
b) dla pracujących w warunkach określonych w § 1 lit. b)	„ 2,50
c) dla pracujących w warunkach określonych w § 1 lit. c)	„ 3,00

§ 5.

Można otrzymywać równocześnie tylko jeden dodatek techniczny — zaś w razie zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków technicznych służy uprawnionemu prawo wyboru.

Nie jest dopuszczalne równoczesne pobieranie dodatku technicznego oraz dodatku dla kierowców samochodowych, dodatku aeronautycznego lub premij aeronautycznych, tudzież dodatku za zaokręgowanie.

§ 6.

W razie choroby wywołanej wypadkiem przy pracy w warunkach określonych w § 1 może przełożony, upoważniony przez Ministra Spraw Wojskowych, przyznać ostatnio pobierany dodatek techniczny na przeciąg niepełnienia służby z powodu choroby, nie dłużej jednak jak na czas 6 miesięcy z wyłączeniem dni wolnych od zajęć służbowych.

W razie wygaśnięcia prawa do uposażenia przed upływem czasu, na przeciąg którego został przyznany dodatek techniczny z powodu wypadku przy pracy, ustaje z dniem wygaśnięcia prawa do uposażenia również prawo do pobierania dodatku technicznego.

§ 7.

W razie stwierdzonego niedbalstwa w pracy, które spowodowało powstanie szkody lub grozi niebezpieczeństwem jej powstania, może przełożony, upoważniony przez Ministra Spraw Wojskowych, zawiesić prawo do pobierania dodatku technicznego na okres 6 miesięcy, w zależności od stopnia stwierdzonej winy.

§ 8.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 9.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1-go lutego 1934 r.*)

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie dodatków lokalnych dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 73).

(II) Na podstawie art. 8 ust. 1, 28 ust. 1, 37, 39 i 46 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się, co następuje:

§ 1.

Dodatek lokalny jest należnością, która przysługuje żołnierzom wojska i marynarki wojennej (§ 2) pełniącym czynną służbę wojskową na skutek stałego przydziału służbowego do formacji, stacjonujących w garnizonach: Katowice, Królewska Huta, Tarnowskie Góry, Mysłowice, Cieszyn, Bielsko w woj. śląskim, Biała w woj. krakowskim, Gdynia i innych garnizonach, znajdujących się na obszarze powiatu morskiego, oraz na obszarze w. m. Gdańska.

§ 2.

Wysokość dodatku lokalnego oznacza się w procentowym stosunku do pobieranego przez żołnierza uposażenia z art. 5 i 12 rozporządzenia Pre-

(V) *) Zarządzenie Ministra Spraw Wojskowych w sprawie wykonania tej uchwały nie zostało jeszcze wydane.

zydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), albo żołdu z art. 32 powołanego rozporządzenia, albo też dodatku dla nadterminowych z art. 33 tegoż rozporządzenia, a to w zależności od pełnienia służby w jednym z garnizonów, określonych w § 1, lub też na obszarze w. m. Gdańska, wedle następującej tabeli:

OKREŚLENIE CHARAKTERU SŁUŻBOWEGO ŻOŁNIERZA	W garnizonach wyszczególnio- nych w § 1 w wysokości	Na obszarze w. m. Gdańska w wysokości
a) oficerowie zawodowi w stanie czynnym, b) oficerowie rezerwy powołani do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych, c) oficerowie powołani do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga.	10% uposażenia	200% uposażenia
a) podoficerowie i starsi marynarze zawodowi w stanie czynnym, b) chorążowie, oraz pozostający w stanie spoczynku podoficerowie i szeregowcy powołani do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga.	10% uposażenia	160% uposażenia
podoficerowie i szeregowcy nadterminowi.	dodatku lokalnego nie otrzymują	160% dodatku dla nadterminowych
a) podoficerowie i szeregowcy pełniący obowiązkową służbę czynną, b) podchorążowie, c) podoficerowie i szeregowcy powołani do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga.	dodatku lokalnego nie otrzymują	200% żołdu

§ 3.

W sprawie terminu powstania i ustania prawa do dodatków lokalnych w odniesieniu do żołnierzy, pobierających uposażenie oraz nadterminowych, mają analogiczne zastosowanie postanowienia art. art. 16 i 23 powołanego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej; w odniesieniu do żołnierzy, pobierających żołd, prawo do dodatku do

żołdu powstaje w tych wypadkach od najbliższego terminu wypłaty żołdu, ustaje zaś z ostatnim dniem dekady, w której zmiana nastąpiła.

§ 4.

Wykonanie uchwały niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 5.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 roku.

OBJAŚNIENIA.

(IV) 1) Każda instytucja państwowa ma swoją stałą siedzibę urzędową. Żołnierze otrzymują uposażenie według norm obowiązujących w siedzibie urzędu, w którym zajmują przewidziane organizacją stanowiska, t. j. w ich stałym miejscu służbowym.

Z powyższego wynika, że:

- a) dodatek lokalny przysługuje żołnierzom posiadającym stałe miejsce służbowe w garnizonach: Katowice, Królewska Huta, Tarnowskie Góry, Mysłowice, Cieszyn, Bielsko w woj. śląskiem, Biała w woj. krakowskim, Gdynia i innych garnizonach, znajdujących się na obszarze powiatu morskiego, oraz na obszarze w. m. Gdańska,
- b) dodatek lokalny zatrzymują wymienieni żołnierze w razie delegacji (odkomenderowania) t. j. wyznaczenia do czasowego pełnienia służby w urzędach posiadających stałą siedzibę poza wymienionymi pod a) garnizonami,
- c) dodatku lokalnego nie otrzymują natomiast żołnierze, delegowani (odkomenderowani) do garnizonów, wymienionych pod a) z garnizonów, w których ten dodatek nie przysługuje i to niezależnie od okoliczności, czy pobierają diety za delegację, czy ich nie pobierają.

2) Oficerowie, oddani do dyspozycji dowódców O. K. pozostają w myśl rozporządzenia M. S. Wojsk. Biuro Personalne L. 8127 z dnia 12. IV. 1929 r. — nadal w swoich garnizonach, których bez zezwolenia dowódcy O. K. nie wolno im opuszczać, wobec czego oficerowie oddani do dyspozycji dowódców O. K. z formacyj stacjonowanych w garnizonach, w których obowiązuje dodatek lokalny, zatrzymują ten dodatek, jednakże tylko przez czas pozostawania w danym garnizonie.

3) Podoficerowie zawodowi zatrzymują prawo do dodatku lokalnego przez czas urlopu dla odbycia praktyki po myśli art. 121 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. o służbie wojskowej podoficerów i szeregowców (Dz. U. R. P. Nr. 89/33, poz. 747 — Dz. Rozk. Nr. 6/33, poz. 89), o ile przez czas tej praktyki zachowują stałą przynależność służbową do formacji, stacjonowanych w garnizonach, w których obowiązuje dodatek lokalny.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 kwietnia 1919 r. o sposobie użycia wojska dla zabezpieczenia porządku publicznego.

(Dz. U. R. P. Nr. 29/34, poz. 244 — Dz. Rozk. Nr. 5/34, poz. 95).

(II) Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 2 stycznia 1919 r. o używaniu wojska w wypadkach wyjątkowych (Dz. P. P. P. Nr. 1, poz. 80) oraz art. 8 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) zarządza się, co następuje:

§ 1.

W rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 18 kwietnia 1919 r. o sposobie użycia wojska dla zabezpieczenia porządku publicznego (Dz. P. P. P. Nr. 35, poz. 276) dodaje się po art. 8 nowe postanowienie, oznaczone w kolejności jako art. 8-a o następującem brzmieniu:

„Art. 8-a.

Żołnierzem wezwanym do pomocy władz cywilnych w przypadkach określonych w art. 1, i pełniącym w tym celu służbę poza miejscem stałego garnizonu, przyznaje się dodatek dzienny w wysokości 75% diet przysługujących w czasie podróży służbowych zależnie od posiadanego stopnia wojskowego. W razie pełnienia służby, określonej w art. 1, w miejscu stałego garnizonu, prawo do pobierania powyższego dodatku posiadają ci tylko żołnierze, którzy pełnią tę służbę ponad 12 godzin.

Koszty wynikające z tego tytułu, jak również wydatki nadzwyczajne, przekraczające normy zwyczajnego utrzymania wojska i zużycia materjału, ponosi zainteresowane ministerstwo”.

§ 2.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 3.

(1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1934 r.

(2) Równocześnie tracą moc obowiązującą:

1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 października 1924 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia o sposobie użycia wojska dla zabezpieczenia porządku publicznego postanowieniami, dotyczącemi dodatku asystencyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 895);

2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 marca 1929 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 października 1924 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia o sposobie użycia wojska dla zabezpieczenia porządku publicznego postanowieniami dotyczącemi dodatku asystencyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 264).

(I) Art. 9. W razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym, oraz w razie przeniesień na nowe miejsce służbowe, przysługują żołnierzowi zawodowemu należności, które określi rozporządzenie Rady Ministrów.

W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 marca 1934 r.

o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

(Dz. U. R. P. Nr. 35/34, poz. 320 — Dz. Rozk. Nr. 6/34, poz. 113).

(II) Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), art. 9, 28, 37 i 39 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665) oraz art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666) zarządza się co następuje:

Rozdział 1.

Postanowienia ogólne.

§ 1.

(1) Rozporządzenie niniejsze reguluje należności za podróże służbowe, delegacje (odkumenderowania) i przeniesienia w kraju, na obszarze W. M. Gdańska i poza granicami Państwa funkcjonariuszów państwowych, objętych postanowieniami § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781), żołnierzy zawodowych, podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, jak również nadterminowych, podchorążych, oficerów rezerwy powołanych do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych, sędziów, prokuratorów, aplikantów i asesorów sądowych oraz oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej.

(2) Osobne rozporządzenie normuje należności za podróże służbowe, delegacje (odkumenderowania) i przeniesienia żołnierzy powołanych do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów, o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga.

§ 2.

(1) Osobom wymienionym w § 1 ust. (1) przysługują:

I. W razie podróży służbowej (komisji) do miejscowości położonej poza zwykłym ich miejscem służbowym:

- 1) diety oraz
- 2) zwrot kosztów przejazdu.

II. W razie delegacji (odkomenderowania) do miejscowości położonej poza zwykłym ich miejscem służbowym:

- 1) diety za czas przejazdu i za czas pozostawania w delegacji (odkomenderowaniu) oraz
- 2) zwrot kosztów przejazdu.

III. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:

a) w kraju i na obszarze W. M. Gdańska:

1) diety dla przeniesionego za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za pierwszą dobę pobytu w temże miejscu oraz dla jego małżonka i dzieci za taki sam czas, a to dla małżonka w wysokości 75%, dla każdego dziecka w wysokości 50% diet, przysługujących przeniesionemu;

2) zwrot kosztów przejazdu dla przeniesionego oraz jego małżonka i dzieci; ponadto zwrot kosztów przejazdu dla jednej osoby z jego służby;

3) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego;

b) poza granicami państwa:

1) diety dla przeniesionego za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za czas do chwili objęcia urzędowania, nieprzekraczający 8 dni, liczonych od dnia następującego po przybyciu na nowe miejsce służbowe, oraz diety za czas przejazdu dla jego małżonka i dzieci, a to dla małżonka w wysokości 75%, dla każdego dziecka w wysokości 50% diet, przysługujących przeniesionemu;

2) zwrot kosztów przejazdu dla przeniesionego, jego małżonka i dzieci;

3) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

(2) Zwykłym miejscem służbowym i miejscowością w rozumieniu rozporządzenia niniejszego jest w odniesieniu do żołnierzy i funkcjonariuszów państwowych, pełniących służbę w administracji wojskowej — obszar danego garnizonu, w odniesieniu do szeregowych Policji Państwowej, pełniących służbę na posterunkach wiejskich — rejon danego posterunku.

(3) Podoficerom i szeregowcom, pełniącym obowiązkową służbę czynną, nadterminowym oraz podchorążym diety nie przysługują, o ile w czasie podróży lub delegacji (odkomenderowania) mogą korzystać z wyżywienia w naturze.

§ 3.

Przez pojęcie „małżonek i dzieci” względnie „rodzina”, użyte w rozporządzeniu niniejszem, rozumie się pozostających na utrzymaniu osób, wymienionych w § 1 ust. (1):

1) żonę — z wyjątkiem sądownie separowanej, jeżeli na mężu nie ciąży obowiązek alimentacji;

2) męża zupełnie niezdolnego do zarobkowania;

3) dzieci ślubne, uprawnione i pasierbów do ukończenia 18 lat, jeżeli zaś uczęszczają do szkół publicznych lub wskutek ułomności fizycznych, umysłowych albo nieuleczalnej choroby nie mogą na swoje utrzymanie

zarabiał — do ukończenia 24 lat, z wyjątkiem tych, które weszły w związki małżeńskie.

Rozdział 2.

*Należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania)
i przeniesienia w kraju,*

§ 4.

(1) Diety wynoszą dziennie dla:

1) urzędników, praktykantów i niższych funkcjonarjuszów państwa wych:

a)	Prezesa Rady Ministrów	80.— zł
b)	Ministra, Prezesa Najwyższej Izby Kontroli	60.— zł
c)	Podsekretarza Stanu, Prezesa Prokuratury Generalnej R. P., Wojewody, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Ambasadora	40.— zł
d)	Dyrektora Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Dyrektora Biura Sejmu, Dyrektora Biura Senatu, Dyrektora Departamentu, Gabinetu, Biura we władzach naczelnych, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Głównego Inspektora w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i w Ministerstwie Poczty i Telegrafów, Głównego Inspektora Weterynarii w Ministerstwie Rolnictwa i Reform Rolnych, Głównego Inspektora Komunikacji w Ministerstwie Komunikacji, Głównego Inspektora Pracy w Ministerstwie Opieki Społecznej, Dyrektora Protokołu Dyplomatycznego, Posła nadzwyczajnego i Ministra pełnomocnego I, II i III klasy, Ministra pełnomocnego, Komisarza Generalnego R. P. w Gdańsku, Delegata Rządu, Ministra Rezydenta, Dyrektora Mennicy Państwowej, Dyrektora Państwowego Monopolu Spirytusowego, Dyrektora Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, Dyrektora Polskiego Monopolu Solnego, Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego, Prezesa Oddziału Prokuratury Generalnej R. P., Wiceprezesa Prokuratury Generalnej R. P., Dyrektora Loterii Państwowej, Prezesa Pocztovej Kasy Oszczędności, Dyrektora Cei, Dyrektora Izby Skarbowej, Naczelnika wydziału skarbowego, oświecenia publicznego oraz przemysłu i handlu w Śląskim Urzędzie Wojewódzkim, Naczelnego Inspektora Cei w Gdańsku, Kuratora Liceum Krzemienieckiego, Kuratora Okręgu Szkolnego, Wiceprezesa Głównej Komisji Ziemskiej, Dyrektora Głównego Urzędu Miar, Dyrektora Instytutu Badania Konjunktur Gospodarczych i Cen, Dyrektora Państwowego Instytutu Geologicznego, Prezesa Urzędu Patentowego R. P., Dyrektora Państwowego Zakładu Higieny	30.— zł
e)	Wicedyrektora Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Wicedyrektora Biura Sejmu, Kustosza Biblioteki i Archiwum Sejmu, Inspektora i Naczelnika Wydziału we władzach naczelnych, Urzędnika do zleceń w Prezydjum Rady Ministrów, Naczelnika Sekretariatu Prawniczego w Najwyższym Trybunale Administracyjnym, Naczelnika Biura w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i w Ministerstwie Komunikacji, Wicedyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, Wicekomisarza Rządu na m. st. Warszawę, Wicewojewody, Wicedyrektora Departamentu Politycznego i Wicedyrektora Gabinetu Ministra w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, Przedstawiciela Państwa Polskiego przy Komisji Mieszanej i Trybunale Rozjemczym	

do spraw Górnego Śląska, Rady Ambasady, Konsula Generalnego, Delegata Prokuratury Generalnej R. P., Kierownika wydziału w centrali Prokuratury Generalnej R. P., Wiceprezesa Poczтовой Kasy Oszczędności, Dyrektora Urzędu Długów Państwa, Komisarza do spraw likwidacji niemieckiej, Przewodniczącego Rady Spółdzielczej, Kierownika Centralnej Księgowości, Redaktora Dziennika Ustaw R. P., Głównego konserwatora, Dyrektora Archiwów państwowych, Dyrektora Biblioteki Narodowej, Ministerjalnego Wizytatora Szkół, Ministerjalnego Wizytatora Szkół, pełniącego obowiązki kierownika referatu we władzy naczelnej, Dyrektora Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego, Dyrektora Urzędu Morskiego, Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego, Dyrektora Państwowej Szkoły Morskiej, Dyrektora Państwowego Instytutu Meteorologicznego, Prezesa i Wiceprezesa Kolegium Górniczego, Wiceprezesa Urzędu Patentowego, Kierownika Sekcji w Instytucie Badania Konjunktur Gospodarczych i Cen, Kierownika Instytutu Hydrograficznego, Dyrektora Biura projektu melioracji Polesia, Dyrektora Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń, Dyrektora Państwowego Zakładu Badania Żywności i Przedmiotów Użytku, Dyrektora Państwowego Zakładu Zdrojowego, Dyrektora (Kierownika) Szpitala w Kobierzynie, Krakowie, Kulparkowie, Lwowie, Tworkach i Wilnie, Dyrektora Wyższego Urzędu Ubezpieczeń, Okręgowego Inspektora Pracy, Kierownika działu Państwowego Zakładu Higieny 20.— zł

- f) Kierownika oddziału gospodarczego w Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Kierownika referatu i Rady we władzach naczelnych, Naczelnego redaktora sprawozdań parlamentarnych w Biurze Sejmu, Dyrektora Drukarni Państwowej w Warszawie, Rady Sekretariatu Prawniczego w Najwyższym Trybunale Administracyjnym, Naczelnika urzędu spraw mniejszości, Naczelnika wydziału we władzach, urzędach i instytucjach bezpośrednio podległych władzy naczelnej, Inspektora w urzędzie wojewódzkim (Komisarzacie Rządu na m. st. Warszawę), będącego na etacie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Wiceprezesa wojewódzkiego sądu administracyjnego, Sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, Dyrektora Policji (w Województwie Śląskiem), Komisarza Rządu w Gdyni, Starosty (grodzkiego, morskiego, powiatowego), Rady Poselstwa, Konsula, Pierwszego sekretarza Ambasady, Rady handlowego, Rady emigracyjnego, Rady finansowego, Rady Komisarjatu Generalnego R. P. w Gdańsku, Kierownika Archiwum, Instytutu, Muzeum, Zakładu, laboratorium i działu w instytucjach bezpośrednio podległych Ministerstwu Spraw Wojskowych, Starszego Ordynatora szpitala, Naczelnego Sekretarza Prokuratury Generalnej R. P., Kierownika oddziału w wydziale skarbowym i wydziale oświecenia publicznego w śląskim Urzędzie Wojewódzkim, Naczelnego lekarza więzień, Kierownika Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego, Dyrektora Zakładu wychowawczego lub poprawczego, Kierownika Psychiatrycznego Szpitala Więziennego, Kierownika sekretariatu Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Naczelnika Biura Personalnego w Kuratorjum Okręgu Szkolnego, Administratora Szkoły Akademickiej (zakładu), Kierownika Archiwum, Biblioteki, Muzeum, Państwowych Zbiorów Sztuki, Kierownika Sekretariatu Szkoły Akademickiej, Zarządcy Dóbr Liceum Krzemienieckiego, Wizytatora Szkół, Inspektora szkolnego, Prezesa Okręgowego Urzędu

- Ziemińskiego w Katowicach, Kierownika wydziału i Kierownika działu w Państwowym Instytucie Naukowym Gospodarstwa Wiejskiego, Metrologa, Naczelnika Morskiego Urzędu Rybackiego, Naczelnika Okręgu Administracji Miar, Naczelnika Urzędu Marynarki Handlowej, Naczelnika Urzędu Probierczego, Kierownika oddziału w Państwowym Instytucie Meteorologicznym, Komisarza Demobilizacyjnego, Komisarza Pracy (na Górnym Śląsku), Rady Trybunału do spraw Ubezpieczeń Społecznych 15.— zł.
- g) Inspektora, Kierownika oddziału i Rady we władzach, urzędach i instytucjach bezpośrednio podległych władzy naczelnej, Wicedyrektora Policji (w Województwie Śląskiem), Wicekomisarza Rządu w Gdyni, Wicestarosty (grodzkiego, morskiego, powiatowego), Drugiego sekretarza Ambasady, Pierwszego sekretarza Poselstwa, Ordynatora szpitala, Naczelnika Urzędu Skarbowego, Naczelnika Urzędu Celnego, Naczelnika Urzędu Opłat Stemplowych, Naczelnika Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych, Członka Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego, Inspektora w Liceum Krzemienieckiem, Kustosza, Kustosza Archiwum, Kustosza Muzeum, Kwestora, Instruktora oświaty pozaszkolnej, Kierownika weterynaryjnej pracowni rozpoznawczej, Administratora i kierownika pododdziału (zakładu) w Państwowym Instytucie Naukowym Gospodarstwa Wiejskiego, Kierownika Państwowego Zakładu Chowu Koni, Komisarza ochrony lasów, Komisarza ziemskiego, Powiatowego lekarza weterynaryjnego, Kapitana statku szkolnego, Profesora Państwowej Szkoły Morskiej, Kapitana portu, Naczelnika Okręgowego Urzędu Górniczego, Kierownika referatu w Biurze projektu melioracji Polesia, Kierownika kamieniołomów, Kierownika klinkiarni, Kierownika państwowego zarządu wodnego, Kierownika powiatowego zarządu drogowego, Lekarza zdrojowego, Rady emigracyjnego przy Komisariacie Generalnym R. P. w Gdańsku, Technicznego Inspektora zdrojowego, Kierownika Państwowej Szkoły Położnych, Kierownika szpitala, Obwodowego Inspektora Pracy, Kierownika filii Państwowego Zakładu Higieny, Lekarza powiatowego 12.— zł
- h) Referendarza, Kierownika rachuby, Zarządcy (gmachu reprezentacyjnego), Archiwisty, Bibliotekarza, Redaktora sprawozdań parlamentarnych, Referendarza Sekretarjatu Prawniczego w Najwyższym Trybunale Administracyjnym, Kierownika Drukarni Państwowej, Drugiego sekretarza Poselstwa, Wicekonsula, Attaché Ambasady, Attaché Poselstwa, Attaché Konsularnego, Referendarza Komisarjatu Generalnego R. P. w Gdańsku, Konstruktor, Kustosza, Kierownika stacji Hughesa, Zarządcy składnicy, Kontrolera skarbowego, Kierownika sekretarjatu (sądowego, prokuratorskiego), Zarządcy fabryki, Zarządcy kolejki, Zarządcy składu drzewa, Zarządcy tartaku, Nadleśniczego, Taksatora leśnego, Asystenta Archiwum, Asystenta Biblioteki, Asystenta Muzeum, Podinspektora szkolnego (zastępcy inspektora szkolnego), Asystenta weterynaryjnej pracowni rozpoznawczej, Mierniczego, Adjunkta i Asystenta w Państwowym Instytucie Naukowym Gospodarstwa Wiejskiego, Podkomisarza ziemskiego, Oficera statku szkolnego, Inspektora we władzach pośrednio podległych władzy naczelnej w dziale Ministerstwa Przemysłu i Handlu, Oficera portu, Adjunkta i Inspektora stacyj w Państwowym Instytucie Meteorologicznym, Adjunkta Zakładu Służby Zdrowia, Podinspektora Pracy 10.— zł

i) urzędników nie wymienionych pod lit. a) — h)	9.— zł	
j) praktykantów	7.— zł	
k) niższych funkcjonariuszów państwowych	6.— zł	
2) żołnierzy:		
a) oficerów w stopniu:		
Marszałka	80.— zł	70
Generała broni, admirała	60.— zł	50
Generała dywizji, wiceadmirała	40.— zł	35
Generała brygady, kontradmirała	30.— zł	25
Pułkownika, komandora	20.— zł	15
Podpułkownika, komandora-porucznika	18.— zł	15
Majora, komandora-podporucznika	15.— zł	10
Kapitana	12.— zł	10
Porucznika, podporucznika	10.— zł	8
b) podoficerów i szeregowych zawodowych w stopniu:		
Chorążego (równorzędnego)	10.— zł	8
Starszego sierżanta (równorzędnego), starszego bosmana, sierżanta (równorzędnego), bosmana, plutonowego (równorzędnego), bosmanmata	8.— zł	7
Kaprała (równorzędnego), mata, starszego marynarza zawodowego	6.— zł	6
c) podoficerów i szeregowców pełniących obowiązkową służbę czynną, nadterminowych oraz podchorążych:		
Podchorążych oraz podoficerów	2.50 zł	20
St. szeregowców i szeregowców	2.— zł	160
3) profesorów i pomocniczych sił naukowych w państwowych szkołach akademickich, nauczycieli szkół państwowych i publicznych, pozostających na etacie Państwa:		
a) Rektora państwowej szkoły akademickiej	30.— zł	
b) Profesora zwyczajnego	25.— zł	
c) Profesora nadzwyczajnego	20.— zł	
d) Asystenta starszego z tytułem docenta, Adjunkta z tytułem docenta	15.— zł	
e) Pomocniczych sił naukowych, nie wymienionych pod lit. d)	12.— zł	
f) Dyrektora (rektora) i Kierownika szkoły średniej ogólnokształcącej, seminarjum nauczycielskiego i innego zakładu kształcenia nauczycieli, szkoły zawodowej, rolniczej i innego zakładu o typie średnim lub wyższym (z wyjątkiem szkół akademickich)	15.— zł	
g) Nauczycieli szkół wymienionych pod lit. f)	12.— zł	
h) Kierownika publicznej szkoły powszechnej, specjalnej (szkoły ćwiczeń) III, II i I stopnia i nauczyciela kierującego w publicznej szkole powszechnej I stopnia	12.— zł	
i) Nauczycieli szkół wymienionych pod lit. h)	10.— zł	
j) Kierowniczkę przedszkola	10.— zł	
k) Wychowawczyni przedszkola	8.— zł	
l) Nauczyciela, pełniącego obowiązki instruktora ministerjalnego, nauczyciela szkoły średniej, powołanego do pracy instruktorskiej	15.— zł	
l) Nauczyciela szkoły powszechnej, powołanego do pracy instruktorskiej	12.— zł	
4) funkcjonariuszów Straży Więziennej:		
Głównego Inspektora	30.— zł	
Inspektora, Nadkomisarza	15.— zł	
Komisarza	12.— zł	
Podkomisarza	10.— zł	

Aspiranta	8.— zł
Przodownika	8.— zł
Starszego strażnika więziennego, strażnika więziennego	6 zł.
5) a) Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i Pierwszego Prezesa Najwyższego Trybunału Administracyjnego	60.— zł
b) Pierwszego Prokuratora Sądu Najwyższego	40.— zł
c) Sędziego Najwyższego Trybunału Administracyjnego, sędziego i prokuratora Sądu Najwyższego i sądu apelacyjnego, wiceprokuratora sądu apelacyjnego	25.— zł
d) Sędziego i prokuratora sądu okręgowego, wiceprokuratora sądu okręgowego	20.— zł
e) Sędziego grodzkiego, podprokuratora sądu okręgowego, przewodniczącego i zastępcy przewodniczącego sądu pracy	15.— zł
f) Asesora sądowego	10.— zł
g) Aplikanta sądowego	7.— zł
6) oficerów i szeregowych Policji Państwowej:	
Generalnego Inspektora	30.— zł
Nadinspektora, Inspektora	20.— zł
Podinspektora	18.— zł
Nadkomisarza	15.— zł
Komisarza	12.— zł
Podkomisarza, aspiranta	10.— zł
Starszego przodownika, przodownika, starszego posterunkowego	8.50 zł
Posterunkowego	6.— zł
7) oficerów i szeregowych Straży Granicznej:	
Komendanta	30.— zł
Nadinspektora	20.— zł
Inspektora	18.— zł
Nadkomisarza	15.— zł
Komisarza	12.— zł
Podkomisarza, aspiranta	10.— zł
Starszego przodownika, przodownika, starszego strażnika granicznego	8.— zł
Strażnika granicznego	6.— zł

(2) Osobom pełniącym obowiązki przywiązane do wymienionych w p. 1, 3 i 5 stanowisk przysługują diety, ustalone dla danego stanowiska, od dnia objęcia obowiązków służbowych.

(3) Żołnierzem żandarmerji, pełniącym służbę bezpieczeństwa poza swym garnizonem, w rejonach ćwiczeń, manewrów, koncentracji lub zawodów, mających na celu wyszkolenie wojska — przysługuje 50% diet.

(4) W razie awansu należą się wyższe diety od dnia, od którego przysługuje prawo do wyższego uposażenia.

§ 5.

(1) W przypadku delegacji (odkomenderowania) wypłaca się diety w wysokości ustalonej w § 4, t. j. całe diety przez pierwsze dwa tygodnie, licząc od dnia, następującego po dniu przybycia do miejsca delegacji (odkomenderowania), przez następnych 6 tygodni diety zmniejszone o 30%, po upływie zaś tego czasu diety zmniejszone o 40%.

(2) Delegacja (odkomenderowanie) może trwać zasadniczo tylko pół roku. Przedłużenie delegacji (odkomenderowania) ponad ten okres czasu może nastąpić jedynie w przypadkach wyjątkowych na mocy decyzji szefa władzy naczelnej, wydanej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Przepis ten nie dotyczy przypadków odkomenderowania do szkół wojskowych lub cywilnych.

(3) O ile delegowany (odkomenderowany) otrzymuje bezpłatnie mieszkanie w lokalu rządowym, zmniejsza się diety, określone w ust. (1) o 10%. Postanowienie to nie dotyczy żołnierzy i innych osób pracujących w wojsku na stanowisku etatowym.

(4) Żołnierzom zawodowym i oficerom rezerwy, powołanym do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych oraz innym osobom, pracującym w wojsku na stanowisku etatowym, korzystającym w czasie podróży służbowej lub delegacji (odkomenderowania) z kwatery przejściowej lub nagłej, zmniejsza się diety o kwotę, odpowiadającą należności za kwatery, ustalonej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 957), którą to kwotę przekazuje się władzy, dostarczającej kwatery.*)

(V) *)

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 listopada 1927 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 113/27, poz. 957)

o należnościach za dostarczane wojsku kwatery przejściowe i nagłe oraz za ich urządzenie, opalanie i oświetlanie.

Na mocy art. 32 i 40 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) zarządza się co następuje:

§ 1.

Wysokość należności za dostarczone kwatery przejściowe i nagłe oraz za ich urządzenie, opalanie i oświetlanie określona jest w załączniku Nr. 1.

§ 2.

Należność za dostarczone kwatery przejściowe i nagłe oraz ich urządzenie, opalanie i oświetlanie uiszczać będą zarządom gminnym:

- 1) przy zakwaterowaniu formacji (oddziałów) — dowódcy,
- 2) przy zakwaterowaniu poszczególnych osób wojskowych — odnośne osoby wojskowe.

Zarządy gminne wypłacać będą tę należność właścicielom pomieszczeń, którzy kwatery dostarczyli.

§ 3.

Należność za zakwaterowanie uiszczą się zasadniczo gotówką zdołu:

- 1) przy dłuższym zakwaterowaniu w terminach wypłaty żołdu szeregowym,
- 2) przy krótszym zakwaterowaniu — z chwilą opuszczenia kwater.

W razie jednak, gdyby dowódcy formacji (oddziałów) nie posiadali przeznaczonej na ten cel gotówki, wydadzą zarządowi gminnemu lub w braku czasu właścielowi pomieszczenia — dla doręczenia zarządowi gminnemu — zaświadczenie według załączonego wzoru Nr. 2, stwierdzające wysokość należności za dostarczone kwatery.

Na podstawie tych zaświadczeń zarząd gminny otrzymuje należność w najbliższej kasie skarbowej, która dokonykuje wypłaty na rachunek Ministerstwa Spraw Wojskowych z odnośnego tytułu budżetowego.

Po podjęciu z kasy skarbowej zarząd gminny wypłaci tę należność właścielowi pomieszczenia.

§ 4.

Za urządzenie kwater uważa się sprzęt, dostarczony według norm, ustalonych w załączniku 2 wspomnianej na wstępie ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju z tem, że w razie niemożności dostarczenia oficerom łóżek z pościelą dostarcza się im na posłanie po 12 kg słomy na osobę.

§ 5.

Bielizna pościelowa oraz słoma na posłanie ma być zmieniana:

- 1) co 14 dni — przy dłuższym zakwaterowaniu,
- 2) każdorazowo — przy zmianie osób korzystających z kwatery.

Za każdorazową zmianę bielizny pościelowej i słomy należy się kwaterodawcy wynagrodzenie według norm, wskazanych w załączniku Nr. 1.

§ 6.

(1) Jednostką obliczania diet jest dwudziestoczworogodzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze zwykłego miejsca służbowego do chwili powrotu do tegoż miejsca, przyczem:

- a) jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa dłużej niż 24 godziny, należy się za końcowy okres czasu, o ile on wynosi więcej niż 12 godzin, cała dieta, o ile zaś wynosi więcej niż 6 godzin — połowa diety;
- b) jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa krócej niż 24 godziny, należy się cała dieta, o ile pobyt ten trwa dłużej niż 12 godzin, zaś połowa diety, o ile pobyt ten trwa krócej niż 12 godzin, a dłużej niż 6 godzin.

(2) Przy przejeździe środkiem lokomocji, mającym oficjalny rozkład jazdy (np. kolej, statek), początek przejazdu należy liczyć od chwili odejścia, ustalonego w tymże rozkładzie jazdy. Przy przejeździe innym środkiem lokomocji, niemającym takiego rozkładu jazdy (np. konie, samochód), początek przejazdu należy liczyć od chwili ruszenia z miejsca. Powyższą zasadę należy stosować analogicznie także do oznaczenia czasu zakończenia przejazdu z tym wyjątkiem, że opóźnienie środka lokomocji, mającego oficjalny rozkład jazdy, może być brane w rachubę tylko w przypadku, gdy wynosi więcej niż jedną godzinę i zostanie udowodnione.

(3) Gdy przejazd odbywa się różnymi środkami lokomocji, należy do czasu trwania przejazdu wliczać również uzasadnione przerwy między przejazdami poszczególnymi środkami lokomocji.

§ 7.

Diety należą się również za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej, delegacji (odkomenderowania) lub przeniesienia.

§ 6.

Normę podściółki dla zwierząt określa się w wysokości 2 kg podściółki na zwierzę i dobę. Wysokość należności za 2 kg podściółki dla zwierząt podaje załącznik Nr. 1.

§ 7.

Ogrzewanie kwater przejściowych i nagłych odbywa się:

- 1) z reguły — od 16 października do 15 kwietnia,
- 2) w miarę potrzeby — od 1 do 15 października i od 15 do 30 kwietnia, jeżeli temperatura pokojowa jest niższa od 15°C.

§ 8.

Oświetlenie kwater przejściowych i nagłych odbywa się:

- 1) z reguły:
 - a) kwater oficerskich — od zmroku do godz. 24,
 - b) kwater podoficerskich — od zmroku do godz. 23,
 - c) kwater szeregowych — od zmroku do godz. 22,
- 2) w miarę potrzeby:
 - a) w porze zimowej od godziny 5 do zupełnego rozwidnienia się,
 - b) w każdej porze roku — w tych godzinach, w których tego będą wymagały czynności służbowe osób zakwaterowanych.

§ 9.

Do czasu zniesienia kategorii chorążych przysługują im pod względem przejściowego i nagłego zakwaterowania te same uprawnienia, co i oficerom.

§ 10.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1928 roku.

§ 8.

Diety należą się również w przypadku zachorowania w czasie podróży służbowej lub delegacji (odkomenderowania) przez cały czas spowodowanego chorobą pobytu w odnośnej miejscowości, o ile choroba zostanie stwierdzona świadectwem lekarskim, a odbywający podróż służbową lub pozostający w delegacji (odkomenderowaniu) nie jest umieszczony na koszt Skarbu Państwa w szpitalu.

§ 9.

(1) Pozostającemu w delegacji (odkomenderowaniu) nie przysługuje prawo do diet za czas urlopu.

Załącznik Nr. 2 do rozp. Rady Ministrów
z dnia 18 listopada 1927 r.

Formacja
Dokument podróży lub
marszu Nr.
z dnia 19 .. r.

Klasa miejscowości

Zaświadczenie Nr.

Niniejszem zaświadczam, że: w

(urząd gminny lub magistrat)
na podstawie ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 333) dostarczył w miejscowości(ach)

kwater przejściowych przez dni dla
nagłych (wymienić formacje) (oddział).

Należność za te kwatery, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 957) wynosi zł, gr
(słownie zł, gr).

Powyższą sumę wypłaci Kasa Skarbowa w
na rachunek M. S. Wojsk. w

(urzędowi gmin. lub magistr.)

który z kolei wypłaci kwaterodawcy(om):

1.	P.		zł.		gr.
2.	P.		zł.		gr.
3.	P.		zł.		gr.
4.	P.		zł.		gr.
5.	P.		zł.		gr.
6.	P.		zł.		gr.
7.	P.		zł.		gr.
8.	P.		zł.		gr.
9.	P.		zł.		gr.
10.	P.		zł.		gr.

M, p. dnia 19 r.

(pieczęć)

Podpis

Uwaga: 1) Zaświadczenie ma być zasadniczo zaopatrzone pieczęcią i czytelnym podpisem dowódcy, w braku pieczęci dostateczny jest czytelny podpis dowódcy z podaniem stopnia i funkcji podpisującego.

2) Niniejsze zaświadczenie wypisuje się w trzech egzemplarzach, z których:

a) jeden doręcza się władzy dostarczającej kwaterę,

b) drugi — kwaterodawcy,

c) trzeci pozostaje w zeszycie formacji wojskowej.

Przy zakwaterowaniu wojska w jednej miejscowości u kilku kwaterodawców drugi egzemplarz doręcza się jednemu z pośród kwaterodawców.

Przy zakwaterowaniu wojska w kilku miejscowościach należy na każdą miejscowość wystawić oddzielne zaświadczenie.

T A B E L A

należności za kwatery przejściowe i nagłe.

Klasa miejscowości	Podział miejscowości na klasy	Należność za dostarczone kwatery dla:								Należność za:		Ewent. należności dodatkowe za:				U W A G I:
		Oficerów		st. sierżantów, sierż. (równorzędnych) i podoficerów zawod.		szeregowych niezawodowych		zwierząt		pomieszczenie kryte do- starzone na 1 dobę i na 1 wóz, 1 bryczkę i t. p.	pomieszczenie kryte do- starzone na 1 dobę i na 1 samochód	Każde dodatkowo wstawione łóżko na osobę i na dobę dla:		12 kg. słomy do pokoju oficerskiego na 1 dobę	każde pranie białizny pościelowej, t. j. 2 prześcieradeł i 1 poszewki	
		na 1 pokój i na 1 dobę		za 1 osobę i za 1 dobę		za 1 osobę i za 1 dobę		za 1 zwierzę i za 1 dobę				Oficerów	Podoficerów			
		wynosi za:		wynosi za:		wynosi za:		wynosi za:								
		kwatere	urządzenie	opalenie	oświetlenie	kwatere	urządzenie	opalenie	oświetlenie	kwatere	ściółkę	kwatere	ściółkę	w y n o s i		
		w złotych		w złotych		w złotych		w złotych		z ł o t y c h						
1	2	3		4		5		6		7	8	9		10	11	12
	m. st. Warszawa	1	0.07	0.24	0.11	1.42	0.50	0.04	0.24	0.07	0.07	0.05	0.05	0.05	0.05	
I	gminy miejskie mające więcej niż 80.000 mieszkańców	0.90	0.07	0.24	0.11	1.32	0.45	0.04	0.24	0.07	0.07	0.05	0.05	0.05	0.05	
II	gminy miejskie mające więcej niż 40.000 mieszkańców	0.80	0.07	0.24	0.11	1.22	0.40	0.04	0.24	0.07	0.07	0.05	0.05	0.05	0.05	
III	gminy miejskie mające więcej niż 10.000 mieszkańców	0.70	0.07	0.24	0.11	1.12	0.35	0.04	0.24	0.07	0.07	0.05	0.05	0.05	0.05	
IV	gminy miejskie mające mniej niż 10.000 mieszkańców	0.60	0.07	0.24	0.06	0.97	0.30	0.04	0.24	0.05	0.03	0.05	0.05	0.05	0.05	
V	gminy wiejskie	0.50	0.07	0.24	0.05	0.87	0.25	0.04	0.24	0.05	0.03	0.05	0.05	0.05	0.05	

- U W A G I:
- 1) Za każdy pokój dla Marszałka należność obliczać należy według stawek określonych w rubryce 3.
 - 2) Za pomieszczenia zajęte na kancelarje, izby chorych, szkolne, wartownicze, inspekcyjne, składy, magazyny, warsztaty oraz kasy i areszty należność obliczać należy według stawek określonych w rubr. 3.
 - 3) Wszystkie miejscowości położone na terenie województwa Śląskiego zaszeregowuje się o jedną klasę wyżej, a więc dla miejscowości I kl. obowiązuje stawka jak dla Warszawy, dla miejscowości II kl. stawka jak dla miejscowości I kl. i t. d.
 - 4) Za kwatery dostarczone przez gminy wiejskie, położone w promieniu 20 km. od m. st. Warszawy, wszelkie należności obliczać należy w wysokości, jak dla gmin miejskich w IV kl. miejscowości.
 - 5) Dokładne zaszeregowanie miejscowości do klas I—IV podaje załącznik 2 do poz. 673 Dz. U. R. P. Nr. 69 z 1924 r. (Dz. R. W. Nr. 34/24, poz. 514).
 - 6) Po dokonaniu ostatecznego obliczenia ułamek grosza poniżej 0.5 gr. należy odrzucić, zaś 0.5 gr. i powyżej przyjąć w zaokrągleniu jako 1 grosz.

(2) O ile jednak korzystający w czasie delegacji (odkomenderowania) z urlopu zdrowotnego wyjeżdża na czas tego urlopu do miejscowości zwykłego miejsca służbowego, należy mu przyznać zwrot kosztów jazdy tam i zpowrotem według zasad, obowiązujących przy przejazdach służbowych.

§ 10.

(1) Wykonawczy personel pomiarowy urzędów wojewódzkich otrzymuje wynagrodzenie akordowe za wykonanie na gruncie prac pomiarowych przy scalaniu i parcelacji gruntów.

(2) Za czas spędzony w podróży oraz za czynności niemające bezpośredniej styczności z pracami, za które przysługuje wynagrodzenie akordowe, wypłaca się należności na ogólnych zasadach, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem.

(3) Wynagrodzenie akordowe oblicza się w stosunku do ogólnej powierzchni obiektu, w którym prace pomiarowe zostały całkowicie ukończone i uznane za wykonane prawidłowo.

(4) Wynagrodzenie akordowe za wykonanie hektara prac pomiarowych, zaliczonych do zwykłych, wynosi:

1) przy scalaniu gruntów z pomiarem starego stanu posiadania — po 6 złotych za hektar,

2) przy scalaniu gruntów bez pomiaru starego stanu posiadania — po 4 złote za hektar,

3) przy parcelacji gruntów — po 2,50 złotego za hektar.

(5) Za prace pomiarowe zaliczone do trudnych wynagrodzenie akordowe zwiększa się w granicach do 25%, za prace zaś zaliczone do łatwych zmniejsza się w granicach do 25%.

(6) Za prace pomiarowe, przy których niezbędne jest sporządzenie operatów dla katastru gruntowego, wynagrodzenie akordowe zwiększa się w granicach do 100%.

(7) Za prace pomiarowe, związane ze scaleniem i parcelacją obiektów, których ogólny obszar nie przekracza 50 ha, oraz za prace pomiarowe, związane z drobnymi regulacjami rolnymi (podział wspólnot, zamiana gruntów) i znoszeniem służebności, wykonawczy personel pomiarowy urzędów wojewódzkich nie otrzymuje wynagrodzenia akordowego, a jedynie dietyienne na zasadach, ustalonych w przepisach § 4, 6—9.

(8) Wynagrodzenie akordowe może być przyznane i wypłacone wykonawczemu personelowi mierniczemu za każde stadium pracy całkowicie ukończone i uznane za wykonane prawidłowo.

(9) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustali zasady:

1) zaliczenia poszczególnych prac pomiarowych do zwykłych, trudnych i łatwych,

2) rozmiaru zwiększenia lub zmniejszenia wynagrodzenia akordowego w przypadkach przewidzianych w ust. (4) i (5),

3) podziału wynagrodzenia akordowego pomiędzy poszczególnych pracowników technicznych grupy mierniczej, zatrudnionych przy pracach pomiarowych,

4) trybu wypłacania wynagrodzenia akordowego oraz podziału każdego rodzaju prac pomiarowych na stadja wykonania, ze wskazaniem stosunku każdego stadium do całości,

5) obliczania procentowego prac pomiarowych, wykonanych przed dniem 1 października 1933 r. do całości pracy.

§ 11.

(1) Funkcjonariusze państwowi, stanowiący załogę statku szkolnego Państwowej Szkoły Morskiej, otrzymują w czasie zaokrętowania następujące należności:

	w czasie rezerwy złotych	w czasie żeglugi wewnętrznej miesięcznie
A. Urzędnicy:		
Kapitan statku	100	215
I oficer	60	125
II oficer	50	115
III oficer	40	90
IV oficer	40	90
Lekarz	—	115
Radjotelegrafista	40	90
Dyr. P. S. M. lub delegat Ministra	—	215
Profesor P. S. M.	—	125
Wychowawca	—	100
Oficer-mechanik	40	90
B. Funkcjonariusze niżsi:		
St. bosman	35	75
II bosman	25	60
III bosman	20	50
St. motorzysty	25	60
II motorzysta	20	50
Żaglomistrz	35	75
Marynarz	10	35
St. cieśla	35	75
Mł. cieśla	10	35
Sternik	10	35
Kucharz	20	50
Pom. kucharza	10	35
Piekarz	10	35
Steward	10	35
Bufetowy	15	40
Chłopiec okrętowy	5	15

(2) Za czas rezerwy uważa się okres postoju statku od dnia następującego po dniu wyokrętowania ostatniej grupy uczniów do dnia zaokrętowania pierwszej grupy uczniów.

(3) Za czas żeglugi wewnętrznej uważa się okres przebywania statku na wodach Bałtyku i cieśnin duńskich do południka przylądka Skagen, o ile statek w czasie tym nie zawijał do żadnego portu zagranicznego.

(4) Należności określone w ust. (1) wypłacane są zdołu. Jeżeli zaokrętowanie lub wyokrętowanie nastąpiło w ciągu miesiąca, to należność oblicza się w wysokości dziennej, licząc po 1/30 części należności za każdy dzień czasu zaokrętowania.

(5) W czasie zaokrętowania załodze statku szkolnego przysługuje prawo do wyżywienia na koszt Skarbu Państwa według norm, które ustali Minister Przemysłu i Handlu.

§ 12.

Postanowienia § 4 — 9 nie mają zastosowania do osób pełniących czynności określone w § 10 i 11 z wyjątkiem § 10 ust. (2) i (7).

§ 13.

Zwrot kosztów przejazdu obejmuje ceny biletów jazdy koleją lub statkiem oraz koszty przejazdu innemi środkami komunikacyjnymi, koszty przewozu bagażu podróznego oraz ryczałtu na pokrycie kosztów dojazdu do dworca i z dworca kolejowego, do przystani i z przystani, do stacji autobusowej, lotniczej i z tych stacji.

§ 14.

(1) Przy przejazdach koleją lub statkiem zwraca się faktycznie zapłaconą cenę biletów przyczem:

1) prawo przejazdu I klasą przysługuje wymienionym w § 4: urzędnikom na stanowiskach wyszczególnionych w p. 1 lit. a) — e), rektorom i profesorom państwowych szkół akademickich, funkcjonariuszom Straży Więziennej w stopniu głównego inspektora i inspektora, oficerom w stopniu marszałka, generała (admirala) i oficerom sztabowym, sędziom i prokuratorom, wyszczególnionym w p. 5) lit. a) — d), oficerom Policji Państwowej i Straży Granicznej w stopniu od nadkomisarza wzwyż, ponadto starostom i kierownikom starostw, Komisarzowi i Wicekomisarzowi Rządu w Gdyni, Dyrektorowi Policji (w Województwie Śląskiem), osobom towarzyszącym służbowo przy przejazdach Szefów władz naczelnych, przedstawicieli państw obcych, misyj zagranicznych oraz oficerów armij obcych, jak również adjutantom i oficerom ordynansowym, podróżującym służbowo w I klasie razem ze swoimi przełożonymi, dowódcami pułków i wyższymi;

2) prawo przejazdu II klasą przysługuje osobom nieobjętym postanowieniami p. 1) i 3), oraz chorążym (równorzędnym);

3) prawo przejazdu III klasą przysługuje: niższym funkcjonariuszom państwowym, podoficerom i szeregowcom, szeregowym Policji Państwowej i Straży Granicznej.

(2) Za przejazd slugi (§ 2 p. III-a) 2) zwraca się cenę biletu III klasy.

(3) Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy, zwraca się cenę biletu I klasy również i tym, którzy w myśl postanowień paragrafu niniejszego mają w razie jazdy koleją prawo do biletu II klasy, cenę zaś biletu II klasy tym, którzy w razie jazdy koleją mają prawo do biletu III klasy.

(4) Z reguły zwraca się koszt przejazdu pociągami osobowymi. Zwrot kosztów przejazdu pociągiem pośpiesznym dozwolony jest tylko wtedy, jeżeli podróż służbowa ma charakter nagły, albo jeżeli przez użycie pociągu pośpiesznego zaoszczędzono diety. Potrzebę użycia pociągu pośpiesznego winna władza, zarządzająca podróż służbową potwierdzić na rachunku kosztów podróży.

(5) Jeżeli zasłała potrzeba przejazdu pociągiem pośpiesznym, w którym niema III klasy, otrzymuje osoba, która posiada tylko prawo do zwrotu kosztów przejazdu klasą III, zwrot ceny biletu klasy II.

(6) Odbywającym podróże służbowe oraz delegowanym (odkomentowanym) może być przyznany zwrot ceny t. zw. miejscówki po udowodnieniu poniesionych kosztów miejscówki.

(7) Osoby korzystające z ulg w przejazdach państwowymi lub zarządzanymi przez Państwo środkami komunikacyjnymi, otrzymują przy likwidacji kosztów podróży zwrot ceny ulgowej.

(8) Władza zarządzająca podróż służbową może przyznać osobom, mającym prawo przejazdu I klasą, zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów użycia jednego miejsca w wozie sypialnym, je-

żeli podróż koleją trwa dłużej niż sześć godzin między 21 a 6 godziną, a zarazem podróż służbowa ma charakter nagły i zachodzi konieczność pełnienia następnego dnia czynności urzędowych. Nie dotyczy to Prezesa Rady Ministrów, Marszałka Polski, Ministrów i Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, którym w każdym przypadku podróży służbowej służy prawo użycia całego przedziału sypialnego w wozie sypialnym. Zwrot kosztów przejazdu wozem sypialnym winien się odbywać na podstawie dołączenia do rachunku kosztów podróży oryginalnego kuponu, uprawniającego do zajęcia miejsca lub przedziału w wozie sypialnym.

§ 15.

(1) Zwraca się udowodnione koszty przewozu koleją, statkiem lub innymi środkami komunikacyjnymi osobistego bagażu podróżnego o wadze:

1) do 50 kg przy podróżach służbowych (komisjach), trwających co najmniej 6 dni;

2) do 100 kg przy podróżach służbowych, trwających dłużej niż 30 dni, oraz przy delegacjach (odkomenderowaniach).

(2) O ile dla spełnienia czynności urzędowej konieczne jest zabranie ze sobą bagażu służbowego, jak aktów, narzędzi, instrumentów i t. p., zwraca się wszystkie koszty jego przewozu, przyczem w rachunku kosztów należy wyszczególnić zawartość bagażu służbowego, jego wagę oraz faktycznie poniesione wydatki.

§ 16.

(1) Przy przejazdach kołowych zwraca się w miejscowościach, w których obowiązują zatwierdzone przez władze taryfy najmu koni, lub samochodu, ceny podane w taryfie. W miejscowościach nieposiadających takich taryf zwraca się cenę najmu koni lub samochodu na podstawie dołączonego przez rachunkodawcę do rachunku własnoręcznego oświadczenia, podającego oprócz zapłaconej ceny także ilość kilometrów odbytej drogi kołowej z wymieniem miejscowości początkowej i końcowej. W razie wątpliwości, czy zapłacona cena odpowiada miejscowym stosunkom, może władza zasięgnąć informacji odnośnego magistratu (urzędu gminnego) i zależnie od otrzymanej informacji odpowiednio zmniejszyć kwoty najmu koni względnie samochodu.

(2) Wydatek na najem koni i samochodu zwraca się tylko wtedy, jeżeli niema możliwości przejazdu tańszym środkiem lokomocji, jak kolejami wszelkiego rodzaju, omnibusami, autobusami, statkami i t. p. z wyjątkiem przypadków nagłych, gdy skutek opóźnienia przyjazdu interes publiczny byłby narażony na szkodę, oraz w razie potrzeby odbycia czynności urzędowych w większej ilości miejscowości, jeżeli to spowoduje oszczędność na dietach.

(3) Przy wspólnych podróżach kołowych wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód na 3 osoby. W razie równoczesnego przewozu większej ilości aktów, instrumentów, narzędzi, wolno zaliczać jedną podwodę lub samochód na 2 osoby, a w wyjątkowych przypadkach na jedną osobę.

(4) Koszty wspólnej podróży kołowej zalicza osoba, której przysługują wyższe diety.

(5) Jeżeli drogę odbyto pieszo lub własnymi środkami lokomocji, przynajmniej się kwotę, odpowiadającą taryfie najmu koni, w miejscowościach zaś, nieposiadających takiej taryfy, po 30 groszy za każdy

kilometr, o ile nie można było odbyć tej drogi tańszym środkiem lokomocji, jak kolejami wszelkiego rodzaju, statkami, omnibusami i t. p.

(6) Przepis ustępu poprzedzającego nie ma zastosowania do szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej przy patrolach i obławach.

(7) Dla osób, które w podróżach służbowych używają własnych samochodów, ustali właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Skarbu wysokość wynagrodzenia za używanie własnego samochodu.

(8) Koszty jazdy samolotem zwraca się do kwoty, odpowiadającej kosztom jazdy koleją, w pełnej wysokości zaś tylko w przypadkach uzasadnionych ważnością i nagłością sprawy oraz jeśli użycie tego środka komunikacji spowoduje oszczędności na dietach.

§ 17.

Za czynności komisyjne w miejscowościach, położonych bliżej niż 2 km od budynku, w którym mieści się urząd, nie należą się żadne koszty podróży służbowej z wyjątkiem ewentualnego zwrotu kosztów przewozu bagażu służbowego (§ 15).

§ 18.

(1) Przy komisjach miejscowych w miastach, mających ponad 50.000 mieszkańców i w Gdyni, zwraca się koszt przejazdu dorożką względnie samochodem w kwocie faktycznie wydanej i odpowiadającej miejscowym cenom, o ile odległość miejsca komisyjnego od gmachu urzędu względnie od mieszkania wynosi więcej jak 2 km. Jeżeli w danym miejscu istnieje tańszy środek komunikacyjny np. tramwaj, autobus i t. p., zwraca się koszt przejazdu tym środkiem komunikacyjnym. W razie konieczności przewiezienia bagażu służbowego (§ 15) koszty przejazdu zwraca się bez względu na odległość.

(2) W garnizonach wojskowych do żołnierzy i funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej stosuje się postanowienia ust. (1) bez względu na ilość mieszkańców w tym garnizonie.

§ 19.

(1) Osobom, wymienionym w § 1, z wyjątkiem podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, nadterminowych oraz podchorążych, przyznaje się na koszty dojazdu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej, jak również przejazdu z jednego dworca (przystani, stacji) na drugi, za każdy dojazd względnie odjazd ryczałt w wysokości 1,50 zł.

(2) Ryczałt ten nie należy się w przypadkach, gdy dojazd odbywa się służbowym środkiem lokomocji.

(3) Gdy podróż służbowa odbywa się do kilku miejscowości, przyznaje się ryczałt za dojazdy w każdej miejscowości.

(4) O ile odległość od gmachu urzędu względnie od mieszkania do dworca kolejowego lub przystani, stacji autobusowej lub lotniczej, wynosi więcej niż dwa kilometry, dojazd można traktować według postanowień § 16.

§ 20.

(1) W razie podróży służbowych w czasie delegacji (odkomenderowania) do miejscowości położonych poza miejscem delegacji (odko-

menderowania) uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji (odkomenderowania) o ile wypłacane są stosownie do § 5 w wymiarze zmniejszonym do wysokości całej diety. Ponadto zwraca się koszty przejazdu według zasad ustalonych w rozporządzeniu niniejszem.

(2) W razie odbywania podróży służbowych w pierwszych dwóch tygodniach delegacji (odkomenderowania), za które w myśl § 5 należy się cała dieta, nie wlicza się do tego okresu czasu dni, przebytych w podróży służbowej.

(3) Postanowienia, zawarte w ustępach poprzedzających, nie mają zastosowania do podróży służbowych, które nie trwają dłużej niż sześć godzin.

§ 21.

Delegowanym (odkomenderowanym), przeniesionym następnie do miejscowości, do której ich uprzednio delegowano (odkomenderowano), przysługuje oprócz należności z § 2 punkt III zwrot kosztów przejazdu do miejscowości, w której mieli stały przydział służbowy, i zpowrotem oraz diety w czasie tego przejazdu według zasad ustalonych dla podróży służbowych, o ile przejazd ten jest konieczny dla uregulowania spraw, wyników wskutek przeniesienia.

§ 22.

(1) Do miejsca czynności komisyjnych należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość.

(2) Rozpoczętej komisji nie wolno przerywać inaczej jak tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo uzasadnione.

(3) Wyjazdy z miejsca komisyjnego na noclegi dopuszczalne są tylko wówczas, jeżeli w danej miejscowości nie można znaleźć noclegu, a okoliczność tę stwierdzi właściwy dla danej miejscowości magistrat względnie zarząd gminy.

(4) Przy przejazdach kołowych odbywanych jednym ciągiem bez przerwy należy w zasadzie odbyć co najmniej 40 klm drogi w jednym dniu. Zresztą należy używać tylko takich środków komunikacyjnych, które nie powodując niepotrzebnej zwłoki w osiągnięciu celu podróży, połączone są z najmniejszymi kosztami dla Skarbu Państwa.

§ 23.

(1) W razie przeniesienia z urzędu lub w drodze konkursu do innej miejscowości przyznaje się poza dietami i zwrotem kosztów przejazdu (§ 2 pkt. III. 1 i 2) na pokrycie wszystkich wydatków, połączonych z przesiedleniem, ryczałt w wysokości: samotnemu — 50% jednomiesięcznego, utrzymującemu rodzinę — 100% miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z zasiłkiem wyrównawczym.

(2) Odnosnie do żołnierzy zawodowych i oficerów rezerwy powołanych do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych za podstawę obliczenia ryczałtu przyjmuje się uposażenie pobierane ostatnio na zasadzie art. 5 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664).

(3) Ryczałt powyższy wypłaca się przeniesionemu po jego zgłoszeniu się na nowem miejscu służbowem i objęciu czynności służbowych.

(4) Ponadto zwraca się koszty przewozu urządzenia domowego kolejowymi pociągami towarowymi, względnie statkami towarowymi, udo- wodnione oryginalnymi listami przewozowymi. W razie użycia do przewozu pociągów towarowo-pośpiesznych lub przyspieszonych względnie takichże statków albo innych środków lokomocji zwraca się ad- wodniony koszt przewozu tylko do wysokości kosztów, jakieby wy- nikły przy użyciu normalnych towarowych pociągów względnie stat- ków na taką samą odległość.

(5) Przy przeniesieniu na prośbę nie przysługuje należność określona w paragrafie niniejszym, może jednak być przyznana w drodze wyjątku, w całości lub w części według uznania właściwej władzy naczelnej.

(6) Postanowienia paragrafu niniejszego nie dotyczą przeniesień żołnierzy zawodowych, pełniących służbę w Korpusie Ochrony Pogran- nicza — w obrębie bataljonu granicznego. Za przeniesienia te przy- sługuje samotnemu 20% — a utrzymującemu rodzinę 40% jednomie- sięcznego, ostatnio pobieranego uposażenia (ust. 2) wraz z prawem ewentualnego przewozu urządzenia domowego pociągiem towarowym za opłatą według taryfy wojskowej. Koszty tego przewozu ponosi oso- ba przeniesiona.

(7) Postanowienia poprzedniego ustępu stosują się również do żoł- nierzy zawodowych oraz oficerów rezerwy, powołanych do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych, przenoszonych z jed- nej miejscowości do innej w obrębie tego samego garnizonu.

§ 24.

(1) Wszelkie rachunki diet i kosztów przejazdu z tytułu podróży służbowych, krótkotrwałych delegacji (odkomenderowań) i przeniesień winny być przedstawiane w terminie 14 dni, liczonym od następnego dnia po odbyciu komisji, delegacji (odkomenderowania) względnie przeniesienia, rachunki zaś kosztów przewozu urządzenia domowego (§ 23 ust. (4)) — w terminie 14 dni, liczonym od następnego dnia po dokonaniu przewozu urządzenia domowego.

(2) Rachunki delegacji (odkomenderowań), trwających dłużej niż 30 dni, należy przedstawiać za każdy miesiąc kalendarzowy zdołu w cią- gu ośmiu pierwszych dni następnego miesiąca kalendarzowego. W ta- kim samym terminie mogą być za zezwoleniem władzy naczelnej przed- stawiane rachunki powtarzających się w ciągu miesiąca podróży służ- bowych, o ile w tych przypadkach nie zastosowano przewidzianych w § 26 ryczałtów.

(3) Każdy rachunek kosztów podróży służbowej musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej podróż lub przełożonej władzy służbo- wej, stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacyjnych, tudzież wykonanie zlecenia służbowego. Postanowienie powyższe nie dotyczy wyższych dowódców wojskowych od dowódcy dywizji i dowódców brygady kawalerji w górę.

§ 25.

(1) Udającym się w podróż służbową przysługuje prawo do zaliczki, nieprzekraczającej przypuszczalnych kosztów podróży i należnych diet.

(2) Postanowienie powyższe stosuje się również do należności z ty- tułu delegacji (odkomenderowania) i przeniesienia oraz często pow- tarzających się komisji miejscowych, jak również w odniesieniu do osób, pełniących czynności określone w § 10 i 11, przyczem — od-

nośnie do wykonawczego personelu pomiarowego urzędów wojewódzkich — wysokość zaliczki nie może przekraczać jednomiesięcznego uposażenia, pobieranego przez danego funkcjonariusza, a zaliczkę tę potrąca się z wynagrodzenia akordowego, przypadającego do wypłaty danemu funkcjonariuszowi.

§ 26.

W przypadkach, w których podróże służbowe trwają przez dłuższy okres czasu lub stale się powtarzają, właściwa władza naczelna może przyznać za zgodą Ministra Skarbu zamiast kosztów przejazdu i diet ryczałt, który może być płatny wraz z uposażeniem.

§ 27.

Jeżeli cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości należy stosować § 2 punkt II.

§ 28.

(1) Należności za delegacje (odkomenderowania) przysługują również żołnierzom zawodowym oraz oficerom rezerwy powołanym do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych oddziałów zwartych, delegowanym (odkomenderowanym) poza stały garnizon, zaś należności za przeniesienie przysługują tymże żołnierzom oddziałów zwartych przy stałej zmianie dyzlokacji.

(2) Podróży i marszów w oddziałach zwartych oraz podróży i marszów, za które żołnierze otrzymują specjalne dodatki, nie uważa się za podróże służbowe w rozumieniu rozporządzenia niniejszego.

§ 29.

Przyznaje się dodatek do diet, płatny równocześnie z dietami, w następującej wysokości:

1) oficerom Korpusu Kontrolerów i tymże oficerom, mianowanym generałami, a mianowicie:

generałom	— 25% diet
pułkownikom	— 35% „
podpułkownikom i majorom	— 45% „

2) funkcjonariuszom władz górniczych, pełniącym na kopalniach czynności, związane z kontrolą stanu bezpieczeństwa kopalń i ich urządzeń — 35% diet.

R o z d z i a ł 3.

Należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia na obszarze W. M. Gdańska.

§ 30.

(1) Postanowienia rozdziału 2 mają zastosowanie także do podróży służbowych, delegacji (odkomenderowań) i przeniesień, odbywanych z kraju na obszar W. M. Gdańska i w obrębie tego obszaru, jak również do przeniesień, odbywanych z obszaru W. M. Gdańska do kraju, z tą różnicą, że należności, wyrażone w złotych, przelicza się na gul-

deny gdańskie w stosunku 1 złoty równa się 1 guldenowi gdańskiemu oraz że przez uposażenie, o którym mowa w § 23, rozumieć należy zarówno przy przeniesieniach z kraju na obszar W. M. Gdańska, jak i w obrębie tego obszaru oraz z obszaru W. M. Gdańska do kraju uposażenie krajowe, przeliczone na guldeny gdańskie w tym samym stosunku.

(2) Osoby, odbywające podróż służbową do Gdańska w charakterze kurjera dyplomatycznego, otrzymują diety, w wysokości 10 guldenów gdańskich, zaś żołnierze — według posiadanego stopnia.

(3) Postanowienia § 41 mają odpowiednie zastosowanie.

R o z d z i a ł 4.

Należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia poza granicami Państwa.

§ 31.

(1) Należności, unormowane w rozdziale niniejszym, przysługują w czasie podróży zagranicę od chwili przejazdu do chwili powrotu przez polski punkt graniczny. Za czas podróży i pobytu na obszarze Państwa Polskiego przysługują diety i zwrot kosztów podróży według norm, ustalonych dla podróży służbowych w kraju, z wyjątkiem zwrotu kosztów przejazdu koleją oraz przewozu koleją bagażu podróжного, a przy podróżach kurjerów dyplomatycznych oraz przesiedleniach, także kosztów dorożek i tragarzy, do którego to zwrotu mają zastosowanie § 39, 40, 43 ust. (2) i § 46.

(2) Przy podróżach zagranicznych przysługują przez cały czas podróży i pobytu poza granicami Państwa Polskiego diety, przewidziane dla krańcowego punktu tej podróży. W razie jednak zatrzymania się w drodze dłużej niż 24 godziny przysługują za ten czas diety według norm, ustalonych dla państwa, w którym się zatrzymano.

(3) W przypadku podróży z zagranicy do kraju należą się za czas podróży do granicy Państwa Polskiego diety według norm przewidzianych dla państwa, w którego odbywa się podróż, z zastosowaniem przepisu zawartego w drugim zdaniu ustępu poprzedniego.

§ 32.

Wysokość diet ustala Minister Skarbu na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych *).

§ 33.

(1) W przypadku delegacji (odkomenderowania) wypłaca się diety w wysokości ustalonej w myśl § 32, t. j. całe diety przez pierwsze dwa tygodnie, licząc od dnia następującego po dniu przybycia do miejsca delegacji (odkomenderowania), po upływie zaś tego czasu diety zmniejszone o 30%.

(2) Delegacja (odkomenderowanie) może trwać zasadniczo tylko pół roku. Przedłużenie delegacji (odkomenderowania) ponad pół roku

(V) *). Rozporządzenie Ministra Skarbu w sprawie wysokości diet przy podróżach służbowych delegacjach (odkomenderowaniach) i przeniesieniach poza granicami Państwa, następuje po teście niniejszego rozporządzenia Rady Ministrów.

może nastąpić jedynie w wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych ważnemi względami służbowemi za zezwoleniem właściwego ministra.

(3) Ograniczenie co do czasu, zawarte w poprzednim ustępie, nie dotyczy przypadku odkomenderowania na kursy i do szkół wojskowych lub cywilnych.

(4) Postanowienia § 5 ust. (3) mają odpowiednie zastosowanie.

§ 34.

(1) Postanowienia § 6 mają odpowiednie zastosowanie.

(2) Jeżeli w ciągu 24-godzinnego czasu podróży służbowej odbywała się zarówno na obszarze Państwa Polskiego, jak i na terytorjum zagranicznym, a pobyt na terytorjum zagranicznym trwał dłużej niż 6 godzin, należą się diety zagraniczne.

§ 35.

Postanowienia § 7 i 8 mają odpowiednie zastosowanie. Postanowienia te mają również zastosowanie do podróży, pozostających w związku z przeniesieniem do innej miejscowości.

§ 36.

Żołnierzom, delegowanym (odkomenderowanym) zagranicę, przysługują po nieprzerwanym rocznym pobycie zagranicą w charakterze delegowanego (odkomenderowanego) w każdym następnym roku pobytu zagranicą diety za czas urlopu wypoczynkowego, spędzonego zagranicą, nie za dłuższy jednak okres czasu, niż za cztery tygodnie.

§ 37.

(1) Funkcjonariusze państwowi, stanowiący załogę statku szkolnego Państwowej Szkoły Morskiej, otrzymują w czasie zaokrętowania i żeglugi zagranicznej następujące należności:

w czasie żeglugi
zagranicznej
miesięcznie w złotych

A. Urzędnicy:

Kapitan	700
I oficer	400
II oficer	300
III oficer	240
IV oficer	240
Lekarz	300
Radjotelegrafista	240
Dyr. P. S. M. lub delegat Ministra	700
Profesor P. S. M.	300
Wychowawca	240
Oficer-mechanik	240

B. Funkcjonariusze niżsi:

St. bosman	220
II bosman	140
III bosman	100

St. motorzysta	140
II motorzysta	100
Żaglomistrz	200
Marynarz	70
St. cieśla	200
Mł. cieśla	70
Sternik	70
Kucharz	100
Pom. kucharza	70
Piekarz	70
Steward	80
Bufetowy	100
Chłopiec okrętowy	15

(2) Za czas żeglugi zagranicznej uważa się okres przebywania statku na wodach leżących na zachód od południka przylądku Skagen, a także na wodach Bałtyku i cieśnin duńskich, o ile na wodach tych statek zawijał do portu zagranicznego.

(3) Czas żeglugi zagranicznej liczy się od dnia wyjścia statku z portu krajowego do dnia jego powrotu do portu krajowego. Dzień wyjścia i wejścia do portu krajowego wlicza się do czasu żeglugi zagranicznej, o ile wyjście nastąpiło przed południem, powrót zaś po południu.

(4) Postanowienia § 11 ust. (4) i (5) mają odpowiednie zastosowanie. Postanowienia § 32 — 35 nie mają zastosowania do osób pełniących czynności określone w paragrafie niniejszym.

§ 38.

Zwrot kosztów przejazdu obejmuje ceny biletów jazdy koleją lub statkiem, koszty przejazdu innymi środkami komunikacyjnymi, koszty przewozu bagażu podróжного koleją, statkiem lub innym normalnie na danej przestrzeni do przewozu bagażów służącym środkiem komunikacyjnym, zwrot wydatków na tragarzy, jak również zwrot kosztu dojazdu na dworzec i z dworca kolejowego, do przystani i z przystani, do stacji autobusowej, lotniczej i z tych stacji.

§ 39.

(1) Przy przejazdach koleją lub statkiem zwraca się faktycznie zapłaconą cenę biletów, przyczem:

- prawa przejazdu I klasą przysługuje wymienionym w § 4: urzędnikom na stanowiskach wyszczególnionych w p. 1 lit. a) — f), profesorom i pomocniczym siłom naukowym w państwowych szkołach akademickich oraz nauczycielom wyszczególnionym w p. 3 lit. a) b) c) d) f), funkcjonariuszom straży więziennej w stopniu od nadkomisarza wzwyż, oficerom w stopniu marszałka, generała (admirala) i oficerom sztabowym, sędziom i prokuratorom, oficerom Policji Państwowej i Straży Granicznej w stopniu od nadkomisarza wzwyż;
- prawa przejazdu II klasą przysługuje osobom, nieobjętym postanowieniami p. a) i c), oraz chorążym (równorzędnym);
- prawa przejazdu III klasą przysługuje: niższym funkcjonariuszom państwowym, podoficerom i szeregowcom, szeregowym Policji Państwowej i Straży Granicznej.

(2) Odbywającemu podróż samochodem przyznaje się zwrot kosztów w wysokości ceny biletu kolejowego odpowiedniej klasy lub, jeżeli chodzi o podróż między miejscowościami, mającymi inną komunikację

niż kolejową, przyznaje się zwrot wydatku w wysokości kosztów przejazdu innymi będącymi w normalnym użyciu środkami komunikacyjnymi.

(3) Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy, zwraca się cenę biletu I klasy również i tym, którzy w myśl postanowienia zawartego w ustępie (1) mają w razie jazdy kolejną prawo do biletu II klasy, cenę zaś biletu II klasy tym, którzy w razie jazdy kolejną mają prawo do biletu III klasy.

(4) Jeżeli przejazd nastąpił pociągiem pośpiesznym, w którym niema III klasy, otrzymuje ten, który posiada tylko prawo do zwrotu kosztów przejazdu III klasą, zwrot ceny biletu klasy II.

(5) Odbywającym podróże służbowe (komisje) może być przyznany zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów przejazdu wozem sypialnym, o ile mają w myśl postanowień zawartych w paragrafie niniejszym prawo do zwrotu kosztów biletu I klasy oraz jeżeli:

- a) podróż kolejną trwała co najmniej sześć godzin pomiędzy 21 — 6 godziną,
- b) zachodziła konieczność pełnienia następnego dnia czynności urzędowych,
- c) władza zlecająca podróż służbową stwierdziła konieczność przejazdu wozem sypialnym na koszt Skarbu Państwa,
- d) do rachunku kosztów podróży dołączono oryginalny kupon, uprawniający do zajęcia miejsca w wozie sypialnym.

(6) Ustęp poprzedzający ma analogiczne zastosowanie do osób mających w myśl postanowień paragrafu niniejszego prawo do zwrotu kosztów biletu II klasy, t. j. może im być przyznany zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów przejazdu wozem sypialnym II klasy, z tą zmianą, że w krajach nieposiadających wagonów sypialnych II klasy może władza, zlecająca podróż służbową, przyznać tym osobom prawo przejazdu I klasą kolejną i wozem sypialnym.

(7) Funkcjonariuszom państwowym, żołnierzom oraz oficerom Policji Państwowej i Straży Granicznej, którym w myśl postanowienia zawartego w ust. (1) przysługuje zwrot ceny biletu I klasy, zwraca się przy podróżach, pozostających w związku z przeniesieniem na inne miejsce służbowe (§ 2 punkt III), faktycznie poniesiony i udowodniony koszt przejazdu wozem sypialnym, o ile zachodzą warunki, ustalone w ust. (5) p. a) i d).

(8) Funkcjonariuszom państwowym i żołnierzom, nieposiadającym w myśl postanowień paragrafu niniejszego prawa do przejazdu I klasą, a odbywającym podróż w charakterze kurjera dyplomatycznego, może władza wysyłająca przyznać prawo przejazdu na koszt Skarbu Państwa I klasą oraz wozem sypialnym, o ile jest to konieczne ze względów służbowych.

(9) Postanowienia § 14 ust. (7) mają odpowiednie zastosowanie.

§ 40.

Przy przejazdach liniami kolejowymi Związku Socjalistycznych Republik Rad funkcjonariusze państwowi, z wyjątkiem niższych funkcjonariuszów państwowych, oficerowie i chorążowie (równorzędni), sędziowie i prokuratorowie oraz oficerowie Policji Państwowej i Straży Granicznej mają prawo do zwrotu ceny t. zw. miękkiego miejsca, zaś niżsi funkcjonariusze państwowi, podoficerowie i szeregowcy oraz szeregowi Policji Państwowej i Straży Granicznej mają prawo do zwrotu ceny t. zw. twardego miejsca. Przy przejazdach wymienionymi liniami zwraca się ponadto, pod warunkami ustalonymi w § 39 ust. (5) p. a)

i d), osobom wymienionym w § 39 ust. (1) p. a) — koszt przejazdu wozem sypialnym na miejscu I kategorii, zaś osobom wymienionym w § 39 ust. (1) p. b) — koszt przejazdu wozem sypialnym na miejscu II kategorii. Osoby wymienione w § 39 ust. (1) p. c) otrzymują pod warunkiem ustalonym w § 39 ust. (5) p. a) zwrot ceny t. zw. „miejscówki”.

§ 41.

(1) Żołnierze, wyjeżdżający pierwszy raz zagranicę służbowo, otrzymują tytułem ryczałtu na uzupełnienie ubrania cywilnego kwotę 250 zł. Żołnierze, wyjeżdżający zagranicę ponownie po upływie 3 lat od daty otrzymania ryczałtu oraz przebywający zagranicą bez przerwy dłużej niż rok, otrzymują jako ryczałt na uzupełnienie ubrania cywilnego kwotę 145 zł.

(2) Przepis ten ma analogiczne zastosowanie do oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej.

§ 42.

O ile opłacono bilet okrętowy z utrzymaniem, zwraca się cenę całego biletu, natomiast za czas podróży na okręcie przysługuje tylko 25% diet.

§ 43.

(1) Postanowienia § 15 mają odpowiednie zastosowanie.

(2) Postanowienia te mają zastosowanie również do przeniesień na inne miejsce służbowe, przyczem nie obowiązuje ograniczenie co do czasu trwania podróży.

§ 44.

(1) Przy podróżach kołowych zwraca się faktycznie wydaną kwotę, o ile okoliczność, że kwota ta nie jest wyższą od przeciętnej ceny najmu koni w danej miejscowości, zostanie stwierdzona przez właściwą władzę konsularną.

(2) Postanowienia § 16 ust. (2), (3), (4) i (8) mają odpowiednie zastosowanie.

§ 45.

za czynności komisyjne w miejscowościach położonych bliżej niż 2 km od gmachu, w którym mieści się urząd, nie należą się ani koszty podróży ani diety.

§ 46.

Osobom, wymienionym w § 1 z wyjątkiem podoficerów i szeregowych, pełniących obowiązkową służbę czynną, nadterminowych oraz podchorążych, zwraca się wydatki na dojazd do dworca kolejowego i z dworca kolejowego, względnie do przystani i z przystani (stacji autobusowej lub lotniczej) jak również przejazdu z jednego dworca (przystani, stacji) na drugi oraz wydatki, ponoszone na tragarzy przy każdym dojeździe i odjeździe oraz przy każdym przesiadaniu na stacjach węzłowych. Wydatki powyższe zwraca się w wysokości kosztów faktycznych i odpowiadających miejscowym cenom.

§ 47.

Postanowienia § 20 ust. (1) i (2) oraz § 22 ust. (1), (2) i (4) mają odpowiednie zastosowanie.

§ 48.

(1) Funkcjonariuszom państwowym służby zagranicznej oraz żołnierzom, przesiedlającym się poza granicami Państwa, nowomianowanym na stanowiska służby zagranicznej, względnie odwołanym do kraju, zwraca się udowodnione koszty przewozu urządzenia domowego w granicach norm, ustalonych według następujących stref:

- a) I strefa: Rumunia, Czechosłowacja, Węgry, Austria, Niemcy, Danja, Łotwa, Estonja, Szwecja, Z. S. R. R.,
- b) II strefa: pozostałe kraje europejskie,
- c) III strefa: kraje pozaeuropejskie.

(2) Koszty zwraca się w wysokości udowodnionej, najwyżej jednak w wysokości nieprzekraczającej:

- a) dla przesiedlających się z Polski do krajów I strefy lub odwrotnie: samotnych — 75%, utrzymujących rodzinę — 150% miesięcznego uposażenia,
- b) dla przesiedlających się z Polski do krajów II strefy lub odwrotnie: samotnych — 100%, utrzymujących rodzinę — 175% miesięcznego uposażenia,
- c) dla przesiedlających się z Polski do krajów III strefy lub odwrotnie: samotnych — 125%, utrzymujących rodzinę — 200% miesięcznego uposażenia.

(3) Przesiedlającym się z jednego kraju do drugiego zagranicą zwraca się koszty: przy przesiedleniu do krajów, z których oba lub jeden leżą poza Europą — według norm strefy III.

(4) Kierownikom urzędów zagranicznych, korzystającym z mieszkania reprezentacyjnego, umeblowanego przez Skarb Państwa, zwraca się udowodnione koszty przewozu własnych przedmiotów urządzenia domowego w wysokości nieprzekraczającej 33 i $\frac{1}{3}$ % norm ustalonych w poprzednich ust. (2) i (3). Kierownikom urzędów zagranicznych, przeniesionym z urzędu zagranicznego, nieposiadającego mieszkania reprezentacyjnego umeblowanego przez Skarb Państwa, do urzędu zagranicznego posiadającego takie mieszkanie, przysługuje zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego na zasadach, przewidzianych w ustępie drugim paragrafu niniejszego.

(5) Przez uposażenie w postanowieniach poprzednich ustępów paragrafu niniejszego rozumie się uposażenie zasadnicze wraz z zasiłkiem wyrównawczym i z przysługującym w danym miejscu służbowym zagranicą dodatkiem lokalnym.

(6) W zupełnie wyjątkowych przypadkach możliwy jest za zgodą Ministra Skarbu zwrot szczegółowo wykazanych i udokumentowanych kosztów przewozu urządzenia domowego, ponad normę ustaloną ust. (1) — (3).

(7) Udowodnione koszty ubezpieczenia przewożonego urządzenia domowego zwraca się do wysokości, nieprzekraczającej w stosunku do kierowników Poselstw i Konsulatów 15%, w stosunku zaś do pozostałych urzędników i oficerów 10% norm, o których mowa w ust. (1) — (5). Zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego łącznie ze zwrotem kosztów ubezpieczenia nie może jednak przekraczać tychże norm.

(8) Utrzymującemu rodzinę można przyznać dopiero wówczas pełne koszty przesiedlenia, jeżeli dostarczy dowodu zamieszkania rodziny na nowym miejscu służbowym, albo w przypadku odwołania, powrotu jej do kraju oraz jeżeli przesiedlenie rodziny nastąpiło nie później, niż w rok od daty objęcia przez funkcjonariusza lub żołnierza nowego stanowiska służby zagranicznej, względnie do kraju. Termin roczny dla odwołania rodziny może być w wyjątkowych przypadkach przedłużony przez Ministra Skarbu na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych.

(9) Jeżeli funkcjonariusz lub żołnierz przesiedla się sam, przyznaje mu się zwrot kosztów w wymiarze określonym dla samotnych.

§ 49.

(1) Funkcjonariuszom państwowym służby zagranicznej oraz żołnierzom przesiedlającym się poza granicami Państwa, nowomianowanym na stanowiska służby zagranicznej, względnie odwołanym do kraju przysługuje prawo do zarachowania kosztów przejazdu pozostających na ich utrzymaniu żony i dzieci według norm, przysługujących im samym w myśl rozporządzenia niniejszego. Prawo to wygasa po upływie roku od daty objęcia nowego stanowiska służby zagranicznej albo odwołania do kraju. Termin roczny dla przesiedlenia rodziny może być w wyjątkowych przypadkach przedłużony przez Ministra Skarbu na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych.

(2) Ponadto przysługuje wszystkim kierownikom placówek zagranicznych bez względu na ich stan rodzinny zwrot kosztów przejazdu jednej osoby ze służby; wszystkim innym funkcjonariuszom państwowym służby zagranicznej i wojskowym przysługuje zwrot kosztów przejazdu jednej osoby ze służby tylko w tym wypadku, o ile rodzina przesiedlającego się składa się z niemniej, niż trzech osób łącznie z funkcjonariuszem.

(3) Przy podróżach koleją i statkiem zwraca się koszty przejazdu sługi według norm, ustalonych dla niższych funkcjonariuszów państwowych.

(4) Delegowanym, przeniesionym następnie do miejscowości, do której ich uprzednio delegowano, przysługuje oprócz należności z § 2 punkt III zwrot kosztów przejazdu do miejscowości, w której mieli stały przydział służbowy i zpowrotem, oraz diety za czas tej podróży z wyłączeniem czasu pobytu w odnośnej miejscowości według zasad, ustalonych dla podróży służbowych, o ile podróż ta jest konieczną do uregulowania spraw wynikłych wskutek przeniesienia.

§ 50.

Postanowienia § 24, 25, 26 i 27 mają odpowiednie zastosowanie.

§ 51.

(1) Funkcjonariusze państwowi, żołnierze oraz oficerowie i szeregowi Policji Państwowej i Straży Granicznej, odbywający podróże w charakterze kurjerów dyplomatycznych do miejscowości, objętych normalnymi rutami kurjerskimi, otrzymują ryczałt, którego wysokość dla poszczególnych rut ustali Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Ryczałt ten obejmuje: diety obliczone za czas podróży, ustaloną rutą kurjerską, cenę biletów kolejowych (statku) najwyższej klasy, oraz miejsca w wozach sypialnych, o ile to jest dla danych rut kurjerskich ze względów służbowych konieczne, jak rów-

niez przypuszczalne koszty dojazdów do i z dworców kolejowych, względnie przystani oraz usług tragarzy przy każdym dojeździe i odjeździe. Waluty, w jakich będzie wypłacany powyższy ryczałt, ustali Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(2) W razie częściowego tylko odbycia podróży kurjer obowiązany jest zwrócić odpowiednią część ryczałtu.

(3) Za absolutorjum dla wydanego ryczałtu służy stwierdzenie przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, że podróż, za którą kurjer otrzymał ryczałt, została odbyta.

(4) Oprócz ryczałtu, o którym wyżej mowa, otrzymują kurjerzy zwrot faktycznie poniesionego i udowodnionego kosztu przewozu t. zw. bagażu administracyjnego na podstawie rachunku, który winni przedłożyć w terminie czternastodniowym, liczącym od dnia następującego po dniu powrotu z podróży. Zaliczki na pokrycie kosztów przewozu bagażu przyznaje się w drodze wyjątku w przypadkach, w których kurjer zmuszony jest zabrać znaczną ilość bagażu.

Rozdział 5.

Postanowienia końcowe.

§ 52.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

§ 53.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1934 r., z wyjątkiem postanowień § 11 i 37, które wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1934 r. Od dnia 1 lutego do 31 maja 1934 r. funkcjonariusze państwowi, stanowiący załogę statku szkolnego Państwowej Szkoły Morskiej, otrzymują w czasie zaokręto-wania i żeglugi zagranicznej należności, obliczone według zasad obo-wiązujących przed dniem 1 lutego 1934 roku.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 czerwca 1934 r.

w sprawie wysokości diet przy podróżach służbowych, delegacjach (odkomenderowaniach) i przeniesieniach poza granicami Państwa.

(Monitor Polski Nr. 161 z dnia 17 lipca 1934 r. — Dz. Rozk. Nr. 7/34, poz. 173).

(II) Na podstawie § 32 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320 — Dz. Rozk. Nr. 6/34, poz. 113) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Przy podróżach służbowych, delegacjach (odkomenderowaniach) i przeniesieniach poza granicami Państwa przysługują diety, ustalone

w § 2, osobom, wymienionym w ust. (1) § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320), według następujących kategorii:

I. A kategoria:

Prezes Rady Ministrów, Marszałek;

I. B kategoria:

Minister, Prezes Najwyższej Izby Kontroli;

II kategoria:

urzędnicy, wymienieni w pkt. 1) lit. c) ust. (1) § 4 powołanego rozporządzenia, oficerowie w stopniu generała broni, admirała, generała dywizji, wiceadmirała, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Pierwszy Prezes Najwyższego Trybunału Administracyjnego, Pierwszy Prokurator Sądu Najwyższego;

III kategoria:

urzędnicy, wymienieni w pkt. 1) lit. d) ust. (1) § 4 powołanego rozporządzenia, oficerowie w stopniu generała brygady, kontr-admirała, profesorowie wymienieni w pkt. 3) lit. a), b), Główny Inspektor Straży Więziennej, sędziowie i prokuratorzy wymienieni w pkt. 5) lit. c), Generalny Inspektor Policji Państwowej, Komendant Straży Granicznej;

IV kategoria:

urzędnicy, wymienieni w pkt. 1) lit. e), ust. (1) § 4 powołanego rozporządzenia, oficerowie w stopniu pułkownika, komandora, profesorowie, wymienieni w pkt. 3) lit. c), sędziowie i prokuratorzy, wymienieni w pkt. 5) lit. d), oficerowie Policji Państwowej w stopniu nadinspektora, inspektora, Nadinspektor Straży Granicznej;

V kategoria:

urzędnicy, wymienieni w pkt. 1) lit. f), ust. (1) § 4 powołanego rozporządzenia, oficerowie w stopniu podpułkownika, komandora-porucznika, majora, komandora-podporucznika, pomocnicze siły naukowe w państwowych szkołach akademickich, wymienione w pkt. 3) lit. d), nauczyciele, wymienieni w pkt. 3) lit. f), funkcjonariusze Straży Więziennej w stopniu inspektora, nadkomisarza, sędziowie, i podprokuratorzy, wymienieni w pkt. 5) lit. e), oficerowie Policji Państwowej w stopniu podinspektora, nadkomisarza, oficerowie Straży Granicznej w stopniu inspektora, nadkomisarza;

VI kategoria:

urzędnicy, wymienieni w pkt. 1) lit. g) — h), ust. (1) § 4 powołanego rozporządzenia, oficerowie w stopniu kapitana, porucznika, podporucznika, chorąży (równorzędny), pomocnicze siły naukowe w państwowych szkołach akademickich, wymienione w pkt. 3) lit. e), nauczyciele, wymienieni w pkt. 3) lit. g), h), i), j), l); funkcjonariusze Straży Więziennej w stopniu komisarza, podkomisarza, asesora sądowego, oficerowie Policji Państwowej w stopniu komisarza, podkomisarza, aspiranta, oficerowie Straży Granicznej w stopniu komisarza, podkomisarza, aspiranta;

VII kategoria:

urzędnicy, wymienieni w pkt. 1) lit. i) ust. (1) § 4 powołanego rozporządzenia, praktykanci, podoficerowie w stopniu st. sierżanta (równorzędnego), st. bosmana, sierżanta (równorzędnego), bosmana, pluto-

nowego (równorzędnego), bosman-mata, nauczyciele, wymienieni w pkt. 3) lit. k), funkcjonariusze Straży Więziennej w stopniu aspiranta, przodownika, aplikanci sądowi, szeregowi Policji Państwowej w stopniu starszego przodownika, przodownika, starszego posterunkowego, szeregowi Straży Granicznej w stopniu starszego przodownika, st. strażnika granicznego;

VIII kategoria:

niżsi funkcjonariusze państwowi, podoficerowie i szeregowi zawodowi w stopniu kaprała (równorzędnego), mata, starszego marynarza zawodowego, podoficerowie i szeregowi oraz podchorążowie, wymienieni w pkt. 2) lit. c) ust. (1) § 4 powołanego rozporządzenia, funkcjonariusze Straży Więziennej w stopniu starszego strażnika więziennego, strażnika więziennego, szeregowi Policji Państwowej w stopniu posterunkowego, strażnik graniczny.

§ 2.

(1) Dla ustalonych w § 1 kategorii osób diety wynoszą dziennie:

- 1) dla kategorii I A bez względu na państwo zagraniczne 430 zł.,
dla kategorii I B bez względu na państwo zagraniczne 400 zł.,
2) a) w krajach pozaeuropejskich, niewymienionych w punktach następujących:

dla kategorii	II		120 zł.
" "	III		110 "
" "	IV		105 "
" "	V		95 "
" "	VI		75 "
" "	VII		45 "
" "	VIII		35 "

- b) w Argentynie, Brazylii, Japonii, dominjach, kolonjach i mandatach brytyjskich, kolonjach innych państw europejskich w Afryce gdzieindziej niewymienionych:

dla kategorii	II		95 zł.
" "	III		85 "
" "	IV		75 "
" "	V		65 "
" "	VI		50 "
" "	VII		35 "
" "	VIII		25 "

- c) we Francji, Algierze, Marokku, Tunisie, Holandji, Niemczech, Szwajcarji, Wielkiej Brytanji i Irlandji:

dla kategorii	II		70 zł.
" "	III		65 "
" "	IV		60 "
" "	V		55 "
" "	VI		45 "
" "	VII		30 "
" "	VIII		20 "

- d) w Albanji, Belgji, Egipcie, Jugosławji, Luksemburgu, Rumunji, Szwecji, Turcji, Watykanie, Węgrzech, Włoszech i Związku Socjalistycznych Republik Rad:

dla kategorii	II	60 zł.
"	III	55 "
"	IV	50 "
"	V	45 "
"	VI	35 "
"	VII	25 "
"	VIII	15 "

e) w Austrii, Czechosłowacji, Danji, Islandji, Grecji, Hiszpanji, Litwie, Norwegji i Portugalji:

dla kategorii	II	60 zł.
"	III	45 "
"	IV	43 "
"	V	40 "
"	VI	35 "
"	VII	25 "
"	VIII	15 "

f) w Bułgarji, Estonji, Finlandji i Łotwie:

dla kategorii	II	60 zł.
"	III	42 "
"	IV	40 "
"	V	35 "
"	VI	30 "
"	VII	20 "
"	VIII	15 "

(2) Diety płatne są według uznania przełożonej władzy albo w złotych, albo w innej walucie według przeciętnego ostatniego notowania danej waluty na giełdzie warszawskiej przed rozpoczęciem podróży. W przypadku nienotowania danej waluty na giełdzie warszawskiej przeciętnie nastąpi przy pomocy kursu takiej waluty, która jest notowana na giełdzie warszawskiej, wykazanego na jednej z giełd zagranicznych, na której waluta potrzebna do wypłaty diet, jest notowana. Przy podróżach dłużej trwających oraz delegacjach (odkomenderowaniach), przy których wypłata diet ma miejsce miesięcznie, obliczanie diet następuje według kursu z ostatniego dnia miesiąca, poprzedzającego wypłatę.

(3) Gdy podróż służbowa ma charakter reprezentacyjny, ustala się diety w wysokości:

dla kategorii	II	215 zł. dziennie
"	III	170 " "
"	IV	130 " "

(4) O tem, czy podróż służbowa ma charakter reprezentacyjny, decyduje Minister Spraw Zagranicznych.

(5) Przy podróżach służbowych na sesje Ligi Narodów oraz inne konferencje międzynarodowe do Genewy diety, określone w ust. (1) pkt. 2 lit. c), mogą być za zgodą Ministra Spraw Zagranicznych podwyższone o 50%, z wyjątkiem diet dla personelu pomocniczego (urzędników rachunkowych, kancelaryjnych, stenotypistek, niższych funkcjonariuszów i t. p.), którzy otrzymują diety zwykłe.

(6) Przy podróżach służbowych na konferencje międzynarodowe do innych miejscowości może być przyznany procentowy dodatek do diet, obowiązujących dla danego kraju, — w wysokości nieprzekraczającej 40% tych diet. Wysokość dodatku określi w każdym poszczególnym przypadku, stosownie do zachodzącej potrzeby Minister Skarbu w po-

rozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych na wniosek właściwego Ministra. Osoby, udające się z polecenia Ministra Skarbu w podróż służbową, mającą na celu przeprowadzenie rokowań finansowych, mogą otrzymać dodatek do diet, o którego przyznaniu i wysokości decyduje Minister Skarbu.

§ 3.

(1) Postanowienia ust. (2) i (4) § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe mają odpowiednie zastosowanie.

(2) Przy podróżach, odbywanych w charakterze kurjera dyplomatycznego, przysługują diety ustalone w § 2 dla VI kategorii.

(3) W razie wykorzystania jazdy kurierskiej w celu odbycia podróży służbowej przysługują diety, przywiązane do posiadanego stanowiska lub stopnia służbowego.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1934 r.

OBJAŚNIENIA.

Do § 1.

(IV) 1) P. S. 180—1251 z 24 czerwca 1932 r. określa rodzaje podróży odbywanych w celach służbowych przez osoby wojskowe oraz przez funkcjonariuszów państwowych i kontraktowych w administracji wojskowej, jak również ustala zasady, według których mają się te podróże odbywać. Przepis ten wszedł w życie z dniem 1 sierpnia 1932 r.

2) Odbywanie innych podróży służbowych, aniżeli wymienione w §§. 25—92 P. S. 180—1251 z dnia 24 czerwca 1932 r. oraz przewidziane w obowiązujących w tej mierze postanowieniach władz wojskowych, jest wzbronione. Niewyszczególnione w paragrafach 25—92 tego przepisu służbowego oraz nieprzewidziane w obowiązujących w tej mierze postanowieniach władz wojskowych, a konieczne podróże mogą być w poszczególnych przypadkach uznane za podróże służbowe przez II wiceministra (Biuro Ogólno-Administracyjne), o ile idzie o podróże, odbywane we władzach i instytucjach centralnych, albo też przez poszczególnych dowódców O. K. o ile idzie o podróże odbywane w poszczególnych okręgach korpusów. Rodzaje podróży uznanych dodatkowo za podróże służbowe mają być — dla celów ewidencyjnych oraz w celu ewentualnego uzupełnienia przepisu służbowego — podawane do wiadomości Departamentu Intendentury M. S. Wojsk. (P. S. 180—1251 z dnia 24 czerwca 1932 r. §. 93).

3) Oprócz podróży służbowych, podróży z tytułu delegacji (odkomenderowania) oraz podróży z tytułu przeniesienia, przewiduje P. S. 180—1251 z dnia 24 czerwca 1932 r. również podróże ze względów służbowych, za które przysługuje osobom wojskowym zwrot kosztów przejazdu kolejną, statkiem względnie innemi środkami komunikacji. Podróże, które należy uważać za odbywane ze względów służbowych wyszczególnione są w § 95 tego przepisu.

4) Pracownicy kontraktowi mają pod względem należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia tylko takie prawa i obowiązki, jakie wynikają z zawartej z nimi prywatnoprawnej umowy służbowej.

Do §. 2.

1) Z postanowień tego paragrafu wynikają następujące zasady:

a) diety przysługują jedynie poza miejscowością zwykłego (stałego) miejsca służbowego, nie przysługują zaś w zwykłym miejscu służbowym. Wynika to także z postanowień par. 18, który nie przyznaje diet przy komisjach miejscowych i par. 21, który nie przyznaje diet za czas pobytu w zwykłym miejscu służbowym.

Wyjątek od tej zasady wprowadza par. 17, który nawet poza zwykłym miejscem służbowym nie przyznaje diet wówczas, jeżeli podróż służbowa odbywa się do miejscowości, która jest oddalona od budynku, w którym mieści się urząd (siedziba służbowa) mniej niż dwa kilometry.

b) koszty przejazdu zwraca się tylko w wypadkach przejazdu z powodu komisji, delegacji lub przeniesienia do innej miejscowości, a nie zwraca się w wypadkach zmiany miejsca pracy czy zamieszkania w obrębie tej samej miejscowości.

Wyjątek od tej zasady wprowadza par. 17, według którego przy odbywaniu komisji nawet w innej miejscowości nie zwraca się kosztów przejazdu do tej miejscowości w wypadku, gdy określona w tym par. odległość nie wynosi przynajmniej dwóch kilometrów i par. 18, który przewiduje wypadek zwrotu kosztów przejazdu w tej samej miejscowości.

c) należności za przeniesienie przysługują tylko przy przeniesieniach do innej miejscowości.

2) Pojęcie „delegacja” (odkomenderowanie) pokrywa się z używaną obecnie w wojsku na podstawie P. S. L. 325—80 z dnia 25 maja 1928 r. nomenklaturą „przydział”.

3) Pojęcia „przeniesienie” wzgl. „przeniesienie służbowe”, z którymi łączy się stała zmiana miejsca służbowego, określa również P. S. L. 325—80 z dnia 25 maja 1928 r.

4) Podróż aresztowanego żołnierza pod konwojem poza garnizon, w którym przebywa w areszcie śledczym, celem poddania go badaniu lekarskiemu, nie stanowi dlań podróży służbowej, a więc nie przysługują mu z tego tytułu diety podróżne.

5) Odbywanie lotów na wojskowych statkach powietrznych bez lądowania poza lotniskiem macierzystym, przez osoby przydzielone do wojskowego personelu latającego aeronautyki — stanowi ich zwyczajne czynności służbowe. Loty, które należy uważać za podróże służbowe są wymienione w § 65 P. S. 180—1251 z dnia 24 czerwca 1932 r.

6) Oficerom i podoficerom zawodowym lotnictwa przydzielonym t. j. odkomenderowanym do innego rodzaju broni względnie służby, a udającym się celem wykonania warunków lotniczych poza miejsce przydziału (odkomenderowania), przysługują z tego tytułu należności za podróż służbową z tem zastrzeżeniem, że w wypadkach wykonywania warunków lotniczych w miejscowości stałej przynależności służbowej, wspomniane należności przysługują jedynie za czas przejazdu do tej miejscowości i z powrotem.

7) Odesłanie żołnierza, podlegającego zwolnieniu, do oddziału macierzystego celem przeprowadzenia formalności zwolnienia, nie stanowi zmiany miejsca służbowego, a zatem nie uprawnia go do należności określonych w p. III. ust. (1) § 2.

W takim wypadku przysługuje natomiast żołnierzowi zwrot kosztów przejazdu i diety za czas podróży do oddziału oraz ewentualnie (na prośbę) zwrot kosztów przejazdu z powrotem.

8) Przejazdy oficerów nowomianowanych podporucznikami zawodowymi do miejsc służbowych, wyznaczonych im po ukończeniu przez nich szkoły oficerskiej, należy uważać za podróże ze względów służbowych po myśli § 95 punkt 25 P.S. 180—1251 z dnia 24 czerwca 1932 r.; stosuje się to oczywiście do tych oficerów mianowanych podporucznikami zawodowymi, którzy przed uzyskaniem nominacji oficerskiej nie posiadali charakteru podoficerów zawodowych.

Nowomianowanym podporucznikami zawodowymi, którzy przed uzyskaniem nominacji oficerskiej posiadali charakter podoficerów zawodowych przysługują — jeżeli powołanie ich do szkoły oficerskiej nastąpiło w formie przeniesienia — należności za przeniesienie.

Jeżeli jednak powołanie do szkoły oficerskiej podoficera zawodowego nastąpiło w innej formie, to należności za przeniesienie do miejsca służbowego wyznaczonego mu po ukończeniu szkoły i uzyskaniu nominacji oficerskiej, przysługują tylko wówczas, gdy miejsce to znajduje się poza obreębem garnizonu, w którym miał on stałą przynależność służbową przed powołaniem do szkoły; w przeciwnym razie, t. j. gdy po ukończeniu szkoły i uzyskaniu nominacji oficerskiej, wraca on do poprzedniego miejsca służbowego, przysługują mu należności za podróż służbową po myśli § 66 P.S. 180-1251.

9) Przesiedlenie się żołnierza, zwolnionego z jakiegokolwiek powodu (np. na własną prośbę, w drodze dyscyplinarnej) do rezerwy, z miejsca postoju formacji, w której miał stałe miejsce służbowe do dawnego miejsca zamieszkania, nie może być uważane za przeniesienie na inne miejsce służbowe w rozumieniu ust. (1) punkt III. § 2. niniejszego rozporządzenia i żołnierz taki nie ma prawa do jakichkolwiek należności z tego tytułu.

10) Art. 37 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), dając możność odwołania urzędnika z urlopu wypoczynkowego, postanawia w drugim ustępie: „skoro jednak następnie służba na to pozwoli, należy urzędnikowi umożliwić wykorzystanie udzielonego urlopu, a nadto zwrócić mu koszty podróży tam i z powrotem, spowodowane nieprzewidzianem odwołaniem z urlopu, według norm ustalonych dla podróży służbowych”.

Urzędnik wyjeżdżając na czas urlopu wypoczynkowego, liczy się zgóry z koniecznością poniesienia kosztów podróży tam i z powrotem, wobec czego odwołanie go z urlopu nie powoduje tych kosztów, lecz co najwyżej przyspiesza koszty podróży powrotnej. Ponieważ cytowany przepis mówi o zwrocie kosztów podróży tam i z powrotem, spowodowanych odwołaniem, może to mieć znaczenie w wypadku, gdy urzędnik, otrzymawszy możność dokończenia przerwane go urlopu, wyjeżdża ponownie do tej samej lub innej miejscowości i tylko te koszty ponownej podróży winny mu być zwrócone, jednak tylko najwyżej do wysokości kosztów poniesionych przez funkcjonariusza państwowego przy pierwszym wyjeździe tam i z powrotem. Takie stanowisko, że należy zwracać dopiero koszty ponownego wyjazdu, wynika także z faktu połącze-

nia w cytowanym ustępie sprawy umożliwienia wykorzystania urlopu ze sprawą zwrotu kosztów podróży, spowodowanych odwołaniem.

O ile chodzi o rozmiar zwrotu tych kosztów podróży, należy je zwracać według norm ustalonych dla zwrotu kosztów przejazdu przy podróżach służbowych, z zaznaczeniem jednak, że diety nie należą się. Przez słowa bowiem „koszty podróży według norm ustalonych dla podróży służbowych” rozumie się koszty: dojazdu do dworca, biletu kolejowego, przewozu koleją bagażu osobistego, podróży kołowej i t. p.

13) W sprawie przejazdów i przewozów żołnierzy i członków ich rodzin do zakładów leczniczych patrz str. 149—151.

Do § 3.

Przy ocenie uprawnień, przysługujących w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. członkom rodzin żołnierzy i funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej w rozumieniu § 3, stosuje się wykładnię, ustaloną w objaśnieniach 1)—17) do art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska str. 11—15. z tem zastrzeżeniem, że do rodziny interesowanego należą tylko te odpowiadające warunkom wymienionych objaśnień osoby, objęte § 3, które rzeczywiście pozostają na utrzymaniu głowy rodziny.

Aczkolwiek rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. nie wymaga formalnego dowodu na fakt, że dana osoba pozostaje na utrzymaniu głowy rodziny, to jednak w razie wątpliwości pod tym względem — właściwa władza może żądać odpowiedniego udowodnienia tego faktu.

Do § 4.

1) Dla ustalenia, w jakiej wysokości (zależnej od zajmowanego stanowiska) przysługują diety funkcjonariuszom państwowym, miarodajne jest stanowisko, wymienione w posiadaniem przez funkcjonariusza piśmie nominacyjnem lub w jego legitymacji służbowej.

Pracownikom kontraktowym wymierza się diety według zasad przewidzianych w zawartych z nimi umowach służbowych.

2) Żołnierzom awansowanym, którzy w dniu ogłoszenia awansu znajdowali się w podróży służbowej względnie delegacji, przysługują wyższe diety od czasu, od którego otrzymali oni uposażenie uzyskanych w drodze awansu stopni.

Wyrównanie diet przysługuje także wówczas, gdy podróż służbowa lub delegacja została ukończona przed ogłoszeniem awansu, lecz żołnierz wskutek awansu z wsteczną datą awansowania otrzymuje wyrównanie uposażenia za czas ubiegły. Wyrównanie diet otrzymuje żołnierz w tym wypadku za cały czas od chwili rozpoczęcia podróży lub delegacji, nie wcześniej jednak jak od daty, od której przysługuje mu prawo do uposażenia wyższego stopnia.

3) Kierownikom ministerstw należą się diety w wysokości przewidzianej dla ministrów.

Do § 5.

1) W wypadku delegacji (odkomenderowania — przydziału) żołnierzy przysługują im należności określone § 5. niniejszego rozporządzenia

z wyjątkiem wypadków, gdy rozkaz delegacji żołnierza zawiera postanowienie, pozbawiające go prawa do należności za delegację.

2) Przyznanie funkcjonariuszowi państwowemu względnie żołnierzowi znajdującemu się w delegacji, urlopu wypoczynkowego lub zarządzenie podróży służbowej z miejscowości delegacji (także do zwykłego miejsca służbowego) nie stanowi odwołania zarządzanej delegacji, lecz tylko przerwe, po upływie której należy wymierzyć diety w wysokości, odpowiadającej kolejnemu tygodniowi trwania delegacji, liczonemu od jej rozpoczęcia (przed przerwą).

3) Nie należy wliczać urlopu (w czasie którego w myśl § 9 nie przysługują diety) do dwutygodniowego okresu całych diet, względnie do następnych okresów zmniejszonych diet.

4) W myśl par. 2. ust. (1) pkt. II. w razie delegacji (odkomenderowania) przysługują diety za czas przejazdu i za czas pozostawania w delegacji, przyczem zgodnie z par. 6. diety za delegację zalicza się od dnia następującego po dniu przybycia do miejsca delegacji. Przez słowo dzień z uwagi na ustęp pierwszy par. 6. należy rozumieć 24 godzinny okres czasu, liczący się od chwili rozpoczęcia podróży do chwili jej zakończenia. Diety za czas podróży należy zatem zaliczyć według zasad par. 6. od chwili rozpoczęcia podróży do końca okresu 24 godzinnego, w którym nastąpiło przybycie do miejsca delegacji i za czas od początku 24 godzinnego okresu, w którym nastąpił wyjazd z miejsca delegacji do chwili powrotu do zwykłego miejsca służbowego. Za czas między temi okresami należy zaliczać diety za delegację. Naprzykład: wyjazd z miejsca A nastąpił dnia 1. IX. godz. 21.50, przyjazd do miejsca B, 2. IX. godz. 6.43. Wyjazd z miejsca B. nastąpił dnia 10. XII. godz. 18.20. przyjazd do miejsca A dnia 11. XII. godz. 7.32. Diety podrózne należy zlikwidować za czas od godz. 21.50 dnia 1. IX., do godz. 21.50 dnia 2. IX. i za czas od godz. 21.50 dnia 9. XII. do godz. 7.32 dnia 11. XII., za czas zaś od godz. 21.50 dnia 2. IX. do godz. 21.50 dnia 9. XII. należy zlikwidować diety za delegację.

5) Sposób obliczania diet za czas podróży służbowej i za czas delegacji, wskazany w objaśnieniu 4), stosuje się również w wypadku, gdy delegacja powoduje pobyt w kilku miejscowościach, gdyż pobyt w każdej miejscowości należy traktować jak oddzielną delegację bez powrotu wszakże do zwykłego miejsca służbowego z wyjątkiem powrotu z ostatniego miejsca pobytu.

Naprzykład: delegacja poza zwykłe miejsce służbowe powoduje pobyt w miejscowościach A i B. Diety za czas podróży należy zlikwidować: a) od chwili wyjazdu ze zwykłego miejsca służbowego do końca okresu 24-godzinnego, w którym nastąpił przyjazd do miejscowości A, b) za czas od początku okresu 24-godzinnego, w którym nastąpił wyjazd z miejscowości A do końca okresu 24-godzinnego, w którym nastąpił przyjazd do miejscowości B i c) za czas od początku okresu 24-godzinnego w którym nastąpił wyjazd z miejscowości B do chwili powrotu do zwykłego miejsca służbowego. Za czas między temi okresami należy zlikwidować diety za delegację, zaliczając w każdej miejscowości przez pierwsze 14 dni pełne diety, przez dalszy czas pobytu w danej miejscowości — diety zmniejszone.

6) Przepis ustępu (2) § 5, ograniczający czas trwania delegacji, nie pozbawia delegowanego, który we właściwym czasie nie został odwołany z delegacji — prawa do diet za delegację za okres czasu, o który trwanie delegacji zostało przekroczone, a to nawet wówczas, gdy delegacja nie została następnie na ten czas przedłużona decyzją szefa wła-

dzy naczelnej, wydaną w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu. W tych jednak przypadkach materialną odpowiedzialność za wydatek z tytułu nieuzasadnionego przedłużenia delegacji ponosi ten, kto spowodował samowolne przedłużenie delegacji.

Do § 6.

Sprawę, czy żołnierz względnie funkcjonariusz państwowy jest obowiązany odbywać podróż służbową w nocy, należy rozstrzygać w granicach przepisów o obowiązkach i prawach oficerów względnie podoficerów i szeregowców względnie też w granicach ustawy o państwowej służbie cywilnej, przy jednoczesnem uwzględnieniu treści rozkazu zarządzającego podróż służbową oraz rodzaju czynności, zleconej w danym wypadku do wykonania.

Z zasady tej wynika, że:

1) żołnierz względnie funkcjonariusz państwowy jest obowiązany odbyć podróż służbową również nocą, jeżeli tego wymagają, według uznania władzy przełożonej, względy służbowe;

2) jeżeli zlecona do wykonania czynność służbowa w innej miejscowości jest tego rodzaju, że wymaga pełnienia dnia następnego służby połączonej z większym wysiłkiem umysłowym, do czego konieczny jest odpowiedni spoczynek nocny, a żołnierz względnie funkcjonariusz państwowy nie korzysta z przysługującego mu ewentualnie prawa przejazdu wagonem sypialnym, może on w takich wypadkach rozpocząć podróż już dnia poprzedniego pociągiem dziennym;

3) jeżeli natomiast zlecona do wykonania czynność służbowa w innej miejscowości jest tego rodzaju, iż nie wymaga ona pełnienia dnia następnego służby połączonej z większym wysiłkiem umysłowym, powinien żołnierz względnie funkcjonariusz państwowy odbywać w takich wypadkach podróż służbową w porze nocnej;

4) przy podróżach na niewielkie odległości, wymagających jazdy koleją, nie dłużej, niż 4 godziny, należy z reguły używać pociągów rannych.

Czynniki wchodzące w grę przy wydawaniu decyzji, czy daną podróż służbową należy odbywać w porze dziennej, czy też nocnej są tak liczne i tak różnorodne, iż jest rzeczą niemożliwą ująć je w ramach rozporządzenia, czy też wyjaśnienia.

Objaśnienia niniejsze zawierają więc tylko ogólne zasady, jakimi należy się kierować przy wydawaniu decyzji w tych sprawach, natomiast indywidualna ocena poszczególnych wypadków musi być pozostawiona uznaniu decydujących w tych wypadkach przełożonych.

Do § 8.

1) Funkcjonariuszowi państwowemu w wypadku umieszczenia go (w czasie podróży służbowej lub delegacji) w szpitalu na zasadach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. o państwowej pomocy lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr. 27/32, poz. 254), w myśl którego skarb państwa nie pokrywa całego kosztu, lecz tylko 75% kosztów leczenia szpitalnego (taksy szpitalnej), resztę zaś, t. j. 25% tych kosztów pokrywa funkcjonariusz — należy wypłacać także 25% diety.

2) Żołnierzom, którzy w razie pobytu w szpitalu wojskowym (zakładzie leczniczym) podczas podróży służbowej lub delegacji opłacają

tylko koszty żywienia, należy wypłacać tylko część diety, odpowiadającą wysokości równoważnika, ustalonego dla szpitali danego O.K. plus 10%.

Jeżeli żołnierz zawodowy (niepełniący służby z powodu choroby) wskutek braku wojskowego zakładu leczniczego w danej miejscowości i niemożności odbycia przejazdu do innej miejscowości, z leczenia w zakładzie wojskowym nie korzysta, a leczy się w domu względnie w szpitalu cywilnym i wszystkie koszty, wynikające z tego tytułu pokrywa sam, wówczas przysługują mu diety w wysokości normalnej, lecz tylko za okres dopóki chory, jako zdolny do transportu, nie zostanie przeniesiony na dalsze leczenie do szpitala wojskowego.

3) Podoficerowie i szeregowcy niezawodowi, korzystający z całkowitego bezpłatnego leczenia w szpitalu, za dni pobytu w szpitalu podczas podróży służbowej lub delegacji nie otrzymują diet.

4) Przełożony pozostający w podróży służbowej lub delegacji, po otrzymaniu od niego meldunku o chorobie i umieszczeniu w szpitalu, powiadamia o tem płatnika, wypłacającego zainteresowanemu uposażenie. Płatnik, likwidując diety, żąda przedstawienia zaświadczenia szpitala, stwierdzającego w odniesieniu do funkcjonariuszów państwowych i podoficerów oraz szeregowców niezawodowych czas pobytu w szpitalu, w odniesieniu zaś do oficerów i podoficerów zawodowych także wysokość opłaty za wyżywienie.

Do § 14.

1) Wykaz osób i podróży, na jakie może być wystawiony rozkaz wyjazdu jest podany w P.S. 245-10 § 45.

2) Przy likwidacji rozkazu wyjazdu zwraca się żołnierzom i funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej koszty przejazdów kolejną przy podróżach służbowych i ze względów służbowych oraz przy przeniesieniach według stawek podanych w taryfie wojskowej część I-szą, rozdział III—1.

Sposób likwidacji kosztów podróży na podstawie rozkazów wyjazdu jest podany w P. S. 245—10 par. 54.

W wypadkach przewidzianych w par. 73 P. S. 245—10, gdy natychmiastowe uzyskanie rozkazu wyjazdu jest niemożliwe, a odbycie podróży służbowej jest konieczne — likwidacja kosztów podróży może nastąpić dopiero po złożeniu przez daną osobę krótkiego raportu, w którym należy przedstawić:

- a) przyczynę względnie podstawę podróży,
- b) dokładne dane rozpoczęcia i ukończenia podróży oraz odbyte przejazdy,
- c) spełnione podczas podróży czynności służbowe,
- d) wyczerpujący wykaz kosztów podróży z załączeniem posiadanych dowodów, kwitów i t. p.,
- e) powód, dla którego podróż odbyła się bez przepisanego dokumentu.

Po stwierdzeniu wszystkich tych danych przez przełożonego likwidacja należności za taką podróż służbową następuje w ten sposób, że osobom wojskowym zawodowym w służbie czynnej zwraca się koszty przejazdu według taryfy wojskowej, funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej według stawek podanych w tabeli szóstej (B) P. S. 245—10 § 74 i 75).

Na rachunek Ministerstwa Spraw Wewnętrznych kredytuje się przejazdy wojskowe oddziałów asystencyjnych i oddziałów odkomenderowanych w nagłych wypadkach na żądanie władz administracyjnych.

Bezpłatnie przewozi się poszczególne osoby i oddziały wojskowe przeznaczone do ochrony linii kolejowych lub dla celów eksploatacji kolei (P. S. 245—10 par. 4).

3) W myśl rozporządzenia ministra komunikacji z dnia 20 stycznia 1934 r. wydanego w porozumieniu z ministrem spraw wojskowych o ulgach dla osób wojskowych i ich rodzin przy przejazdach kolejami państwowymi (Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 77) przysługuje oficerom młodszym, chorążym i podchorążym prawo przejazdu koleją w klasie dowolnej. Chociaż więc przy przejazdach służbowych tych osób posiadany rozkaz wyjazdu uprawnia je do przejazdu tylko klasą II-gą względnie III-cią, mogą one jednakże nabywać bilety kolejowe klasy dowolnej.

W wypadku żądania przez te osoby biletu dodatkowego do klasy wyższej, aniżeli ta, do której uprawnia je posiadany rozkaz wyjazdu, uskuteczniają one z własnych funduszków dopłatę według taryfy wojskowej do tej klasy wyższej albo w kasie biletowej przy wykupywaniu biletu na podróż służbową, albo też u konduktora w pociągu na podstawie posiadanej legitymacji osobistej (P. S. 245—10 § 38).

4) Członkom rodzin żołnierzy zawodowych w służbie czynnej i oficerów rezerwy powołanych do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych oraz członkom rodzin funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej przysługuje ta klasa pociągu, z której ma prawo korzystać głowa rodziny.

5) Wyjątek od zasady podanej w objaśnieniu pod 3) stanowią przejazdy podoficerów i szeregowców udających się z oficerami jako eskorta po odbiór pieniędzy, jak również przejazdy podoficerów i szeregowców towarzyszących oficerom przewożącym ważne akta tajne. Ci podoficerowie i szeregowcy po odbiór pieniędzy jadą klasą III-cią, natomiast w drodze powrotnej z pieniędzmi tę część podróży, w czasie której przewozi się pieniądze względnie gdy towarzyszą oficerom, przewożącym ważne akta tajne, odbywają klasą pociągu, przysługującą oficerowi, któremu towarzyszą — jako eskorta. Okoliczność, iż przejazd ma się odbyć tam klasą III-cią, a zpowrotem II-gą lub I-szą, względnie gdy towarzyszą oficerom przewożącym ważne akta tajne tam klasą I-szą lub II-gą, a zpowrotem III-cią, ma być zaznaczona w części II-ej—a rozkazu wyjazdu i odpowiednio do tego należy likwidować te przejazdy (P. S. 245—10 § 46).

6) Władzami upoważnionymi do udzielania zezwoleń na użycie miejsca w wozie sypialnym są I i II wiceministrowie spraw wojskowych, tudzież szef Sztabu Głównego dla oficerów władz centralnych, dowódcy zaś okręgów korpusów dla oficerów w poszczególnych O. K. i podległych im gospodarzo formacji.

W nagłych i niecierpiących zwłoki wypadkach — dowódcy dywizji i równorzędni mogą korzystać z miejsca w wozie sypialnym bez uprzedniego uzyskania zezwolenia pod tym jednak warunkiem, że po odbyciu podróży służbowej są obowiązani zezwolenie to uzyskać dodatkowo.

Inspektorowie armji oraz generałowie do prac przy Generalnym Inspektorze Sił Zbrojnych mają prawo do korzystania przy przejazdach służbowych z miejsca w wagonie sypialnym bez specjalnego zezwolenia M. S. Wojsk. To samo dotyczy dowódców okręgów korpusów. Ponadto inspektorowie armji są upoważnieni do udzielania zezwoleń na używanie miejsc w wagonach sypialnych dla oficerów ich sztabów od majora wzwyż.

7) Ponieważ prawo przejazdu w klasie dowolnej przysługuje wszystkim funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej, przeto przy likwidacji kosztów podróży różnice ceny między klasą, jaka przysługuje danemu funkcjonariuszowi państwowemu w myśl postanowień niniejszego paragrafu, a użytą ewentualnie przy przejeździe klasą wyższą, pokrywają te osoby z własnych funduszków. (P. S. 245—10 § 46 i § 126).

8) Przy przejazdach koleją lub statkiem zwraca się faktycznie zapłaconą cenę biletu. W wypadkach zatem jeżeli podróż służbowa została odbyta w klasie niższej, zwrot kosztów przejazdu kolejowego lub statkiem następuje w tej wysokości, jaka faktycznie została wydana.

Do § 15.

1) Przewóz bagażu osobistego względnie skarbowego odbywa się za zapłatą na podstawie adnotacji umieszczonej w części II-ej a) rozkazu wyjazdu (P. S. 245—10 § 131).

W wypadku odbywania podróży służbowej bez rozkazu wyjazdu (patrz objaśnienie 2) do § 14), wskutek czego kasjer bagażowy nie może odnotować przewożenia bagażu, należy żądać zaświadczenia kasy bagażowej o wysokości pobranej za przewóz bagażu opłaty.

2) Ze względu na postanowienia tego paragrafu nie przysługuje przy niewyszczególnionych w nim podróżach służbowych ani przy przeniesieniach zwrot kosztów przewozu bagażu osobistego, wobec czego przy wystawianiu z ich tytułu rozkazów wyjazdu nie należy odnotowywać w części II-ej a) uprawnienia do przewozu bagażu osobistego; przewóz takiego bagażu może się więc w tych wypadkach odbywać tylko za opłatą należności według normalnej taryfy kolejowej — z własnych funduszków podróżującego (P. S. 245—10 § 131).

Do § 16.

1) Jeżeli w danej miejscowości istnieją taryfy najmu koni lub samochodów, zwraca się koszty ich najmu w wysokości odpowiadającej tej taryfie, przyczem okoliczność, że żołnierz względnie funkcjonariusz miał prawo do żądania przymusowych podwód, jest bez znaczenia.

2) Żądanie zwrotu kosztów użycia dwukonnej podwozy w miejscowościach, posiadających także jednokonne podwozy, nie znajduje uzasadnienia. Wyrażona bowiem w ustępie drugim i trzecim zasada oszczędności w doborze rodzaju środka lokomocji, ma oczywiście zastosowanie także przy wyborze środka lokomocji w obrębie tego samego rodzaju.

O ile jednak w danych miejscowościach są według miejscowych zwyczajów używane tylko dwukonne zaprzęgi, a jednokonne uważane jako wyraz ubóstwa, wówczas dopuszczalne jest użycie podwód dwukonnych.

Czynienie wyjątków od zasady omówionej powyżej jest dozwolone w wypadkach, gdy stan drogi, względnie jej długość nie pozwala na użycie jednokonnej podwozy. Okoliczność ta winna być jednak przez władzę objęta wyraźnie klauzulą, o której mowa w § 24 ustęp (3).

3) W razie nieuzasadnionej nagłością i ważnością sprawy podróży samolotem, koszty tej podróży podlegają zwrotowi tylko do kwoty odpowiadającej kosztom jazdy koleją, a więc osobom, uprawnionym do korzystania z taryfy wojskowej mogą one być likwidowane jedynie w wysokości wojskowej taryfy kolejowej.

4) Za przejazdy odbywane skarbowymi rowerami nie należy przyznawać wynagrodzenia (w kwocie odpowiadającej miejscowej taryfie najmu koni, względnie 30 groszy od 1 kilometra), ponieważ nie znajduje to uzasadnienia w treści § 16.

Do § 17.

Przez czynność komisijną należy rozumieć każdą czynność służbową, zleconą do wykonania niezależnie od tego, czy tę czynność spełnia jedna osoba czy też kilka.

Do § 18.

1) Za komisję miejscową należy uważać każdą czynność służbową, zleconą do wykonania w zwykłym miejscu służbowym poza gmachem urzędu niezależnie od tego, czy spełnia ją jedna osoba, czy też kilka.

2) Przepis tego paragrafu dotyczy wypadków, gdy żołnierz lub funkcjonariusz państwowy, oprócz normalnej drogi odbywanej do urzędu, odbywa jeszcze drugą drogę z mieszkania lub urzędu dla wykonania miejscowej czynności komisyjnej. Mogą tu zatem zachodzić następujące wypadki:

- a) żołnierz lub funkcjonariusz z mieszkania udaje się do urzędu, z urzędu do miejsca czynności komisyjnej, wraca do urzędu, skąd powraca wreszcie do mieszkania; wymienionemu zwraca się koszt odbycia dodatkowej drogi z urzędu do miejsca czynności komisyjnej i zpowrotem do urzędu;
- b) żołnierz lub funkcjonariusz odbywa drogę z mieszkania do miejsca czynności komisyjnej, stąd do urzędu, wreszcie do mieszkania; zwraca mu się koszt dodatkowej drogi z mieszkania do miejsca czynności komisyjnej;
- c) żołnierz lub funkcjonariusz odbywa drogę z mieszkania do urzędu, z urzędu do miejsca czynności komisyjnej, stąd do mieszkania; zwraca się mu koszt dodatkowej drogi z urzędu do miejsca czynności komisyjnej;
- d) żołnierz lub funkcjonariusz w danym dniu nie zgłasza się do urzędu lecz od razu z mieszkania udaje się do miejsca czynności komisyjnej, skąd wraca do mieszkania; nie przyznaje mu się żadnych kosztów przejazdu, ponieważ odbył tylko jedną drogę z tą różnicą, że zamiast do urzędu odbył ją do miejsca czynności komisyjnej.

3) Z wyjaśnienia pod 2) wynika, że na przykład lekarzowi wojskowemu wywołanemu do osób uprawnionych do wojskowej pomocy lekarskiej, przysługuje zwrot kosztów przejazdu najtańszym środkiem komunikacyjnym w ramach postanowień tego paragrafu, o ile naturalnie nie może korzystać z wojskowych środków przewozowych; zwrot takich kosztów przejazdu pokrywa się na podstawie rachunku lekarza poświadczonego przez przełożonego.

4) Z przepisu tego paragrafu wynika, że przy komisjach miejscowych w miastach mających ponad 50.000 mieszkańców, należy się posługiwać najtańszym środkiem komunikacyjnym np. tramwajem, autobusem i t. p. Należy więc używać tramwaju względnie autobusu, chociażby w konkretnym wypadku okazało się, że np. tramwaj nie przechodzi tuż koło mieszkania lub biura, względnie tuż koło miejsca czynności komisyjnej, o ile tylko przejście do tramwaju i od tramwaju w jedną stronę nie wynosi więcej jak 2 kilometry; w granicach bowiem

takiej odległości odbycie drogi nie daje tytułu do żądania zwrotu kosztów.

Do § 19.

1) Określony tym paragrafem ryczałt na koszty dojazdu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej, jak również przejazdu z jednego dworca (przystani, stacji) na drugi, należy się bez względu na to, czy daną przestrzeń odbywa funkcjonariusz pieszo, tramwajem lub dorożką, jak również niezależnie od tego, czy w danej miejscowości taryfa dorożkarska jest wyższa lub niższa od omawianego ryczałtu. Ryczałt ten można zarachowywać bez względu na odległość od gmachu urzędu względnie od mieszkania do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej jak również jednego dworca (przystani, stacji) od drugiego. O ile jednak odległość ta wynosi więcej jak dwa kilometry i traktowaną jest według postanowień par. 16, należy w myśl tego paragrafu zwracać koszty najtańszego środka lokomocji, (gdy np. użycie tramwaju w danym wypadku jest możliwe cenę biletu tramwajowego w miejsce taksy dorożkarskiej. Okoliczność, że tramwaj nie przechodzi tuż koło urzędu względnie mieszkania lub dworca nie uzasadnia jeszcze potrzeby użycia dorożki).

Czasu dojazdu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej przy rozpoczęciu i zakończeniu podróży nie należy wliczać do czasu trwania podróży bez względu na to, czy dojazd w tej samej miejscowości wynosi więcej lub mniej niż dwa kilometry.

2) Ryczałt na dojazdy i odjazdy do i z dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej nie przysługuje w tych wypadkach, gdy dojazd lub odjazd odbywa się służbowym środkiem lokomocji.

Osobom, które mają ad personam przyznany etatowo służbowy środek lokomocji, ryczałt na dojazdy do i z dworca nie przysługuje i to niezależnie od tego, czy korzystają z tego środka lokomocji, czy też nie. Jedynie w wypadku, gdy nie mogą korzystać z przyznanego im środka lokomocji z przyczyn od nich niezależnych np. zepsucia się, ryczałt ten może im być wypłacony.

Innym osobom ryczałt na dojazdy do i z dworca nie przysługuje w każdym wypadku korzystania z ogólnego służbowego środka lokomocji, jakim dysponuje dana formacja, względnie formacja, do której podróż się odbywa, a zatem gdy korzystają z samochodu, motocyklu, powozu, bryczki i t. p. i to bez względu na to, czy te środki lokomocji są przewidziane w etacie formacji, czy też zostały zakupione z oszczędności ryczałtowych, byleby stanowiły własność skarbu państwa.

O ile chodzi o osoby, które mają przyznany etatowo służbowy środek lokomocji, to ryczałt na dojazdy nie przysługuje im z reguły tylko za dojazdy w miejscowości ich stałej przynależności służbowej.

Osoby, którym przyznano ryczałt samochodowy, względnie ryczałt na dojazdy prywatnymi środkami lokomocji, oraz osoby, które mają przydzielony służbowy samochód z ryczałtem na materiały pędne, powinny być traktowane pod względem prawa do ryczałtu na dojazdy do i z dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej, jako posiadający etatowy służbowy środek lokomocji.

W celu ułatwienia likwidacji kosztów podróży mają osoby, odbywające podróż złożyć stosowne oświadczenie na rozkazie wyjazdu tej treści: „Posiadam służbowy środek lokomocji”, względnie „Otrzymuję ryczałt samochodowy”, względnie też „Dojazd na dworzec w ... (miejscowość) i odjazd z dworca (względnie tylko na dworzec, albo też tylko

z dworca) — nastąpił służbowym środkiem lokomocji”, względnie „Nie posiadam i nie korzystałem ze służbowego środka lokomocji ani też nie otrzymuję ryczałtu samochodowego”.

W wypadkach, gdy podróż odbywa się bez rozkazu wyjazdu, oświadczenie powyższe powinno być umieszczone w zestawieniu kosztów podróży.

3) Ustalony w § 19 ryczałt ma swój cel wyraźnie określony mianowicie: pokrycie kosztów dojazdu z urzędu (mieszkania) do dworca kolejowego względnie z dworca kolejowego do urzędu (mieszkania) albo też pokrycie kosztów przejazdu z jednego dworca (przystani, stacji) na drugi. O ile zatem żołnierz względnie funkcjonariusz jedzie koleją celem odbycia w danej miejscowości czynności komisyjnej na dworcu kolejowym lub celem pełnienia czynności komisyjnej w czasie trwania jazdy koleją (np. żandarm — celem kontroli ruchu osobowego na danej linii kolejowej) i nie ma potrzeby udawania się z dworca kolejowego do urzędu lub mieszkania (np. na nocleg do hotelu) — nie należy przyznawać w takich i tym podobnych wypadkach ryczałtu na dojazd w daną miejscowość, natomiast przysługuje ten ryczałt zawsze w miejscowości, z której rozpoczęto podróż służbową.

4) Przy przeniesieniu należy się ryczałt na koszty dojazdu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej, a ewentualnie także ryczałt na koszty przejazdu z jednego dworca (przystani, stacji) na drugi — jedynie przeniesionemu bez względu na jego stan rodzinny, albowiem paragraf 19 nie przewiduje możności przyznawania takiego ryczałtu w wymiarze wyższym niż w pojedynczym.

Do § 20.

1) W razie podróży służbowych w czasie delegacji (odkomenderowania) do miejscowości, położonych poza miejscem delegacji (odkomenderowania) uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji (odkomenderowania), o ile są wypłacane w wymiarze zmniejszonym, do pełnej wysokości. Uzupełnienia te jednak oblicza się według zasad § 6 rozporządzenia tylko ściśle za okres czasu pozostawiania w podróży służbowej.

Naprzekład: oficer w czasie trwania delegacji w okresie zmniejszonych diet odbył podróż służbową, trwającą od godz. 14.00 dnia 2/X. do godz. 8.45 dnia 16/X. Z tytułu tej podróży służbowej, trwającej 13 okresów 24-godzinnych z końcówką ponad 12 godzin wypłaca się 14 uzupełnień diet, t. j. diety za delegację, pobrane za 14 okresów 24-godzinnych uzupełnia się do wysokości pełnych diet, przysługujących z tytułu danej podróży służbowej.

Przepis tego paragrafu dotyczy tylko podróży służbowych, odbywanych w czasie delegacji do miejscowości położonych poza miejscem delegacji. Natomiast w sprawie delegacji, które powodują pobyt w kilku miejscowościach patrz objaśnienia 4) i 5) do § 5.

Do § 21.

Przepis § 21 dotyczy wyłącznie osób, które — jak to wyraźnie w nim zaznaczono — najpierw są delegowane do danej miejscowości, a następnie do tej miejscowości przeniesione. Przepis ten nie może zatem mieć odpowiedniego zastosowania do żołnierzy i funkcjonariuszów, których przeniesienie do nowej miejscowości odbywa się wprost bez uprzedniej delegacji do tej miejscowości.

Do § 22.

Zgodnie z postanowieniem ustępu (3) § 22 wyjazd żołnierza (funkcjonariusza państwowego) na nocleg do innej miejscowości jest usprawiedliwiony wówczas, gdy zainteresowany przedstawi zaświadczenie urzędu gminnego (magistratu) stwierdzające, że w danej miejscowości nie można znaleźć noclegu. Przedstawienie zatem zaświadczenia, że w danej miejscowości niema hotelu, pensjonatu lub domu noclegowego, nie jest wystarczające.

Do § 23 *).

1) Wypłata ryczałtu następuje z chwilą zgłoszenia się przeniesionego na nowym miejscu służbowym i objęciu czynności służbowych (stanowiska) niezależnie od okoliczności, czy przeniesiony przewiózł, względnie czy zamierza przewieźć urządzenie domowe do nowego miejsca służbowego. Jest to bowiem należność, z której przeniesiony nie ma obowiązku wyrachowywania się.

Wysokość podlegającego wypłacie ryczałtu zależna jest od stanu rodzinnego przeniesionego i to niezależnie od okoliczności, czy przeniesiony udał się do miejscowości przeniesienia sam, czy też z rodziną.

2) Zasada podana w ustępie 1 objaśnienia pod 1) dotyczy takich przeniesień, które w konsekwencji pociągają za sobą potrzebę przesiedlenia się do nowego miejsca służbowego lub też, o ile to nie nastąpi, narażają przeniesionego na wydatki prowadzenia podwójnego gospodarstwa domowego, względnie codziennego dojeżdżania do nowego miejsca służbowego.

W wypadkach zatem przeniesienia żołnierza (funkcjonariusza państwowego) lub całego urzędu w warunkach, które z natury rzeczy nie mogą wywoływać przesiedlenia się — nie należy przyznawać należności z § 23, których celem jest według wyraźnego brzmienia tego paragrafu, pokrycie wydatków połączonych z przesiedleniem.

W wypadkach zaś nasuwających wątpliwości, czy przeniesienie wywołało potrzebę przesiedlenia się — wypłata ryczałtu może nastąpić dopiero po udowodnieniu przez przeniesionego potrzeby i faktu dokonania przesiedlenia albo też prowadzenia podwójnego gospodarstwa domowego albo wreszcie konieczności codziennego dojeżdżania do nowego miejsca służbowego.

3) Miarodajnymi do określenia wysokości ryczałtu są: uposażenie oraz stan rodzinny przeniesionego w momencie, w którym nabywa on prawo do otrzymania ryczałtu, a więc uposażenie tego miesiąca, w którym nastąpiło jego zgłoszenie na nowym miejscu służbowym i objęcie czynności służbowych (stanowiska). Sam fakt dokonania przesiedlenia, które może przecież odbyć się po upływie nawet pewnego dłuższego okresu czasu, w którym uposażenie przeniesionego może ulec zmianom, jest bez znaczenia.

4) Za podstawę obliczenia ryczałtu dla żołnierzy przyjmuje się pełną normę uposażenia, odpowiadającego posiadanemu stopniowi, stosunkom rodzinnym i warunkom lokalnym (w garnizonie stołecznym) przeniesionego wraz z dodatkiem wyrównawczym w dniu jego zgłoszenia się na nowym miejscu służbowym i objęcia czynności służbowych.

W sprawie zwrotu kosztów jednorazowego przesiedlenia przeniesionych w stan spoczynku patrz Dział III.

Zmniejszenie ostatnio pobranego uposażenia w myśl art. 51 względnie 52 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska, nie powoduje zmniejszenia podstawy wymiarowej ryczałtu na przesiedlenie.

5) Żołnierzom i funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej zwraca się koszty przewozu koleją urządzenia domowego tylko w wysokości taryfy wojskowej. Osoby te powinny otrzymać od właściwych płatników wojskowe listy przewozowe na przewóz urządzenia domowego. Urządzenie domowe należy przewozić tylko jako przesyłkę zwyczajną. Waga przewożonego urządzenia domowego nie jest w tych wypadkach ograniczona i jeżeli na przewóz posiadanego urządzenia domowego potrzeba więcej niż jeden wagon, to można oczywiście wydać tyle wojskowych listów przewozowych ile wagonów kolejowych wymaga ekonomiczne jego załadowanie. Przy przewozach urządzenia domowego dopuszcza się wtenczas użycie całego wagonu, o ile przesyłka wyzyskuje co najmniej 50% pojemności wagonu (P. S. 245—10 § 157, 159, 161 i 186).

6) Przeniesiony, uprawniony do korzystania z wojskowego listu przewozowego, może na podstawie tego listu przewieźć urządzenie domowe także w wozie meblowym; koszty wynajmu wozu meblowego oraz powrotnego jego przewozu pokrywa jednak przeniesiony z przysługującego mu ryczałtu.

7) Na niektórych stacjach kolejowych pobierany jest przy odbiorze urządzenia domowego podatek miejski. Opłaty miejskie od przewozu rzeczy koleją uważać należy za podpadające pod pojęcie kosztów przewozu określonych w ust. 4) § 23 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. (Dz. Rozk. Nr. 6/34, poz. 113) tembardziej, że opłaty te ściągane są przez organa kolejowe, a ściągnięcie ich uwidacznia się na listach przewozowych.

Z natury swej wydatek ten nie może być objęty ryczałtem, który przeznaczony jest na wszelkie inne koszty związane z przesiedleniem (P. S. 245—10 § 243).

8) Wojskowy list przewozowy przy przeniesieniach należy wystawić osobom pozostającym w czynnej służbie, zasadniczo z dawnego miejsca służbowego do nowego. W wyjątkowych jednak wypadkach, kiedy z braku mieszkań przeniesiony w dawnym miejscu służbowym zamieszkiwał sam względnie na nowym miejscu służbowym będzie sam zamieszkiwał, a urządzenie domowe przewieźć będzie musiał do innej miejscowości, wolno wystawić wojskowy list przewozowy z innej względnie do innej miejscowości niż ostatnie względnie nowe miejsce służbowe, ale tylko wówczas, jeżeli przestrzeń, na której przewóz będzie się odbywał, jest mniejsza względnie równa odległości między ostatnim i nowym miejscem służbowym. W innych wypadkach decyzja należy do M. S. Wojsk.

9) W związku z postanowieniem P. S. 60—145 § 6 oficerowie, posiadający konie służbowe mają przy przeniesieniach tylko w pewnych wypadkach prawo do przewiezienia tych koni.

Płatnicy nie mogą decydować, kiedy prawo takie przysługuje, a kiedy nie. Wobec tego dowództwo przełożone (wedle dotychczasowego przydziału przeniesionego), a w wyjątkowych (wątpliwych) wypadkach Dep. Kawalerji M. S. Wojsk. ma stwierdzać prawo oficera do przewozu konia względnie koni służbowych z powodu przeniesienia. W stwierdzeniu tem zaznaczyć również należy, czy przewóz ma się odbyć przy użyciu całego wagonu, czy też koń ma być nadany bez żądania od kolei

osobnego wagonu. Jest to bardzo ważne, ponieważ w wypadku pierwszym koszty przewozu są prawie trzykrotnie wyższe.

Zezwolenia na użycie całego wagonu udziela dowódca tylko w wypadkach wysokiej wartości przewożonego konia (koni) lub też o ile koń jest nerwowy i niebezpieczny dla otoczenia.

Dopiero na podstawie takiego pisemnego stwierdzenia, wydają płatnicy wojskowe listy przewozowe w sposób określony w P. S. 245—10 § 161.

Celem uniknięcia pokrywania nadmiernych kosztów przy przewozie pojedynczych koni, jako przesyłek całowagonowych, należy ograniczyć takie przewozy tylko do koniecznego minimum i dążyć do grupowania koni przy nadawaniu do przewozu. Poza tem przy odległości do 100 kilometrów powinien transport koni być uskuteczniiony marszem pieszym. W wyjątkowych wypadkach można przewieźć konie transportem kolejowym na odległości mniejszej niż 100 kilometrów, ale trzeba uzyskać przedtem zgodę Szefa Departamentu Kawalerji.

Ilościowy skład konwoju przy przesyłkach koni ma być następujący: przy przesyłce 1-go konia — 1 szeregowiec, 2—6 koni — 2 szeregowców, 7—8 koni w jednym wagonie — 3 szeregowców.

Przy przesyłce koni ponad jeden wagon wyznacza się oprócz tego podoficera zawodowego jako dowódcę transportu. (P. S. 245—10 § 218 i 222).

10) O ile konwojent przesyłki koni jedzie w dozorowanym wagonie traktuje kolej takie przesyłki w myśl Taryfy Wojskowej cz. II dział B rozdział I § 3 i 4 punkt f jako całowagonowe. Również o ile nadawcy koni jako przesyłki drobnicowej, nie dostarczają kolei urządzenia do odgrodzenia koni od reszty wagonu, traktuje kolej zgodnie z postanowieniami § 37 Taryfy Wojskowej — takie przesyłki jako całowagonowe.

W celu więc uniknięcia niepotrzebnych wydatków, które obciążają budżet wojskowy:

- a) należy przy przewozie zwierząt przesyłką drobnicową umieszczać konwojenta w osobnym wagonie względnie brankarcie. Nadawca przesyłki obowiązany jest przytem zaznaczyć w liście przewozowym, że konwojent jedzie w oddzielnym wagonie III kl.

Ze względu na to, że kolej plombuje wagony z przesyłkami drobnicowymi, konwojent może — w czasie postoju na większych stacjach — zażądać otwarcia wagonu (w czasie obrokowania, popoju). O otwarcie wagonu powinien on zwrócić się do dyżurnego ruchu, który obowiązany jest zarządzić zdjęcie plomb.

- b) Nadawca koni jako przesyłki drobnicowej jest obowiązany dostarczyć urządzenia do odgrodzenia koni od reszty wagonu, przy czem fakt dostarczenia odgrodzenia należy zaznaczyć na liście transportowym.

11) Żołnierze zawodowi przeniesieni z K.O.P. do armji dokonywują przewozu urządzenia domowego na podstawie otrzymanego z K.O.P. listu przewozowego, oznaczonego serją „K.O.P.”.

Likwidację kosztów przesiedlenia uskutecznia płatnik formacji, do której wojskowy zawodowy został z K. O. P. przeniesiony.

Należności za przewóz urządzenia domowego żołnierzy zawodowych, przeniesionych do K. O. P. opłacać mają jednostki administracyjne K. O. P. na podstawie dokumentów przewozowych wydanych przez formację armji (P. S. 245 — 10 § 162).

12) Należności, wynikające z par. 23 mogą być przyznawane w drodze wyjątku przez Ministerstwo Spraw Wojskowych także przy przeniesieniach na własną prośbę. Należności te przy przeniesieniach na

prośbę przyznawane są z reguły, o ile przeniesienie na prośbę odbywa się:

- a) z garnizonów kresowych po przesłużeniu conajmniej 5 lat bez przerwy w jednym lub kilku garnizonach,
- b) wskutek złego stanu zdrowia lub warunków klimatycznych, wymagających zmiany garnizonu przez oficerów lub członków ich rodzin, na podstawie orzeczenia wojskowego lekarza, albo gdy
- c) przeniesienie na własną prośbę oficerów flotyli pińskiej odbywa się po przesłużeniu conajmniej 5 lat bez przerwy *).

13) Stosownie do brzmienia § 23 przeniesionym na własną prośbę nie przysługuje żadna z należności, przewidzianych w § 2 pkt. 3, względnie w § 23, a więc nie przysługują im zarówno diety (dla przeniesionego oraz jego żony i dzieci za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za pierwszą dobę pobytu w tem miejscu) oraz zwrot kosztów przejazdu do nowego miejsca służbowego (dla przeniesionego, jego małżonki i dzieci, oraz dla jednej osoby ze służby), jak i ryczałt oraz zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

Do § 24.

1) Rachunki kosztów podróży służbowych, delegacji i przeniesienia przedstawione do zlikwidowania z przekroczeniem terminów podanych w paragrafie 24 należy likwidować bez specjalnego zezwolenia M. S. Wojsk, gdyż ustanowione w tym paragrafie terminy do przedstawiania rachunków nie są terminami prekluzyjnymi, lecz porządkowymi; przekroczenie zatem tych terminów nie powoduje utraty prawa do odnośnej należności, może natomiast służyć w braku usprawiedliwionych powodów za podstawę do pociągnięcia przekraczających ustalone terminy do odpowiedzialności służbowej za niewykonanie przepisu.

2) Każda delegacja (odkomederowanie) i przeniesienie powinny być w przepisany sposób zarządzane (Dz. Rozk. Nr. 24/29, poz. 230) przez upoważnioną do tego władzę. Nieogłoszenie przeniesienia wzgl. delegacji (odkomederowania) nie pozbawia zainteresowanego przysługujących mu z tego tytułu należności, o ile naturalnie czyniąc zadość dotyczącym zarządzeniom przełożonego, opuścił on swe dotychczasowe miejsce służbowe i udał się do nowego miejsca służbowego względnie miejsca delegacji. Nieogłoszenie takiego zarządzenia pociąga jednak za sobą ujemne skutki materialne dla tego, kto dopuścił się tego zaniechania.

3) Podstawą do likwidacji kosztów podróży służbowych i delegacji oraz przeniesień są dla osób wojskowych i funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej rozkazy wyjazdu.

Jeżeli podróż odbyła się w ramach uprawnień wynikających z I-ej części rozkazu wyjazdu winien odbywający podróż służbową złożyć pisemny lub ustny raport co do wykonania zlecenia służbowego, podając przytem w części III-ej-b dane wyjazdu i powrotu.

Dowódca przyjmuje meldunek o wykonaniu zlecenia służbowego i bada szczegółowo dane przedstawionego rozkazu wyjazdu i ewentualnych załączników. O ile przytem nie nasuwają mu się żadne wątpliwości co do należytego użycia czasu i środków komunikacyjnych, wypełnia i podpisuje klauzulę w części IV-ej rozkazu wyjazdu poczem przekazuje dokument płatnikowi do likwidacji kosztów podróży.

[V] *) Przyznawanie należności, wynikających z par. 23, przy przeniesieniach na prośbę stosuje się obecnie z reguły tylko w wypadku, przewidzianym pod b), gdyż przyznawanie tych należności w wypadkach przewidzianych pod a) i c) zostało zawieszone w wykonaniu z dniem 28.III—1933 r.

Za dane stwierdzone w klauzuli odpowiada stwierdzający je dowódca materialnie (P. S. 245 — 10 par. 52 i 53).

Przy wypłacie ryczałtu na przesiedlenie jest ponadto potrzebne stwierdzenie przełożonego o zameldowaniu się przeniesionego na nowem miejscu służbowem i objęciu przez niego czynności służbowych (patrz § 23).

4) Do likwidacji kosztów podróży, nieodbytej koleją, wystarczy rozkaz wyjazdu, zaopatrzony w klauzulę władzy zarządzającej podróż służbową lub władzy przełożonej w myśl Dz. Rozk. Wojsk. Nr. 40/29, poz. 417. Natomiast do likwidacji kosztów podróży, odbytej koleją, potrzebne są oprócz klauzuli także stemple kolejowe.

Gdyby się zdarzyło, że rozkaz wyjazdu wskutek nieuwagi podróżującego lub zapomnienia kasjera nie został zaopatrzony w stempel stacji kolejowej, to w takich wypadkach podróżujący powinien załączyć do dokumentu podróży odpowiednie oświadczenie (wyjaśnienie).

5) Ze względu na specjalny charakter podróży służbowych oficerów służby transportowo-kolejowej, wyjeżdżających celem inspekcji linii kolejowych i posługujących się wydanymi na ten cel przez kolej bezpłatnymi biletami wolnej jazdy, odbywają się te podróże bez jakichkolwiek dokumentów podróży.

Likwidacja kosztów tego rodzaju podróży służbowych odbywa się na podstawie blankietu sporządzonego według poniższego wzoru. Część I-szą wypełnia zainteresowany oficer po powrocie z podróży. Część II-gą stanowi klauzula, która ma być podpisana przez szefa zarządzającego podróż lub przez szefa przełożonego.

Dane zawarte w części pierwszej służą za podstawę do likwidacji diet i kosztów dojazdów. Przejazdów kolejowych nie likwiduje się. Dojazdy likwiduje się do i ze stacji w miejscowości rozpoczęcia podróży, a w stacji końcowej i w stacjach pośrednich tylko wówczas, jeżeli oficer zmuszony był wydalać się poza obręb dworca kolejowego z powodu konieczności noclegu lub innych okoliczności.

W Z Ó R

DELEGAT SZTABU GŁÓWNEGO

przy Dyr. Kol. w Krakowie

Zestawienie kosztów podróży.

I.

Stopień, imię i nazwisko	.	.	.	.	.	.	.	.	.
Funkcja	.	.	.	.	.	.	.	.	.
Podróż odbyłem w celu	.	.	.	.	.	.	.	.	.
1) z.	do	.	.	od dnia	.	.	do dnia	.	.
2) z.	do	.	.	od dnia	.	.	do dnia	.	.
3) z.	do	.	.	od dnia	.	.	do dnia	.	.
4) z.	do	.	.	od dnia	.	.	do dnia	.	.
5) z.	do	.	.	od dnia	.	.	do dnia	.	.

(Uwaga: w powyższych rubrykach określone być mają poszczególne przejazdy tak, że w rubryce do uwidocznione zostaną miejscowości służbowego pobytu podczas danej podróży).

Podróż rozpocząłem dnia 193. godz.
 Podróż ukończyłem dnia 193. godz.

Oprócz wymienionych przejazdów kolejami państwowymi i prywatnymi pod zarządem państwowym odbyłem przejazdy

Załączam dowody kosztów pieniężnych w czasie podróży

Oprócz dojazdów w stacji rozpoczęcia i zakończenia podróży wyda-
 łałem się poza obręb dworców kolejowych w następujących stacjach
 (. załączników).

Podpis

II.

Stwierdzam konieczność odbycia powyższej podróży służbowej oraz
 należyte użycie czasu, środków komunikacyjnych i wykonanie zlecenia
 służbowego. Czas na spełnienie zlecenia służbowego był potrzebny od
 dnia. godz. do dnia. 193. godz.
 Warszawa, dnia 193. r.

Szef

III.

Likwidacja kosztów podróży

Diety za czas od do dni	à	razem	zł.	gr.
Dojazdy	à	razem	zł.	gr.
Inne koszty podróży (na podstawie załączników)				
		Ogółem.	zł.	
Słownie			zł.	gr.

którą to kwotę otrzymałem.

Podpis.

6) Organa służbowe żandarmerji, będąc w służbie patrolowej, od-
 bywają podróż na podstawie rozkazu wyjazdu, a w wypadkach wy-
 jatkowych mogą nabywać bilety w kasach biletowych na podstawie
 legitymacyj osobistych, przyczem kasjer obowiązany jest jednak ksią-
 żeczkę służby w rubryce „Uwagi” ostemplować i odnotować:
 km. zł. gr. „Podpis”.

Wobec organów kolejowych żandarm legitymuje się jedynie legity-
 macją osobistą i biletem wojskowym.

Przepis odnośnie udzielania zaliczek na poczet kosztów podróży ja-
 dącemu na rozkaz wyjazdu ma analogiczne zastosowanie przy podróżach
 na podstawie „książeczki służby”.

Likwidacja kosztów podróży przy przejazdach na podstawie książeczki
 służby, następuje po przedstawieniu przez organa żandarmerji blan-
 kietu p. n. „Rachunek kosztów podróży”, sporządzonego według na-
 stępującego wzoru:

Oddział

Rachunek kosztów podróży.

I.

Wyjazd dnia	miesiaca	roku	godz.	min.
Powrót dnia	miesiaca	roku	godz.	min.
na rozkaz				
w sprawie				

Przejazdy

1. z	do	przez
2. z	do	przez
3. z	do	przez
4. z	do	przez
5. z	do	przez

Załączam:

1)
2)
3)

Oprócz dojazdów w stacji rozpoczęcia i ukończenia podróży wyda-
lałem się poza obręb dworców kolejowych w następujących stacjach

..... dnia 193 r.
Podpis

II.

Stwierdzam konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środ-
ków komunikacyjnych, tudzież wykonanie zlecenia służbowego. Czas
na spełnienie zlecenia służbowego był potrzebny od dnia
godz. do dnia godz. 193 r.
..... dnia 193 r.

.....
Podpis dowódcy

III.

I. Przejazdy kolejowe:

1.	km.	zł.	gr.
2.	„	zł.	gr.
3.	„	zł.	gr.
4.	„	zł.	gr.
5.	„	zł.	gr.

II. Diety za czas od do dni a zł. gr.

III. Dojazdy a zł. gr.

IV. Inne koszty podróży zł. gr.

	Razem zł.	gr.
słownie	zł.	gr.
którą to kwotę otrzymałem dnia	193	r.

.....
Podpis

Przy wypełnianiu części I-szej należy zwrócić uwagę na następujące
okoliczności: a) jako czas rozpoczęcia podróży służbowej, winien być
podany czas odejścia pociągu lub statku według oficjalnego rozkładu
jazdy, o ile wyjazd odbywa się koleją lub statkiem. Jeżeli natomiast
wyjazd odbywa się innym środkiem lokomocji, należy podać czas fak-
tycznego wyruszenia z miejsca.

Powrót należy zawsze oznaczać czasem przyjazdu pociągu lub statku
według oficjalnego rozkładu jazdy.

W wypadku spóźnienia się pociągu w stacji przyjazdowej ponad 1 go-
dzinę, należy podawać czas faktycznego przyjazdu, potwierdzony przez
dyżurny organ kolejowy. Następnie stwierdza podróżujący okoliczność,
czy czynności swe odbywał poza obrębem stacyj kolejowych. (P. S.
245—10 par. 52).

Część II-gą blankietu stanowi klauzula, którą podpisuje dowódca,
który zarządził podróż służbową.

Część III-cia przeznaczona jest na likwidację kosztów podróży. (P. S.
245—10, par. 69).

7) Jeżeli podróż służbowa odbywa się wyjątkowo bez rozkazu wy-
jazdu (patrz objaśnienie 2 do § 14), wówczas powinien zainteresowany
złożyć raport, w którym ma przedstawić:

- a) powód i podstawę podróży,
- b) daty rozpoczęcia i ukończenia podróży i dokonane przejazdy,
- c) spełnione podczas podróży czynności służbowe,
- d) wyczerpujący wykaz kosztów podróży,
- e) powód dlaczego podróż odbyła się bez przepisanego dokumentu.

Dowódca (komendant, kierownik, szef) po zbadaniu danych, przytoczonych w tym raporcie i oświadczeniu się przede wszystkim co do okoliczności, dlaczego przepisany dokument nie został wydany, zaopatrjuje raport przepisana klauzulą co do konieczności odbycia takiej podróży oraz należytego użycia czasu i środków komunikacyjnych, poczem dokument ten stanowi podstawę do likwidacji kosztów podróży. (P. S. 245—10, par. 75).

8) W razie zagubienia rozkazu wyjazdu przez podróżującego, likwidacja kosztów podróży odbywa się w sposób następujący:

Właściciel zagubionego rozkazu wyjazdu składa dowódcy raport z odbytej podróży, do którego załącza ewentualny zastępczy rozkaz wyjazdu, jaki uzyskał w czasie podróży oraz notatki, kwity i rachunki. Dowódca zarządza sporządzenie odpisu z grzbietu zagubionego rozkazu wyjazdu i wyjaśnienie wszystkich danych, odnośnie odbytej podróży.

Po zbadaniu i całkowitem wyjaśnieniu danych, dotyczących podróży, zaopatrjuje dowódca raport w przepisana klauzulę w części IV-ej rozkazu wyjazdu i przekazuje raport płatnikowi do likwidacji kosztów podróży. (P. S. 245—10, par. 60).

9) W wypadku jeżeli zaszła konieczność:

- a) przedłużenia okresu ważności lub zmiany marszruty za pomocą dodatkowych rozkazów wyjazdu;
- b) skrócenia nakreślonej marszruty;
- c) przejazdu w części lub całości innemi środkami lokomocji niż kolej,

powinien właściciel rozkazu wyjazdu szczegółowo konieczność tę uzasadnić, jeżeli zaś na to nie wystarczą rubryki w części III-ej—b, powinien on dalszy ciąg przedstawić w arkuszu dolepionym do rozkazu wyjazdu.

Do rozkazu wyjazdu mają być dołączone ewentualne dodatkowe rozkazy wyjazdu, odpisy meldunków, rachunki i t. p., dotyczące danej podróży służbowej i ma to być uwidocznione przez adnotację w części III-b rozkazu wyjazdu: „załączników ...” (P. S. 245—10, par. 52).

10) Likwidacja kosztów podróży osób wojskowych w jedną stronę może nastąpić w następujących wypadkach:

1) w razie przeniesienia osoby wojskowej z jednej jednostki administracyjnej do drugiej,

2) w wypadku udania się większej ilości osób na stałe do innej jednostki administracyjnej, oraz

3) przy przejazdach osób wojskowych do szpitali, gdy nie można przewidzieć jak długo potrwa pobyt ich w szpitalach.

W pierwszym wypadku dokumentem uzasadniającym uskuteczniiony wydatek za bilet kolejowy będzie kwit podpisany przez daną osobę z wyszczególnieniem rozporządzenia względnie rozkazu zarządzającego przeniesienie, stacji docelowej, ilości kilometrów oraz numer wydanego rozkazu wyjazdu.

Przy podróżach wyszczególnionych pod 2) dokumentem uzasadniającym zarachowanie odnośnej kwoty będzie wykaz, zawierający dane wyszczególnione w pierwszym wypadku z tem, że zamiast potwierdzenia odbioru kwot przez osoby wyjeżdżające uzasadnieniem będzie odcisk pieczęci stacji kolejowej z podaniem przez kasjera kwoty, jaką za dane przejazdy uiszczono.

Diety zarachowuje, o ile się one należą, płatnik tej jednostki administracyjnej, do której przeniesiony przybył.

Rozkaz wyjazdu powinien być w tym wypadku dołączony do pozycji rozchodowej.

Przy przejazdach osób wojskowych do szpitali, gdy nie można przewidzieć jak długo przeciągnie się pobyt ich w szpitalu, jak również przy powrocie tych osób do swojej czy też do innej jednostki administracyjnej — kosztą podróży mają być likwidowane, jakby te osoby były przenoszone do tych zakładów na stałe.

Na rozkazach wyjazdu niema potrzeby odnotowywania faktu, że osoba przenoszona do innej jednostki administracyjnej otrzymała należną kwotę za przejazd kolejowy.

Płatnicy jednostek administracyjnych, do których przybyły osoby udające się w podróż w jedną stronę, nie powinni zwracać im należności za bilety kolejowe, ani też rozkazów wyjazdu, natomiast powinni oni rozkazy wyjazdu zatrzymywać u siebie bez względu na to czy należą się się za tę podróż diety, czy też nie. (P. S. 245—10, par. 56).

11) Osobom wojskowym delegowanym do prywatnych fabryk, zakładów i t. p. likwiduje się kosztą podróży i diet na zasadzie rozkazów wyjazdu ściśle w sposób określony w P. S. 245—10, par. 54.

Poza zwrotem kosztów podróży i diet osobom wyjeżdżającym do fabryk, nie przysługują ze strony zainteresowanych firm prywatnych jakiegokolwiek inne należności lub świadczenia.

Na podstawie zlikwidowanego rozkazu wyjazdu sporządza płatnik zestawienie kosztów podróży i przedstawia je dowódcy jednostki administracyjnej, który przesyła je przez szefa intendenty okręgu korpusu właściwej firmie z powołaniem się na zawartą umowę oraz z bliższymi szczegółami, celem uregulowania rachunku przez wpłacenie należnej kwoty na wznowienie odpowiednich kredytów szefa intendenty okręgu korpusu. (P. S. 245—10, par. 58).

12) Częściowa likwidacja kosztów podróży jest dozwolona wówczas, gdy delegacja (odkomenderowanie) trwa ponad 1 miesiąc.

Zainteresowany przedstawia w tym wypadku dowództwu, do którego jest odkomenderowany (delegowany), rozkaz wyjazdu z prośbą o zarządzenie częściowej likwidacji kosztów podróży.

Po zaopatrzeniu przez dowódcę rozkazu wyjazdu w części III-ej—a klauzulą: „Praca odkomenderowanego (delegowanego) trwa w dalszym ciągu. Proszę o likwidację kosztów do dnia 193... r. godz. ... Podpis, pieczęć”, przesyła się go do dowódcy właściwej jednostki administracyjnej, który zarządza:

- a) likwidację należnych kosztów podróży do oznaczonego momentu
- b) wystawienie nowego rozkazu wyjazdu na dalszy ciąg pobytu odkomenderowanego.

W nowym rozkazie wyjazdu w rubryce III-ej—a powinno być zaznaczone „Wystawiono na czas od dnia godz. jako dalszy ciąg odkomenderowania zlikwidowanego do tego terminu na rozkazie wyjazdu serja. Nr. z dnia Podpis, pieczęć”.

Ten rozkaz wyjazdu przesyła jednostka administracyjna dowództwu, w którym przebywa zainteresowany, jako odkomenderowany. (P. S. 245—10, par. 55).

Do § 25:

- 1) Diety za delegację (odkomenderowanie) frekwentantom szkół i kursów mają być wypłacane zaliczkowo miesięcznie zgóry.
- 2) Zaliczka na koszty przesiedlenia nie może przekraczać 75% przy-

sługującego na ten cel ryczałtu; zaliczkę tę otrzymuje przeniesiony w oddziale, który opuszcza, a likwiduje ją w nowym miejscu służbowym.

3) Gdy władza służbowa udziela zaliczki na poczet należności za podróż służbową, delegację (odkomenderowanie) lub przeniesienie, rozliczenie się z udzielonych zaliczek powinno być bezwzględnie dokonane w terminach określonych § 24 omawianego rozporządzenia; w razie zaś nieuskutecznienia tego, zaliczka powinna być potrącona w całości przy najbliższej wypłacie uposażenia.

Do § 27.

Zgodnie z postanowieniem tego paragrafu, czasowe przeniesienie urzędu (mającego stałą siedzibę np. w miejscowości A) do innej miejscowości (B) stanowi dla wojskowych (funkcjonariuszów państwowych), przeniesionych czasowo razem z urzędem, wypadek delegacji (odkomenderowania) z miejscowości A do miejscowości B.

Do § 28.

Z postanowienia paragrafu tego wynika, że prawo wojskowego do pobrania należności za delegację (odkomenderowanie) względnie przeniesienie jest jednakowe, niezależnie od okoliczności czy ta delegacja (odkomenderowanie) względnie przeniesienie, odbywa się razem z oddziałem, czy bez oddziału.

Do § 30.

1) Przepis: „należności wyrażone w złotych przelicza się na guldeny gdańskie w stosunku 1 zł. równa się 1 guldenowi gdańskiemu” odnosi się tylko do tych należności, które w rozporządzeniu są wyraźnie określone w złotych. Do tych należności należą: diety określone w par. 4, wynagrodzenie za drogę pieszą, określone w par. 16 ustęp (5) i ryczałt na koszty dojazdu, określony w par. 19, o ile oczywiście droga piesza względnie dojazd odbywa się na obszarze W. M. Gdańska.

Inne należności jak np. zwrot kosztów przejazdu (koleją, statkiem, końmi, samochodem i t. p.), zwrot kosztów przewozu bagażu, zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego koleją lub statkiem, a więc należności, które rozporządzenie normuje, jako zwrot poniesionych wydatków, należy zwracać w tej samej walucie, w jakiej zostały wydane przez wojskowego (funkcjonariusza państwowego), wobec czego kwoty wydatkowane z tytułu pokrycia takich należności w złotych nie podlegają przeliczeniu na guldeny gdańskie.

2) W sprawie ryczałtu na ubranie cywilne dla wojskowych, wyjeżdżających na obszar W. M. Gdańska, patrz objaśnienie do par. 41 rozporządzenia.

Do § 31.

Przez słowa „krańcowy punkt podróży” należy rozumieć państwo zagraniczne stanowiące cel podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia. Tak np. przy podróży służbowej z Warszawy do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej należą się diety, przewidziane dla tego kraju, przez cały czas podróży, mimo przejazdu także przez inne państwa zagraniczne.

W taki sam sposób należy te słowa rozumieć, gdy celem podróży jest kilka państw. Tak np. przy podróży służbowej z Warszawy do Francji, następnie do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej i Danii należy przyznawać najpierw diety przewidziane dla Francji, następnie dla krajów pozaeuropejskich, wreszcie dla Danii.

Taka wykładnia tych słów zgodna jest również z postanowieniem ustępu trzeciego, w myśl którego przy podróży powrotnej z zagranicy do kraju należą się diety przewidziane dla tego państwa, z którego odbywa się podróż. Diety zatem za podróż powrotną w pierwszym przykładzie przysługują według stawek przewidzianych dla Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, w drugim przykładzie według stawek przewidzianych dla Danii.

W związku z powyższem przez słowa „zatrzymanie się w drodze” nie należy rozumieć w żadnym wypadku przerw podróży spowodowanych zarządzeniem władzy, celem odbycia w danem państwie zleconej czynności służbowej, lecz jedynie przerwy wywołane przeszkodami do dalszej podróży jak np. chorobą, czekaniem w porcie na połączenie okrętowe, oczekiwaniem dalszej dyspozycji władzy i t. p.

Do § 32.

W związku z ust. 4 par. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 5 czerwca 1934 r. w sprawie wysokości diet przy podróżach służbowych, delegacjach (odkomenderowaniach) i przeniesieniach poza granicami Państwa, należy prośby o uznanie zagranicznych podróży służbowych za mające charakter podróży reprezentacyjnych nadsyłać do Gabinetu Ministra Spraw Wojskowych.

Przez podróże o charakterze reprezentacyjnym należy rozumieć podróże reprezentacyjne w ścislem tego słowa znaczeniu, jak np. wizyty szefów Państwa i Rządu, reprezentacje oficjalne Rządu Polskiego zagranicą przy uroczystościach narodowych, wizytach oficjalnych i t. p. Tylko więc w takich wypadkach prośby mogą być przedstawiane.

Do § 33.

1) W myśl par. 2 ust. (1) punkt II w razie delegacji (odkomenderowania) przysługują diety za czas podróży i za czas delegacji, przyczem zgodnie z par. 33 ust. (1) diety za delegację zalicza się od dnia następującego po dniu przybycia do miejsca delegacji. Przez słowo dzień z uwagi na ustęp (1) par. 6 i ust. (1) par. 34 należy rozumieć 24 godzinny okres czasu, liczony od chwili rozpoczęcia podróży do chwili jej zakończenia. Diety za czas podróży należy zatem zaliczyć według zasad par. 6 i 34 rozporządzenia od chwili rozpoczęcia podróży w kraju do końca okresu 24 godzinnego, w którym nastąpiło przybycie do miejsca delegacji i za czas od początku 24 godzinnego okresu, w którym nastąpił wyjazd z miejsca delegacji do chwili powrotu do kraju. Za czas między temi okresami należy zaliczać diety za delegację. Naprzykład: wyjazd z Warszawy nastąpił dnia 1. IX. godz. 21.50, przyjazd do Paryża — 3. IX. godz. 6.43. Wyjazd z Paryża nastąpił dnia 10. XII. godz. 18.20, przyjazd do Warszawy — dnia 12. XII. godz. 7.32. Diety podróżne należy zlikwidować za czas od godz. 21.50 dnia 1. IX., do godz. 21.50 dnia 3. IX. i za czas od godz. 21.50 dnia 9. XII. do godz. 7.32 dnia 12. XII., za czas zaś od godz. 21.50 dnia 3. IX. do godz. 21.50 dnia 9. XII. należy zlikwidować diety za delegację.

2) Sposób obliczania diet za czas podróży służbowej i za czas dele-

gacji, wskazany w objaśnieniu 1) stosuje się również w wypadku, gdy delegacja powoduje pobyt w kilku państwach lub w kilku miejscowościach w danym państwie, gdyż pobyt w każdym państwie lub każdej miejscowości należy traktować jak oddzielną delegację bez powrotu wszakże do zwykłego miejsca służbowego z wyjątkiem powrotu z ostatniego miejsca pobytu.

Naprztykład: delegacja wojskowego poza zwykle miejsce służbowe powoduje pobyt w miejscowościach A. i B. Diety za czas podróży należy zlikwidować: a) od chwili wyjazdu ze zwykłego miejsca służbowego do końca okresu 24-godzinnego, w którym nastąpił przyjazd do miejscowości A, b) za czas od początku okresu 24-godzinnego, w którym nastąpił wyjazd z miejscowości A do końca okresu 24-godzinnego, w którym nastąpił przyjazd do miejscowości B i c) za czas od początku okresu 24-godzinnego, w którym nastąpił wyjazd z miejscowości B do chwili powrotu do zwykłego miejsca służbowego. Za czas między temi okresami należy zlikwidować diety za delegację, zaliczając w każdej miejscowości przez pierwsze 14 dni pełne diety, przez dalszy czas pobytu w danej miejscowości — diety zmniejszone.

3) W razie podróży służbowych w czasie delegacji (odkomenderowania) do miejscowości, położonych poza miejscem delegacji (odkomenderowania) uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji (odkomenderowania), o ile są wypłacane w wymiarze zmniejszonym, do pełnej wysokości. Uzupełnienia te jednak oblicza się według zasad par. 6 i 34 rozporządzenia tylko ściśle za okres czasu pozostawiania w podróży służbowej.

Naprztykład: oficer w czasie trwania delegacji w okresie zmniejszonych diet odbył podróż służbową, trwającą od godz. 14.00 dnia 2. X. do godz. 8. 45 dnia 16. X. Z tytułu tej podróży służbowej, trwającej 13 okresów 24-godzinnych z końcówką ponad 12 godzin wypłaca się 14 uzupełnień diet, t. j. diety za delegację, pobrane za 14 okresów 24 godzinnych uzupełnia się do wysokości pełnych diet, przysługujących z tytułu danej podróży służbowej.

Do §§ 31 i 34.

1) Z zestawienia postanowień § 31 ustęp (1) i § 34, które się wzajemnie uzupełniają, wynika, że:

- a) 24-godzinny okres czasu należy liczyć od chwili opuszczenia zwykłego miejsca służbowego w kraju przy rozpoczęciu podróży do chwili powrotu do tego miejsca służbowego przy zakończeniu podróży;
- b) diety zagraniczne przysługują nawet za czas podróży i pobytu w kraju, jeżeli w ciągu danego okresu 24-godzinnego podróż odbywała się zarówno na obszarze Państwa Polskiego, jak i na terytorjum zagranicznym, a pobyt na terytorjum zagranicznym trwał dłużej niż 6 godzin;
- c) diety krajowe przysługują nawet za czas podróży na terytorjum zagranicznym, jeżeli w ciągu danego okresu 24-godzinnego pobyt na terytorjum zagranicznym trwał 6 godzin lub krócej;
- d) niedopuszczalne natomiast jest obliczanie diet zagranicznych tylko od chwili przejazdu do chwili powrotu przez polski punkt graniczny oraz łączenie czasu podróży i pobytu w kraju przed przekroczeniem polskiego punktu granicznego przy rozpoczęciu podróży i po przekroczeniu tego punktu w drodze powrotnej dla celów obliczenia diet krajowych.

Przykłady: I. Przy podróży do Rumunii wyjazd z Warszawy nastąpił dnia 20. VIII. godz. 9.35, przekroczenie punktu granicznego dnia 21. VIII. godz. 1, — przekroczenie punktu granicznego w drodze powrotnej — 7. IX. godz. 18. 20, przyjazd do Warszawy — 8. IX. godz. 8. 32. Podróż trwała 18 pełnych okresów 24-godzinnych i końcowy okres trwający 22 godz. 57 min. W pierwszym okresie 24-godzinny trwającym od chwili wyjazdu z Warszawy, t. j. od godz. 9.35 dnia 20. VIII. do godz. 9.35 dnia 21. VIII. pobyt na obszarze zagranicznym trwał dłużej niż 6 godzin, przeto w myśl ustępu (2) par. 34 zalicza się dietę zagraniczną. Za końcowy okres podróży, trwający od 7. IX. godz. 9.35 do 8. IX. godz. 8. 32, t. j. 22 godz. 57 min., zalicza się w myśl ustępu (1) i (2) tego paragrafu również dietę zagraniczną i to całą, ponieważ: 1) pobyt na obszarze zagranicznym w tym końcowym okresie trwał dłużej niż 6 godzin, 2) końcowy okres podróży wynosił więcej niż 12 godzin. Za podróż powyższą zalicza się 19 pełnych diet zagranicznych.

II. Wyjazd z Wilna do Berlina nastąpił dnia 13. XI. godz. 23.00, przekroczenie punktu granicznego dnia 14. XI. godz. 18.15, przekroczenie punktu granicznego w drodze powrotnej — dnia 18. XI. godz. 12.02, przyjazd do Wilna — 19. XI. godz. 5.09. Podróż trwała 5 pełnych okresów 24-godzinnych z końcówką 6 godzin 9 min. W pierwszym okresie 24-godzinny, trwającym od chwili wyjazdu z Wilna, t. j. od godz. 23.00 dnia 13. XI. do godz. 23.00 dnia 14. XI. pobyt na obszarze zagranicznym trwał mniej, niż 6 godzin, zalicza się przeto dietę krajową. W okresie 24 godzinny, trwającym od godz. 23.00 dnia 17. XI. do godz. 23.00 dnia 18. XI. pobyt na obszarze zagranicznym trwał więcej, jak 6 godzin, zalicza się przeto pełną dietę zagraniczną. Wreszcie za końcowy okres podróży, trwający całkowicie na obszarze krajowym od godz. 23.00 dnia 18. XI. do godziny 5.09 dnia 19. XI. t. j. 6 godzin 9 min. zalicza się połowę diety krajowej według zasad, obowiązujących przy podróżach w kraju (§ 6 ust. (1) pkt. a) rozporządzenia). Za podróż powyższą zalicza się zatem 4 diety zagraniczne i 1½ diety krajowej.

III. Wyjazd z Katowic do Opola nastąpił dnia 15.II. godz. 7.18, przekroczenie punktu granicznego — o godz. 7.42, przekroczenie granicy w drodze powrotnej — tego samego dnia o godz. 21.42, powrót do Katowic—godz. 22.22. Cała czynność służbowa łącznie z podróżą trwała dłużej niż 12 godzin, a krócej niż 24 godziny, przyczem pobyt na terytorjum zagranicznym trwał dłużej niż 6 godzin, zalicza się przeto zgodnie z ustępem (1) i (2) par. 34 rozporządzenia pełną dietę zagraniczną.

2) Podane wyżej zasady obliczania diet należy stosować również do obliczania diet przy podróżach do kilku państw, w których obowiązuje różna wysokość diet.

Naprzykład: Podróż służbowa z Warszawy do Berlina, Brukseli i Paryża oraz podróż powrotna z Paryża do Warszawy. Wyjazd z Warszawy do Berlina nastąpił dnia 10.IX. godz. 7.00,

przekroczenie granicy	polsko-niemieckiej	— dnia 10.IX. godz. 15.00,
„	niemiecko-belgijskiej	— dnia 25.IX. godz. 23.00,
„	belgijsko-francuskiej	— dnia 15.X. godz. 12.10,
„	niemiecko-polskiej	— dnia 28.X. godz. 0.10,
przyjazd do Warszawy dnia 28.X. godz. 6.38.		

W pierwszym okresie 24-godzinny od godz. 7.00 dnia 10.IX. do godz. 7.00 dnia 8.IX. pobyt na terytorjum Niemiec trwał dłużej niż 6 godzin, zalicza się więc dietę niemiecką. W okresie 24-godzinny od godz. 7.00 dnia 25.IX. do godz. 7.00 dnia 26.IX. pobyt na obszarze Belgii trwał dłużej niż 6 godzin, zalicza się więc dietę belgijską.

W okresie 24-godzinny od godz. 7.00 dnia 15.X. do godz. 7.00 dnia 16.X. pobyt na obszarze Francji trwał dłużej, niż 6 godzin, zalicza się więc dietę francuską; diety w tej wysokości zalicza się zatem aż do powrotu do kraju. Za końcowy okres podróży od godz. 7.00 dnia 27.X. do godz. 6.38 dnia 28. X. (23 godz. 38 min.) zalicza się pełną dietę francuską, ponieważ pobyt na obszarze zagranicznym trwał dłużej niż 6 godzin i końcowy okres podróży wynosił więcej, niż 12 godzin.

Za powyższą podróż zalicza się więc: za czas od godz. 7.00 dnia 10.IX. do godz. 7.00 dnia 25.IX. — diety niemieckie (15 pełnych diet), zaś za czas od godz. 7.00 dnia 25.IX. do godz. 7.00 dnia 15.X. — diety belgijskie (20 pełnych diet), wreszcie za czas od godz. 7.00 dnia 15.X. do godz. 6.38 dnia 28.X. — diety francuskie (13 pełnych diet).

Do § 36.

Z brzmienia powyższego przepisu wynika, że jego postanowienia odnoszą się tylko do żołnierzy delegowanych (odkomenderowanych), t. j. tylko do urlopów udzielonych im w czasie trwania delegacji (odkomenderowania). Po ukończeniu zatem delegacji (odkomenderowania) nie mogą oni z uprawnienia tego korzystać.

Czas trwania delegacji (odkomenderowania) ustala rozporządzenie, którem ona została zarządzona, co się zaś dotyczy delegacji (odkomenderowania) na studia o terminie jej zakończenia decyduje moment zakończenia studiów. Po ukończeniu delegacji (studiów) żołnierz ma możliwość spędzenia urlopu w kraju, zaś ewentualne pozostanie na urlopie zagranicą, może nastąpić tylko na podstawie specjalnego zezwolenia, udzielonego wyłącznie na prośbę zainteresowanego. Nie będzie to zatem przymusowy pobyt zagranicą na skutek warunków służbowych, ale dobrowolny — na własną prośbę. W czasie takiego urlopu przysługuje tylko normalne uposażenie krajowe bez diet.

Z brzmienia par. 36 rozporządzenia wynika pozatem, iż postanowienia jego nie mają zastosowania do wojskowych, pozostających zagranicą w podróży służbowej.

Do § 39.

1) Staranie się o formalności, potrzebne do wyjazdu poza granice państwa, a w szczególności staranie się o wizy paszportowe należy do władzy zarządzającej podróż służbową, a koszty uzyskania tych wiz ponosi skarb państwa. Jeżeli zatem w pewnych okolicznościach sam oficer (funkcjonariusz państwowy) stara się o wizy i ponosi z tego tytułu koszty, należy mu je zwrócić jako wydatek poniesiony w zastępstwie skarbu państwa.

Koszty wiz paszportowych należy pokrywać z tych tytułów budżetowych, z których pokrywa się koszty wyjazdów zagranicę.

2) Zezwolenie na użycie wozu sypialnego zasadniczo winno być udzielane przed rozpoczęciem podróży.

Do § 41.

1) Według przewidzianych w § 41 warunków wypłaca się również ryczałt na ubranie cywilne żołnierzom wyjeżdżającym służbowo na teren W. M. Gdańska (§ 30 ust. (3) rozporządzenia).

2) Z brzmienia ostatniego zdania ust. (1) niniejszego paragrafu („wyjeżdżający zagranicę ponownie”) wynika, że ryczałt na uzupeł-

nienie ubrania cywilnego w wysokości 145 zł. przysługuje przy każdym nowym wyjeździe zagranicę, o ile od ostatniego pobrania ryczałtu upłynęło 3 lata, względnie o ile ostatni pobyt służbowy zagranicą trwał bez przerwy dłużej niż rok.

3) Ponowny ryczałt na uzupełnienie ubrania cywilnego w kwocie 145 zł. należy przyznawać żołnierzom także wtedy, gdy koniec okresu trzyletniego przypada w czasie ponownego pobytu zagranicą, chociażby sam wyjazd zagranicę nastąpił wcześniej. Wyplata jednakże tego ryczałtu nie może w takim wypadku nastąpić wcześniej, jak po faktycznym upływie trzech lat, licząc od chwili otrzymania pierwszego ryczałtu.

Do § 43 i 51.

Na podróże zagraniczne mają być wystawiane rozkazy wyjazdu w tym celu, ażeby przejazdy i przewóz bagażu na polskich kolejach państwowych zarówno przy wyjeździe, jak i powrocie z zagranicy, odbywać się mogły według taryfy wojskowej.

Okoliczność, że dany podróżny odbywający podróż służbową jest uprawniony do przewozu bagażu na podstawie taryfy wojskowej, stwierdza płatnik w części II-ej-a/rozkazu wyjazdu. (P. S. 245 — 19 par. 57 i par. 131).

Wysokość opłaty za przewóz bagażu zagranicą oblicza się na podstawie deklaracji odbywającego podróż.

W deklaracji należy podać wagę bagażu i odległość (stacje kolejowe), na jaką bagaż był przewieziony.

(I) Art. 10. Ustanawia się następujące miesięczne normy dodatków aeronautycznych w złotych:

STOPIEŃ WOJSKOWY	Dodatek aeronautyczny				
	I kat.	II kat.	III kat.	IV kat.	V kat.
Generał broni, admirał	804	615	409	250	206
Generał dywizji, wiceadmiral	689	569	349	209	172
Generał brygady, kontradmirał	546	409	271	160	136
Pułkownik, komandor	430	325	214	130	107
Podpułkownik, komandor-porucznik	355	271	181	109	90
Major, komandor-podporucznik	340	256	171	105	87
Kapitan	266	200	133	81	67
Porucznik	221	166	111	67	55
Podporucznik	185	139	93	55	46
Chorąży	206	155	103	62	51
Podoficerowie i szeregowcy	157	117	77	44	37

Ponadto Rada Ministrów unormuje wysokość premij aeronautycznych.

Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem

Skarbu określi, komu z żołnierzy i na jakich warunkach przysługiwać mają powyższe należności.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie premij aeronautycznych dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej.

(Dz.Rozk. Nr. 4/34, poz. 65).

(II) Na podstawie art.10. ust. 2, art. 28, ust. 1, art. 37, 39 i 46 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), postanawia się co następuje:

§ 1.

Premje aeronautyczne przysługują oficerom, podoficerom i szeregowcom, należącym do personelu aeronautyki wojska i marynarki wojennej, niezależnie od dodatku aeronautycznego z art. 10. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28-go października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664).

Dzielią się one na 4 następujące kategorie:

- a) premje odbiorcze dla pilotów,
- b) premje instruktorskie,
- c) premje dla majstrów wojskowych aeronautyki wojska oraz podoficerów i szeregowców równorzędnych specjalności aeronautyki marynarki wojennej za montowanie samolotów,
- d) premje za godziny lotów nocnych.

§ 2.

Za oblatanie w celach odbiorczych lub kontrolnych w fabrykach, warsztatach lub parkach lotniczych samolotów nowych lub wychodzących z remontu przysługują pilotom premje odbiorcze w następującej wysokości:

za każdy samolot pierwowzór	— zł. 110
za każdy samolot budowany w serji	— zł. 25
za każdy inny samolot, oddany do oblatania w celach odbiorczych lub kontrolnych	— zł. 15

§ 3.

Instruktorzy otrzymują premję instruktorską w następującej wysokości:

- a) w szkołach lotniczych i eskadrach treningowych oraz wojskowem przysposobieniu lotniczem za każde 10 lotów z uczniem —
- oficerowie i chorążowie — zł. 1.60;
- podoficerowie i szeregowcy — zł. 1.20;

- b) w szkołach i na kursach balonowych oraz w wojskowym przysposobieniu balonowym za każde 10 lotów z uczniem — zł. 1.20.

§ 4.

Majstrzy wojskowi aeronautyki wojska oraz podoficerowie i szeregowcy równorzędnych specjalności aeronautyki marynarki wojennej otrzymują za dokonywanie lotów próbnych na zmontowanych przez siebie samolotach premję miesięczną w wysokości zł. 20.

§ 5.

Za każdą godzinę lotu w nocy ustala się premję w wysokości zł. 10.

§ 6.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 7.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 roku.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie dodatków i premij aeronautycznych dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 66).

(II) Na podstawie art. 10. ust. 3, 28 ust. 1, 37, 39 i 46 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) oraz uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie premij aeronautycznych dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej zarządzam co następuje:

R o z d z i a ł 1.

Dodatek aeronautyczny.

§ 1.

Oficerom, podoficerom i szeregowcom personelu latającego aeronautyki wojska i marynarki wojennej przysługuje, zależnie od rodzaju specjalności w personelu latającym i zaliczenia do odpowiedniej klasy w tej specjalności, dodatek aeronautyczny.

W szczególności przysługuje dodatek aeronautyczny:

I k a t e g o r j i:

— zaliczonym do I klasy pilotom, pilotom morskim, obserwatorom i obserwatorom morskim;

II k a t e g o r j i:

— zaliczonym do II klasy pilotom, pilotom morskim, obserwatorom i obserwatorom morskim,

— oficerom: pilotom i obserwatorom lotnictwa marynarki wojennej, którzy nie posiadają stałej przynależności służbowej do jednostek lotnictwa marynarki wojennej, lecz którzy otrzymali wyszkolenie pilota lub obserwatora i odbywają loty w tym charakterze,

— zaliczonym do II klasy nieetatowym obserwatorom (obserwatorom innych rodzajów wojska, nie mającym przydziału do jednostek aeronautycznych, którzy otrzymali wyszkolenie obserwatora i powołani są na ćwiczenia w charakterze obserwatorów lotniczych),

— zaliczonym do I klasy strzelcom samolotowym i morskim strzelcom samolotowym,

— zaliczonym do I klasy oficerom technicznym;

III k a t e g o r j i:

— zaliczonym do III klasy pilotom, pilotom morskim, obserwatorom i obserwatorom morskim,

— zaliczonym do III klasy nieetatowym obserwatorom,

— zaliczonym do II klasy strzelcom samolotowym i morskim strzelcom samolotowym,

— zaliczonym do I klasy obserwatorom balonowym aeronautyki wojska,

— zaliczonym do I klasy obserwatorom balonowym aeronautyki marynarki wojennej,

— zaliczonym do II klasy oficerom technicznym,

— zaliczonym do I klasy lekarzom lotniczej służby zdrowia,

— zaliczonym do I klasy podoficerom specjalistom, odbywającym loty w charakterze wykonawców swej służby;

IV k a t e g o r j i:

— zaliczonym do III klasy strzelcom samolotowym i morskim strzelcom samolotowym,

— zaliczonym do II klasy obserwatorom balonowym aeronautyki wojska,

— zaliczonym do II klasy obserwatorom balonowym aeronautyki marynarki wojennej,

— zaliczonym do III klasy oficerom technicznym,

— zaliczonym do II klasy lekarzom lotniczej służby zdrowia,

— zaliczonym do II klasy podoficerom specjalistom, odbywającym loty w charakterze wykonawców swej służby,

— uczniom szkolonym na pilotów i obserwatorów lotnictwa;

V k a t e g o r j i:

— zaliczonym do III klasy lekarzom lotniczej służby zdrowia,

— zaliczonym do III klasy obserwatorom balonowym wojska,

— zaliczonym do III klasy obserwatorom balonowym aeronautyki marynarki wojennej,

— zaliczonym do III klasy podoficerom specjalistom, odbywającym loty w charakterze wykonawców swej służby,

— uczniom szkolonym na strzelców samolotowych i oficerów technicznych.

§ 2.

Poza wymienionym w § 1. personelem latającym aeronautyki wojska i marynarki przysługuje ponadto dodatek aeronautyczny III kategorii delegatowi Dowództwa Żandarmerji M. S. Wojsk. i jego zastępcy, którzy po ukończeniu przeszkolenia lotniczego współpracują przy badaniu wypadków lotniczych, wykonywując związane z tem loty.

§ 3.

Dodatek aeronautyczny jest należnością przysługującą:

- a) personelowi latającemu następujących specjalności: pilotom, pilotom morskim, obserwatorom, obserwatorom morskim, nieetatowym obserwatorom, strzelcom samolotowym, morskim strzelcom samolotowym, obserwatorom balonowym, oficerom technicznym, podoficerom specjalistom, lekarzom lotniczej służby zdrowia oraz delegatowi Dowództwa Żandarmerji M. S. Wojsk. i jego zastępcy za loty wykonane w czasokresach wymienionych w § 4, po stwierdzeniu przez właściwych przełożonych, iż wykonane loty odpowiadają warunkom, określonym w instrukcji aeronautycznej, wydanej przez Ministra Spraw Wojskowych;
- b) uczniom i absolwentom wojskowych szkół i kursów lotniczych za loty wykonane w tych szkołach lub na kursach.

§ 4.

Czasokresy, w których powinny być wykonane loty uprawniające do nabycia dodatku aeronautycznego w myśl § 3 pkt. a), ustala się następująco:

- a) na przeciąg każdego półrocza, liczonego od 1 maja do 31 października, jako pierwsze półrocze i od 1 listopada do 30 kwietnia następnego roku, jako drugie półrocze — dla personelu latającego aeronautyki wojska następujących specjalności: pilotów, obserwatorów, strzelców samolotowych, obserwatorów balonowych, oficerów technicznych, podoficerów specjalistów, lekarzy lotniczej służby zdrowia oraz delegata Dowództwa Żandarmerji M. S. Wojsk. i jego zastępcy;
- b) na przeciąg każdego półrocza, liczonego od 1 stycznia do 30 czerwca, jako pierwsze półrocze i od 1 lipca do 31 grudnia jako drugie półrocze — dla personelu latającego aeronautyki marynarki wojennej następujących specjalności: pilotów morskich, obserwatorów morskich, morskich strzelców samolotowych, oficerów technicznych i lekarzy lotniczej służby zdrowia;
- c) na przeciąg każdego miesiąca dla personelu latającego aeronautyki wojska, zaliczonego do specjalności nieetatowych obserwatorów, oraz dla oficerów pilotów i obserwatorów lotnictwa marynarki wojennej, którzy nie posiadają stałej przynależności służbowej do jednostek lotnictwa marynarki wojennej;
- d) na przeciąg każdego miesiąca — dla oficerów, podoficerów i szeregowców rezerwy, należących do personelu latającego aeronautyki wojska i marynarki wojennej w razie powołania do ćwiczeń, oraz dla oficerów, podoficerów i szeregowców rezerwy i popołitego ruszenia, należących do personelu latającego aeronautyki wojska i marynarki wojennej, w razie powołania do czynnej służby wojskowej, o ile uzyskali uprzednio w czasie czynnej

służby wojskowej wyszkolenie i tytuł pilota lub obserwatora lotniczego, strzelca samolotowego, albo obserwatora balonów na uwięzi, a w lotnictwie morskiem również wyszkolenie i tytuł rajdotechnika lub mechanika latającego, pełniącego jednocześnie funkcje strzelca samolotowego.

Dla absolwentów wojskowych szkół i kursów lotniczych czasokres, w którym powinny być wykonane loty, uprawniające do nabycia dodatku aeronautycznego w myśl § 3 pkt. a), określa się na przeciąg czasu od pierwszego dnia miesiąca, następującego po ukończeniu szkoły lub kursu, do końca półrocza, określonego w punktach a) lub b).

§ 5.

Dodatek aeronautyczny należy się:

- a) przez 6 miesięcy — personelowi latającemu aeronautyki wojska i marynarki wojennej, wykonywującemu warunki lotnicze w czasokresie 6 miesięcy w myśl § 4 pkt. a) lub b);
- b) przez 6 miesięcy — absolwentom wojskowych szkół i kursów lotniczych, wykonywującym warunki lotnicze po ukończeniu szkoły lub kursu w czasokresie skróconym w myśl ustępu końcowego § 4;
- c) przez czas od pierwszego dnia miesiąca, następującego po ukończeniu szkoły lub kursu, do początku półrocza, określonego w § 4 pkt. a) lub b) — absolwentom wojskowych szkół i kursów lotniczych za loty wykonane w szkole lub na kursie (§ 3 pkt. b);
- d) przez 1 miesiąc pozostałemu personelowi latającemu wojska i marynarki wojennej, wykonywującemu warunki lotnicze w okresie miesięcznym, wskazanym w § 4 pkt. c) i d).

W razie choroby, wywołanej służbą lotniczą lub wypadkiem lotniczym, stwierdzonej orzeczeniem wojskowo-lekarskim, lub w razie czasowego zawieszenia z powyższych powodów w lataniu mogą właściwi przełożeni przyznać prawo do dodatku lotniczego na okres dalszych 6-ciu miesięcy. Minister Spraw Wojskowych może wyjątkowo przedłużyć czasokres do pobierania dodatku aeronautycznego na dalsze półrocze.

Oficerowie personelu latającego, delegowani na studia zagraniczne na czas dłuższy aniżeli 1 rok, są uprawnieni do wykonywania warunków lotniczych nie na okresy półroczne, lecz roczne, uzyskując temsamem prawo do pobierania dodatku aeronautycznego nie w okresach półrocznych, lecz rocznych.

§ 6.

Wypłatę dodatku aeronautycznego uskutecznia się w wymiarze miesięcznym w wysokości, określonej w art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664).

Uczniowie szkół i kursów lotniczych otrzymują dodatek aeronautyczny właściwej kategorii za cały czas pobytu w szkole lub na kursie, jednorazowo, pod warunkiem ukończenia szkoły lub kursu z wynikiem pozytywnym.

§ 7.

Uprawniony do pobierania dodatku aeronautycznego, który utracił prawo do uposażenia (np. śmierć, przejście w stan spoczynku, w stan nieczynny bez uposażenia, do rezerwy lub pospolitego ruszenia i t. p.)

traci także prawo do dodatku aeronautycznego za resztę miesiący, przez które w myśl § 5 miał pobierać wspomniany dodatek.

§ 8.

Minister Spraw Wojskowych może w wypadkach niestosowania się personelu aeronautyki wojska lub marynarki wojennej do obowiązujących przepisów dyscypliny lotniczej, lub przepisów ruchu lotniczego, pozbawić uprawnionego prawa do pobierania dodatku aeronautycznego na przeciąg czasu do 1 roku.

R o z d z i a ł II.

Premje aeronautyczne.

§ 9.

Premje aeronautyczne przysługują oficerom, podoficerom i szeregowcom, należącym do personelu aeronautyki wojska i marynarki wojennej niezależnie od dodatku aeronautycznego.

Dzielią się one na 4 następujące kategorie:

- a) premje odbiorcze dla pilotów;
- b) premje instruktorskie;
- c) premje dla majstrów wojskowych aeronautyki wojska, oraz podoficerów i szeregowców równorzędnych specjalności aeronautyki marynarki wojennej za montowanie samolotów;
- d) premje za godziny lotów nocnych.

§ 10.

Premje odbiorcze dla pilotów należą się:

- a) po oblataniu samolotu nowowynalezonego typu (pierwowzoru), lub nowowybudowanego w serji;
- b) po lotach kontrolnych na samolotach: po generalnym remoncie — po naprawie, wymagającej całkowitego zdemontowania komory nośnej, całkowitego opierzenia ogonowego, lub wbudowania silnika, — po transporcie w stanie zdemontowanym, lub magazynowanych w stanie zdemontowanym.

Przez oblatanie samolotu lub lot kontrolny, rozumieć należy przeprowadzenie w drodze lotów próby użyteczności samolotu i jego ostateczne przyjęcie przez pilota kontrolującego, niezależnie od ilości wykonanych lotów w związku ze stopniową regulacją samolotu.

§ 11.

Premje odbiorcze dla pilotów przysługują pilotom, oblatującym w celach odbiorczych lub kontrolnych w fabrykach, warsztatach lub parkach lotniczych nowe lub wychodzące z remontu samoloty, w następującej wysokości:

- a) 110 zł. za każdy samolot pierwowzór;
- b) 25 zł. za każdy nowowybudowany samolot znanego systemu (budowany w serji);
- c) 15 zł. za każdy inny samolot, oddany do oblatania w celach odbiorczych lub kontrolnych.

§ 12.

Instruktorzy piloci szkół lotniczych i eskadr treningowych, oraz przysposobienia wojskowego lotniczego, otrzymują za każde 10 lotów z uczniem premję instruktorską w następującej wysokości:

a) oficerowie i chorążowie — 1 zł. 60 gr.;

b) podoficerowie i szeregowcy — 1 zł. 20 gr.

Instruktorzy oficerowie szkół i kursów balonowych, oraz przysposobienia wojskowego balonowego, otrzymują za każde 10 wzlotów z uczniem na balonie premję instruktorską w wysokości 1 zł. 20 gr.

§ 13.

Majstrzy wojskowi aeronautyki wojska, oraz podoficerowie i szeregowcy równorzędnych specjalności aeronautyki marynarki wojennej, montujący samoloty, otrzymują premję w wysokości 20 zł. miesięcznie, jeżeli dokonywują lotów próbnych na zmontowanych przez siebie samolotach.

§ 14.

Personel latający otrzymuje premję w wysokości 10 zł. za każdą godzinę lotu w nocy.

Za godzinę lotu w nocy uważa się godzinę lotu, wykonanego w czasie od godziny po astronomicznym zachodzie słońca, do godziny przed astronomicznym wschodem słońca.

Ilość płatnych godzin nocnych nie może przekroczyć 30 godzin na półroczu.

§ 15.

Premje aeronautyczne wskazane w § 8 punkty a), b) i c) są płatne po upływie miesiąca kalendarzowego, zaś premje za godziny lotów nocnych, po upływie półroczu kalendarzowego, w ciągu którego loty zostały wykonane.

R o z d z i a ł III.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 16.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do oficerów, podoficerów i szeregowców rezerwy, odbywających ochotnicze loty ćwiczebne, do których pod względem należności i wysokości dodatków aeronautycznych (lotniczych) mają zastosowanie postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o ochotniczych lotach ćwiczebnym (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 246).

§ 17.

Wojskowi zawodowi należący do personelu latającego, którzy posiadają już polowe odznaki pilota lub obserwatora, zostają zaliczeni z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego do I klasy właściwych specjalności.

Wojskowi zawodowi należący do personelu latającego, którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego należą już do którejkolwiek specjalności personelu latającego, mają być najpóźniej w ciągu 1 roku zaliczeni do I, II lub III klasy właściwej specjalności, albo też wy-

kluczeni z personelu latającego, jeżeli nie posiadają i nie uzupełnią w tym czasie warunków, wymaganych do zaliczenia do I, II lub III klasy właściwej specjalności — w myśl zasad ustalonych instrukcją Ministra Spraw Wojskowych o personelu latającym aeronautyki wojska i marynarki wojennej. Do czasu zaliczenia do I, II lub III klasy względnie do czasu wykluczenia, pobierają oni dodatek aeronautyczny w myśl dotychczasowych przepisów.

§ 18.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1-go lutego 1934 roku.

(I) Art. 11. Podchorążowie przy mianowaniu podporucznikami zawodowymi otrzymują jednorazową kwotę na wyekwipowanie w wysokości 850 złotych, zaś mianowani podporucznikami zawodowymi w marynarce wojennej — w wysokości 970 złotych.

Oficerowie zawodowi po upływie 2 lat od mianowania podporucznikami zawodowymi otrzymują corocznie dodatek na uzupełnienie wyekwipowania w wysokości 300 złotych, zaś w marynarce wojennej — w wysokości 450 złotych.

Przy przeniesieniu do marynarki wojennej oficer zawodowy, obowiązany do noszenia munduru marynarki wojennej, otrzymuje jednorazową kwotę na przemundurowanie w wysokości 970 złotych, zaś przy przeniesieniu z marynarki wojennej do innego rodzaju wojska, jednorazową kwotę na przemundurowanie w wysokości 850 złotych. Roczny dodatek na uzupełnienie wyekwipowania (ust. 2) przysługuje w tych przypadkach oficerowi zawodowemu, dopiero po upływie 2 lat od chwili nabycia prawa do jednorazowej kwoty na przemundurowanie.

Niezależnie od należności, określonych w ustępach poprzednich, przysługuje oficerom zawodowym, przydzielonym do oddziałów zmobilizowanych po raz pierwszy po każdorazowym ogłoszeniu mobilizacji, dodatek na wyekwipowanie połowe w wysokości 300 złotych.

Podoficerowie i szeregowcy zawodowi otrzymują umundurowanie w naturze; do chorążych zawodowych mają jednak zastosowanie postanowienia niniejszego artykułu, odnoszące się do oficerów zawodowych.

Minister Spraw Wojskowych określi, na jakich warunkach przysługiwać mają uprawnienia do otrzymania powyższych należności.

Jednorazowa kwota na wyekwipowanie (ust. 1), oraz dodatek na wyekwipowanie połowe (ust. 4), mogą być zastąpione częściowo lub w całości w naturze.

Dr. Bojarski. #3/37.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

§ 2 — § 9 rozporządzenia ministra spraw wojskowych z dnia 20 stycznia 1934 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska. (Dz. U. R. P. Nr. 8/34, poz. 68 — Dz. Rozk. Nr. 2/34, poz. 17).

§ 2.

(II) Jednorazowa kwota na wyekwipowanie dla mianowanych podporucznikami zawodowymi, lub chorążymi zawodowymi, jest płatna w dniu mianowania.

§ 3.

Roczny dodatek na uzupełnienie wyekwipowania jest płatny za cały rok kalendarzowy zgóry, łącznie z uposażeniem za miesiąc styczeń, z ograniczeniem zawartem w ust. 1 § 4 i należy się wszystkim oficerom i chorążym, którym przysługuje uposażenie za miesiąc styczeń tego roku kalendarzowego, na który następuje wypłata dodatku.

§ 4.

Roczny dodatek na uzupełnienie wyekwipowania przysługuje oficerom i chorążym po raz pierwszy po upływie dwóch lat od dnia mianowania podporucznikiem zawodowym lub chorążym zawodowym, a w przypadku gdy oficer przy pierwszej nominacji oficerskiej w wojsku polskim uzyskał stopień wyższy od podporucznika, od dnia rozpoczęcia służby czynnej w stopniu oficerskim. Do powyższego dwuletniego czasu nie zalicza się ewentualnych przerw w służbie, w czasie których oficer (chorąży) z jakichkolwiekbyś powodów nie ma prawa do uposażenia.

Za dzień mianowania, lub rozpoczęcia służby czynnej, w myśl niniejszego rozporządzenia, należy uważać dzień, od którego oficerowi (chorążemu) przysługuje uposażenie danego stopnia.

§ 5

Oficerom (chorążym), pozostającym w dniu płatności rocznego dodatku na uzupełnienie wyekwipowania (§ 3) na urlopie bez uposażenia lub w stanie nieczynnym bez uposażenia, wypłaca się ten dodatek w danym roku kalendarzowym dopiero łącznie z uposażeniem za miesiąc bezpośrednio następujący po tym miesiącu, w którym powrócili oni z urlopu bez uposażenia, lub stanu nieczynnego bez uposażenia, do służby czynnej, lub przeszli zpowrotem w stan czynny i to, nie za cały rok lecz tylko stosunkowo za taki okres czasu, jaki przy uwzględnieniu postanowienia, zawartego w ostatnim ustępie niniejszego paragrafu, pozostaje od czasu ich powrotu do służby czynnej, do końca danego roku kalendarzowego.

Oficerom i chorążym, o których mowa w ust. 1 § 4, wypłaca się w ciągu danego roku kalendarzowego dodatek na uzupełnienie wyekwipowania łącznie z uposażeniem za miesiąc bezpośrednio następujący

po tym miesiącu, w którym upłynął dwuletni okres od dnia ich mianowania podporucznikami zawodowymi lub chorążymi, lub łącznie z uposażeniem za miesiąc bezpośrednio następujący po dniu wstąpienia oficera do służby czynnej i to w obu wypadkach tylko stosunkowo za taki okres czasu, jaki pozostaje do końca danego roku kalendarzowego.

Przy ustaleniu terminu, od którego w tych przypadkach oblicza się dodatek na uzupełnienie wykwapowania, ma analogiczne zastosowanie postanowienie zawarte pod lit. a) art. 16.

§ 6.

Wpłata dodatku na uzupełnienie wykwapowania dla oficerów zwieszonych w czynnościach służbowych lub osadzonych w areszcie śledczym, ulega w całości zawieszeniu.

Wpłata zatrzymanego dodatku na uzupełnienie wykwapowania następuje w przypadkach przewidzianych w art. 51 ust. 2, 54 ust. 3 pkt. b) i 56 ust. 1.

We wszystkich innych przypadkach prawomocnego zakończenia wskazanego postępowania, traci zasadzony (skazany) zupełnie prawo do zatrzymanego dodatku na uzupełnienie wykwapowania.

§ 7.

Po otrzymaniu jednorazowej kwoty na przemundurowanie przysługuje roczny dodatek na uzupełnienie wykwapowania po upływie 2 lat, licząc od dnia powstania prawa do otrzymania jednorazowej kwoty na przemundurowanie, przy analogicznym zastosowaniu ustępu 2 § 5.

§ 8.

Oficerom, pozostającym w stanie nieczynnym z zachowaniem uposażenia, przysługuje roczny dodatek na uzupełnienie wykwapowania w pełnym wymiarze, bez względu na wymiar pobieranego uposażenia.

§ 9.

Dodatek na wykwapowanie polowe wypłaca się jednorazowo oficerom i chorążym, przydzielonym po raz pierwszy po każdorazowym ogłoszeniu mobilizacji do oddziałów mobilizowanych.

(I) Art. 12. Dla żołnierzy zawodowych, a mianowicie: pułkowników, podpułkowników, majorów, kapitanów, poruczników, chorążych, starszych sierżantów, sierżantów i równorzędnych, którzy ostatnio przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego pobierali na podstawie art. 3 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) uposażenie powyżej szczebla „b” danej grupy, oraz dla podporuczników, plutonowych, kaprali i równorzędnych, tudzież starszych marynarzy zawodowych, którzy w tym czasie pobierali na podstawie powołanego przepisu uposażenie po-

wyżej szczebla „a” danej grupy, zwiększa się uposażenie, określone art. 5 rozporządzenia niniejszego, o dodatek wyrównawczy, który przysługuje im do czasu osiągnięcia drogą awansu (mianowania) uposażenia równego, względnie wyższego od uposażenia, uzyskanego przy pierwszym zaliczeniu po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego wraz z dodatkiem wyrównawczym.

Wysokość dodatku wyrównawczego oznacza się w złotych, w zależności od stopnia wojskowego, wedle następujących stawek miesięcznych:

S T O P I E Ń	Szczepel przysługujący ostatnio przed wejściem w życie ustawy niniejszej					
	„b”	„c”	„d”	„e”	„f”	„g”
Pułkownik, komandor	—	35	75	115	150	—
Podpułkownik, komandor-porucznik .	—	30	60	95	120	—
Major, komandor-podporucznik . . .	—	30	60	95	120	—
Kapitan	—	25	50	75	110	—
Porucznik	—	20	35	50	70	—
Podporucznik	12	25	40	50	60	—
Chorąży (równorzędny)	—	13	25	38	50	—
St. sierżant (równorzędny), st. bosman	—	8	17	25	33	42
Sierżant (równorzędny), bosman . .	—	8	16	25	33	42
Plutonowy (równorzędny), bosmanmat	6	13	19	25	31	37
Kapral (równorzędny), mat	6	12	19	25	30	37
Starszy marynarz zawodowy	6	12	19	25	30	37

Żołnierzom zawodowym, którzy przejdą w stan spoczynku przed utratą prawa do pobierania dodatku wyrównawczego, wlicza się ostatnio pobierany dodatek wyrównawczy do podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązuje następujące postanowienie:

§ 10. rozporządzenia ministra spraw wojskowych z dnia 20 stycznia 1934 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 8/34, poz. 68 — Dz Rozk. Nr. 2/34, poz. 17).

§ 10.

(II). W razie awansu, jeżeli należne uposażenie (art. 5) jest niższe od uposażenia ostatnio pobieranego (art. 5) wraz z dodatkiem wyrównawczym (art. 12), — awansowany zatrzymuje część dodatku wyrównawczego równą różnicy między uposażeniem ostatnio pobieranym wraz z dodatkiem wyrównawczym, a uposażeniem należnym w związku z awansem.

Dz. Rozk. Nr. 2/34, poz. 17.

OBJAŚNIENIA.

(IV) 1) Postanowienia ust. 2 (tabela) art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska, ustalające wysokość dodatku wyrównawczego w zależności od szczebla, przysługującego ostatnio przed wejściem w życie tego rozporządzenia, oznaczają, że dla ustalenia wysokości dodatku wyrównawczego miarodajny jest szczebel, przysługujący danemu wojskowemu w myśl przepisów, obowiązujących przed wejściem w życie wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej. Ponieważ ustawa z dnia 14 października 1931 r. (Dz. Rozk. Nr. 35/31, poz. 456) wstrzymała z dniem 1 lipca 1931 r. dalsze posunięcia w szczeblach, przeto dla ustalenia wysokości dodatku wyrównawczego na podstawie art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. miarodajny jest szczebel uposażenia, jaki przysługiwał danemu wojskowemu przed dniem 1 lutego 1934 r. istotnie, a więc przy uwzględnieniu wstrzymania posunąć w szczeblach, a nie szczebel, jakiby mu przysługiwał, gdyby wstrzymanie posunąć w szczeblach nie było zarządzone. Wynika to zresztą również z brzmienia ust. 1 art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska.

2) Przy określaniu wysokości dodatku wyrównawczego należnego od dnia 1 lutego 1934 r. na podstawie art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska, nie bierze się pod uwagę dodatku wyrównawczego, pobranego przez poszczególnych żołnierzy przed dniem 1 lutego 1934 r. na podstawie art. 118 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska.

(I) Art. 13. Żołnierz zawodowy poza należnościami pieniężnymi ma prawo do następujących świadczeń:

- a) korzystania z usług ordynansa osobistego. Świadczenie to przysługuje tylko oficerom i może być zastąpione na zarządzenie Ministra Spraw Wojskowych ekwiwalentem pieniężnym, którego wysokość określi Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu;
- b) do ulg przy przejazdach państwowymi środkami komunikacyjnymi dla siebie i rodziny (art. 6), których zakres określa Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

I. ZASTĄPIENIE EKWIWALENTEM PIENIĘŻNYM PRZYSŁUGUJĄCEGO OFICEROM PRAWA KORZYSTANIA Z USŁUG ORDYNANSA OSOBISTEGO.

(Dz. Rozk. Nr. 3/34, poz. 48). *Dz. Rozk. A3/37*

(II) Na podstawie art. 13 pkt. a), 28 ust. 1 oraz 46 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 roku o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) zarządzam:

1) Prawo korzystania z usług ordynansa osobistego przez oficerów zawodowych, oficerów rezerwy powołanych do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych oraz oficerów powołanych do czynnej służby zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga, pozostających w służbie czynnej, zastępuje się w czasie pokoju ekwiwalentem pieniężnym w następującym wymiarze miesięcznym:

- a) dla pełniących służbę w obrębie garnizonu stołecznego Zł. 50
- b) dla pełniących służbę poza garnizonem stołecznym „ 40

2) Postanowienie pkt. 1. nie odnosi się do oficerów posiadających przynależność służbową do:

A. W wojsku:

- a) dowództw: dywizyj piechoty i kawalerji, brygad kawalerji i saperów oraz grup artylerji, łączności i aeronautyki;
- b) pułków, oraz samodzielnych bataljonów, dywizjonów, kompanij, szwadronów, eskadr i plutonów — piechoty, kawalerji, artylerji, aeronautyki, broni pancernej, łączności, saperów i taborów, tudzież plutonów żandarmerji;

B. W marynarce wojennej:

- a) dowództwa floty oraz podległych mu organizacyjnie formacji, zakładów i urzędów tudzież warsztatów portowych w Gdyni,
- b) dowództwa flotyli rzecznej oraz podległych mu organizacyjnie formacji, zakładów i urzędów tudzież warsztatów portowych w Pińsku.

3) W przypadku delegowania z formacji, wymienionej w punkcie 2) do szkoły lub na kurs w charakterze słuchacza, oficer zachowuje prawo do usług ordynansa osobistego, nie nabywając prawa do ekwiwalentu, jeżeli formacja, do której jest służbowo przynależny, oraz szkoła lub kurs znajdują się w obrębie tego samego garnizonu; w przeciwnym razie służy oficerowi, delegowanemu do szkoły lub na kurs prawo wyboru z tem, że w razie wyboru usług ordynansa osobistego — ordynans pozostaje w miejscu postoju formacji, z której następuje delegowanie oficera.

4) Prawo do otrzymania ekwiwalentu pieniężnego powstaje:

- a) przy wstąpieniu do służby albo uzyskaniu stopnia oficerskiego — z dniem objęcia służby lub uzyskania stopnia oficerskiego;
- b) przy przeniesieniu z formacji, wymienionej w punkcie 2), do formacji w tym punkcie niewymienionej — z dniem bezpośrednio następującym po dniu zwolnienia od obowiązków służbowych w dawnym miejscu służbowym;
- c) przy wyborze ekwiwalentu w przypadkach delegowania do szkoły lub na kurs — z dniem bezpośrednio następującym po dniu zwolnienia od obowiązków służbowych w formacji, z której nastąpiło delegowanie oficera.

5) Prawo do ekwiwalentu gaśnie:

- a) w razie rozwiązywania stosunku służbowego — z ostatnim dniem miesiąca kalendarzowego, w którym stosunek służbowy rozwiązano;
- b) w razie przeniesienia do formacji, wymienionej w punkcie 2), z formacji w tym punkcie niewymienionej — z dniem ostatnim

- miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiło zwolnienie od obowiązków służbowych w dawnym miejscu służbowym;
- c) w przypadkach, określonych w punkcie 4) lit. c), — z dniem ostatnim miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpił powrót do formacji, z której oficer został delegowany lub do innej formacji, wymienionej w punkcie 2);
 - d) w razie przejścia w stan nieczynny bez uposażenia — jednocześnie z prawem do pobierania uposażenia — na czas, przez który przeniesiony w stan nieczynny nie będzie pobierał uposażenia;
 - e) w razie osadzenia w areszcie śledczym — z dniem ostatnim miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiło osadzenie w areszcie śledczym — na czas przebywania w areszcie śledczym.
- 6) W razie zmiany miejsca służbowego, powodującej zmianę wysokości ekwiwalentu pieniężnego, prawo do ekwiwalentu w nowym wymiarze powstaje z dniem pierwszym miesiąca kalendarzowego bezpośrednio następującego po uwolnieniu od poprzednich obowiązków.
- 7) Ekwiwalent pieniężny wypłaca się w terminach i na zasadach ustalonych dla wypłaty uposażenia, przyczem ekwiwalent, przysługujący nie za cały miesiąc kalendarzowy, lecz za pewną jego część, oblicza się w stosunku dziennym; dzienna wysokość ekwiwalentu w tych przypadkach odpowiada ilorazowi z miesięcznej wysokości ekwiwalentu, podzielonej przez ilość dni danego miesiąca kalendarzowego.
- 8) Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1934 roku.

OBJAŚNIENIA.

- 1) Do oficerów delegowanych na studia zagranicę ma zastosowanie zdanie drugie punktu 3) zarządzenia, w myśl którego oficerom tym służy prawo wyboru pomiędzy usługami ordynansa osobistego, a zastępującym te usługi — ekwiwalentem pieniężnym.
- 2) Przy ocenie, czy oficerowi przysługuje prawo do korzystania z usług ordynansa osobistego, czy też prawo do pobierania ekwiwalentu, miarodajną jest poza przypadkami, przewidzianymi w punkcie 3) zarządzenia stała przynależność służbowa oficera bez względu na miejsce przejściowego pełnienia czynności służbowych (delegowania).
- 3) Oficerom, oddanym do dyspozycji dowódców O. K., przysługuje:
 - a) oficerom, którzy przed oddaniem do dyspozycji posiadali stałą przynależność służbową do formacji, wymienionych w punkcie 2) zarządzenia — prawo do korzystania z usług ordynansa osobistego;
 - b) oficerom, którzy przed oddaniem do dyspozycji posiadali inną stałą przynależność służbową — prawo do ekwiwalentu pieniężnego, zastępującego usługi ordynansa osobistego.
- 4) Oficerom, którzy korzystają z prawa do ekwiwalentu pieniężnego zastępującego usługi ordynansa osobistego, w myśl punktu 3) zarządzenia, przysługuje ten ekwiwalent w wysokości, przewidzianej w punkcie 1) zarządzenia, zależnie od miejsca, w którym uprawniony pozostaje w szkole lub na kursie, a mianowicie:
 - a) pozostającym w szkołach i na kursach w obrębie garnizonu stołecznego — w wysokości 50 zł.
 - b) pozostającym w szkołach i na kursach poza garnizonem stołecznym — w wysokości 40 zł.
- 5) Oficerom, uprawnionym do korzystania z ekwiwalentu pieniężnego, zastępującego usługi ordynansa osobistego, w myśl punktu 3) za-

rządzenia w drodze wyboru — ekwiwalent ten może być wypłacany dopiero po przedstawieniu przez uprawnionego zaświadczenia właściwego dowódcy formacji, do której uprawniony jest stale służbowo przynależny, iż zrzekł się on na czas pozostawania w szkole (na kursie) prawa do korzystania z usług ordynansa i że z usług tych nie korzysta.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 20 stycznia 1934 r.

wydane w porozumieniu z ministrem spraw wojskowych o ulgach dla osób wojskowych i ich rodzin przy przejazdach kolejami państwowymi. (Dz.U.R.P.Nr. 9/34, poz. 76 z dn. 31 stycznia 1934 r. Dz.R.Nr. 4/34, poz. 77).

(II) Na podstawie art. 13. lit. b), 28, 37, 39 i 45 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) zarządza się co następuje:

§ 1.

1) Osoby wojskowe i ich rodziny korzystają przy przejazdach kolejami państwowymi z następujących ulg:

- a) oficerowie i podoficerowie (starsi marynarze) zawodowi, pełniący czynną służbę wojskową, oficerowie rezerwy, powołani do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych, podoficerowie i szeregowcy, pełniący obowiązkową służbę czynną, nadterminowi, tudzież podchorążowie (uczniowie szkół, kształcących na oficerów zawodowych), opłacają za przejazd należności według tabeli opłat, stanowiącej załącznik do niniejszego rozporządzenia *);
- b) żołnierze rezerwy, powołani na ćwiczenia wojskowe lub na dodatkowe ćwiczenia wojskowe, opłacają w czasie pełnienia czynnej służby wojskowej przy przejazdach kolejami normalnotorowymi należności według tabeli szóstej, stanowiącej załącznik do taryfy osobowej, bagażowej i ekspresowej Polskich Kolei Państwowych, część II, obowiązującej od 1 stycznia 1934 r. (Dziennik Taryf i Zarządzeń Kolejowych z r. 1933 Nr. 77, poz. 603), a przy przejazdach kolejami wąskotorowymi połowę opłat normalnych.
- c) rodziny oficerów i podoficerów (starszych marynarzy) zawodowych, pełniących czynną służbę wojskową, tudzież oficerów rezerwy, powołanych do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych, opłacają za przejazd połowę opłat normalnych.

2) Oficerom, chorążym i podchorążym przysługuje prawo przejazdu w klasie I, II lub III, innym żołnierzom w klasie III.

Rodzinom oficerów i podoficerów (starszych marynarzy) zawodowych, pełniących czynną służbę wojskową, tudzież oficerów rezerwy, powołanych do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych, przysługują uprawnienia przejazdu w tej klasie pociągu, w której służy prawo przejazdu głowie rodziny.

3) Ulgi powyższe stosuje się przy przejazdach w pociągach osobowych i pośpiesznych; przy przejazdach w pociągach luksusowych (ekspresowych) nie przysługują żadne ulgi.

(V) *) Wysokość stawek jest podana w Taryfie Wojskowej.

§ 2.

Ulga w opłacie za przejazd koleją jest stosowana przez kasę kolejową przy sprzedaży biletów (bilety ulgowe).

Podstawę do nabycia tych biletów stanowią:

- a) dla oficerów i podoficerów (starszych marynarzy) zawodowych, pełniących czynną służbę wojskową, oficerów rezerwy, powołanych do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych, nadterminowych, podchorążych, tudzież dla rodzin oficerów i podoficerów (starszych marynarzy) zawodowych, pełniących czynną służbę wojskową, oraz oficerów rezerwy, powołanych do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych, legitymacje osobiste zaopatrzone w fotografie, wydane przez władze wojskowe;
- b) dla podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, karty urlopowe, wystawiane przez formacje wojskowe;
- c) dla żołnierzy rezerwy (§ 1. ustęp (1), pkt. b) — zaświadczenia, wystawiane przez formacje wojskowe.

Wzory legitymacji osobistych, kart urlopowych i zaświadczeń ustalają zarządzenia Ministra Spraw Wojskowych.

§ 3.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia mają analogiczne zastosowanie do żołnierzy zawodowych w stanie nieczynnym, pobierających uposażenie, oraz do ich rodzin.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 roku.

O B J A Ś N I E N I A.

1) Na podstawie rozporządzenia Ministra Komunikacji o ulgach dla osób wojskowych i ich rodzin przy przejazdach kolejami państwowymi mogą z taryfy wojskowej korzystać tylko osoby wymienione w par. 1 ust. (1), lit. a) i w par. 3. tego rozporządzenia; nie mogą zatem korzystać z taryfy wojskowej:

- a) członkowie Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego, Strzelca i innych organizacji, pozostających pod kierownictwem osób wojskowych z wyjątkiem uczestników obozów i kursów na przejazdy do obozu i na kursy i z powrotem (P. S. 245—10, par. 123-a),
- b) pracownicy cywilni, zatrudnieni w wojskowych przedsiębiorstwach skomercjalizowanych, ponieważ powyższym formacjom, instytucjom i przedsiębiorstwom nie przysługuje taryfa wojskowa.

W odniesieniu do przejazdów Korpusu Ochrony Pogranicza przepisy niniejsze mają zastosowanie w ramach postanowień, zawartych obecnie w instrukcji Ministerstwa Komunikacji Nr. H 1-a, poz. 56, na podstawie których Korpusowi Ochrony Pogranicza przysługuje taryfa wojskowa.

2) Legitymacja osobista zawodowego żołnierza w stanie czynnym uprawnia posiadacza do nabycia w kasie biletowej za opłatą w gotówkę podług taryfy wojskowej, biletu kolejowego na przejazd. (P. S. 245—10, par. 102).

3) Legitymacje osobiste nie podlegają przy zakupie biletu osteplowaniu. (P. S. 245—10, par. 102).

4) Podoficerowie i szeregowcy nadterminowi i uczniowie szkół podchorążych, kształcących na oficerów zawodowych, mają prawo przy przejazdach pozasłużbowych na podstawie legitymacji osobistych korzystać z taryfy wojskowej.

Do wymienionych szkół podchorążych zalicza się:

- 1) Szkołę Podchorążych Piechoty w Ostrowi Mazowieckiej,
- 2) Szkołę Podchorążych Piechoty w Różanie (Kurs unitarny),
- 3) Szkołę Podchorążych Kawalerji w Grudziądzu,
- 4) Szkołę Podchorążych Artylerji w Toruniu,
- 5) Szkołę Podchorążych Inżynierji w Warszawie,
- 6) Szkołę Podchorążych Lotnictwa: grupa pilotów w Dęblinie,
grupa techniczna w Bydgoszczy,
- 7) Szkołę Podchorążych Sanitarnych w Warszawie,
- 8) Szkołę Podchorążych dla podoficerów w Bydgoszczy,
- 9) Szkołę Podchorążych Marynarki Wojennej w Toruniu.

(P. S. 245—10, par. 102).

5) Rodziny wojskowych zawodowych pozostających w służbie czynnej opłacają przy przejazdach na koszt własny kolejami objętymi taryfą wojskową, bilety kolejowe z 50%-wą zniżką od taryfy normalnej według tabeli „F”.

Do rodziny w rozumieniu tego postanowienia należą osoby wymienione w art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska.

Legitymacje osobiste członków rodzin żołnierzy zawodowych mają być zaopatrzone w stempel lub druk treści następującej:

„Na kolejach państwowych stosuje się połowę opłaty normalnej (tabela „F”)”.

6) Przy przejazdach przysługuje:

- a) oficerom, chorążym i podchorążym klasa dowolna,
- b) podoficerom zawodowym — klasa III-cia.

Członkom rodziny przysługuje ta klasa pociągu, do której ma prawo głowa rodziny. (P. S. 245—10, par. 109).

7) Uprawnieni do klasy wyższej mają temsamem prawo do zakupywania biletów w klasie niższej. (P. S. 245—10, par. 109).

8) O ile żołnierz lub członek jego rodziny chce jechać klasą wyższą, niż ma do tego uprawnienie — musi uiścić opłatę dodatkową w wysokości różnicy między cenami biletów odnośnych klas obliczonymi według taryfy normalnej. Opłatę tę uiszcza się zasadniczo w kasie biletowej, a w razie niemożności konduktorowi pociągu. (P. S. 245—10, par. 38).

9) Jeżeli żołnierz pragnie jechać pociągiem droższym, niż uprawnia do tego wykupiony już bilet, powinien uiścić w kasie osobowej różnicę obliczoną według taryfy wojskowej. O ile jednak opłata następuje dopiero w pociągu, to różnicę tę oblicza się według taryfy normalnej. (P. S. 245—10, par. 39).

10) Członkowie rodzin żołnierzy korzystający z ulgi taryfowej, w razie przejścia do klasy wyższej lub do pociągu droższego, dopłacają różnicę cen właściwych biletów, obliczonych według taryfy ulgowej, o ile dopłatę uskutecznią w kasie biletowej.

Jeżeli zaś dopłatę za przejście uiszcza się w pociągu, to pobiera się ją w wysokości różnicy cen właściwych biletów, obliczonych według taryfy normalnej. (Taryfa osobowa P. K. P., część II. rozdział II, dział I, ustęp B, par. 26).

11) Podróżny, który nie może okazać ważnego biletu na przejazd lub też okazać może tylko bilet wojskowy lub ulgowy bez legitymacji,

uprawniającej go do przejazdu na podstawie takiego biletu, płaci podwójną cenę biletu za drogę przebytą, obliczoną według taryfy normalnej, najmniej jednak 5 zł.

Niezależnie od tego taki podróżny może być pociągnięty do odpowiedzialności dyscyplinarnej lub karnej.

Żołnierze zawodowi w służbie czynnej w wypadku uprzedzenia konduktora o niemożności kupna biletu, uiszczają dopłatę w wysokości 1 zł. i cenę pojedynczą biletu, obliczoną według taryfy wojskowej, razem jednak nie więcej, niż podwójną cenę biletu wojskowego.

Do żadnych dopłat nie jest obowiązany:

1) podróżny, któremu kolejowa kasa biletowa nie wydała bezpośredniego biletu do stacji przeznaczenia i poświadczyła to na wydanym mu bilecie, jeżeli na stacji pośredniej, do której opiewa jego bilet z powodu krótkiego postoju nie mógł kupić nowego biletu i o tem uprzedził bez wezwania konduktora;

2) podróżny, który rozpoczął podróż swą na przystanku, na którym nie wydaje się biletów.

(P. S. 245—10, par. 36)

12) W razie uchylenia się żołnierza od uiszczenia należnej dopłaty, konduktor pociągu ma prawo oddać go na najbliższej stacji organom żandarmerji lub policji państwowej, celem wylegitimowania. Organa te po wylegitimowaniu żołnierza podają konduktorowi dane co do nazwiska i przydziału oraz donoszą o wypadku właściwej władzy. (P. S. 245—10, par. 37).

13) Zawodowi żołnierze w służbie czynnej, uprawnieni są do nabywania na podstawie legitymacyj osobistych odcinkowych okresowych (miesięcznych, sezonowych, rocznych) biletów według opłat podanych w tabeli „H”. Bilety te wydawane być mogą na tę klasę, jaka przysługuje danej osobie lub też na klasę niższą.

Do zakupu ulgowych biletów odcinkowych okresowych uprawnieni są także szeregowcy niezawodowi, pełniący funkcje ordynansów osobistych na podstawie zaświadczenia, wydanego przez przełożone dowództwo, że dany szeregowiec ze względów służbowych, mieszkaniowych i t. p. zmuszony jest do codziennych przejazdów między miejscowościami wymienionemi w zaświadczeniu.

Kasjer kolejowy, przy wydaniu biletu odcinkowego okresowego na podstawie takiego zaświadczenia wpisuje w tem zaświadczeniu numer wydanego biletu ulgowego podpisując i stemplując go datownikiem. Zaświadczenie otrzymuje zpowrotem podróżny, jako dowód uzasadniający ulgę. (P. S. 245—10, par. 128).

14) Przejazd za odcinkowemi okresowemi ulgowemi biletami jest ważny jedynie za jednoczesnem okazaniem legitymacji osobistej względnie zaświadczenia. Podróżnego, jadącego za biletem odcinkowym okresowym ulgowym, a nieposiadającego dowodu uzasadniającego ulgę, uważa kolej za niemającego wogóle ważnego biletu na przejazd. (P. S. 245—10, par. 129).

15) W razie zagubienia lub zniszczenia legitymacji osobistej przełożony dowódca uprawniony jest wydać żołnierzowi tymczasowe zaświadczenie według wzoru 12 umieszczonego w P. S. 245—10.

Takie tymczasowe zaświadczenie jest ważne 4-ry tygodnie od chwili wystawienia i uprawnia żołnierzy zawodowych w służbie czynnej do nabywania biletów wojskowych na przejazdy pozasłużbowe. (P. S. 245—10, par. 110).

16) W wypadkach zagubienia legitymacji osobistej przez członków

rodzin żołnierzy zawodowych w służbie czynnej, wystawiają władze przełożone nowe legitymacje. (P. S. 245—10, par. 110).

17) Przepustki wydawane podoficerom i szeregowcom niezawodowym na opuszczenie garnizonu, uprawniają ich wprawdzie do opuszczenia na określony okres czasu garnizonu, nie uprawniają natomiast do jakichkolwiek ulg przy przejazdach kolejowych. W wypadkach zatem, gdy intencją dowódcy jest, aby podoficer lub szeregowiec niezawodowy opuszczający garnizon, korzystał przy przejazdach kolejowych z taryfy wojskowej, należy wydawać mu zamiast przepustki kartę urlopową. Koszty przejazdów kolejowych opłaca urlopowany zasadniczo z własnych funduszy.

Jednakże w wypadkach podanych w par. 113 P. S. 245—10 może właściwy dowódca zezwolić na przejazd na koszt M. S. Wojsk.

18) Żołnierze rezerwy powołani na ćwiczenia wojskowe lub na dodatkowe ćwiczenia wojskowe korzystają z ulgowych opłat podanych w tabeli szóstej „B” na podstawie specjalnych zaświadczeń według wzoru 15 P. S. 245—10, przyczem oficerowie rezerwy korzystają z tej ulgi przejazdowej w wypadkach udzielenia im urlopu z prawem opuszczenia garnizonu, a podoficerowie i szeregowcy rezerwy w wypadkach śmiertelnej choroby lub śmierci w najbliższej rodzinie. (P. S. 245—10, par. 124 i 125).

19) Duchowni pomocniczy mają prawo korzystać z ulgowych opłat, podanych w tabeli szóstej „B” na kolejach państwowych i z ulgowej opłaty od cen normalnych na kolejach wąskotorowych zarządzanych przez państwo na podstawie zaświadczeń (wzór 16. P. S. 245—10), wystawianych przez Biskupa Polowego, względnie przez Szefa Biura Wyznań Niekatolickich. (P. S. 245—10, par. 124 i 125).

20) Przy urlopowych podróżach oficerów i szeregowców zawodowych i nadterminowych oraz uczniów szkół podchorążych, kształcących na oficerów zawodowych, wystarczającym dokumentem legitymacyjnym jest legitymacja osobista wspomnianych osób bez względu na czas urlopu i bez względu na odległość miejsca urlopu od miejsca przydziału.

W powyższych wypadkach przełożeni udzielają urlopów ustnie, stwierdzając udzielenie urlopu w rozkazie dziennym jednostki, a urlopowani przy meldowaniu się we władzach garnizonowych przedstawiają legitymacje osobiste, przyczem postanowienie regulaminu służby wewnętrznej część VI. punkt 15 zdanie 1 niema zastosowania.

Niniejsze zarządzenie nie dotyczy podoficerów i szeregowców niezawodowych.

Udzielanie zezwoleń na opuszczenie garnizonu w czasie wolnym od służby normuje zarządzenie w Dzienniku Rozkazów Nr. 23/25, poz. 243. (Dz. Rozk. Nr. 14/30, poz. 158).

21) Żołnierze zawodowi opłacają koszty przejazdów pozasłużbowych z własnych funduszy. Jedyny wyjątek od tej zasady zachodzi wówczas, jeżeli żołnierz zawodowy w służbie czynnej odwołany z udzielonego mu urlopu, otrzymuje następnie możliwość dokończenia przerwanej urlopu i wyjeżdża ponownie do tej samej lub innej miejscowości.

W tym wypadku zwracane są koszty ponownego wyjazdu jednakże z zastrzeżeniem, że wysokość ich nie może przekraczać kosztów przejazdu, jakie musiałby ponieść przy pierwszym urlopie tam i zpowrotem. Zwrot tych kosztów następuje na podstawie szczegółowego raportu, złożonego przez zainteresowanego, a poświadczonego przez właściwego dowódcę; diety w tym wypadku nie należą się (P. S. 245—10, par. 103).

22) Oficerowi udającemu się na urlop może towarzyszyć ordynans osobisty przez cały czas urlopu.

W tym wypadku koszty przejazdów ordynansa osobistego pokrywa oficer z własnych funduszków, według taryfy wojskowej, na podstawie karty urlopowej, jaką należy wystawić temu ordynansowi. (P. S. 245--10, par. 105).

23) Legitymacje osobiste funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej i ich żon mają być zaopatrzone w stempel następującej treści: „Na kolejach państwowych normalnotorowych stosuje się opłaty według tabeli szóstej „B”, a na kolejach wąskotorowych połowę opłat normalnych”.

24) Członkowie rodzin żołnierzy zawodowych w stanie nieczynnym, pobierających uposażenie, korzystają z tych samych ulg przejazdowych, z jakich korzystają członkowie rodzin żołnierzy zawodowych w służbie czynnej.

25) Ulgi, z jakich mogą korzystać przy przejazdach kolejami państwowymi członkowie i członkinie oddziałów i organizacji P. W. i W. F. są podane w P. S. 245—10 rozdział XV.

Art. 14. Rozporządzenie Rady Ministrów unormuje pomoc lekarską dla żołnierzy zawodowych i ich rodzin (art. 6).

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1934 r.

o pomocy lekarskiej dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej oraz ich rodzin.

(Dz. U. R. P. Nr. 29/34, poz. 243 — Dz. Rozk. Nr. 5/34, poz. 94).

(II) Na podstawie art. 14, 28 ust. 1, art. 37, 45 i 46 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) oraz art. 59 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380) zarządza się, co następuje:

R o z d z i a ł I.

Postanowienia wstępne.

§ 1. (1) Pomoc lekarska przysługuje:

- a) żołnierzom zawodowym w stanie czynnym;
- b) żołnierzom zawodowym w stanie nieczynnym, jeśli pobierają uposażenie;
- c) żołnierzom nadterminowym, pełniącym czynną służbę wojskową;
- d) oficerom rezerwy, powołanym do czynnej służby wojskowej, celem przemianowania na zawodowych;
- e) podoficerom i szeregowcom, pełniącym obowiązkową służbę czynną;
- f) podchorążym (uczniom szkół kształcących na oficerów zawodowych) pełniącym czynną służbę wojskową;
- g) żołnierzom rezerwy, odbywającym ćwiczenia wojskowe lub dodatkowe ćwiczenia wojskowe;

- h) żołnierzom zawodowym w stanie spoczynku;
 - i) oficerom i chorążym rezerwy i pospolitego ruszenia, tudzież żołnierzom zawodowym w stanie spoczynku, pełniącym czynną służbę wojskową w czasie wojny, mobilizacji, lub na podstawie zarządzenia Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga;
 - j) podoficerom i szeregowcom rezerwy i pospolitego ruszenia, pełniącym służbę czynną w czasie wojny, mobilizacji, lub na podstawie zarządzenia Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga.
- (2) Pomoc lekarska przysługuje również członkom rodziny żołnierzy, wymienionych w ust. (1) pod lit. a), b), d), i).
- (3) Za członków rodziny należy uważać osoby, wymienione w art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664).

§ 2. Pomoc lekarska obejmuje:

- a) poradę lekarską wraz z zapisywaniem i wydawaniem środków leczniczych i opatrunkowych;
- b) przeprowadzanie koniecznych badań dajagnostycznych i zabiegów leczniczych;
- c) leczenie w wojskowych zakładach leczniczych (szpitalach, sanatoriach) i innych zakładach w tym celu zakontraktowanych przez wojsko;
- d) leczenie w przypadkach uzasadnionych w pozawojskowych zakładach leczniczych.

§ 3. (1) Pomocy lekarskiej udziela się zasadniczo w granicach Państwa Polskiego.

(2) Udzielanie pomocy lekarskiej zagranicą lub na obszarze W. M. Gdańska normują rozdziały III i IV rozporządzenia niniejszego.

§ 4. Pomoc lekarska jest zasadniczo bezpłatna, o ile niniejsze rozporządzenie nie postanawia inaczej.

Rozdział II.

Pomoc lekarska w kraju.

§ 5. (1) Pomocy lekarskiej udzielają lekarze wojskowi lub też zakontraktowani lekarze cywilni.

(2) Do ich zakresu działania należy:

- a) zapisywanie środków leczniczych i opatrunkowych;
- b) kierowanie chorych na badania dajagnostyczne oraz zabiegi lecznicze;
- c) umieszczanie chorych w zakładach leczniczych.

§ 6. (1) Przy zapisywaniu lekarstw i środków opatrunkowych, lekarz wojskowy (zakontraktowany lekarz cywilny) kieruje się zasadniczo katalogiem materiału wojskowo-sanitarnego, wydanym przez Ministra Spraw Wojskowych.

(2) Zapisywanie leków, nieobjętych katalogiem, jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych, uzasadnionych stanem chorego.

(3) Leki i środki opatrunkowe wydają na podstawie recepty lekarza wojskowego (zakontraktowanego lekarza cywilnego) zasadniczo apteki wojskowe.

§ 7. (1) Żołnierze, wymienieni w § 1 ust. (1) pod a), b), c), d), i), tudzież członkowie rodzin żołnierzy, wymienionych w tym paragrafie pod lit. a), b), d), i), mogą korzystać z pomocy lekarza niewojskowego w przypadkach:

- a) nagłego zachorowania;
- b) zachorowania w miejscowości, w której niema lekarza wojskowego (zakontraktowanego lekarza cywilnego) i w której uprawniony do pomocy lekarskiej musi przebywać z przyczyn od niego niezależnych;

c) w innych uzasadnionych przypadkach.

(2) W wymienionych przypadkach zwraca się koszty, związane z udzieleniem niezbędnej pomocy lekarskiej według cennika, obowiązującego na terenie tej izby lekarskiej, na którym udzielono pomocy.

§ 8. (1) Osoby, wymienione w § 1 ust. (1) korzystają bezpłatnie z pomocy lekarskiej zarówno w leczeniu szpitalnem, jak i ambulatoryjnym na warunkach, jakie ustala szczególne przepisy, wydane przez Ministra Spraw Wojskowych.

(2) Osoby, wymienione w § 1 ust. (2), korzystają bezpłatnie z pomocy lekarskiej w leczeniu szpitalnem. W leczeniu ambulatoryjnym opłacają za leki, środki opatrunkowe i zabiegi lekarskie 50% rzeczywistych kosztów.

(3) Szczegółowe przepisy wyda Minister Spraw Wojskowych.

§ 9. Leczenie szpitalne odbywa się zasadniczo w wojskowych zakładach leczniczych, lub zakładach leczniczych, zakontraktowanych na ten cel przez władze wojskowe.

§ 10. (1) W uzasadnionych przypadkach leczenia żołnierzy, wymienionych w § 1 ust. (1) pod lit. a), b), c), d), i), tudzież członków rodzin, wymienionych w § 1 ust. (2) w pozawojskowych zakładach leczniczych, przysługuje im zwrot kosztów leczenia. Zwrot kosztów leczenia w tych zakładach nie obejmuje jednak kosztów dodatkowych, jak operacje, zabiegi i t. p.

(2) Wysokość zwracanych kosztów leczenia w pozawojskowych zakładach leczniczych normują szczególne przepisy, wydane przez Ministra Spraw Wojskowych.

(3) Żołnierze zawodowi w stanie spoczynku mogą być leczeni zasadniczo wyłącznie w wojskowych zakładach leczniczych.

§ 11. Koszty przewozu chorego do zakładu leczniczego i z powrotem, tudzież przewozu personelu, towarzyszącego ewentualnie choremu (lekarz, pielęgniarka i t. p.) ponosi całkowicie Skarb Państwa.

§ 12. (1) Minister Spraw Wojskowych może przyznać na koszty leczenia żołnierza zawodowego w stanie czynnym lub członków jego rodziny, pewne sumy ryczałtowe (zryczałtowane koszty pozawojskowego leczenia), gdy zachodzi uzasadniona konieczność leczenia chorego w zakładach leczniczych pozawojskowych, lub też, gdy za tem przemawiają warunki, w których się chory znajduje.

(2) Przyznawanie zryczałtowanych kosztów pozawojskowego leczenia może dotyczyć zarówno leczenia szpitalnego, jak również leczenia klimatycznego lub zdrojowego.

§ 13. (1) Leczenie w zakładach leczniczych może trwać na koszt Skarbu Państwa zasadniczo tylko przez czas 6 miesięcy. Na wniosek zakładu leczniczego może jednak Minister Spraw Wojskowych udzielić zezwolenia na przedłużenie tego okresu.

(2) Leczenie żołnierzy, wymienionych w § 1 ust. (1) pod lit. c), e), f), g), i), j), może trwać na koszt Skarbu Państwa tylko do chwili pozostawiania chorego w służbie czynnej (do chwili ukończenia postępowania rewizyjno-lekarskiego).

Rozdział III.

Pomoc lekarska na obszarze W. M. Gdańska.

§ 14. Pomoc lekarska w zakresie, określonym w niniejszym rozporządzeniu, przysługuje żołnierzom, wymienionym w § 1 ust. (1), gdy pełnią służbę na obszarze W. M. Gdańska, oraz członkom rodzin żołnierzy, wymienionych w § 1 ust. (1) pod lit. a), b), d), i), jeżeli stale na tym obszarze zamieszkują.

Rozdział IV.

Pomoc lekarska zagranicą.

§ 15. (1) Żołnierze w czynnej służbie w czasie służbowego pobytu zagranicą oraz członkowie rodzin żołnierzy zawodowych, przebywających służbowo zagranicą z rodziną, mają prawo do pomocy lekarskiej na koszt Skarbu Państwa w zakresie, określonym w niniejszym rozporządzeniu.

(2) Zwrot i wysokość wydatków, związanych z leczeniem szpitalnym, ambulatoryjnym, lub domowym zagranicą, określa każdorazowo Minister Spraw Wojskowych.

§ 16. W przypadkach, gdy stan zdrowia żołnierza zawodowego w stanie czynnym, po wyczerpaniu wszystkich dostępnych środków leczenia w kraju, wymaga dodatkowo leczenia zagranicą, bądź to szpitalnego, bądź to klimatycznego lub zdrojowego, może Minister Spraw Wojskowych przyznawać ryczałtowo sumy na koszt leczenia zagranicą w wysokości przez siebie uznanej.

Rozdział V.

Postanowienia końcowe.

§ 17. Postanowienia rozporządzenia niniejszego nie dotyczą pomocy lekarskiej dla umysłowo chorych żołnierzy zawodowych w stanie spoczynku, które to kwestje normują art. 56 i 57 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z roku 1931 Nr. 42, poz. 380).

§ 18. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1934 r.

OBJAŚNIENIA.

1) W myśl postanowień par. 1, par. 2 i par. 11 rozporządzenia Rady Ministrów o pomocy lekarskiej dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej, osobom wymienionym w par. 1 wymienionego rozporządzenia oraz członkom rodzin osób, wymienionych w tym paragrafie pod lit. a), b), d), i), skierowanym przez właściwego upoważnionego lekarza wojskowego lub też zakontraktowanego przez władze wojskowe lekarza cywilnego do wojskowego zakładu leczniczego (szpitala, sanatorium) względnie innego zakładu zakontraktowanego przez wojsko, przysługuje przejazd (przewóz) na koszt Skarbu Państwa. Za członków rodziny

należy uważać osoby, wymienione w art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28. X. 1933 r. o uposażeniu wojska.

Uprawnienie do przejazdu (przewozu) na koszt Skarbu Państwa przysługuje choremu nie tylko przy skierowaniu go do zakładu leczniczego poza obręb garnizonu, w którym on względnie głowa rodziny ma swą stałą przynależność służbową, lecz także w razie uzasadnionej potrzeby — przy skierowaniu go z jednego zakładu leczniczego do innego oraz z powrotem do wspomnianego garnizonu po ukończeniu leczenia (wypisaniu z zakładu leczniczego). Nie przysługuje natomiast choremu przejazd na koszt Skarbu Państwa w przypadkach wyjazdu z zakładu leczniczego w sprawach osobistych. Przejazd na koszt Skarbu Państwa nie przysługuje też udającym się do wojskowych szpitali sezonowych i innych uzdrowisk oraz udającym się do domów wypoczynkowych.

2) Zwrot kosztów z tytułu przysługującego choremu uprawnienia, do przejazdu na koszt Skarbu Państwa do zakładu leczniczego, obejmuje zwrot kosztów przejazdu (przewozu) koleją, a gdy na danej przestrzeni niema komunikacji kolejowej — zwrot kosztów przejazdu (przewozu) innym środkiem komunikacyjnym.

Koszty wymienione zwraca się wg. zasad przewidzianych w §§ 14 i 16, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35/34, poz. 320 — Dz. Rozk. Nr. 6/34, poz. 113).

W przypadkach braku na danej przestrzeni komunikacji kolejowej, powinien być wykorzystany w myśl powyższych zasad przy przejeździe (przewozie) chorego kursujący na tej przestrzeni najtańszy środek lokomocji (omnibusy, autobusy, statki i t. p.), a dopiero w braku takiego środka lokomocji, może być zwrócony wydatek na najem koni lub samochodu.

Jeżeli najtańszy środek lokomocji nie odpowiada wskazanym przez lekarza wymogom sanitarnym, albo gdy jest wskazany szczególnie pośpiech, wówczas może być użyty inny kursujący (istniejący) na danej przestrzeni odpowiedni środek lokomocji. Użycie takiego środka lokomocji, który nie jest najtańszym na danej przestrzeni, jak również użycie przy przejeździe (przewozie) chorego koleją — pociągu pośpiesznego — jest jednak dopuszczalne tylko na zasadzie zaświadczenia lekarza, który kieruje chorego do zakładu leczniczego, że jest to konieczne ze względu na rodzaj choroby i stan chorego, oraz potrzebne z tego powodu wygody, bądź też ze względów sanitarnych (przy chorobach infekcyjnych), albo w przypadkach nagłych ze względu na wskazany pośpiech.

3) W przypadkach, gdy stan chorych wymaga koniecznie w drodze opieki, wówczas podróż personelu towarzyszącego chorem, a mianowicie lekarza wojskowego lub zakontraktowanego przez władzę wojskowe lekarza cywilnego, sanitariusza wojskowego, względnie pielęgniarke wojskowego zakładu leczniczego albo też delegowanego w tym celu żołnierza stanowi — pod względem należności — podróż służbową w myśl postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35/34, poz. 320 — Dz. Rozk. Nr. 6/34, poz. 113), względnie stosownie do zawartej z osobą umowy służbowej. Innym osobom nie przysługują z tytułu towarzyszenia choremu żadne należności.

4) Prawo do przejazdu (przewozu) chorego na koszt Skarbu Państwa podlega likwidacji w myśl zasad przewidzianych w P. S. 180—1251, par. 94 i 95 punkty 1) i 25) według taryfy wojskowej na zasadzie wydanych w tym celu rozkazów wyjazdu oraz w sposób wskazany w par.

56 P. S. 245—10. Wydatki z powyższego tytułu obciążają kredyty dz. 1 rozdz. 1, par. 3, poz. 1-a.

5) Ciężko chorzy żołnierze umieszczeni na noszach lub wózku mogą być przewożeni w wagonie bagażowym lub towarowym, znajdującym się w składzie danego pociągu, o ile warunki ruchu na to pozwalają. W przeciwnym razie osoby te mogą być przewożone tylko w osobnych przedziałach klasy III-ej pociągu osobowego lub pośpiesznego. Przy przewozie chorych, kolej przestrzega przepisów każdorazowo wydanych przez władze sanitarne.

Przy przewozie ciężko chorych żołnierzy w wagonie bagażowym lub towarowym, znajdującym się w składzie danego pociągu, opłaca się dwa bilety kl. III-ej danego rodzaju pociągu, a przy przewozie w osobnym przedziale tyle biletów kl. III-ej, ile jest miejsc w zajęтым przedziale, przyczem za przewóz nosz, wózka i t. p. nie pobiera się żadnej opłaty.

Żołnierze w służbie czynnej opłacają należności za przejazd według taryfy wojskowej na podstawie wydanego im rozkazu wyjazdu.

Osoby towarzyszące ciężko choremu przy przewozie w wagonie bagażowym lub towarowym, znajdującym się w danym pociągu, uiszczają opłatę za bilet klasy III-ej danego rodzaju pociągu, przy zastosowaniu ewent. im przysługującej ulgi, a przy przewozie w osobnym przedziale nie opłacają żadnych należności. Łączna ilość osób towarzyszących wraz z ciężko chorym nie może jednak przekraczać ilości zapłaconych biletów.

Przy przewozie zakaźnych chorych w osobnych przedziałach, niezależnie od kosztów przejazdu kolejną opłacać należy również kosztu dezynfekcyjne. (P S. 245 — 10, par. 34).

(I) Art. 15. Żołnierzom zawodowym może być udzielana w przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, bezprocentowa zaliczka na uposażenie. Warunki przyznawania i spłaty zaliczek tudzież ich wysokość określi Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

ZARZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 22 czerwca 1934 r. Nr. 42 — 2/18 (okólnik Nr. 26)

w sprawie zaliczek na uposażenie.

(II) Na podstawie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663, — Dz. Rozk. Nr. 6/34, poz. 96), art. 15, 28 i 46 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664 — Dz. Rozk. Nr. 2/34, poz. 16), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665) i art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej

(Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666), zarządzam w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu, co następuje:

I. Bezprocentowe zaliczki na uposażenie mogą być udzielane, zgodnie z wyżej powołanymi przepisami, funkcjonariuszom państwowym, wyszczególnionym w § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781), żołnierzom zawodowym, oficerom rezerwy, powołanym do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych, oficerom, chorążym, oraz pozostającym w stanie spoczynku podoficerom i szeregowcom, powołanym do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga, sędziom, prokuratorom, asesorum i aplikantom sądowym, przyjętym na etat płatny, oraz oficerom i szeregowcem Policji Państwowej i Straży Granicznej.

Z pośród osób wymienionych wyłącza się od prawa do zaliczki:

- a) pozostające w stanie nieczynnym,
- b) zawieszone w pełnieniu służby,
- c) pozostające na urlopie bezpłatnym,
- d) osoby, którym wypowiedziano stosunek służbowy.

W drodze wyjątku od postanowień, zawartych w pkt. c) ustępu poprzedniego, mogą być przyznane bezprocentowe zaliczki na uposażenie osobom, pozostającym na bezpłatnym urlopie, udzielonym dla uzupełnienia studiów. W tym wypadku potrącanie rat udzielonej zaliczki z uposażenia rozpoczyna się od 1-go miesiąca następującego po ukończeniu urlopu.

II. Zaliczki mogą być udzielane:

- a) na cele konsumcyjne, jak np.: na kupno odzieży, opału na zimę,
- b) na wydatki niezbędne z potrzebami życia codziennego, jak np.: na pokrycie wydatków spowodowanych chorobą proszącego, chorobą lub śmiercią członków jego rodziny w rozumieniu prawa cywilnego, na spłatę długów, powstałych bez winy proszącego, na kupno niezbędnych ruchomości, na koszty odbycia podróży naukowych, ogłoszenia pracy naukowej,
- c) na koszty budowy własnego mieszkania.

Prawo do otrzymania zaliczki na koszty budowy własnego mieszkania przysługuje osobom, wymienionym w części I, jeżeli 1) nie mają odpowiedniego do swego stanu rodzinnego mieszkania, wynajętego bezpośrednio od właściciela w domu, podlegającym ochronie lokatorów i 2) jeżeli same lub do spółki z małżonkiem, rodzicami lub rodzeństwem, o ile z osobami temi prowadzą wspólne gospodarstwo domowe, rozpoczęły już budowę mieszkania na własność, albo też są członkami spółdzielni mieszkaniowej, która buduje dla nich mieszkanie w domu spółdzielczym. Z pośród wymienionych osób należy uwzględnić przede wszystkim osoby, znajdujące się w wyjątkowo niekorzystnym położeniu mieszkaniowym (np. osoby mieszkające poza granicami miejscowości, w której pełnią służbę i t. p.).

Na budowę jednego i tego samego mieszkania może być udzielona zaliczka tylko raz jeden.

III. Osoba, ubiegająca się o zaliczkę, winna szczegółowo uzasadnić jej potrzebę i wysokość. Sprawa przyznania zaliczki i jej wysokość zależna jest od uznania władzy, uprawnionej do udzielania zaliczek.

Udzielenie nowej zaliczki przed spłatą poprzedniej, jest dopuszczalne jedynie pod warunkiem równoczesnego potrącenia reszty rat poprzedniej zaliczki.

IV. Zaliczki na uposażenie przyznaje się w złotych również i dla

personelu, przebywającego zagranicą. Wysokość zaliczek nie może przekraczać:

- a) na cele konsumcyjne — 2-miesięcznego uposażenia,
- b) na wydatki niezwiązane z potrzebami życia codziennego — 3-miesięcznego uposażenia,
- c) na budowę własnego mieszkania — 6-miesięcznego uposażenia.

Warunkiem udzielenia zaliczki praktykantom, asesorom i aplikantom sądowym oraz zaliczki przekraczającej 3-miesięczne uposażenie osobom, które nie nabyły jeszcze praw emerytalnych, jest zabezpieczenie hipoteczne, albo zobowiązanie dwu wypłacalnych ręczyeli.

Za podstawę obliczenia zaliczki przyjmuje się uposażenie zasadnicze wraz z dodatkiem lokalnym i zasiłkiem wyrównawczym, a dla oficerów i szeregowych Straży Granicznej, nie mających prawa do dodatku lokalnego — wraz z dodatkiem służbowym. Dla żołnierzy, wyszczególnionych w części I-ej, za podstawę obliczenia zaliczki przyjmuje się uposażenie, określone w art. 5. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), wraz z dodatkiem wyrównawczym określonym w art. 12 tegoż rozporządzenia.

V Zwrot zaliczki, udzielonej do wysokości 1-miesięcznego uposażenia, następuje w nie więcej jak 12, zaliczki, udzielonej do wysokości 2-miesięcznego uposażenia — w nie więcej, niż 18, zaliczki, udzielonej do wysokości 3-miesięcznego uposażenia — w nie więcej niż 30, wreszcie zaliczki, udzielonej w wymiarze wyższym, niż 3-miesięczne uposażenie — w nie więcej niż 36 bezpośrednio po sobie następujących ratach miesięcznych.

Raty zaliczki potrąca się z uposażenia, poczynwszy od 1-go dnia miesiąca, następującego po przyznaniu zaliczki.

VI. Przyznawanie zaliczek osobom, pełniącym służbę we władzach i urzędach niższych instancyj, należy do władz bezpośrednio podległych władzy naczelnej, z wyjątkiem kierowników tych władz, którym przysługują zaliczki władza naczelna.

Przyznawanie zaliczek osobom, pełniącym służbę we władzach naczelnych, należy do tych władz, z wyjątkiem ich kierowników, którym zaliczki przyznaje Prezes Rady Ministrów.

Przyznawanie zaliczek budowlanych, przekraczających 3-miesięczne uposażenie, należy do władzy naczelnej.

VII. Przyznanie w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie zaliczki nie odpowiadającej zasadom niniejszego rozporządzenia, wymaga każdorazowo zgody Prezesa Rady Ministrów i Ministra Skarbu.

VIII. W wypadkach rozwiązania stosunku służbowego bez uposażenia emerytalnego należy zaległe raty zaliczkowe potrącić w całości, względnie wyegzekwować z zabezpieczenia hipotecznego lub od ręczyeli.

IX. W razie śmierci przed spłatą zaliczki dług z powyższego tytułu obciąża spadkobierców do wysokości odziedziczonego majątku, zgodnie z przepisami obowiązujących ustaw cywilnych.

X. W sprawie umorzenia nieściągalnych rat zaliczek na uposażenie obowiązują postanowienia okólnika Ministra Skarbu z dnia 4 lipca 1930 r. L. D. III. 205/1/30 w sprawie zasad umarzania niektórych wierzytelności Skarbu Państwa.

XI Kontrola regularnych spłat zaliczek należy do obowiązków władz asygnujących uposażenie służbowe.

XII. Poprzedni okólnik Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 lipca 1933 r. Nr. 42 — 2/10 (Dz. Rozk. Nr. 11/33, poz. 179) w sprawie zaliczek na uposażenie uchyla się.

OBJAŚNIENIA.

(IV) 1) Prawo przyznawania zaliczek zwrotnych w wysokości nieprzekraczającej trzymiesięcznego uposażenia służy:

- a) w M. S. Wojsk. i instytucjach podległych bezpośrednio M. S. Wojsk. — II wiceministrowi spraw wojskowych (Dep. Int.),
- b) w Kier. Mar. Woj. oraz w formacjach podległych Kier. Mar. Woj. — Szefowi Kier. Mar. Woj.,
- c) w pozostałych formacjach i instytucjach — poszczególnym dowódcom korpusów.

Prawo udzielania zaliczek zwrotnych w wysokości, przekraczającej trzymiesięczne uposażenie, służy II wiceministrowi spraw wojskowych.

2) Podania o zaliczki zwrotne z M. S. Wojsk. i z instytucji bezpośrednio podległych M. S. Wojsk., oraz wszystkie podania o zaliczki zwrotne w wysokości, przekraczającej trzymiesięczne uposażenie, należy przedstawiać II wiceministrowi spraw wojskowych przez Dep. Int. M. S. Wojsk.

3) Podania o zaliczki zwrotne powinny być wnoszone do władz, wymienionych w obj. 1) c), zasadniczo w terminie do 10 każdego miesiąca.

Podania nadesłane po wyznaczonym terminie, ulegają rozpatrzeniu dopiero w następnym miesiącu.

Podania są rozpatrywane komisyjnie.

Podania osób z władz centralnych i urzędów centralnych pobierających uposażenie u płatników władz centralnych (M. S. Wojsk. i G. I. S. Zbr.), mają być po zaopiniowaniu przez właściwych przełożonych (objaśnienie 4) przesyłane tym płatnikom, którzy po zaopatrzeniu podań odpowiednią klauzulą (objaśnienie 4) przedstawiają je jednocześnie do Departamentu Intendencji M. S. Wojsk. w terminie do dnia 20 każdego miesiąca.

4) Podania o zaliczki zwrotne powinny opiewać na potrzebną proszącym kwotę w złotych i prócz wymaganych w punkcie II omawianego okólnika Prezesa Rady Ministrów okoliczności i dowodów, powinny zawierać oświadczenie proszącego, że zgadza się dobrowolnie na dokonywanie z jego uposażenia potrąceń w wysokości rat, na jakie została mu rozłożona spłata — również w wypadku przejścia w stan spoczynku.

Ponadto na podaniach umieszczać powinni dowódcy (przełożeni) proszących stwierdzenie:

- a) że przytoczone w podaniu motywy odpowiadają rzeczywistości,
- b) że proszący nie jest zawieszony w czynnościach służbowych tudzież, że nie pozostaje w stanie nieczynnym, w dyspozycji połączonej z pozostawieniem bez przynależności służbowej, względnie na urlopie bez uposażenia,
- c) o ile proszący jest oficerem rezerwy powołanym do służby czynnej celem przemianowania na oficera zawodowego, czy został zakwalifikowany na oficera zawodowego,
- d) o ile proszący jest prowizorycznym (niestabilizowanym) funkcjonariuszem państwowym — że zajmuje stanowisko etatem przewidziane oraz że zwolnienie go ze służby nie jest zamierzone.

Prócz powyższego płatnik wypłacający proszącemu uposażenie umieszcza na podaniu następujące dane:

- e) wysokość pobieranego uposażenia w złotych zgodnie z pkt. IV, ust. 3 okólnika prezesa Rady Ministrów,
 - f) czy i w jakiej wysokości uposażenie proszącego jest sądownie lub administracyjnie zajęte,
 - g) czy i w jakiej wysokości była poprzednio udzielona zaliczka oraz jaka kwota pozostała jeszcze ewentualnie z tego tytułu do spłacenia,
 - h) stan rodzinny proszącego, (samotny lub utrzymujący rodzinę).
- 5) Przy prośbach o zaliczki, przekraczające trzymiesięczne uposażenie, klauzula dowódcy (przełożonego) powinna zawierać również stwierdzenie, czy proszący nabył prawo do zaopatrzenia emerytalnego.

Gdyby zaś proszący prawa do zaopatrzenia jeszcze nie nabył musi on dołączyć do podania odpowiednią gwarancję hipoteczną, albo zobowiązanie wypłacalnych ręcycieli.

6) W wypadkach, w których zainteresowana osoba prosi o nową zaliczkę przed całkowitem spłaceniem poprzednio zaciągniętej zaliczki, może jej być przyznana tylko kwota, stanowiąca różnicę między kwotą jedno-dwumiesięczną względnie wyższego uposażenia — w zależności od prośby — a niespłaconą jeszcze resztą poprzednio zaciągniętej zaliczki z równoczesnem zwiększeniem zadłużenia proszącego o nowo — przyznaną kwotę.

Łączny dług należy traktować jako jeden nowy dług i rozłożyć go na równą ilość rat w zależności od tego, do wysokości ilomiesięcznego uposażenia była wzięta nowa zaliczka.

7) Zwrot zaliczki, udzielonej do wysokości jednomiesięcznego uposażenia następuje w 6, zaliczki udzielonej do wysokości 2-miesięcznego w 12, zaś zwrot zaliczki w wymiarze wyższym w 24 bezpośrednio po sobie następujących ratach miesięcznych.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, zwrot zaliczki, udzielonej do wysokości 1-miesięcznego uposażenia, może nastąpić w nie więcej niż 12, zaliczki udzielonej do wysokości 2-miesięcznego uposażenia — w nie więcej niż 18, zaliczki, udzielonej do wysokości 3-miesięcznego uposażenia — w nie więcej niż 30, wreszcie zwrot zaliczki, udzielonej w wymiarze wyższym niż 3-miesięczne uposażenie — w nie więcej niż 36, bezpośrednio po sobie następujących ratach miesięcznych.

Ilość rat dla każdej udzielonej zaliczki proponuje komisja rozpatrująca podania, zależnie od warunków i sytuacji, w jakiej znajduje się proszący.

O wysokości rat decydują władze przyznające zaliczki na uposażenie.

Raty zaliczki potrąca się z uposażenia, począwszy od pierwszego dnia miesiąca, następującego po przyznaniu (wypłaceniu) zaliczki.

W wypadkach rozwiązania stosunku służbowego (zwolnienia, przejścia do rezerwy) należy zaległe raty zaliczki potrącić w całości względnie żądać zwrotu niespłaconej zaliczki w całości.

Potrącenia dokonuje płatnik z ewentualnie przysługującej odprawy.

W wypadkach, gdy funkcjonariusz państwowy zostaje zwolniony za uprzednim wypowiedzeniem, władza przełożona tego funkcjonariusza jest obowiązana równocześnie z doręczeniem pisma wypowiedzającego stosunek służbowy, zawiadomić o tem właściwego kwatermistrza jednostki administracyjnej, w celu uskutecznienia potrąceń reszty niespłaconej zaliczki z uposażenia, które w tym czasie funkcjonariuszowi przysługuje.

Wojskowi (funkcjonariusze państwowi) ubiegający się o urlop bez uposażenia z wyjątkiem wypadku podanego w pkt. 1 ust. 3 okólnika, o ile nie spłacili zaliczki zwrotnej na uposażenie, powinni dołączyć do podania o urlop zobowiązanie na piśmie, że przez cały czas przebywania na urlopie bez uposażenia, będą regularnie spłacali raty miesięczne w dotychczasowej wysokości, oraz uwierzytelnione zobowiązanie 2 oficerów zawodowych, pozostających w czynnej służbie, że przyjmują na siebie odpowiedzialność za regularną spłatę rat przypadających od petenta z tego tytułu.

W wypadku uwzględnienia takiego podania przez szefa Biura Personalnego względnie przez dowódcę okręgu korpusu, należy zawiadomić o tem właściwego kwatermistrza (płatnika władzy centralnej) i przekazać mu zobowiązanie.

W każdym wypadku nieuiszczenia przez urlopowanego w odpowiednim terminie przypadającej raty, względnie uiszczenia jej w nieodpowiedniej wysokości, płatnik obciąża kwotą niespłaconą względnie niedopłaconą uposażenie ręczycieli.

Pobrana zaliczka zwrotna stanowi zobowiązanie dłużnika, za które odpowiada całym swoim majątkiem, w razie zaś śmierci jego, dług z tego tytułu powstały obciąża spadkobierców do wysokości odziedziczono-ego majątku zgodnie z postanowieniami ustaw cywilnych.

8) Wojskowi i funkcjonariusze państwowi, którzy posiadają niespłaconą resztę zaliczki zwrotnej po przejściu w stan spoczynku, muszą ją spłacać w takich ratach miesięcznych, jak przed przejściem w stan spoczynku, gdyż postanowienia art. 5 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 20/34, poz. 160) nie mają zastosowania przy dokonywaniu z uposażenia emerytalnego potrąceń z tytułu pobranej zaliczki na uposażenie.

W związku z tem ubiegający się o zaliczkę musi złożyć zobowiązanie, o którym mowa w obj. 4.

9) Żołnierzom nowomianowanym podporucznikami nie mogą być udzielane zaliczki zwrotne na uposażenie w ciągu 2-ch lat, licząc od dnia mianowania.

(I) Art. 16. Prawo do otrzymania uposażenia powstaje:

- a) dla wstępujących do służby czy to po raz pierwszy, czy ponownie, jeżeli istotne objęcie służby nie nastąpiło z dniem pierwszym miesiąca kalendarzowego, lecz w ciągu miesiąca — od dnia objęcia służby, przyczem uposażenie za czas do pierwszego dnia najbliższego miesiąca oblicza się w wysokości dziennej po 1/30 części uposażenia. Postanowienie to dotyczy także ponownego powołania do służby czynnej żołnierza zawodowego, pozostającego w stanie spoczynku; powinien on jednak za ten czas i w takim samym stosunku zwrócić Skarbowi Państwa pobrane do końca miesiąca zaopatrzenie emerytalne;
- b) dla podchorążych, mianowanych podporucznikami zawodowymi, — od pierwszego dnia tego miesiąca, w którym mianowanie nastąpiło; z uposażenia potrąca się jednak żołd oraz wartość otrzymanego w naturze pożywienia;

- c) w pozostałych przypadkach — z dniem pierwszym najbliższego kalendarzowego miesiąca po dniu awansu (mianowania), lub po dniu powstania warunków, uzasadniających zmianę uposażenia, jeżeli dzień awansu (mianowania), lub zmiany warunków, nie zbiega się z terminem płatności uposażenia.

W razie zmiany miejsca służbowego, pociągającej za sobą zmianę wysokości uposażenia, przysługuje żołnierzowi zawodowemu prawo do uposażenia, odpowiadającego nowemu miejscu służbowemu, od pierwszego dnia kalendarzowego miesiąca, następującego po zwolnieniu go od obowiązków służbowych w dawnym miejscu służbowym.

OBJAŚNIENIA.

(IV) 1) Dla ustalenia terminu, od którego powstaje prawo do uposażenia podoficera lub szeregowca niezawodowego, mianowanego w ciągu miesiąca kalendarzowego podoficerem lub szeregowcem zawodowym, miarodajne są postanowienia punktu a) art. 16.

2) W myśl art. 11 ustawy o podstawowych obowiązkach oficerów (Dz. U. R. P. Nr. 32/23, poz. 256) pierwszy stopień oficerski podporucznika, jak i następne przy awansach są nadawane przez Prezydenta Rzeczypospolitej. W dalszych artykułach tej ustawy nadanie pierwszego stopnia oficerskiego, t. j. stopnia podporucznika określone jest terminem „mianowanie podporucznikiem względnie na podporucznika” Z zestawienia tych postanowień ustawy o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów wynika, że pod mianowaniem podporucznikiem, o którym mowa w art. 16 lit. b. należy rozumieć nadanie tego stopnia podchorążemu oraz, że dniem mianowania podporucznikiem jest dzień, z którym stopień ten został nadany przez Prezydenta Rzeczypospolitej. Dzień ten albo zostaje wyraźnie oznaczony w dekreście niezależnie od ewentualnej daty starszeństwa (mianuje podporucznikiem z dniem), albo też nie jest oznaczony (dekret nie podaje żadnej daty, albo też podaje datę starszeństwa) i wówczas datą nadania stopnia podporucznika jest data podpisania dekretu.

W następstwie powyższego mianowanemu należy się uposażenie zgodnie z art. 16 lit. b. od pierwszego dnia tego miesiąca, w którym stopień podporucznika został mu nadany.

Naprztykład:

- a) Dz. Pers. Nr. 7 z dnia 22 marca 1929 r. został mianowany podporucznikiem z dniem 15 sierpnia 1927 r. absolwent Ofic. Szk. Piechoty, Leontowicz Stefan. Data jest dniem mianowania (nadania) na stopień podporucznika, uposażenie którego przysługuje wymienionemu od dnia 1 sierpnia 1927 r.
- b) Dz. Pers. Nr. 9 z dnia 27 kwietnia 1929 r. zostało mianowanych podporucznikami z dniem 1 grudnia 1928 r. ze starszeństwem z dnia 15 sierpnia 1928 r. dwóch absolwentów Ofic. Szk. Lotn. Dniem mianowania (nadania) na stopień podporucznika jest dzień 1 grudnia 1928 r., od którego przysługuje im uposażenie tego stopnia.
- c) Dz. Pers. Nr. 4 z dnia 14 lutego 1929 r. zostało mianowanych podporucznikami ze starszeństwem z dnia 1 października 1928 r.

10 absolwentów Szk. Podch. San. Ponieważ dzień mianowania (nadania) na stopień podporucznika w dekreście tym nie został wyraźnie oznaczony (dekret podaje tylko datę starszeństwa) datą mianowania jest data podpisania dekretu (zarządzenia), t. j. dzień 1 lutego 1929 r. Od tej daty przysługuje im uposażenie podporuczników.

3) O ile chodzi o oficerów awansowanych, to datę awansowania, która dla wszystkich stopni z wyjątkiem poruczników jest równocześnie datą starszeństwa (par. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 maja 1923 r. o zasadach, dotyczących starszeństwa przy awansach, sposobu przeprowadzenia wyboru oraz kwalifikowania oficerów Dz. U. R. P. Nr. 50/23, poz. 352) — ogłasza minister spraw wojskowych zgóry w rozporządzeniu, nakazującym przeprowadzenie awansów (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej, ogłoszone w Dz. U. R. P. Nr. 81/25, poz. 555, względnie w Dz. Rozk. Nr. 37/25, poz. 370), jak to na przykład miało miejsce z awansami za 1925 rok (Dz. Rozk. Nr. 37/25, poz. 371).

W tych wypadkach oficerom awansowanym, z wyjątkiem awansowanych na poruczników, przysługuje uposażenie z dniem pierwszym najbliższego kalendarzowego miesiąca po dniu awansowania, ogłoszonym w rozporządzeniu ministra spraw wojskowych, nakazującym przeprowadzenie awansów.

W tych wypadkach natomiast, gdy data awansowania nie została ogłoszona zgóry w rozporządzeniu ministra spraw wojskowych, nakazującym przeprowadzenie awansów względnie gdy ono wogóle nie zostaje wydane, dla powstania uprawnień, wynikających z awansu, miarodajny jest sam dekret. Datą zatem awansowania jest w tych wypadkach data nadania stopnia wyraźnie oznaczona w dekreście (np. nadając stopień kapitana z dniem 1 stycznia 1929 r.), jeżeli zaś dekret daty nadania stopnia nie wymienia, datą awansowania jest data podpisania dekretu.

4) U oficerów awansowanych na poruczników data awansowania nie jest oznaczona zgóry, dla powstania zatem uprawnień, wynikających z awansu, miarodajny jest u nich z reguły dekret awansowy. Datą awansowania jest więc u nich data nadania stopnia porucznika oznaczona wyraźnie w dekreście, jeżeli zaś dekret daty nadania stopnia porucznika nie wymienia, datą awansowania jest data podpisania dekretu.

Naprzykład:

a) Dz. Pers. Nr. 20 z dnia 23 grudnia 1929 r. został nadany stopień porucznika z dniem 15 sierpnia 1929 r. i ze starszeństwem z dnia 15 sierpnia 1929 r. ppor. Zukowskiemu Henrykowi Janowi. Datą awansowania jest w tym wypadku dzień 15 sierpnia 1929 r., a uposażenie porucznika przysługuje wymienionemu zgodnie z art. 16 lit. c. od dnia 1 września 1929 r.

b) tym samym dziennikiem został nadany stopień porucznika z dniem 1 września 1929 r. ze starszeństwem z dnia 15 sierpnia 1929 r. ppor. Zielińskiemu Hermanowi. Datą awansowania jest w tym wypadku dzień 1 września 1929 r., a uposażenie porucznika przysługuje wymienionemu od dnia 1 września 1929 r.

c) tym samym dziennikiem został nadany stopień porucznika ze starszeństwem z dnia 15 sierpnia 1929 r. ppor. Mackiewiczowi i Strickierowi. Ponieważ data nadania stopnia porucznika nie została w tym dekreście wyraźnie oznaczona (dekret podaje tylko datę starszeństwa), datą awansowania jest w tym wypadku data pod-

pisania dekretu, t j. dzień 11 grudnia 1929 r., wobec czego uposażenie poruczników przysługuje wymienionym od dnia 1 stycznia 1930 r.

5) Postanowienie, zawarte w punkcie c) art. 16 oprócz wypadków zmiany wysokości uposażenia z powodu awansu, ma również zastosowanie przy ustalaniu terminów zmiany wysokości względnie powstania prawa do tych wszystkich należności, których wypłata zależną jest od istnienia lub uzyskania pewnych (określonych obowiązującymi postanowieniami) warunków, a mianowicie do:

- a) uposażenia w wymiarze, przewidzianym dla utrzymujących rodzinę (patrz art. 5 i objaśnienia do art. 6).
- b) dodatku służbowego (patrz objaśnienia do art. 7),
- c) dodatku przeciwwgazowego dla żołnierzy zawodowych oraz funkcjonarjuszów państwowych w administracji wojskowej (patrz objaśnienia do art. 8).

6) Postanowienie zawarte w ustępie drugim artykułu 16 ma zastosowanie przy ustalaniu terminu zmiany wysokości względnie powstania prawa do następujących należności, które pozostają w zależności od miejsca służbowego (garnizonu):

- a) uposażenia w wymiarze przewidzianym dla garnizonu stołecznego,
- b) dodatku lokalnego.

7) Jeżeli żołnierz przy wstąpieniu do służby (po raz pierwszy, czy ponownie) posiada już warunki, uzasadniające wypłatę należności, wyszczególnionych pod 6) albo też uzyskuje miejsce służbowe, które powoduje wypłatę uposażenia w wymiarze, przewidzianym dla garnizonu stołecznego, względnie wypłatę dodatku lokalnego, wówczas prawo do tych należności powstaje łącznie z prawem do zasadniczego uposażenia (punkt a) artykułu 16).

(I) Art. 17. Terminy płatności uposażenia ustala Rada Ministrów.

Terminy płatności dodatków ustala Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 stycznia 1934 r.

w sprawie terminu płatności uposażenia.

(Dz. U. R. P. Nr. 8/34, poz. 63 — Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 53).

(II) Na podstawie art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), art. 17 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665) i art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 28 października 1933 r. o uposa-

żeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666), zarządza się co następuje:

§ 1.

(1) Uposażenie funkcjonariuszów państwowych, żołnierzy zawodowych, sędziów i prokuratorów oraz oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej wypłaca się miesięcznie zgóry w pierwszym dniu każdego miesiąca. Jeżeli dzień ten jest wolny od zajęć służbowych, wówczas wypłata uposażenia następuje w najbliższym poprzednim dniu zajęć.

(2) Należności, których wymiar może być ustalony jedynie na podstawie już dokonanych prac, wypłaca się miesięcznie zdołu.

§ 2.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie ustalenia terminów płatności dodatków do uposażenia wojska i marynarki wojennej.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 74).

(II) Na podstawie art. 17 ustęp 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) ustalam następujące terminy płatności dodatków do uposażenia wojska:

1. dodatki aeronautyczne, unormowane art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) wypłaca się w terminach płatności uposażenia;

2. a) dodatki służbowe, unormowane uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatków służbowych dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej, oraz

b) dodatki lokalne, unormowane uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatków lokalnych dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej,

wypłaca się w terminach i według zasad, ustalonych dla wypłaty uposażenia;

3. dodatki unormowane uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatków podczas zaokrętowania, wypłaca się:

a) dodatki za zaokrętowanie — miesięcznie zdołu w dniu ostatecznego wyokrętowania, przyczem w przypadkach postoju w portach zagranicznych mogą być wypłacane na poczet tych dodatków zaliczki do wysokości nieprzekraczającej połowy należności z tytułu

dotatku za zaokrętowanie, przypadającego za przewidziany lub przypuszczalny czas postoju w porcie zagranicznym;

- b) dodatki żywnościowe — zgóry na okres czasu, oznaczony przez dowódcę jednostki pływającej;

4. dodatki techniczne, unormowane uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatków technicznych, wypłaca się miesięcznie zdołu.

5. dodatkowe wynagrodzenie za nauczanie, unormowane uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia oficerów zawodowych za nauczanie w wojskowych zakładach szkolnych, prowadzone poza ich właściwymi czynnościami służbowymi, wypłaca się miesięcznie zdołu.

- 6. a) dodatki ćwiczebne, unormowane uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatków ćwiczebnych dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej;

- b) dodatki za nurkowanie, unormowane uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatków za nurkowanie;

- c) dodatki dla podoficerów i szeregowców żandarmerji, unormowane uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatków dla podoficerów i szeregowców żandarmerji;

- d) dodatki dla kierowców samochodowych, unormowane uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatków dla kierowców samochodowych oraz

- e) dodatki asystencyjne, unormowane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 kwietnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. Nr. 35, poz. 276) o sposobie użycia wojska dla zabezpieczenia porządku publicznego,

— wypłaca się dekadami zdołu;

7. premje aeronautyczne, unormowane uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie premij aeronautycznych dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej, wypłaca się w terminach płatności uposażenia;

8. dodatki unormowane uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatków na umundurowanie względnie ubranie cywilne dla żołnierzy marynarki wojennej wypłaca się:

- a) ryczałt na ubranie cywilne — w dniu wydania zarządzenia o delegowaniu uprawnionego do pełnienia służby w warunkach określonych w § 2 lit. a), b) lub c) wymienionej uchwały Rady Ministrów;

- b) dodatek mundurowy uzupełniający dla podchorążych marynarki wojennej — łącznie z dodatkiem, określonym w art. 11 ustęp 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664);

- c) ryczałt na umundurowanie marynarskie obcego państwa — w dniu wydania zarządzenia o delegowaniu uprawnionego do pełnienia służby w warunkach, określonych w § 4 ustęp 2 wymienionej uchwały Rady Ministrów;

9. dodatki, unormowane uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie dodatków dla żołnierzy podczas wojny, wypłaca się:

- a) dodatek bojowy i dodatek polowy — dekadami zdołu, przyczem w stosunku do żołnierzy, znajdujących się w linii bojowej może być wydane zezwolenie na wypłatę dodatku bojowego zgóry za czas, przez przeciąg którego będą oni przypuszczalnie brali bezpośredni udział w walce;

b) dodatek żywnościowy — dekadami zgóry.

10. dodatki przeciwgazowe, unormowane uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie przyznania żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej dodatków przeciwgazowych, wypłaca się w terminach i według zasad, ustalonych dla wypłaty uposażenia.

(I) Art. 18. Zawodowy oficer, przeniesiony w stan nieczynny na skutek udzielenia mu długoterminowego urlopu:

- a) przed przesłużeniem 15 lat w stanie czynnym nie otrzymuje żadnego uposażenia;
- b) po przesłużeniu w wojsku polskiem (polskiej marynarce wojennej) 15 lat otrzymuje przez pierwszych 6 miesięcy pozostawania w stanie nieczynnym pełne uposażenie, a przez resztę czasu pozostawania w stanie nieczynnym nie pobiera żadnego uposażenia.

Art. 19. Zawodowy podoficer lub szeregowiec, przeniesiony w stan nieczynny na skutek udzielenia mu urlopu celem odbycia kursu lub praktyki, potrzebnych do uzyskania stanowiska w służbie państwowej, samorządowej lub przedsiębiorstwie państwowem, otrzymuje uposażenie jak w stanie czynnym przez czas pierwszych 6 miesięcy urlopu.

Art. 20. Żołnierze zawodowi, pozostający w stanie nieczynnym z powodu czasowej niezdolności do służby, stwierdzonej przez komisję wojskowo-lekarską, otrzymują przez czas pierwszych 6 miesięcy przebywania w stanie nieczynnym pełne uposażenie, przez resztę czasu przebywania w stanie nieczynnym — uposażenie w wysokości zaopatrzenia emerytalnego, jakiego im przysługiwało, gdyby ich niezdolność do służby była trwała. Ci natomiast, którymby prawo do zaopatrzenia emerytalnego nie przysługiwało, otrzymują po upływie pierwszych 6 miesięcy przebywania w stanie nieczynnym uposażenie w wysokości najniższego zaopatrzenia emerytalnego.

Żołnierze zawodowi, przeniesieni w stan nieczynny z powodu czasowej niezdolności do czynnej służby, wywołanej przyczynami, związanymi z pełnieniem służby, a stwierdzonej przez komisję wojskowo-lekarską, otrzymują przez cały czas pozostawania w stanie nieczynnym pełne uposażenie.

OBJAŚNIENIA.

(IV) 1) Ze stanem nieczynnym nie należy identyfikować nieobecności żołnierza na służbie z powodu zachorowania, które jest w zasadzie przyczyną, usprawiedliwiającą niepełnienie służby i dlatego pomimo braku w tym wypadku formalnego zarządzenia, przenoszącego w stan nieczynny, względnie udzielającego urlopu (kuracyjnego), nie pozbawia prawa do pobierania przysługującego mu uposażenia.

2) Analogicznie nie pozbawia żołnierza prawa do pobierania przyśługującego mu uposażenia niepełnienie służby z powodu złego stanu zdrowia przez czas postępowania superrewizyjnego poprzedzającego przeniesienie go w stan nieczynny, chociażby nawet wykorzystał on już poprzednio prawo do przysługującego mu urlopu kuracyjnego.

3) Żołnierza, któremu upłynął ustalony zarządzeniem czasokres przebywania w stanie nieczynnym, który jednak z powodu złego stanu zdrowia nie może w dalszym ciągu pełnić służby, należy uważać za pozostającego nadal w stanie nieczynnym i to tak długo, dopóki nie ukaże się zarządzenie, ustalające dalszy jego stosunek do wojska, (t. j. przenoszące ponownie w stan nieczynny albo też w stan spoczynku, do rezerwy i t. p.).

4) Usprawiedliwiana złym stanem zdrowia nieobecność na służbie żołnierza, który bez dostatecznych powodów nie czyni zadość zarządzeniu władz, wdrażającemu postępowanie rewizyjno-lekarskie (na przykład, uchyla się od badania lekarskiego), albo którego stan zdrowia uznany został drogą badania lekarskiego za zadawalający, powinna być uważana za samowolną (samowolne opuszczenie służby w rozumieniu ostatniego ustępu art. 50).

5) Stan nieczynny bez uposażenia jest to innemi słowy przerwa w trwaniu stosunku służbowego.

Przerwa ta z jednej strony pociąga za sobą na ustalony przeciąg czasu zwolnienie żołnierza od obowiązków służbowych, a z drugiej strony pozbawia go tych wszystkich uprawnień, wynikających ze stosunku służbowego, które składają się na wynagrodzenie za spełnianie obowiązków.

Z powyższych względów żołnierzom w stanie nieczynnym bez uposażenia nie przysługują żadne należności i świadczenia, nie wyłączając nawet takich jak pomoc lekarska i t. p.

6) Do okresu, od którego jest zależne prawo do uposażenia żołnierza zawodowego, przeniesionego w stan nieczynny na skutek udzielenia mu długoterminowego urlopu, w myśl art. 18 rozporządzenia o uposażeniu, należy liczyć także czas służby w Legjonach Polskich i innych formacjach polskich przed dniem 1 listopada 1918 r.

(I) Art. 21. Żołnierze zawodowi, pozostający w stanie nieczynnym z powodu zredukowania etatów, otrzymują pełne uposażenie:

a) oficerowie w ciągu lat 3,

b) podoficerowie i szeregowcy w ciągu 18 miesięcy;

jeżeli zaś nadal pozostają z powyższej przyczyny w stanie nieczynnym, nie otrzymują żadnego uposażenia.

Art. 22. W razie dostania się żołnierza zawodowego, pełniącego czynną służbę, do niewoli lub zaginięcia na terenie działań wojennych, prawo jego do uposażenia ulega zawieszeniu w całości aż do jego powrotu.

O ile jednak pozostający w niewoli (zaginiony) pozostawił rodzinę (art. 6), zawieszeniu ulega tylko połowa uposażenia, zaś drugą połowę należy wypłacać rodzinie. Żona separowana, która pobiera alimenty, otrzymuje uposażenie w wysokości alimentów, nie wyższe jednak, niż połowa uposażenia.

Jeżeli okoliczności wskazują na to, że żołnierz zawodowy popadł w niewolę rozmyślnie, zawiesza się również prawo do uposażenia pobieranego przez rodzinę.

Po powrocie żołnierza zawodowego i po stwierdzeniu, że dostał się on do niewoli lub też zaginął na terenie działań wojennych bez własnej winy, otrzymuje on za cały czas niewoli (zaginięcia) uposażenie, które uległo zawieszeniu z potrąceniem ewentualnych zaliczek, wypłaconych w czasie niewoli (zaginięcia) i kwot uposażenia, wypłaconego jego rodzinie w czasie niewoli (zaginięcia).

Gdy żołnierz zawodowy, który dostał się do niewoli lub zaginął na terenie działań wojennych i którego rodzina za ten czas pobiera uposażenie, nie odnajdzie się najpóźniej w ciągu roku od chwili ratyfikacji pokoju, rodzina traci prawo do uposażenia, otrzymuje natomiast tymczasowe zaopatrzenie w myśl obowiązujących przepisów.

W wyjątkowych przypadkach Rada Ministrów władną jest ten termin przedłużyć.

Postanowienia artykułu niniejszego stosują się odpowiednio także w czasie pokoju do żołnierzy zawodowych w służbie bezpieczeństwa lub w służbie granicznej.

Art. 23. Prawo do uposażenia gaśnie:

- a) w razie śmierci żołnierza zawodowego z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła,
- b) w razie rozwiązania stosunku służbowego w inny sposób — z ostatnim dniem tego kalendarzowego miesiąca, w którym stosunek służbowy istotnie ustał.

O B J A Ś N I E N I A.

(IV) 1) W razie śmierci żołnierza zawodowego w takim ostatnim lub przedostatnim dniu miesiąca kalendarzowego, który zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. w sprawie terminu płatności uposażenia (patrz zarządzenie do art. 17) stanowi termin płatności za następny miesiąc kalendarzowy, prawo do uposażenia wygasa dopiero z dniem ostatnim tego następnego miesiąca kalendarzowego.

2) Przez istotne ustanie stosunku służbowego należy rozumieć datę rzeczywistego zwolnienia od pełnienia służby; data ta powinna się w zasadzie zbiegać z datą, ustaloną rozkazem (zarządzeniem), nakazującym zwolnienie. Jeżeliby jednak władza powołana rozkazu zwolnienia nie wydała, względnie nie wykonała go w ustalonym terminie, a dany żołnierz pełnił wskutek tego nadal służbę, wówczas moment istotnego ustania stosunku służbowego zachodziłby dopiero z chwilą faktycznego zwolnienia tego żołnierza od obowiązków służbowych.

Czasokres, w ciągu którego załatwiano takie czynności, jak: wydanie książeczki wojskowej, wypłata odprawy, oddanie rzeczy skarbowych i t. p. nie może wpływać na przedłużenie czasokresu służby i obowiązku

Skarbu Państwa do wypłacania uposażenia; są to bowiem czynności, następujące po ustaniu stosunku służbowego i bynajmniej nie równoznaczne ze spełnianiem przez zwolnionego obowiązków służbowych.

3) Okoliczność, że żołnierz zawodowy (oficer rezerwy, zatrzymany w służbie czynnej) jest chory (pozostaje w szpitalu) w dniu, który został ustalony, jako dzień jego zwolnienia, jak również okoliczność, że wszczęte względem niego postępowanie rewizyjno-lekarskie do dnia tego nie zostało ukończone — nie wstrzymuje zamierzonego (nakazanego) zwolnienia.

(I) Art. 24. Żołnierze zawodowi, przeniesieni do rezerwy lub pospolitego ruszenia, otrzymują odprawę w wysokości:

- a) oficerowie zawodowi za czas służby w wojsku polskim (polskiej marynarce wojennej) ponad 5 lat — dwunastomiesięcznego, od 2 lat do 5 lat — sześciomiesięcznego ostatnio pobieranego uposażenia;
- b) zawodowi podoficerowie i szeregowcy za czas służby w wojsku polskim (polskiej marynarce wojennej) ponad 12 lat — ośmnastomiesięcznego, za czas służby w wojsku polskim (polskiej marynarce wojennej) ponad 10 lat — dwunastomiesięcznego, za czas służby w wojsku polskim (polskiej marynarce wojennej) ponad 6 lat — sześciomiesięcznego, za czas służby w wojsku polskim (polskiej marynarce wojennej) ponad 3 lata — dwumiesięcznego, za czas służby w wojsku polskim (polskiej marynarce wojennej) ponad 2 lata — jednomiesięcznego ostatnio pobieranego uposażenia.

Do czasokresów, wymienionych pod lit. b), liczyć należy podoficerom i szeregowcom zawodowym tylko służbę w charakterze żołnierza zawodowego.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienie:

§ 11. rozporządzenia ministra spraw wojskowych z dnia 20 stycznia 1934 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 8/34, poz. 68. — Dz. Rozk. Nr. 2/34, poz. 17).

§ 11.

(II) Do uposażenia, wedle którego określa się wysokość odprawy, przysługującej żołnierzom zawodowym przy przeniesieniu do rezerwy lub pospolitego ruszenia, oraz ryczałtu na pokrycie kosztów pogrzebu żołnierzy zawodowych zmarłych w służbie czynnej, wchodzi:

- a) uposażenie z art. 5;
- b) dodatki służbowe (art. 7);
- c) dodatki lokalne (art. 8);
- d) dodatki aeronautyczne (art. 10);
- e) dodatek wyrównawczy (art. 12);

w wysokości przysługującej ostatnio przed przeniesieniem do rezerwy lub pospolitego ruszenia, albo przed zgonem.

OBJAŚNIENIA.

(IV) 1) Oficerom zawodowym liczyć należy do wymiaru odprawy całą służbę wojskową (zarówno niezawodową jak i zawodową) w wojsku polskim bez względu na stopień, nie wyłączając okresu służby w charakterze podchorążego ucznia szkoły wojskowej.

Wynika to z zastrzeżenia, zawartego w ustępie ostatnim tego artykułu, które odnosi się tylko do podoficerów i szeregowców zawodowych, gdyby bowiem ustawodawca chciał uzależnić wymiar odprawy dla oficerów zawodowych od czasu służby jedynie w charakterze oficera zawodowego, to uczyniłby wówczas takie zastrzeżenie także w odniesieniu do oficerów zawodowych.

2) Oficerom zawodowym należy też liczyć do wymiaru odprawy służbę w Legionach Polskich i innych formacjach polskich przed dniem 1 listopada 1918 r.

3) Podoficerom i szeregowcom zawodowym liczyć należy do wymiaru odprawy tylko służbę w charakterze żołnierza zawodowego.

4) Czas odbywania kary pozbawienia wolności wymierzonej na podstawie prawomocnego wyroku sądowego nie wlicza się do wymiaru odprawy.

5) Żołnierzowi zawodowemu, zwolnionemu z czynnej służby wojskowej po raz drugi (względnie trzeci i t. d.), uwzględnia się do wymiaru odprawy także służbę, poprzedzającą poprzednie zwolnienia. Od wymierzonej w ten sposób odprawy potrąca się jednakże sumę odpraw, otrzymanych już przezeń przy poprzednich zwolnieniach.

6) Podoficerowi i szeregowcowi zawodowemu zwolnionemu ze służby na skutek orzeczenia komisji dyscyplinarnej, a następnie ponownie powołanemu w charakterze zawodowego i po raz wtóry zwolnionemu ze służby, należy liczyć do wymiaru odprawy okres służby zawodowej, poprzedzający pierwsze, spowodowane orzeczeniem komisji dyscyplinarnej, zwolnienie tylko w tym wypadku, gdy wspomniane orzeczenie zostało uchylone.

7) Nabycie przez żołnierza zawodowego prawa do zaopatrzenia inwalidzkiego nie pozbawia go prawa do odprawy.

(I) Art. 25. Odprawy nie otrzymują:

- a) przyjęci bezpośrednio po zwolnieniu z wojska (marynarki wojennej) do służby państwowej, samorządowej lub w przedsiębiorstwach państwowych, jeżeli na tej służbie pozostaną przynajmniej przez okres 6-cio miesięczny;
- b) oficerowie, zwolnieni do rezerwy na własną prośbę;
- c) zawodowi podoficerowie i szeregowcy, z którymi rozwiązano stosunek służbowy z powodu skazującego wyroku, orzeczenia komisji dyscyplinarnej lub wydalenia ze szkoły kształcącej na oficerów zawodowych;
- d) skazani wyrokiem sądu wojskowego na karę wydalenia z wojska lub z marynarki wojennej, albo na karę wydalenia z korpusu oficerskiego, oraz skazani wyrokiem sądu karnego powszechnego na karę, pociągającą za sobą w myśl przepisów kodeksu karnego wojskowego karę wy-

dalenia z wojska lub z marynarki wojennej, albo karę wydalenia z korpusu oficerskiego.

OBJAŚNIENIA.

(IV) 1) Za bezpośrednie przyjęcie po zwolnieniu z wojska do służby cywilno-państwowej, samorządowej lub w przedsiębiorstwach państwowych, należy uważać takie przyjęcie, które nastąpiło bez jakiegokolwiek przerwy w otrzymywaniu uposażenia.

2) Żołnierz zawodowy, który bezpośrednio po zwolnieniu z wojska został przyjęty do służby, o której mowa pod 1) powinien zwrócić ewentualnie otrzymaną odprawę:

- a) gdy został przyjęty na określony zgóry, przynajmniej 6-cio miesięczny okres,
- b) gdy wprawdzie został przyjęty na okres krótszy, ale w rzeczywistości pozostawał na takiej służbie przynajmniej przez 6 miesięcy,
- c) gdy został przyjęty bez określenia zgóry czasu trwania stosunku służbowego.

Żołnierz, który w wypadkach pod a) i c) zwrócił otrzymaną przy zwolnieniu z wojska odprawę, a przed upływem 6 miesięcznego okresu służby cywilnej, został z tej służby zwolniony, jest uprawniony do ponownego otrzymania zwróconej odprawy.

3) Bezpośrednie przyjęcie po zwolnieniu z wojska do służby cywilno-państwowej, samorządowej lub w przedsiębiorstwach państwowych, pozbawia w wypadkach przytoczonych pod 2) prawa do odprawy bez względu na charakter przyznany w tej służbie (t. j. stały, prowizoryczny czy kontraktowy).

4) Żołnierz zawodowy obowiązany jest zwrócić otrzymaną przy zwolnieniu odprawę także w wypadku ponownego, bezpośredniego (w znaczeniu wskazanem pod 1) przyjęcia (powołania) go do czynnej służby wojskowej.

5) Wykluczenie oficera zawodowego z korpusu oficerskiego prawomocnem orzeczeniem sądu honorowego, nie pozbawia prawa do odprawy.

6) Żołnierze zawodowi, otrzymujący przy zwolnieniu ze służby czynnej odprawę, obowiązani są złożyć oświadczenie na piśmie, że bezpośrednio po zwolnieniu nie wstępują do służby cywilno-państwowej, samorządowej lub w przedsiębiorstwach państwowych.

(I) Art. 26. Prawo do odprawy ulega zawieszeniu w wypadkach:

- a) wszczęcia przeciwko żołnierzowi zawodowemu postępowania karnego o przestępstwo z chęci zysku lub innych niskich pobudek,
- b) zarządzenia w związku z toczącym się postępowaniem karnem aresztu śledczego lub zawieszenia w czynnościach służbowych,
- c) skazania wyrokiem sądu I instancji na karę wydalenia z wojska lub z marynarki wojennej, albo na karę wydalenia z korpusu oficerskiego.

Utrata prawa do odprawy zawieszanej następuje w przypadku prawomocnego skazania wyrokiem sądu wojskowego na karę wydalenia z wojska lub z marynarki wojennej, karę wydalenia z korpusu oficerskiego, lub karę degradacji, albo też prawomocnego skazania wyrokiem sądu karnego powszechnego na karę, pociągającą za sobą w myśl przepisów kodeksu karnego wojskowego jedną z powyższych kar, oraz w przypadku orzeczenia komisji dyscyplinarnej, albo wydania zarządzenia wydalenia ze szkoły kształcącej na oficerów zawodowych, które pociąga za sobą rozwiązanie stosunku służbowego.

W innych przypadkach następuje wypłata zatrzymanej odprawy, przyczem bez względu na to, czy uprawnionemu przysługuje pełne uposażenie, czy też zmniejszone, odprawę wymierza się zawsze od pełnego uposażenia.

Art. 27. W razie śmierci żołnierza zawodowego przyznaje się osobie, która poniesie koszty pogrzebu — zwrot tych kosztów, przyczem:

- a) jeżeli koszty pogrzebu ponoszą żona, dzieci lub rodzice, przyznaje się na pokrycie tych kosztów ryczałt w wysokości 3 miesięcznego ostatnio pobranego przez zmarłego uposażenia,
- b) jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba, przyznaje się jej zwrot kosztów rzeczywiście poniesionych i udowodnionych najwyżej do wysokości, określonej pod lit. a).

Postanowienia artykułu niniejszego stosuje się również w razie śmierci żołnierza zawodowego, pozostającego w stanie nieczynnym, chociażby w tym czasie nie pobierał uposażenia.

OBJAŚNIENIA.

(IV) 1) Ryczałt pośmiertny względnie zwrot rzeczywiście poniesionych i udowodnionych kosztów pogrzebu do wysokości ryczałtu należy wypłacać po zmarłych żołnierzach zawodowych, oficerach rezerwy powołanych do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych, oraz oficerach i chorążych, powołanych do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga (art. 28 i 46).

2) Za podstawę do obliczenia ryczałtu pośmiertnego należy brać uposażenie wskazane w § 11 rozporządzenia ministra spraw wojskowych z dnia 20 stycznia 1934 r. (str. 165).

3) W razie śmierci obwinionego, który pobierał uposażenie ograniczone należy za podstawę obliczenia ryczałtu pośmiertnego brać pełne jego uposażenie obliczone na podstawie art 5 i 12 ewentualnie z dodatkiem lokalnym.

4) Koszty pogrzebu, które należy ustalić na podstawie udokumentowanych rachunków, nie mogą przekraczać wysokości ryczałtu pośmiertnego. Do kosztów pogrzebu, które można zwracać, należą wydatki na: zawiadomienie o śmierci (nekrologi w gazetach, klepsydry), trumny,

ewentualnie ubrania dla zmarłego, obsługę duchowną, karawan, opłatę cmentarza, nagrobek, a przy przewiezieniu zwłok do innej miejscowości (np. do grobu rodzinnego) również na przewiezienie zwłok.

Nie mogą być natomiast do kosztów pogrzebu zaliczane wydatki na wienie.

5) Koszty pogrzebu zwraca się tylko wówczas, gdy zmarły nie pozostawił rodziny uprawnionej w myśl art. 27 punkt a) do otrzymania ryczałtu pośmiertnego albo gdy rodzina nie zajmuje się pogrzebem (nie ponosi kosztów).

6) Władzami uprawnionymi do przyznawania ryczałtu pośmiertnego oraz zwrotu kosztów pogrzebu, są organa asygnujące, to jest właściwi szefowie intendencji O. K., Kier Adm. Pien. M. S. Wojsk i Kier. Adm. Pien. Mar. Woj.

7) Celem uzyskania ryczałtu pośmiertnego w myśl art. 27 punkt a) powinien zainteresowany wnieść do płatnika, który wypłacił zmarłemu ostatnie uposażenie, podanie z następującymi dokumentami:

- a) metryką śmierci zmarłego (męża, ojca, syna) i
- b) dowodem, że osoba ubiegająca się o wypłatę ryczałtu pośmiertnego poniosła koszty pogrzebu.

8) Celem uzyskania zwrotu kosztów pogrzebu w myśl art. 27 punkt b) powinna osoba zainteresowana, która poniosła koszty pogrzebu zmarłego, wnieść do płatnika, który wypłacił ostatnie uposażenie zmarłemu, podanie z następującymi dokumentami:

- a) metryką śmierci zmarłego i
- b) dowodem stwierdzającym wysokość poniesionych kosztów pogrzebu i że koszty te poniosła osoba ubiegająca się o ich zwrot.

9) W wypadkach śmierci w szpitalu wojskowym, koszty wyżywienia na wysokości równoważnika żywnościowego nie mogą być potrącone z ryczałtu pośmiertnego, chyba na wyraźne życzenie lub za zgodą uprawnionych do jego otrzymania, gdyż z pośmiertnego, nie wolno wogóle skutecznie żadnych potrąceń. Jeżeli zgoda taka nie została wyrażona, należy celem uzyskania zwrotu kosztów wyżywienia postąpić w myśl przepisów o wierzytelnościach skarbowych.

10) W wypadkach:

- a) gdy wymieniona w art. 27 punkt a) rodzina zmarłego zamieszkuje w miejscu znacznie oddalonym i gdy z tego powodu nie może zająć się pogrzebem,
 - b) gdy miejsce zamieszkania tej rodziny jest nieznane,
 - c) gdy rodzina ta wogóle mimo zawiadomienia nie przybędzie z jakichkolwiek powodów w ciągu następnego dnia po zgonie, ani nie przysła upoważnionego do zajęcia się pogrzebem,
- może przełożony upoważnić do zajęcia się pogrzebem jednego z kolegów zmarłego, oraz wypłacić mu zaliczkę na ten cel z kredytów bieżących.

Upoważniony przez przełożonego jest wówczas osobą uprawnioną do pobrania zwrotu poniesionych kosztów pogrzebu w myśl art. 27 punkt b).

(I) Art. 28. Postanowienia rozdziału II, odnoszące się do oficerów zawodowych, stosują się również do oficerów rezerwy powołanych do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych.

Dz. Rozk. A 3/37.

Przy zwolnieniu tych oficerów ze służby czynnej, jeżeli nie zostaną oni przemianowani na zawodowych, stosuje się odpowiednio postanowienia art. 49.

R o z d z i a ł I I I .

Uposażenie podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowych.

Art. 29. Uposażenie podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowych zależne jest od stopnia wojskowego i jeżeli niniejsze rozporządzenie inaczej nie stanowi, należy im się w całości przez cały czas pełnienia służby czynnej.

Do ich uposażenia należy: żołd, wyżywienie, wyekwipowanie i zakwaterowanie.

O B J A Ś N I E N I E .

(IV) Przez urlop należy rozumieć w myśl par. 50 rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 17 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 20/33, poz. 132) zwolnienie podoficera lub szeregowca na określony przez przełożonego okres czasu jedynie od zajęć służbowych. Pozatem postanowienia tego rozporządzenia nie łączą z urlopem czasowym, a mianowicie: okolicznościowym, świątecznym, wypoczynkowym, wakacyjnym, wyróżniającym i leczniczym — utraty na czas trwania urlopu prawa do uposażenia, t j. żołdu, wyżywienia i umundurowania.

(I) Art. 30. Podoficerowie i szeregowcy, pełniący obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowi otrzymują uposażenie od chwili zaliczenia ich do stanu faktycznego formacji wojskowej (wcielenia).

Przy awansie prawo do uposażenia, związanego z wyższym stopniem wojskowym, przysługuje im z dniem pierwszym najbliższej dekady, jeżeli dzień awansu nie zbiegł się z dniem wypłaty żołdu.

Art. 31. Żołd płatny jest co dziesięć dni (dekadami) zgóry w dniu pierwszym, jedenastym i dwudziestym pierwszym każdego miesiąca, przyczem ostatnia dekada liczy się zawsze za dziesięć dni bez względu na ilość dni w miesiącu. Jeżeli dzień płatności przypada na niedzielę lub dzień wolny od zajęć służbowych, żołd wypłaca się w dniu poprzednim.

W marynarce wojennej dopuszczalne jest w razie zaokręgowania wypłacanie żołdu miesięcznie zgóry.

Art. 32. Żołd w zależności od posiadanego stopnia wynosi na dekadę dla starszego sierżanta, starszego bosmana i równorzędnych zł. 3,00
dla sierżanta, bosmana i równorzędnych zł. 2,58

dla plutonowego, starszego marynarza ochotnika, bosmanmata i równorzędnych	zł. 2,15
dla kaprała, marynarza ochotnika, mata i równorzędnych	zł. 1,70
dla starszego szeregowca, starszego marynarza z poboru i równorzędnych	zł. 1,07
dla szeregowca, marynarza z poboru i równorzędnych	zł. 0,85
Podczas pobytu w szpitalu, żołd w zależności od posiadanego stopnia, wynosi na dekadę:	
dla starszego sierżanta, starszego bosmana i równorzędnych	zł. 2,25
dla sierżanta, bosmana i równorzędnych	zł. 1,94
dla plutonowego, starszego marynarza ochotnika, bosmanmata i równorzędnych	zł. 1,61
dla kaprała, marynarza ochotnika, mata i równorzędnych	zł. 1,28
dla starszego szeregowca, starszego marynarza z poboru i równorzędnych	zł. 0,80
dla szeregowca, marynarza z poboru i równorzędnych	zł. 0,64

Podoficerowie i szeregowcy, pełniący obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowi, którzy znajdują się w szpitalu z przyczyn, związanych z pełnieniem służby lub z powodu epidemii, panującej w wojsku, otrzymują żołd w pełnym wymiarze.

OBJAŚNIENIE.

(IV) Za cierpienia niestojące w związku ze służbą wojskową należy uważać następujące choroby:

- a) choroby weneryczne;
- b) wszelkie choroby i uszkodzenia nabyte podczas urlopu;
- c) wszelkie samouszkodzenia ciała, mające na celu uchylenie się od służby wojskowej wogóle, względnie uchylenie się od ćwiczeń, zajęć i t. p.;
- d) wszelkie uszkodzenia ciała, nabyte bez chęci samouszkodzenia, lecz z własnej winy (np. skutkiem pijaństwa, bójek i t. p.) oraz wszystkie wypadki, gdy wysła się chorego do szpitala, celem stwierdzenia jego niezdolności do służby wojskowej.

Gdy podoficer lub szeregowiec zostaje oddany do szpitala z powodu jednego z wymienionych cierpień w ciągu dekady, a wypłacono mu do końca tej dekady żołd w pełnym wymiarze, wówczas żołd zmniejszony należy mu wypłacać dopiero od następnej dekady, a wypłacony już żołd zwrotowi nie podlega.

Gdy podoficer lub szeregowiec zostaje oddany ze szpitala w ciągu dekady, a wypłacono mu do końca tej dekady żołd zmniejszony, wówczas żołd w pełnym wymiarze przysługuje mu dopiero od najbliższej dekady.

(I) Art. 33. Podoficerowie i szeregowcy nadterminowi otrzymują oprócz żołdu (art. 32) dodatek, który wynosi dla nadterminowych wojska 45 zł., a dla nadterminowych marynarki wojennej — 58 zł. miesięcznie.

Wypłata dodatku następuje w terminach ustalonych dla wypłaty uposażenia żołnierzom zawodowym.

O B J A Ś N I E N I A.

(IV) 1) Dla określenia terminu powstania i ustania prawa do procentowego dodatku dla podoficerów i szeregowców nadterminowych, mają odpowiednie zastosowanie postanowienia art. 16 i 23. Przy mianowaniu zatem podoficera lub szeregowca nadterminowym, dodatek przysługuje z dniem pierwszym najbliższego kalendarzowego miesiąca, następującego po dniu mianowania, jeżeli dzień mianowania nie zbiega się z terminem płatności uposażenia. Ustaje zaś prawo do tego dodatku z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w którym stosunek służbowy w charakterze szeregowego nadterminowego faktycznie ustał.

Jeżeli jednak rozwiązanie stosunku służbowego z podoficerem lub szeregowcem nadterminowym następuje na skutek zamianowania go w ciągu miesiąca kalendarzowego zawodowym, wówczas prawo do wspomnianego dodatku traci on z dniem poprzedzającym ten dzień, od którego zgodnie z punktem a) art. 16 przysługuje mu uposażenie podoficera lub szeregowca zawodowego.

2) W czasie pozostawania w szpitalu wojskowym lub areszcie dyscyplinarnym, pobiera nadterminowy poza żołdem, całkowity procentowy dodatek; odnośnie żołdu w czasie pozostawania w szpitalu patrz postanowienia art. 32 i objaśnienia do tego artykułu.

W wypadkach, przewidzianych w art. 51 i 52 nadterminowy poza 3/4 względnie 1/2 żołdu posiadanego stopnia, otrzymuje 3/4 względnie 1/2 dodatku dla nadterminowych.

W wypadkach, przewidzianych w art. 53 ustawy otrzymuje nadterminowy tylko 1/5 żołdu szeregowca.

(I) Art. 34. Podoficerom i szeregowcom, pełniącym obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowym należy się wyżywienie na koszt Skarbu Państwa. Wymiar dziennej racji żywności ustala Minister Spraw Wojskowych.

Podoficerowie i szeregowcy, pełniący obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowi otrzymują wyżywienie z kotła; w wyjątkowych jednak przypadkach, uzasadnionych względami służbowymi lub osobistymi, mogą oni otrzymywać strawne w gotówce.

Wysokość strawnego za dzienną rację żywności określa Minister Spraw Wojskowych.

Podoficerowie i szeregowcy, pełniący obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowi, otrzymujący strawne w przypadkach uzasadnionych względami służbowymi, otrzymują ponadto dodatek na wyrównanie cen rynkowych i koszty przyrządze-

nia strawy. Wysokość tego dodatku określa Minister Spraw Wojskowych.

OBJAŚNIENIE.

(IV) Wymiar dzienny racji żywności określają tabele należności żywnościowych (M. S. Wojsk. Biuro Og. Adm. L. 1813/P. S. 29 z dnia 12 marca 1929 r.).

(I) Art. 35. Podoficerowie i szeregowcy, pełniący obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowi otrzymują pełne wyekwipowanie w naturze. Wyekwipowanie to pozostaje własnością Skarbu Państwa.

Minister Spraw Wojskowych władny jest określić, w jakich przypadkach przedmioty umundurowania mogą być podoficerom i szeregowcom oddawane na własność, oraz w jakich przypadkach i w jakiej wysokości mogą im być wypłacane premie pieniężne za oszczędne używanie przedmiotów umundurowania.

OBJAŚNIENIE.

(IV) Normy umundurowania regulują „Tabele należności mundurowych na czas pokoju” (M. S. Wojsk. Biuro Og. Adm. L. 1844/P. S. 29 z dnia 27 marca 1929 r.).

Zarządzenie w sprawie oddawania podoficerom i szeregowcom, pełniącym obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowym — umundurowania na własność oraz w sprawie wypłacania premij pieniężnych za oszczędne używanie przedmiotów umundurowania nie zostało jeszcze wydane.

(I) Art. 36. Podoficerowie i szeregowcy, pełniący obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowi korzystają z bezpłatnego zakwaterowania.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązuje następujące postanowienie:

§ 12. rozporządzenia ministra spraw wojskowych z dnia 20 stycznia 1934 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska. (Dz. U. R. P. Nr. 8/34, poz. 68 — Dz. Rozk. Nr. 2/34, poz. 17).

§ 12.

(II) Normy oraz sposób bezpłatnego zakwaterowania podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, nadterminowych, podchorążych nie będących żołnierzami zawodowymi, tudzież zakwaterowanie przejściowe w naturze, przysługujące oficerom i chorażym rezerwy, powołanym na ćwiczenia wojskowe lub na dodatkowe ćwiczenia wojskowe poza miejsce swego zamieszkania, określa się we-

dług postanowień ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681).

(I) Art. 37. Do podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, oraz do nadterminowych stosują się postanowienia art. 8 ust. 1, art. 9, art. 13 lit. b i art. 14 w granicach ustalonych rozporządzeniami wydanymi na ich podstawie — oraz postanowienia art. 10 i 22 ust. 1, 5, 6 i 7 rozporządzenia niniejszego.

R o z d z i a ł I V .

Uposażenie podchorążych.

(I) Art. 38. Uposażenie podchorążych, niebędących żołnierzami zawodowymi, składa się z żołdu, wyżywienia, wyekwipowania oraz zakwaterowania i przysługuje od dnia zaliczenia do stanu faktycznego uczniów szkoły.

Przyrównanie tych podchorążych pod względem wymiaru żołdu do podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, oraz warunki, na jakich przysługuje im wyżywienie, wyekwipowanie oraz zakwaterowanie, określi Minister Spraw Wojskowych.

Art. 39. Do podchorążych, niebędących żołnierzami zawodowymi, stosuje się postanowienia art. 8, 9, 10, 13 lit. b, 14 i 22 ust. 1, 5, 6 i 7 w granicach ustalonych dla podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną.

Art. 40. Podoficerowie i szeregowcy zawodowi, pełniący służbę w charakterze podchorążych, zatrzymują pod względem uposażenia przez czas tej służby wszelkie uprawnienia, przewidziane niniejszem rozporządzeniem dla podoficerów i szeregowców zawodowych.

Podoficerowie i szeregowcy zawodowi, pełniący służbę w charakterze podchorążych, korzystają w czasie tej służby z wyżywienia i zakwaterowania za opłatą, której wysokość określi Minister Spraw Wojskowych.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

§ § 13, 14 i 15 rozporządzenia ministra spraw wojskowych z dnia 20 stycznia 1934 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska. (Dz. U. R. P. Nr. 8/34, poz. 68 — Dz. Rozk. Nr. 2/34, poz. 17).

§ 13.

(II) Podchorążowie, nie będący żołnierzami zawodowymi, otrzymują żołd, unormowany dla podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, według norm następujących:

1) w wojsku:

- a) w okresie podstawowego wykształcenia żołnierskiego (wstępnego) — żołd szeregowca;
- b) na kursie unitarnym lub na pierwszym roczniku nauk w szkole podchorążych sanitarnych, po ukończeniu okresu podstawowego wykształcenia żołnierskiego (wstępnego), — żołd plutonowego;
- c) na pierwszym roczniku nauk w szkole podchorążych: piechoty, kawalerji, artylerji, lotnictwa i inżynierji, oraz na drugim roczniku nauk w szkole podchorążych sanitarnych — żołd sierżanta;
- d) na drugim roczniku nauk w szkole podchorążych: piechoty, kawalerji, artylerji, lotnictwa i inżynierji oraz na trzecim roczniku nauk w szkole podchorążych inżynierji i sanitarnych, tudzież następnych rocznikach nauk w szkole podchorążych sanitarnych — żołd starszego sierżanta;

2) w marynarce wojennej:

- a) w pierwszym roku nauki przed uzyskaniem tytułu podchorążego — żołd marynarza z poboru; począwszy od chwili uzyskania tytułu podchorążego — żołd bosmanmata;
- b) w drugim roku nauki — żołd bosmana;
- c) w trzecim i w następnych latach nauki — żołd starszego bosmana.

§ 14.

W przypadku, gdy żołd związany z posiadanym przed wstąpieniem do szkoły stopniem wojskowym jest wyższy od żołdu, przewidzianego w § 13, podchorąży pobiera żołd związany z posiadanym rzeczywistym stopniem wojskowym.

§ 15.

Podoficerowie i szeregowcy zawodowi, pełniący służbę w charakterze podchorążych, mogą korzystać w czasie tej służby z wyżywienia z kotła za opłatą równowartości pieniężnej należności żywnościowej, według której są żywieni z dodatkiem 10% w stosunku do tej równowartości, tytułem kosztów przyrządzenia strawy.

Wysokość opłat za zakwaterowanie w naturze podoficerów i szeregowców zawodowych, pełniących służbę w charakterze podchorążych, normuje się według postanowień ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681).

O B J A Ś N I E N I A.

(IV) 1) W sprawie norm oraz sposobu zakwaterowania podchorążych nie będących żołnierzami zawodowymi patrz § 12 rozporządzenia ministra spraw wojskowych z dnia 30 stycznia 1934 r. (str. 173—174).

2) W sprawie uposażenia podchorążych w czasie urlopu patrz objaśnienie do art. 29.

R o z d z i a ł V.

Uposażenie żołnierzy rezerwy, powołanych na ćwiczenia wojskowe, lub na dodatkowe ćwiczenia wojskowe.

(I) Art. 41. Żołnierze rezerwy powołani na ćwiczenia wojskowe, lub na dodatkowe ćwiczenia wojskowe, otrzymują:

1. oficerowie i chorążowie:

- a) za każdy dzień służby od dnia zaliczenia do stanu faktycznego formacji wojskowej (wcielenia) do dnia zwolnienia — dzienną płacę, wynoszącą $\frac{1}{30}$ część uposażenia samotnego oficera zawodowego odpowiedniego stopnia, lub samotnego zawodowego chorążego;
- b) na czas pełnienia służby — wyekwipowanie w naturze, pozostające własnością Skarbu Państwa; Minister Spraw Wojskowych władny jest określić w porozumieniu z Ministrem Skarbu, jakie przedmioty umundurowania i na jakich warunkach mogą być oddawane oficerom i chorążym na własność;
- c) w przypadkach pełnienia służby w miejscowościach poza miejscem swego zamieszkania — zakwaterowanie przejściowe w naturze, lub ekwiwalent pieniężny;

2. podoficerowie — z wyjątkiem chorążych i szeregowcy:

- a) dzienny żołd posiadanego stopnia, obliczony w stosunku $\frac{1}{10}$ żołdu na dekadę podoficerów lub szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, za każdy dzień służby od dnia zaliczenia do stanu faktycznego formacji (wcielenia);
- b) na czas pełnienia służby — wyekwipowanie, pozostające własnością Skarbu Państwa;
- c) wyżywienie oraz zakwaterowanie narówni z podoficerami lub z szeregowcami, pełniącymi obowiązkową służbę czynną.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 20 stycznia 1934 r.

w sprawie wyekwipowania oficerów i chorążych rezerwy wojska i marynarki wojennej, powołanych na ćwiczenia wojskowe lub na dodatkowe ćwiczenia wojskowe, wydane co do § 2 i 7 w porozumieniu z ministrem skarbu.

(Dz. U. R. P. Nr. 8 z dnia 30.I.1934 r., poz. 70 — Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 75).

(II) Na podstawie art. 41 ust. 1 punkt b) oraz art. 58 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), — zarządza się, co następuje:

§ 1.

Oficerowie i chorążowie rezerwy wojska, powołani na ćwiczenia wojskowe lub dodatkowe ćwiczenia wojskowe otrzymują w formacji wojskowej, w której odbywają ćwiczenia, wyekwipowanie w naturze, pozostające własnością skarbu państwa i składające się z umundurowania typu, przewidzianego dla szeregowców i uzbrojenia:

I. Umundurowanie typu, przewidzianego dla szeregowców:

furażerka z orzełkiem,
płaszcz sukienny dla pieszych lub kawaleryjski,
kurtka sukienna,
para spodni sukiennych dla pieszych lub kawaleryjskich (bez karwaszy),
bluza letnia lniana,
para spodni letnich lnianych,
para trzewików juchtowych lub butów kawaleryjskich,
para owijaczy sukiennych (dla oficerów otrzymujących trzewiki).

II. Uzbrojenie:

pistolet,
lornetka.

Płaszcz, spodnie i buty kawaleryjskie przysługują oficerom i chorążym rezerwy: kawalerji, artylerji i taborów.

Należne oficerowi (chorążemu) rezerwy wojska przedmioty umundurowania wydaje formacja z własnych zapasów bieżących zupełnie nowe (I-ej kategorii) po zaopatrzeniu ich w odznaki oficerskie i służbowe określone szczegółnemi przepisami.

§ 2.

Nowomianowani podporucznicy i chorążowie rezerwy wojska przy powołaniu na pierwsze ćwiczenia otrzymują oprócz przedmiotów wyszczególnionych w § 1, jednorazowo czapkę i pas główny, które pozostają ich własnością.

§ 3.

Powołani na ćwiczenia wojskowe lub dodatkowe ćwiczenia wojskowe oficerowie i chorążowie rezerwy wojska, którym w myśl art. 42 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), nie przysługuje prawo do korzystania z należności, przewidzianych w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, powinni zgłaszać się na ćwiczenia w wyekwipowaniu własnem; formacje mogą jednak w razie potrzeby wydawać tym oficerom i chorążym brakujące części wyekwipowania na czas ćwiczeń z posiadanych zapasów — za zwrotem kosztów zużycia, obliczonych za czas użytkowania wydanych przedmiotów.

§ 4.

Przedmiotów umundurowania wydanych oficerom i chorążym rezerwy wojska w naturze nie wolno przerabiać na krój oficerski; należy je natomiast dobierać pod względem rozmiarów, a w razie trudności w należytem dobraniu dopuszczalne jest dopasowanie przez dokonanie drobnych poprawek w warsztatach mundurowych formacji; nie może jednak ulec przytem zmianie ustalony krój dopasowanych przedmiotów umundurowania.

Przerabianie obuwia jest niedopuszczalne.

§ 5.

Po odbyciu ćwiczeń oficer (chorąży) rezerwy wojska zwraca formacji otrzymane wyekwipowanie.

Oficer (chorąży) rezerwy wojska obowiązany jest pozatem zwrócić formacji otrzymane na czas odbywania ćwiczeń przedmioty wyekwipowania w przypadkach:

- a) przeniesienia do innej jednostki administracyjnej,
- b) oddania do szpitala w celu leczenia lub przeprowadzenia postępowania superrewizyjnego,
- c) udzielenia urlopu.

§ 6.

Oficerowie i chorążowie rezerwy marynarki wojennej, powołani na ćwiczenia wojskowe lub dodatkowe ćwiczenia wojskowe, otrzymują wyekwipowanie, składające się z umundurowania z właściwymi odznakami i uzbrojenia.

I. Umundurowanie:

czapka bosmańska,
płaszcz marynarski,
kurtka bosmańska,
para spodni bosmańskich,
para trzewików chromowych,
2 koszule bosmańskie,
krawat bosmański,
2 pokrowce białe na czapkę,
2 kołnierzyki bosmańskie.

II. Uzbrojenie:

pistolet,
lornetka.

§ 7.

Przedmioty umundurowania wyszczególnione w § 6, pkt. I, otrzymują oficerowie i chorążowie marynarki wojennej, z wyjątkiem wymienionych w § 8 na własność przy pierwszem po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego — powołaniu ich na ćwiczenia. Na następne ćwiczenia obowiązani są ci oficerowie i chorążowie zgłaszać się w umundurowaniu własnem.

Wyszczególnione w § 6 pkt. II, przedmioty uzbrojenia pozostają własnością Skarbu Państwa; przedmioty te wydaje uprawnionemu formacja w zależności od rzeczywistych potrzeb tylko na czas ćwiczeń.

§ 8.

Oficerom i chorążym rezerwy marynarki wojennej, którym w myśl art. 42 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) nie przysługuje prawo do otrzymania przedmiotów wyekwipowania wyszczególnionych w § 6, jak również oficerom i chorążym rezerwy, którzy przedmioty umundurowania już otrzymali, mogą formacje wydawać w razie potrzeby brakujące części umundurowania za zapłatą według obowiązującego cennika.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 roku.

O B J A Ś N I E N I A.

(IV) 1) W sprawie zakwaterowania przejściowego w naturze, przysługującego oficerom i chorążym rezerwy, powołanym na ćwiczenia wojskowe lub dodatkowe ćwiczenia wojskowe poza miejsce swego zamieszkania patrz § 12 rozporządzenia ministra spraw wojskowych z dnia 20 stycznia 1934 r. (str. 173—174).

2) W razie niemożności dostarczenia oficerowi lub chorążemu rezerwy powołanemu na ćwiczenia wojskowe lub na dodatkowe ćwiczenia wojskowe poza miejsce jego zamieszkania zakwaterowania przejściowego w naturze, należy mu wypłacać tytułem ekwiwalentu kwoty, ustalone rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1927 r. jako opłaty za dostarczone wojsku kwatery przejściowe (Dz. U. R. P. Nr. 113/27, poz. 957) (patrz str. 78).

3) Jeżeli żołnierz rezerwy, powołany na ćwiczenia, nie pełni po zgłoszeniu się do formacji służby z powodu aresztu dyscyplinarnego, aresztu śledczego lub choroby — uposażenie za dnie niepełnienia służby przysługuje mu tylko o tyle, o ile one zaliczają się w myśl postanowień ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej (Dz. U. R. P. Nr. 60/33, poz. 455 — Dz. Rozk. Nr. 8/34, poz. 175) i w myśl postanowień wykonawczych do tej ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 83/34, poz. 757 — Dz. Rozk. Nr. 8/34, poz. 176) — na poczet ćwiczeń.

(I) Art. 42. Oficerowie i chorążowie, powołani na ćwiczenia wojskowe, lub na dodatkowe ćwiczenia wojskowe, którzy otrzymali jednorazową kwotę na wyekwipowanie, lub też wyekwipowanie w naturze w myśl ustępu ostatniego, względnie pozycji 1. art. 91 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), korzystają z prawa otrzymania wyekwipowania w naturze w myśl art. 41 pkt. 1 lit. b) po odbyciu 24 tygodni ćwiczeń wojskowych w stopniu oficerskim lub w stopniu chorążego, a przed upływem tego terminu — po zwróceniu Skarbowi Państwa otrzymanej jednorazowej kwoty na wyekwipowanie.

Art. 43. Wypłata uposażenia unormowanego art. 41 następuje co 10 dni zgóry.

Dz. Rozk. A 3/34.

Oficerom i chorążym można wypłacać uposażenie na miesiąc zgóry, jeżeli ćwiczenia mają trwać dłużej niż miesiąc.

Art. 44. Jeżeli żołnierz, powołany na ćwiczenia, lub dodatkowe ćwiczenia wojskowe, stawić się ma do służby w miejscowości poza miejscem swego zamieszkania, przysługuje mu uposażenie, lub żołd i wyżywienie, licząc od dnia wyjazdu na służbę do dnia powrotu do swego miejsca zamieszkania. Nadto otrzymuje on zwrot kosztów podróży tam i z powrotem.

O B J A Ś N I E N I A.

(IV) 1) Przejazd wojskowych rezerwy powołanych na ćwiczenia odbywa się na podstawie kart powołania.

Przejazdy zaś wojskowych rezerwy, odsyłanych przez formacje do miejsca zamieszkania na skutek zwolnienia z ćwiczeń odbywają się na podstawie posiadanych przez te osoby wojskowych dokumentów legitymacyjnych, do których jednostki administracyjne zakupuja i wydają bilety wojskowe.

W pociągu oficerowie rezerwy legitymują się książeczką stanu służby oficerskiej, a podoficerowie i szeregowcy rezerwy książeczką wojskową, a w braku jej tymczasowym zaświadczeniem, na którym władza wydająca bilet wojskowy winna potwierdzić prawo i termin przejazdu według taryfy wojskowej.

Zakupywanie biletów dla wymienionych osób odbywa się na podstawie zestawień w sposób określony w par. 96 P. S. 245—10, z tą jednakże różnicą, że w zestawieniu wymienić należy także dokument legitymacyjny, klasę i rodzaj pociągu (P. S. 245—10, par. 82, 98, 99 i 101).

2) Osobom wojskowym rezerwy powołanym na ćwiczenia należy po odbyciu przez nie ćwiczeń wystawiać na drogę powrotną bilety zasadniczo do tej miejscowości, z której dana osoba wojskowa rezerwy została powołana na ćwiczenia t. j. do miejsca jej zamieszkania.

W wyjątkowych zasługujących na uwzględnienie wypadkach, o ile zwalniany do rezerwy zechce udać się do innej miejscowości, niż jego miejsce zamieszkania, można wydać mu na drogę powrotną bilet do tej miejscowości, lecz tylko w tym wypadku, o ile nie znajduje się ona w odległości większej niż miejsce zamieszkania zwolnionego z ćwiczeń.

Decyzja w tym wypadku należy wyłącznie od dowódcy pułku (równorzędnego). (P. S. 245—10, par. 97).

3) W wypadku zwolnienia ze służby czynnej do rezerwy rezerwistów powracających z ćwiczeń i t. p. gdy między ich stacjami wyjazdu i docelową niema komunikacji bezpośredniej, należy wydawać tym osobom rozkazy wyjazdu, któreby uprawniały je do nabywania biletów na resztę podróży t. j. od końcowej stacji w komunikacji bezpośredniej do ich miejsca zamieszkania.

Przy wydawaniu rozkazu wyjazdu należy te osoby zaopatrzyć w gotówkę potrzebną na zakup biletów.

Likwidacja kosztów przejazdu następuje w tym wypadku w myśl § 56 P. S. 245—10, t. j. jak przy podróżach w jedną stronę.

4) Rezerwiści powołani na ćwiczenia wojskowe obwieszczeniami są obowiązani odbyć podróż od miejsca zamieszkania do miejsca wyznaczonego dla zgłoszenia się do służby na własny koszt, przyczem koszty przejazdu kolejną będą im zwrócone tylko w tym wypadku, jeżeli:

- a) odległość od miejsca zamieszkania do miejsca wyznaczonego dla zgłoszenia się do służby wynosi 25 klm. lub więcej oraz
- b) jeżeli przedstawia zaświadczenie urzędu gminnego (magistratu) tej miejscowości, z której się do ćwiczeń udali, stwierdzające fakt zamieszkiwania lub pobytu w tej miejscowości w chwili powołania ich do ćwiczeń wojskowych oraz, że miejscowość ta jest odległa od miejsca, wyznaczonego dla zgłoszenia się do ćwiczeń, o 25 klm. lub więcej (P. S. 245—10, par. 87).

(I) Art. 45. Do żołnierzy rezerwy, powołanych na ćwiczenia wojskowe, lub na dodatkowe ćwiczenia wojskowe, stosuje się postanowienia art. 10, 13 i 14 w granicach, ustalonych rozporządzeniami lub zarządzeniami, wydanymi na ich podstawie.

OBJAŚNIENIE.

(IV) Z postanowienia art. 45 wynika, że do żołnierzy rezerwy powołanych na ćwiczenia wojskowe lub na dodatkowe ćwiczenia wojskowe, poza postanowieniami artykułów 41 do 44 oraz artykułów 10, 13 i 14 w granicach, ustalonych rozporządzeniami lub zarządzeniami, wydanymi na podstawie tych artykułów, nie mają zastosowania żadne inne postanowienia, objęte rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska. W szczególności więc nie mają też do nich zastosowania postanowienia artykułów 8 i 9 oraz przepisy oparte na artykułach 8 i 9 w sprawie dodatków uzasadnionych szczególnymi właściwościami służby oraz warunkami lokalnymi, tudzież w sprawie należności w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Rozdział VI.

Uposażenie żołnierzy, powołanych do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga.

(I) Art. 46. Postanowienia rozporządzenia niniejszego, odnoszące się do oficerów zawodowych, stosuje się odpowiednio do oficerów, powołanych do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga.

Postanowienia rozporządzenia niniejszego, odnoszące się do podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, stosuje się odpowiednio do podoficerów i szeregowców, powołanych do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga.

Do chorążych oraz pozostających w stanie spoczynku podoficerów i szeregowców, powołanych do służby czynnej w cza-

Dr. Bork A 3/37

sie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga, stosuje się odpowiednio postanowienia, dotyczące zawodowych podoficerów i szeregowców.

Art. 47. Do powołanych do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga, mają odpowiednie zastosowanie postanowienia art. 44 rozporządzenia niniejszego.

OBJAŚNIENIE.

(IV) W wypadku ogłoszenia mobilizacji jest stale urlopowany upoważniony na podstawie samego dokumentu urlopowego (bez zlecenia do kasy osobowej i bez stemplowania dokumentu urlopowego w kasie biletowej), przejechać najbliższym pociągiem do stacji położonej najbliżej miejsca postoju formacji. Miejsce to wymienione jest na stronie odwrotnej dokumentu w ustępie III-cim pouczenia (P. S. 245—10, par. 95, punkt c).

(I) Art. 48. Oficerowie, chorążowie oraz pozostający w stanie spoczynku podoficerowie i szeregowcy, powołani do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga, otrzymują ponadto:

- a) utrzymujący rodzinę (art. 6), jeżeli skutek powołania do służby zmienili miejsce swego zamieszkania i jeżeli z tej przyczyny prowadzą dwa domy — miesięczny dodatek na mieszkanie dla rodziny;
- b) samotni, jeżeli nie mieszkają razem z rodzicami, tudzież wdowcy bezdzietni — miesięczny dodatek na składowe od pierwszego dnia tego miesiąca, w którym zgłosili się do służby.

Wysokość miesięcznych dodatków, wymienionych pod. lit. a) i b) oraz terminy wypłaty tych dodatków, określi Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Postanowienia niniejszego artykułu stosują się również do żołnierzy zawodowych, pełniących służbę na obszarze wojennym lub przejściowo poza swoim garnizonem.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 20 stycznia 1934 r.

w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie dodatku na mieszkanie i dodatku na składowe dla żołnierzy w czasie wojny, mobilizacji lub grożącego państwu niebezpieczeństwa.

(Dz. U. R. P. Nr. 8 z dnia 30. I. 1934 r., poz. 69 — Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 76).

(II) Na podstawie art. 48 i 58 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wysokość dodatku na mieszkanie ustala się w następującym wymiarze miesięcznym:

Marszałek	400 zł.
Generał broni, admirał, generał dywizji, wiceadmirał	200 „
Generał brygady, kontradmirał, pułkownik, komandor	150 „
Podpułkownik, komandor-porucznik, major, komandor-porucznik	120 „
Kapitan	90 „
Porucznik, podporucznik, chorąży (równorzędny)	60 „
Starszy sierżant (równorzędny), starszy bosman, sierżant (równorzędny), bosman	50 „
Plutonowy (równorzędny), bosmanmat, kapral (równorzędny), mat, starszy marynarz zawodowy	30 „

§ 2.

Wysokość dodatku na składowe ustala się w następującym wymiarze miesięcznym:

Generałowie, admirałowie, wiceadmirałowie, kontradmirałowie	50 zł.
Oficerowie sztabowi	30 „
Oficerowie młodszy, zawodowi podoficerowie i szeregowcy	20 „

§ 3.

Prawo do dodatku na mieszkanie lub na składowe przysługuje od pierwszego dnia tego miesiąca kalendarzowego, w którym powstały warunki, uzasadniające prawo do pobierania jednego z tych dodatków, ustaje zaś z ostatnim dniem miesiąca kalendarzowego, w ciągu którego ustały te warunki.

§ 4.

Dodatek na mieszkanie, względnie na składowe jest płatny w terminach i na zasadach ustalonych dla wypłaty uposażenia.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 roku.

(I) Art. 49. Żołnierze rezerwy i pospolitego ruszenia, powołani do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga, otrzymują przy zwolnieniu z czynnej służby, jeżeli nie nabyli prawa do zaopatrzenia w myśl obowiązujących przepisów, odprawę, której wysokość oznaczy Rada Ministrów.

Odprawa nie należy się żołnierzom, zwolnionym z czynnej służby, jeżeli:

- a) są funkcjonariuszami państwowymi albo pracownikami samorządowymi lub w przedsiębiorstwach państwowych;
- b) zostają zwolnieni na własną prośbę;
- c) zwolnienie ze służby nastąpiło z mocy skazującego wyroku sądowego, lub orzeczenia oficerskiego sądu honorowego.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie odpraw dla żołnierzy rezerwy i pospolitego ruszenia.

(Dz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 71).

(II) Na zasadzie art. 49 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się, co następuje:

§ 1.

Żołnierze rezerwy i pospolitego ruszenia, powołani do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga, otrzymują przy zwolnieniu z czynnej służby, jeżeli nie nabyli prawa do zaopatrzenia, odprawę w wymiarze:

1) oficerowie i chorążowie:

- a) za czas służby do 1 roku — jednomiesięcznego uposażenia,
- b) za czas służby do 2 lat — dwumiesięcznego uposażenia,
- c) za czas służby ponad 2 lata — trzymiesięcznego uposażenia;

2) podoficerowie i szeregowcy:

- a) za czas służby do 1 roku — jednodekadowego żołdu,
- b) za czas służby do 2 lat — dwudekadowego żołdu,
- c) za czas służby ponad 2 lata — jednomiesięcznego żołdu,
a nadto strawne za ilość dni, potrzebną do powrotu do miejsca zamieszkania.

§ 2.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 3.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 roku.

O B J A Ś N I E N I A.

(IV) 1) Odprawę z art. 49 wymierza się oficerom i chorążym od uposażenia, określonego art. 5 z dodatkiem służbowym i ewentualnie aeronautycznym oraz lokalnym.

2) Do wymiaru odprawy liczyć należy służbę jedynie od ostatniego powołania do służby wojskowej na skutek wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów.

3) Za podstawę do obliczenia czasu służby, służy data powołania ustalona odnośnym zarządzeniem (powołującym do służby).

W razie wątpliwości — na przykład, gdy data powołania jest inna, aniżeli data rzeczywistego rozpoczęcia służby, albo gdy data powołania względnie rozpoczęcia służby nie była ustalona żadnem zarządzeniem — służy za podstawę do obliczenia wymiaru odprawy data ustalona na podstawie listy ewidencyjnej przez właściwego dowódcę oddziału (kierownika urzędu lub zakładu).

4) Żołnierze rezerwy i pospolitego ruszenia, otrzymujący przy zwolnieniu ze służby czynnej odprawę, obowiązani są złożyć oświadczenie na piśmie, że nie są funkcjonariuszami państwowymi albo pracownikami samorządowymi lub przedsiębiorstw państwowych.

5) Fakt nabycia przez żołnierza rezerwy lub pospolitego ruszenia prawa do zaopatrzenia inwalidzkiego, pozbawia go prawa do odprawy z art. 49.

6) Postanowienia art. 49 tudzież uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. w sprawie odpraw dla żołnierzy rezerwy i pospolitego ruszenia stosuje się — zgodnie z art. 28 rozporządzenia — również przy zwalnianiu oficerów rezerwy powołanych do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych z tem, iż do wymiaru odprawy liczy się im jedynie czas, spędzony w służbie czynnej po ostatniem powołaniu.

7) Żołnierzom rezerwy i pospolitego ruszenia, zwolnionym ze służby czynnej (zdemobilizowanym) bez zaopatrzenia podczas toczącego się przeciwko nim postępowania sądowego z ograniczeniem uposażenia — wymierza się odprawę od pełnego uposażenia (żołdu).

R o z d z i a ł VII.

Uposażenie w przypadku samowolnego opuszczenia służby, zawieszenia w czynnościach służbowych, śledztwa lub odbywania kary.

(I) Art. 50. Prawo do uposażenia lub żołdu zawiesza się żołnierzowi, który opuścił swą jednostkę albo swe stanowisko służbowe lub który poza niemi pozostaje wśród okoliczności, nasuwających podejrzenie popełnienia przestępstwa.

Zawieszenie uposażenia lub żołdu trwa przez czas nieobecności w jednostce lub na stanowisku służbowem.

W razie uznania nieobecności za usprawiedliwioną, otrzymuje żołnierz całe zaległe uposażenie lub żołd; w przeciwnym przypadku traci je w całości za czas nieobecności.

Art. 51. Żołnierz, zawieszony w czynnościach służbowych lub osadzony w areszcie śledczym, otrzymuje od najbliższego terminu płatności $\frac{3}{4}$ uposażenia posiadanego stopnia, reszta pozostaje w zawieszeniu.

W razie odłożenia doniesienia, umorzenia postępowania, uwolnienia od oskarżenia na postępowaniu karnem lub uniewin-

nienia w postępowaniu honorowem albo też w razie orzeczenia w postępowaniu honorowem tylko napomnienia, a w postępowaniu dyscyplinarnem tylko kary porządkowej — wypłaca się żołnierzowi zawieszone uposażenie.

Art. 52. W przypadku prawomocnego skazania:

- a) oficera na karę pozbawienia wolności bez orzeczenia kary dodatkowej wydalenia z wojska lub z marynarki wojennej lub kary wydalenia z korpusu oficerskiego, albo też na karę wolnościową, nie pociągającą za sobą w myśl kodeksu karnego wojskowego powyższych kar,
- b) podoficera lub starszego szeregowca na karę pozbawienia wolności bez orzeczenia kary dodatkowej degradacji albo też na karę wolnościową, nie pociągającą za sobą w myśl kodeksu karnego wojskowego kary degradacji,
- c) szeregowca na karę pozbawienia wolności, która u podoficerów i starszych szeregowców nie pociąga za sobą degradacji,

— otrzymuje skazany przez czas odbywania kary od dnia jej faktycznego rozpoczęcia z mocy prawomocnego wyroku, połowę uposażenia lub żołdu posiadanego stopnia.

Art. 53. Podoficer lub starszy szeregowiec, zasądzony wyrokiem sądu I instancji na karę degradacji lub na karę wolnościową, pociągającą za sobą w myśl kodeksu karnego wojskowego karę degradacji, albo też szeregowiec, zasądzony na karę, pociągającą za sobą u podoficerów lub starszych szeregowców karę degradacji, otrzymuje od terminu najbliższej wypłaty uposażenia lub żołdu po zapadnięciu wyroku — $\frac{1}{5}$ część żołdu szeregowca; reszta ulega zawieszeniu.

W przypadku prawomocnego uwolnienia od oskarżenia następuje wypłata zawieszonego uposażenia lub żołdu, w przypadku zaś uprawomocnienia się skazującego wyroku sądu I instancji następuje utrata prawa do tej części uposażenia lub żołdu, której wypłatę zawieszono. Przez czas odbywania kary otrzymuje skazany żołd w wymiarze, określonym w ust. 1.

Jeżeli w wyroku prawomocnym nie orzeczono kary degradacji lub też orzeczono karę, nie pociągającą za sobą degradacji, to w tym przypadku skazany otrzymuje uzupełnienie uposażenia lub żołdu do wysokości, wskazanej w art. 51.

Art. 54. Jeżeli wyrokiem sądu I instancji zostanie zasądzony:

- a) żołnierz na karę wydalenia z wojska lub z marynarki wojennej albo na karę wolnościową, która w myśl kodeksu karnego wojskowego pociąga za sobą wydalenie z wojska lub z marynarki wojennej,

Dr. Rozb. A 3/37.

b) oficer na karę wydalenia z korpusu oficerskiego albo na karę wolnościową, która w myśl kodeksu karnego wojaskowego pociąga za sobą wydalenie z korpusu oficerskiego,

— zawiesza się uposażenie lub żołd w całości od najbliższego terminu ich płatności po zapadnięciu wyroku sądu I instancji.

Właściwy dowódca Okręgu Korpusu (równorzędny) może jednak przyznać rodzinie żołnierza zawodowego zasiłek, płatny miesięcznie zgóry, do wysokości $\frac{1}{5}$ części uposażenia.

W przypadku prawomocnego uwolnienia od oskarżenia, następuje wypłata zawieszonego uposażenia po potrąceniu zasiłku, jeśli był on wypłacony. Natomiast w przypadku:

a) utrzymania w mocy wyroku sądu I instancji następuje całkowita utrata prawa do uposażenia lub żołdu; nie przysługuje też skazanemu prawo do zwrotu zawieszonego uposażenia lub żołdu w myśl ust. 1;

b) prawomocnego orzeczenia innej kary, niż wymienionej w ust. 1, skazany otrzymuje uzupełnienie uposażenia lub żołdu do wysokości, wskazanej w art. 51, chyba że orzeczono degradację, w którym to przypadku stosuje się art. 53 ust. 2.

Art. 55. Darowanie aktem łaski Prezydenta Rzeczypospolitej kary lub jej skutków, nie powoduje przywrócenia zasądzonemu prawa do uposażenia lub jego części zawieszonej z powodów, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem.

Art. 56. Uchylenie w drodze wznowionego postępowania karnego albo honorowego mocy prawnej prawomocnego wyroku sądowego lub orzeczenia oficerskiego sądu honorowego, pociągającego dla żołnierza w myśl rozporządzenia niniejszego utratę prawa do uposażenia w całości lub części i uwolnienie całkowite żołnierza od oskarżenia we wznowionem postępowaniu karnem lub uniewinnienie całkowite we wznowionem postępowaniu honorowem — powoduje wypłatę utraconego uposażenia lub zawieszonej jego części.

Nie następuje jednak wypłata utraconego uposażenia lub zawieszonej jego części, gdy w drodze wznowionego postępowania karnego lub honorowego zapadł wyrok lub orzeczenie skazujące żołnierza na jakąkolwiek bądź karę, chociażby nawet nie pociągającą w myśl niniejszego rozporządzenia utraty, lub zawieszenia uposażenia.

(IV) W wykonaniu tych artykułów obowiązuje następujące postanowienie:

§ 16. rozporządzenia ministra spraw wojskowych z dnia 20 stycznia 1934 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 8/34, poz. 68 — Dz. Rozk. Nr. 2/34, poz. 17).

§ 16.

(II) Uposażenie posiadanego stopnia, zmniejszone do $\frac{3}{4}$ w myśl art. 51, lub do połowy w myśl art. 52, wymierza się od należności, określonych na zasadzie art. 5 i 12.

Poza zmniejszonym uposażeniem, lub żołdem zachowują żołnierze zawodowi w przypadkach, przewidzianych w art. 51 ust. 1, 52, 53 ust. 1 i 3 w całości świadczenia niepieniężne, a mianowicie:

- a) prawo do ulg przy przejazdach państwowymi środkami komunikacyjnymi dla siebie i rodziny (art. 13, pkt. b.);
- b) prawo do pomocy lekarskiej dla siebie i rodziny (art. 14);
- c) oficerowie zachowują nadto prawo do korzystania z usług ordynansa osobistego (art. 13, pkt. a).

Prawo do świadczeń wyszczególnionych pod pkt. a) do c) zachowują żołnierze zawodowi także w przypadkach, przewidzianych w art. 54 ust. 1.

Wszystkie inne należności ulegają w przypadkach, o których mowa w ustępach poprzednich niniejszego paragrafu, zawieszeniu w całości.

OBJASNIENIA.

(IV) 1) Fakt zgonu żołnierza w czasie trwania wdrożonego względem niego postępowania karno-sądowego względnie sądowo-honorowego powoduje takie same skutki pod względem uposażenia, jak przewidziane art. 51 „umorzenie postępowania”.

2) W przypadkach, gdy za część miesiąca kalendarzowego przysługuje uposażenie pełne, za pozostałą zaś część tego miesiąca — uposażenie zmniejszone w myśl art. 52, wymierza się uposażenie w stosunku dziennym, t. j. w wysokości $\frac{1}{28}$, $\frac{1}{29}$, $\frac{1}{30}$ lub $\frac{1}{31}$ (zależnie od ilości dni w danym miesiącu kalendarzowym) pełnego lub zmniejszonego uposażenia miesięcznego za każdy dzień.

W wypadkach zaliczenia aresztu śledczego na poczet orzeczonej prawomocnym wyrokiem sądu karnego kary pozbawienia wolności, potrąca się za odpowiedni czas różnicę pomiędzy pobranem uposażeniem w wysokości $\frac{3}{4}$, a przysługującym w wysokości $\frac{1}{2}$.

Uposażenie w wysokości $\frac{3}{4}$, pobrane za tę część okresu pobytu w areszcie śledczym, o którą przekroczony został orzeczony prawomocnym wyrokiem sądu karnego okres kary pozbawienia wolności, nie podlega w tych wypadkach uzupełnieniu do pełnej wysokości.

3) W razie odbywania przez żołnierza kary pozbawienia wolności nie bezpośrednio po uprawomocnieniu się wyroku, lecz w czasie późniejszym, zmniejszenie uposażenia do połowy w myśl art. 52 powinno nastąpić dopiero od chwili faktycznego rozpoczęcia odbywania kary.

4) Zasądzenie żołnierza prawomocnym wyrokiem sądowym na karę aresztu domowego uzasadnia zastosowanie doń postanowienia art. 52, t. j. powoduje ograniczenie uposażenia za czas tej kary do połowy.

5) Odbywanie kary pozbawienia wolności, orzeczonej w wyniku postępowania dyscyplinarnego, nie powoduje zastosowania postanowienia art. 52.

6) Postanowienia art. 54 nie mają zastosowania do oficerów, zasądzonych orzeczeniem sądu honorowego.

7) Przy określaniu wysokości zasiłku dla rodziny żołnierza do wysokości $\frac{1}{3}$ części uposażenia w myśl art. 54 miarodajne jest uposażenie, unormowane art. 5 i 12.

8) Zawieszenie uposażenia lub żołdu w przypadkach, przewidzianych art. 54, następuje zgodnie z tym artykułem, od najbliższego terminu płatności.

Jeżeli zatem wyrok sądu I instancji, skazujący oficera na karę wydalenia z korpusu oficerskiego zapadł np. w dniu 1 lutego 1934 r., t. j. w dniu płatności nawet przed dokonaniem wypłaty uposażenia, to zawieszenie uposażenia temu oficerowi powinno nastąpić poczynawszy od najbliższego terminu płatności t. j. od dnia 1 marca 1934 r., a nie od terminu, który się już rozpoczął zanim zapadł wyrok.

Rozdział VIII.

Przedawnienie roszczeń.

(I) Art. 57. Roszczenia osób, wymienionych w art. 1, do Skarbu Państwa, wynikające z tytułu uposażenia, przedawniają się po upływie lat trzech od dnia powstania odnośnego tytułu prawnego.

Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność, przedsięwziętą przez te osoby w celu ustalenia lub dochodzenia wierzytelności, jeżeli Skarb Państwa został o tych czynnościach zawiadomiony.

O B J A Ś N I E N I E.

(IV) Trzyletni termin przedawnienia roszczeń do Skarbu Państwa z tytułu uposażenia odnosi się w myśl art. 57 tak do uposażenia, unormowanego w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska, jak i do uposażeń, unormowanych ustawami poprzednio obowiązującymi i liczy się od dnia 1 lutego 1934 r. Najwcześniej zatem upłynie termin przedawnienia wspomnianych roszczeń z dniem 31 stycznia 1937 r. i dopiero z dniem 1 lutego 1937 r. będzie można załatwiać prośby osób zainteresowanych odmownie na podstawie art. 57 cyt. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Rozdział IX.

Postanowienia końcowe.

(I) Art. 58. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

Art. 59. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 września 1927 r. w sprawie uposażenia szeregowych nadterminowych w marynarce wojennej (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 751), tudzież wszystkie inne przepisy w sprawach unormowanych rozporządzeniem niniejszym.

DZIAŁ II.

ROZPORZĄDZENIE
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 28 października 1933 r.

o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych
i wydane do niego przepisy wykonawcze.

EXACT

ROBERT A. KECZYTOSKI
PRESIDENT A. KECZYTOSKI

1012 12th Street, N.W.

Washington, D.C. 20004

Phone: 202-331-1111

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 28 października 1933 r.
o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych.

(Dz. U. R. P. Nr. 86/33, poz. 663 — Dz. Rozk. Nr. 6/34, poz. 96).

(I) Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 25 marca 1933 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 249) postanawiam co następuje:

Art. 1. Rozporządzenie niniejsze normuje uposażenie funkcjonariuszów państwowych.

Funkcjonariuszami państwowymi w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są: urzędnicy, profesorowie i pomocnicze siły naukowe w państwowych szkołach akademickich, nauczyciele szkół państwowych i publicznych, pozostający na etacie Państwa, funkcjonariusze Straży Więziennej oraz niżsi funkcjonariusze państwowi.

Uposażenie wojska, sędziów i prokuratorów, oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej oraz pracowników przedsiębiorstw i monopolów państwowych normują osobne przepisy.

OBJAŚNIENIE.

(IV) Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. reguluje uposażenie wymienionych w artykule niniejszym funkcjonariuszów państwowych, których stosunek służbowy ma charakter publiczno-prawny t. j. zostaje zawiązany przez jednostronne zarządzenie powołanej do tego władzy (mianowanie).

Rozporządzenie to nie reguluje wynagrodzenia pracowników kontraktowych, których stosunek służbowy ma charakter prywatno-prawny, t. j. zostaje zawiązany przez zawarcie dwustronnej umowy.

Pewne postanowienia rozporządzenia o uposażeniu mogą jednak mieć zastosowanie do pracowników kontraktowych, o ile zostało to w zawartej z nimi umowie wyraźnie przewidziane.

Wzory umów (A. i B.) ustalone przez Prezydium Rady Ministrów (Dz. Rozk. Nr. 13/31, poz. 160 i 7/34, poz. 156) przewidują w § 2 dla pracowników kontraktowych wynagrodzenie, równe uposażeniu funkcjonariuszów państwowych danej grupy. W myśl instrukcji wydanej do tych wzorów umów, wynagrodzenie określone w § 2 umów wzoru A. i B., jako równe uposażeniu funkcjonariuszów danej grupy, obejmuje oprócz uposażenia, ustalonego w tabeli, zawartej w art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86/33, poz. 663), dodatek lokalny (art. 4) oraz ewentualny zasiłek (art. 7) stosownie do postanowień §§ 35, 36 oraz §§ 63 i 64 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102/33, poz. 781). Inne dodatki mogą pracownikowi kontraktowemu przysługiwać, jeżeli są w § 2-im zawartej z nim umowy wyraźnie wymienione. Do pracowników zatem kontraktowych, z którymi zawarto umowy według tych wzorów, mają zastosowanie tylko te postanowienia niniejszego rozporządzenia, które regulują wysokość uposażenia i przyznanych dodatkowych należności, oraz te, które określają warunki, na jakich te dodatkowe należności przysługują funkcjonariuszom państwowym; wszelkie inne postanowienia rozporządzenia nie mają do pracowników kontraktowych zastosowania.

(I) Art. 2. Ustanawia się 12 grup uposażenia zasadniczego według następującej tabeli:

Grupa uposażenia	Kwota uposażenia miesięcznego w złotych
I	3.000
II	2.000
III	1.500
IV	1.000
V	700
VI	450
VII	335
VIII	260
IX	210
X	160
XI	130
XII	100

OBJAŚNIENIE.

(IV) Przez „uposażenie zasadnicze” rozumieć należy uposażenie, określone w art. 2 rozporządzenia o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych.

Przez uposażenie, jako podstawę do obliczenia należności służbowych (pośmiertnego, odprawy i t. p.) rozumieć należy — o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej — uposażenie zasadnicze wraz z ewen-

tualnie przysługującymi dodatkami: lokalnym, funkcyjnym, służbowym i reprezentacyjnym (zagranicą i w Gdańsku) oraz zasiłkiem wyrównawczym.

(I) Art. 3. Rada Ministrów ustali zasady zaszerzegowania osób, wymienionych w art. 1 ust. 2, do grup uposażenia, wyszczególnionych w art. 2, oraz zasady automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

§§ 1 — 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszerzegowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102/33, poz. 781).

(II) § 1. (1) Funkcjonariuszami państwowymi w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są: urzędnicy oraz praktykanci, profesorowie i pomocnicze siły naukowe w państwowych szkołach akademickich, nauczyciele szkół państwowych i publicznych pozostający na etacie Państwa, funkcjonariusze Straży Więziennej i niżsi funkcjonariusze państwowi.

(2) Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy funkcjonariuszów Kontroli Państwowej z wyjątkiem Prezesa Najwyższej Izby Kontroli.

§ 2. Grupami uposażenia w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są grupy uposażenia zasadniczego, ustanowione w art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663).

§ 3. Przez wyrażenie „dotychczasowa grupa uposażenia”, użyte w dalszych postanowieniach rozporządzenia niniejszego, rozumieć należy grupę uposażenia, ustanowioną w art. 3 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924).

§ 4. Prezes Rady Ministrów otrzymuje uposażenie grupy I,

Minister i Prezes Najwyższej Izby Kontroli grupy II,

Podsekretarz Stanu — grupy III.

§ 5. (1) Osoby dopuszczone do służby przygotowawczej na praktykę płatną otrzymują:

- 1) posiadające wyższe wykształcenie, zakończone przepisaniem egzaminami, uposażenie grupy X,
- 2) posiadające wykształcenie gimnazjalne, lub równorzędne — uposażenie grupy XI,
- 3) posiadające wykształcenie niższe, niż określone w p. 2) — uposażenie grupy XII.

(2) Po odbyciu praktyki otrzymują urzędnicy uposażenie grupy bezpośrednio wyższej od odpowiedniej grupy, podanej w ust. (1). Posiadający wyższe wykształcenie mogą otrzymać uposażenie grupy VIII.

(3) Urzędnicy nieposiadający wykształcenia wyższego mogą awansować najwyżej do VII grupy.

§ 6. Niżsi funkcjonariusze państwowi otrzymują przy przyjęciu na służbę uposażenie grupy XII i mogą awansować najwyżej do X grupy uposażenia.

§ 7. (1) W wyjątkowych przypadkach może Prezes Rady Ministrów, na wniosek właściwej władzy naczelnej, zezwolić na rozpoczęcie służby na stanowisku urzędniczym w wyższej grupie uposażenia, niż określono w § 5 ust. (2), na awansowanie urzędnika nieposiadającego wyższego wykształcenia do grupy uposażenia wyższej niż VII i na awansowanie niższego funkcjonariusza do grupy uposażenia wyższej niż X.

(2) W odniesieniu do funkcjonariuszów Biur Sejmu i Senatu uprawnień przewidzianych w ust. (1) przysługują odpowiednio Marszałkowi Sejmu i Marszałkowi Senatu.

(1) Art. 4. Funkcjonariuszom państwowym Rada Ministrów władna jest przyznać dodatki uzasadnione warunkami lokalnymi w kraju i na obszarze W. M. Gdańska.

Funkcjonariuszom państwowym, pełniącym służbę zagranicą, przysznaje się dodatki lokalne, których wysokość ustala Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Dodatki te przysługują od dnia objęcia stanowiska zagranicą do dnia odwołania z tego stanowiska, przyczem wysokość dzienna dodatku wynosi $\frac{1}{30}$ jego wysokości miesięcznej.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

§§ 35 — 37 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102 z roku 1933, poz. 781 — Dz. Rozk. Nr. 6/34, poz. 114).

(II) § 35. Funkcjonariuszom państwowym, pełniącym służbę w m. st. Warszawie przysznaje się dodatek lokalny w następującej wysokości:

w grupie uposażenia	złotych miesięcznie
I	450
II	300
III	225
IV	150
V	100
VI	65
VII	50
VIII	40
IX	30
X	25
XI	20
XII	15

§ 36. Funkcjonariuszom państwowym, pełniącym służbę na obszarze półwyspu Hel oraz w miastach: Gdyni, Katowicach, Królewskiej Hucie, Tarnowskich Górach, Mysłowicach, Cieszyńie, Bielsku w województwie śląskiem i Białej w województwie krakowskiem, przysznaje się dodatek lokalny w następującej wysokości:

w grupie uposażenia	złotych miesięcznie
IV	100
V	70
VI	45
VII	35
VIII	25
IX	20
X	15
XI	15
XII	10

§ 37. Funkcjonariuszom państwowym, pełniącym służbę na obszarze W. M. Gdańska przysługuje się dodatek w wysokości 200% uposażenia zasadniczego.

(I) Art. 5. Funkcjonariuszom państwowym, mianowanym (wybieranym) na stanowiska kierownicze, przysługuje się dodatek funkcyjny. Postanowienie to ma zastosowanie także do osób, pełniących obowiązki przywiązane do stanowisk kierowniczych, z tą różnicą, że ich prawo do dodatku funkcyjnego powstaje dopiero od dnia pierwszego miesiąca po upływie okresu dwumiesięcznego pełnienia tych obowiązków.

Można otrzymać równocześnie tylko jeden dodatek funkcyjny, zaś w razie zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków funkcyjnych służy uprawnionemu prawo wyboru.

Dodatek funkcyjny nie przysługuje osobom, pozostającym w stanie nieczynnym, zawieszonym w pełnieniu służby, jak również w przypadkach niepełnienia z jakiegokolwiek powodu co najmniej przez dwa miesiące obowiązków przywiązanych do stanowiska kierowniczego.

Stanowiska kierownicze oraz wysokość dodatku funkcyjnego określi rozporządzenie Rady Ministrów.

Rada Ministrów władna jest przyznać funkcjonariuszom państwowym dodatki służbowe, uzasadnione szczególnymi właściwościami służby; osoby pobierające dodatek funkcyjny nie mogą otrzymać równocześnie dodatku służbowego.

Funkcjonariuszom państwowym, pełniącym służbę zagranicą i w Biurze Komisarza Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku, może Minister Spraw Zagranicznych przyznać ze względu na specjalne właściwości ich służby dodatek reprezentacyjny. Funkcjonariusze pobierający dodatek reprezentacyjny nie mają prawa do dodatku funkcyjnego i służbowego *).

(V) *) Wysokość dodatku funkcyjnego i służbowego, stanowiska, do których te dodatki są przywiązane, oraz warunki pobierania dodatków służbowych normują §§ 38 — 42 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102/33 poz. 781).

OBJAŚNIENIE.

(IV) 1) W sprawie dodatku przeciwigazowego dla funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej patrz dział I — zarządzenia do artykułu 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska, str. 52—54.

2) Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. o dodatkach służbowych dla niższych funkcjonariuszów państwowych z tytułu zatrudnienia w niedziele i święta (Dz. U. R. P. Nr. 97/34, poz. 885) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102/33, poz. 781) zostało uzupełnione w tym kierunku, że niższym funkcjonariuszom państwowym, z wyjątkiem zatrudnionych w urzędach zagranicznych oraz z wyjątkiem zatrudnionych w państwowych zakładach chowu koni przy obsłudze koni, za pełnienie służby w niedzielę lub święto przez czas przepisany normalnie w dniu powszednim został przyznany z ważnością od dnia 1 lutego 1934 r. dodatek służbowy w wysokości 1/30 miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami lokalnym i zasiłkiem wyrównawczym, jeżeli w tygodniu następnym po niedzieli lub święcie nie można było udzielić zwolnienia od służby na jeden dzień powszedni.

(I) Art. 6. Funkcjonariuszowi państwowemu służy prawo do jednego tylko uposażenia, jako wynagrodzenia za ogół czynności, połączonych z jego stanowiskiem służbowym. Za spełnianie czynności dodatkowych, niezwiązanych z jego stanowiskiem, może funkcjonariusz państwowy otrzymać dodatkowe wynagrodzenie. Zasady przyznawania tego wynagrodzenia ustala Rada Ministrów.

Art. 7. Funkcjonariusze państwowi mogą otrzymywać zasiłki i nagrody pieniężne, na wypłatę których wstawiane będą co roku odpowiednie kwoty do preliminarza budżetowego. Również wstawiane będą do preliminarza budżetowego specjalne kwoty dla funkcjonariuszów państwowych, utrzymujących liczącą rodzinę.

Art. 8. Uposażenie, wypłacane na zasadzie rozporządzenia niniejszego, wolne jest od państwowego podatku dochodowego i opłaty emerytalnej.

Wolne są również od państwowego podatku dochodowego wszelkiego rodzaju zasiłki i nagrody pieniężne, przewidziane w art. 7.

Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio również do uposażenia pracowników o charakterze publiczno-prawnym w przedsiębiorstwach i monopolach państwowych oraz do uposażenia funkcjonariuszów administracji lasów państwowych (art. 25).

OBJAŚNIENIE.

(IV) Z brzmienia art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych, a mianowicie z użycia w ust. 1 tego przepisu słowa „uposażenie” bez bliższego określenia elementów tego uposażenia, w zestawieniu z postanowieniem ust. 2 o zwolnieniu od państwowego podatku dochodowego „zasilków i nagród pieniężnych” wynika, że celem tego przepisu było zwolnienie od państwowego podatku dochodowego wszelkich należności pieniężnych, przysługujących na podstawie tego rozporządzenia, a stanowiących dochód.

Pozatem patrz objaśnienia do art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska, str. 6—8.

(I) Art. 9. Wyższym funkcjonarjuszom Straży Więziennej przy pierwszej nominacji przyznaje się na wyekwipowanie jednorazową kwotę w wysokości 430 złotych, a po upływie dwu lat od tej nominacji przyznaje się co roku dodatek na uzupełnienie wyekwipowania w wysokości rocznej 215 złotych.

Niższym funkcjonarjuszom Straży Więziennej przyznaje się wyekwipowanie na koszt Skarbu Państwa.

Niższym funkcjonarjuszom państwowym służby cywilnej, obowiązany do noszenia umundurowania w służbie, przyznaje się umundurowanie ze Skarbu Państwa za opłatą 25% jego wartości. Rozporządzenie Rady Ministrów określi, w których działach państwowej służby cywilnej obowiązuje noszenie munduru.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązuje następujące postanowienie:

§ 43 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszerzegowania funkcjonarjuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102/33, poz. 781).

(II) § 43. Następujący funkcjonarjusze niżsi obowiązani są do noszenia umundurowania w służbie i otrzymują ze Skarbu Państwa umundurowanie za opłatą 25% jego wartości:

- 1) starsi woźni, woźni i pomocniczy woźni,
- 2) powołani do nadzorowania rybołówstwa morskiego i śródlądowego,
- 3) dozorczy celni,
- 4) pełniący służbę w Państwowych Zakładach Chowu Koni,
- 5) funkcjonarjusze Straży Marszałkowskiej w Biurach Sejmu i Senatu,
- 6) nadzorcy rzeczni i wałowi, nadzorcy żeglugi i portowi, strażnicy rzeczni i wałowi, kapitanowie statków, kapitanowie pogłębiarek, sternicy, zastępcy sterników, starsi majtkowie, majtkowie, maszyniści, palacze,
- 7) szoferzy.

(I) Art. 10. W razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesień na no-

we miejsce służbowe, przysługują funkcjonariuszowi państwowemu należności, które określi rozporządzenie Rady Ministrów.

OBJAŚNIENIE.

(IV) Patrz rozporządzenia i objaśnienia do art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska.

(I) Art. 11. Funkcjonariuszom państwowym może być udzielona w przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, bezprocentowa zaliczka na uposażenie. Warunki przyznawania i spłaty zaliczek, tudzież ich wysokość określi Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

OBJAŚNIENIE.

(IV) Patrz zarządzenia i objaśnienia do art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska.

(I) Art. 12. Rozporządzenie Rady Ministrów unormuje pomoc lekarską dla funkcjonariuszów państwowych i ich rodzin.

Rada Ministrów władna jest przyznać funkcjonariuszom państwowym i ich małżonkom ulgi w przejazdach państwowymi środkami komunikacyjnymi.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

A) ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 r.

o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonariuszów państwowych, sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, prokuratorów, oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej, członków ich rodzin oraz emerytów

(Dz. U. R. P. Nr. 10/34, poz. 81).

(II) Na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665), art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666), oraz art. 43 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Państwowa pomoc lekarska przysługuje:

1) funkcjonariuszom państwowym w rozumieniu art. 1 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), wyszczególnionym w § 1 ust. (1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych, oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781), z wyjątkiem funkcjonariuszów państwowych, zatrudnionych w zarządzie centralnym Ministerstwa Komunikacji oraz w Głównej Inspekcji Komunikacji, którzy otrzymują pomoc lekarską w zakresie, przewidzianym dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”;

2) sędziom w sądownictwie powszechnem i administracyjnym, prokuratorom oraz asesorum i aplikantom sądowym;

3) oficerom i szeregowym Policji Państwowej i Straży Granicznej;

4) emerytowanym funkcjonariuszom państwowym polskim, przeniesionym w stan spoczynku z powodu trwałej niezdolności do służby, przekroczonego wieku lub uzyskania prawa do pełnego uposażenia emerytalnego, tudzież tym emerytom, którzy zostali zwolnieni ze służby państwowej na innej zasadzie, ale w chwili zwolnienia mieli nabyte prawo do pełnego uposażenia emerytalnego, albo przekroczyli 60 lat, bądź też istniała co do nich podstawa w formie orzeczenia lekarskiego do przeniesienia w stan spoczynku z powodu trwałej niezdolności do służby; emeryci odpowiadający warunkom wyżej podanym, a pobierający uposażenie emerytalne z tytułu służby w charakterze funkcjonariuszów państwowych, zatrudnionych w zarządzie centralnym Ministerstwa Komunikacji oraz w Głównej Inspekcji Komunikacji, otrzymują pomoc lekarską z przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” w zakresie, przewidzianym dla pracowników tego przedsiębiorstwa. Od pomocy lekarskiej wyłączeni są emeryci:

- a) podlegający z tytułu swego zatrudnienia obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl obowiązujących przepisów;
 - b) przebywający w zakładach leczniczych dla umysłowo chorych w myśl przepisów art. 42 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380);
- 5) członkom rodzin funkcjonariuszów państwowych, wymienionych w pkt. 1), 2) i 3), a mianowicie:
- a) żonie — poza przypadkami, gdy jest sądownie separowana, a na mężu nie ciąży obowiązek alimentacji;
 - b) mężowi zupełnie niezdolnemu do pracy, będącemu na wyłącznem utrzymaniu żony;
 - c) dzieciom ślubnym i uprawnionym, tudzież pasierbom do ukończenia lat 18, jeżeli zaś uczęszczają do szkół publicznych lub wskutek ułomności fizycznych, umysłowych, albo nieuleczalnej choroby nie mogą na swoje utrzymanie zarabiać — do ukończenia lat 24;
- wyłączeni są ci członkowie rodziny, którzy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl obowiązujących przepisów lub mają prawo do korzystania z pomocy lekarskiej w przedsiębiorstwach państwowych.

(2) Funkcjonariusze państwowi, wymienieni w ust. (1) pkt. 1), 2) i 3), którzy korzystają z bezpłatnego urlopu, tracą prawo do państwowej pomocy lekarskiej na czas trwania tego urlopu; na ten okres czasu

tracą również prawo do korzystania z państwowej pomocy lekarskiej członkowie ich rodzin.

§ 2.

Państwowa pomoc lekarska obejmuje w granicach określonych rozporządzeniem niniejszem:

- 1) poradę i pomoc lekarską z wyjątkiem zabiegów dentystycznych;
- 2) pomoc położniczą;
- 3) dostarczenie niezbędnych lekarstw;
- 4) leczenie w zakładach leczniczych;
- 5) lecnictwo fizykalno-terapeutyczne i naświetlania wszelkiego rodzaju;
- 6) badania dajagnostyczne;
- 7) odnośnie do osób, wymienionych w § 1 ust. (1) pkt. 1) — 4), kąpiele i zabiegi balneoterapeutyczne za pół ceny w państwowych zakładach zdrojowych.

§ 3.

Pomocy lekarskiej udzielają lekarze i położne, umówieni w tym celu przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

§ 4.

(1) Pomoc lekarska jest udzielana na podstawie karty porady, którą chory otrzymuje za uiszczeniem opłaty manipulacyjnej znaczkiem stemplowym (§ 23 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842) oraz § 1 pkt. 8) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 797) wartości nominalnej 50 gr.

(2) Osobom, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 1), 2), 3) i 5), wydaje kartę porady władza służbowa funkcjonariusza po stwierdzeniu, że danej osobie przysługuje prawo korzystania z państwowej pomocy lekarskiej. Osobom powyższym, jeżeli przebywają poza siedzibą urzędowania funkcjonariusza i nie mogą się zaopatrzyć w kartę porady u władzy służbowej, oraz emerytom, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 4), wydaje kartę porady właściwa dla miejsca ich przebywania powiatowa władza administracji ogólnej (starosta grodzki, dyrektor policji) po wykazaniu uprawnienia danej osoby do korzystania z państwowej pomocy lekarskiej.

(3) W przypadkach, wymagających śpiesznej pomocy lekarskiej, pomoc ta powinna być udzielona nawet bez przedstawienia karty porady, którą jednak należy doreczyć lekarzowi najpóźniej w ciągu dni 3.

(4) Na żądanie lekarza chory powinien przedstawić dowód, stwierdzający jego tożsamość.

(5) Karta porady jest ważna do końca tego miesiąca, w którym została wydana.

§ 5.

(1) Porad lekarskich, udziela się w miejscu i w godzinach oznaczonych; jedynie obłożnie chorych odwiedza lekarz w ich mieszkaniu; pomoc powinna być udzielona zasadniczo w dniu wezwania, a w przypadkach ciężkich — bezzwłocznie.

(2) W przypadkach nagłych (np. krwotoki, złamania, otrucia i t. p.), o ile przybycie lekarza umówionego jest niemożliwe, można wezwać lekarza prywatnego. Koszty w tym przypadku (jedynie za pierwszą wizytę) zwraca wojewódzka władza administracji ogólnej w wysokości odpowiadającej skali obowiązującego w danej miejscowości cennika należności lekarskich.

(3) W razie koniecznej potrzeby mogą lekarze umówieni kierować chorych do umówionego lekarza specjalisty; do umówionego lekarza-specjalisty zamiejscowego może kierować tylko lekarz powiatowy.

§ 6.

W zakresie zabiegów ortopedycznych Skarb Państwa zwraca:

- 1) 75% kosztów leczenia szpitalnego na zasadach, określonych w § 8,
- 2) 50% kosztów za aparaty i protezy, obliczonych według taksy ustalonej przez Ministerstwo Opieki Społecznej, jeżeli konieczność nabycia takiego aparatu lub protezy zostanie potwierdzona przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

§ 7.

(1) Zabiegi fizyko-terapeutyczne i badania dajagnostyczne mogą być stosowane na podstawie polecenia lekarza umówionego jedynie w zakładach leczniczych, instytucjach i laboratorjach, uznanych przez Ministra Opieki Społecznej.

(2) Za zabiegi fizyko-terapeutyczne i badania dajagnostyczne Skarb Państwa opłaca 50% taksy, ustanowionej dla tychże zabiegów i badań przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

(3) Zakres zabiegów fizyko-terapeutycznych i badań dajagnostycznych, które mogą być stosowane, określi Minister Opieki Społecznej w drodze instrukcji.

§ 8.

(1) Leczenie szpitalne osób, wymienionych w § 1, ust. (1), przeprowadza się:

- 1) w szpitalach publicznych (art. 5 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych —Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382),
- 2) w innych zakładach leczniczych, uznanych dla tego celu przez Ministra Opieki Społecznej.

(2) Funkcjonariuszom państwowym, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 1), sędziom, prokuratorom, asesorom i aplikantom sądowym, wszystkim oficerom Policji Państwowej i Straży Granicznej oraz członkom rodzin tych osób, przysługuje leczenie szpitalne według klasy II, niższym funkcjonariuszom państwowym i szeregowym Policji Państwowej i Straży Granicznej oraz członkom ich rodzin — według klasy III.

(3) Emerytowani funkcjonariusze państwowi, wymienieni w § 1 ust. (1) pkt. 4), otrzymują leczenie szpitalne na zasadach, określonych w ust. (2).

(4) Za leczenie w szpitalu publicznym Skarb Państwa uiszcza 75% opłaty dziennej, obowiązującej w danym szpitalu.

(5) Za leczenie w zakładach leczniczych, wymienionych w ust. 1 pkt. 2), Skarb Państwa uiszcza koszty leczenia w sposób następujący:

1) jeżeli leczenie odbyło się w specjalnym zakładzie leczniczym uznanym, przeznaczonym do leczenia chorych lub zagrożonych gruźlicą — 75% kosztów, obliczonych według przeciętnej opłat dziennych, obowiązujących w takich uznanych zakładach, znajdujących się na obszarze tego województwa, w którego obrębie leczenie się odbywało;

2) jeżeli leczenie odbyło się w innych uznanych zakładach leczniczych — 75% kosztów, obliczonych wedle przeciętnej opłat dziennych, obowiązujących w szpitalach publicznych na obszarze tego województwa, w którego obrębie leczenie się odbywało.

(6) Za leczenie szpitalne w nieuznanych zakładach leczniczych koszty tego leczenia mogą być w drodze wyjątku pokryte przez Skarb Państwa w wysokości, nieprzekraczającej 75% przeciętnej opłat dziennych, za zgodą Ministra Opieki Społecznej jedynie w przypadkach nagłych, gdy umieszczenie w szpitalu publicznym lub uznanym zakładzie leczniczym nie mogło nastąpić ze względu na ich zbyt znaczne oddalenie od miejscowości, w której taki przypadek nastąpił, a przewóz chorego do szpitala lub uznanego zakładu leczniczego zagrażał istotnie zdrowiu lub życiu chorego, o ile okoliczności powyższe zostaną stwierdzone przez lekarza powiatowego.

(7) W przypadkach, gdy przeciętna opłata dzienna jest wyższa niż opłata dzienna, obowiązująca w danym zakładzie leczniczym — Skarb Państwa uiszcza 75% opłaty dziennej tego zakładu.

(8) Wysokość przeciętnych opłat dziennych, przewidzianych w ustępach poprzedzających, ustala wojewódzka władza administracji ogólnej i ogłasza w dzienniku wojewódzkim.

§ 9.

(1) Umieszczenie chorego w szpitalu publicznym lub w uznanym zakładzie leczniczym następuje na podstawie karty skierowania, którą na wniosek lekarza umówionego wydaje lekarz powiatowy:

1) w przypadku choroby zakaźnej,

2) o ile chory nie posiada w domu należytej opieki,

3) w przypadkach, kiedy opieka szpitalna jest niezbędnie potrzebna.

(2) W przypadku nagłym chory może być umieszczony w szpitalu lub uznanym zakładzie leczniczym bez karty skierowania, którą jednak należy doręczyć zarządowi szpitala w ciągu tygodnia. Konieczność umieszczenia w tym przypadku chorego stwierdza lekarz powiatowy na podstawie akt szpitalnych.

§ 10.

Leczenie szpitalne, określone w § 8, może trwać co do funkcjonariuszów państwowych, wymienionych w § 1 ust. (1) pkt. 1) — 4), najdłużej pół roku, zaś co do osób, wymienionych w § 1 ust. (1) pkt. 5) — najdłużej 3 miesiące w ciągu roku.

§ 11.

(1) Pomocy położniczej udziela się w mieszkaniu położnicy bądź w zakładach leczniczych, wymienionych w § 8.

(2) Pomocy położniczej w mieszkaniu udziela położna umówiona, opłacana przez Skarb Państwa; poza tem położnicy przysługuje zwrot udoświadczonych wydatków, związanych z porodem (niezbędne leki, środki opatrunkowe i t. p.) do wysokości, nieprzekraczającej 25% przeciętnej opłaty dziennej, określonej w § 8 ust. (5) pkt. 2) — za przeciąg dni 10.

(3) W razie niemożności udzielenia pomocy położniczej przez położną umówioną, Skarb Państwa zwraca udowodnione wydatki, związane z porodem, odbytym w mieszkaniu położnicy (niezbędne leki, środki opatrunkowe i t. p.) do wysokości, nieprzekraczającej 75% przeciętnej opłaty dziennej, określonej w § 8 ust. (5) pkt. 2) — za przeciąg dni 10.

(4) W razie odbycia porodu w zakładzie leczniczym mają zastosowanie analogiczne przepisy, podane w § 8 o leczeniu szpitalnem.

§ 12.

Zezwolenia na korzystanie z kąpeli lub zabiegów balneoterapeutycznych za pół ceny w państwowych zakładach zdrojowych będą udzielane przez zarząd zakładu zdrojowego na podstawie zaświadczenia lekarza powiatowego, stwierdzającego konieczność kąpeli lub zabiegów oraz ich liczbę.

§ 13.

(1) Za niezbędne lekarstwa, przepisane przez lekarza umówionego, Skarb Państwa opłaca 75% należności, zaś za specyfiki zagraniczne — 50% należności, resztę płaci funkcjonariusz.

(2) Koszty leków, materiałów i środków opatrunkowych, zużytych przez lekarzy w przychodniach i gabinetach lekarskich, ponosi Skarb Państwa.

§ 14.

Poza świadczeniami, wymienionymi w paragrafach poprzedzających, funkcjonariusze państwowi i członkowie ich rodzin korzystać mogą za zwrotem kosztów z zakładów i urzędów, które ewentualnie zostaną zorganizowane przez Ministerstwo Opieki Społecznej na zasadach samowystarczalności, jak również z taryf ulgowych w zakładach leczniczych specjalnych, z którymi zawarte będą specjalne umowy przez Ministerstwo Opieki Społecznej.

§ 15.

(1) Koszty przejazdu lekarza do obłożnie chorego (w obie strony) oraz koszt przewiezienia obłożnie chorego do lekarza lub szpitala (w jedną stronę) pokrywa Skarb Państwa.

(2) Za przewiezienie obłożnie chorego pozamiejscowego do lekarza lub szpitala koszty podwoju będą opłacane lub zwracane w wysokości, nieprzekraczającej 50 gr. za przejechany kilometr. O ile podróż odbyła się koleją, będą zwrócone koszty biletu tej klasy, która przysługuje choremu przy przesiedleniu służbowem.

§ 16.

Opłaty, przewidziane w § 4, 5, 6, 8, 13 i 14, oraz ograniczenie czasu leczenia w zakładach leczniczych, przewidziane w § 10, nie mają zastosowania, gdy pomoc lekarska następuje wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego przez funkcjonariusza państwowego w czasie i wskutek pełnienia służby.

§ 17.

Jeżeli zostanie stwierdzone, że wezwanie lekarza do chorego było nieuzasadnione, dany funkcjonariusz państwowy obowiązany będzie zapła-

cię honorarium lekarskie w wysokości, przyjętej zasadniczo dla lekarzy miejscowych, jako też inne koszty, z wizytą lekarską związane.

§ 18.

Państwowa pomoc lekarska, unormowana rozporządzeniem niniejszem, jest zorganizowana jedynie w granicach Państwa Polskiego; na obszarze W. M. Gdańska przysługuje osobom, wymienionym w § 1 ust. (1), jedynie w przypadku, gdy pełnią one służbę albo zamieszkują na obszarze tego miasta.

§ 19.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej.

§ 20.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r., a co do przepisów § 6, 7 i 13 ust. (1) — z dniem 1 marca 1934 r. Z dniem 1 lutego 1934 r. traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 254), zmienione rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 51), z wyjątkiem przepisów § 6 tego rozporządzenia, które tracą moc obowiązującą z dniem 1 marca 1934 r.

B. W sprawie ulg w przejazdach kolejami państwowymi funkcjonariuszów państwowych, zostały wydane następujące rozporządzenia:

I. ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 22 grudnia 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu

o ulgach dla funkcjonariuszów państwowych przy przejazdach kolejami państwowymi

(Monitor Polski Nr. 297/33, poz. 329).

(II) Na podstawie art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. Nr. 89/30, poz. 705) zarządza się co następuje:

§ 1.

Urzędnicy i niżsi funkcjonariusze państwowi, sędziowie, prokuratorzy, asesorowie sądowi, profesorowie i pomocnicze siły nauczycielskie w państwowych szkołach akademickich, nauczyciele szkół państwowych i publicznych, pozostający na etacie Państwa, funkcjonariusze straży więziennej, urzędnicy i państwowi funkcjonariusze niżsi służby wykonawczej przedsiębiorstwa państwowego „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” — mogą korzystać z ulg przy przejazdach kolejami państwowymi, według zasad następujących:

- a) za przejazd liniami normalnotorowemi płacą stawki przewozowe według tabeli szóstej taryfy osobowej, stosowanej przy przejazdach

linjami przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, stanowiącej załącznik do niniejszego rozporządzenia *);

- b) za przejazd linjami wąskotorowymi przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” płacą połowę opłat normalnych.

§ 2.

Do przejazdów ulgowych według zasad, wymienionych w § 1, mają również prawa:

- a) osoby, wymienione w § 1, będące w stanie spoczynku,
b) prowizoryczni: urzędnicy państwowi, niżsi funkcjonariusze państwowi, praktykanci, aplikanci sądowi;
c) kontraktowi pracownicy państwowi, z którymi zawarto umowy na czas nieoznaczony, pełniący czynności służbowe analogiczne z czynnościami służbowymi funkcjonariuszów wymienionych w § 1;
d) żony pracowników, wymienionych w § 1, żony pracowników, wymienionych pod b) i c) niniejszego paragrafu oraz żony oficerów i szeregowych policji państwowej i straży granicznej.

Nieuprawnione są do korzystania z ulg żony sądownie separowane, chyba, że na mężu ciąży obowiązek alimentacji.

§ 3.

Korzystanie z ulg uzależnione jest od przedstawienia przy kasie biletowej i organom kontrolnym w pociągu legitymacji z fotografią, wystawionej przez właściwą władzę, stwierdzającą w legitymacji, że dana osoba ma prawo do korzystania na kolejach państwowych normalnotorowych z ulg według tabeli szóstej taryfy osobowej, a na kolejach państwowych wąskotorowych z ulg 50% od opłat normalnych.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

II. ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 r.

o ulgach dla funkcjonariuszów państwowych, sędziów, prokuratorów oraz asesorów i aplikantów sądowych przy przejazdach kolejami państwowymi.

(Dz. U. R. P. Nr. 10/34, poz. 79).

(II) Na podstawie art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) i art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665) zarządza się co następuje:

§ 1.

Urzędnicy, profesorowie i pomocnicze siły naukowe w państwowych szkołach akademickich, nauczyciele szkół państwowych i publicznych,

(V) *) Stawki te są podane w tabeli opłat, stanowiącej załącznik do Taryfy Osobowej, Bagażowej i Ekspresowej PKP. — Część II (TOBE).

pozostający na etacie Państwa, funkcjonariusze Straży Więziennej, niżsi funkcjonariusze państwowi, sędziowie, prokuratorzy oraz asesory i aplikanci sądowi — mają prawo korzystania z ulg przy przejazdach kolejami państwowymi według zasad następujących:

1) za przejazd liniami normalnotorowymi płacą stawki przewozowe według tabeli szóstej, stanowiącej załącznik do taryfy osobowej, bagażowej i ekspresowej polskich kolei państwowych, część II, obowiązującej od dnia 1 stycznia 1934 r. (Dz. Tar. i Zarz. Kol. z 1933 r. Nr. 77, poz. 603);

2) za przejazd liniami wąskotorowymi płacą połowę opłat normalnych.

§ 2.

(1) Prawo korzystania przy przejazdach kolejami państwowymi z ulg, przewidzianych w § 1, mają również żony osób, wymienionych w § 1.

(2) Nieuprawnione są do korzystania z ulg żony sądownie separowane, chyba, że na mężu ciąży obowiązek alimentacji.

§ 3.

Korzystanie z ulg uzależnione jest od przedstawienia przy kasie biletowej i organom kontrolnym w pociągu legitymacji z fotografią, wystawionej przez właściwą władzę, stwierdzającą w legitymacji, że dana osoba ma prawo korzystania przy przejazdach kolejami państwowymi z ulg, przewidzianych w § 1.

§ 4.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

O B J A Ś N I E N I A.

(IV) 1) Przejazdy ulgowe funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej i ich żon, mogą się odbywać w dowolnych relacjach i ilościach na podstawie legitymacji ustalonego wzoru, wydanych przez Biuro Pers. M. S. Wojsk. dla funkcjonariuszów we władzach centralnych i przez D. O. K. dla wszystkich innych.

2) Ulgę stosuje się przy przejazdach jednorazowych pociągami osobowymi i pośpiesznymi w wagonach klasy I, II i III.

3) Z ulg przejazdowych według opłat podanych w tabeli szóstej „B” korzystają żony następujących funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej:

- a) funkcjonariuszów państwowych etatowych (mianowanych) pozostających w służbie czynnej,
- b) prowizorycznych urzędników państwowych lub prowizorycznych państwowych funkcjonariuszów niższych i praktykantów, dopóki znajdują się oni w służbie czynnej,
- c) pracowników kontraktowych, z którymi zawarto umowy na czas nieograniczony (t. j. trwałych), pełniących funkcję analogiczne z osobami, wymienionymi pod 1).

4) Funkcjonariusze państwowi, wymienieni w objaśnieniu 3), mają również prawo do nabywania ulgowych biletów odcinkowych okresowych (miesięcznych, sezonowych, rocznych) opłacając stawki podane w tabeli „H”.

5) Uprawnienia pracowników kontraktowych, mających przy przejazdach kolejowych korzystać z ulg podanych w tabeli szóstej „B”, są uzależnione od:

- a) trwałości zajmowanego przez nich stanowiska, co wyklucza od udziału w uldze pracowników dniówkowych albo angażowanych na określony czas np. rok, pół roku,
- b) pełnienia funkcji takich samych, jak urzędnicy lub niżsi funkcjonariusze, podlegający ustawie o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r., co wyklucza od zniżki osoby, które weszły z władzą w stosunek umowny nie posiadający cech pracy w publiczno-prawnym charakterze urzędnika lub niższego funkcjonariusza, lecz np. agenta, robotnika i t. p.

6) Z ulgi korzystać mogą jednak w drodze wyjątku pełniący funkcje analogiczne do funkcjonariuszów państwowych etatowych, kontraktowi: nauczyciele, profesorzy, zastępcy profesorów oraz pomocnicze siły naukowe szkół akademickich państwowych, przyjęci lub mianowani na okres czasu oznaczony, nie krótszy jednak jak 9 miesięcy, a także młodszy asystenci państwowych szkół akademickich i ich zastępcy, niezależnie od czasu, na który są mianowani lub przyjęci.

7) W myśl przytoczonych wyjaśnień nie mają prawa do ulgi robotnicy zakładów, instytucji, przedsiębiorstw, wytwórni państwowych oraz inni pracownicy w tych przedsiębiorstwach, zakładach, instytucjach i wytwórniach, nie będący w znaczeniu prawa publicznego urzędnikami państwowymi, np. pracownicy Państwowych Zakładów Umundurowania, P. Z. Inż. i t. p.

8) Legitymacje osobiste funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej i ich żon mają być zaopatrzone w stempel następującej treści: „Na kolejach państwowych normalnotorowych stosuje się opłaty według tabeli szóstej (B), a na kolejach wąskotorowych połowę opłat normalnych”.

(I) Art. 13. Rozporządzenie Rady Ministrów określi normy należności za mieszkania w naturze oraz unormuje sprawę mieszkań służbowych i reprezentacyjnych.

Sprawę mieszkań funkcjonariuszów państwowych, zatrudnionych w administracji wojskowej, normuje ustawa z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) wraz z późniejszymi zmianami oraz rozporządzenia na jej podstawie wydane.

OBJAŚNIENIE.

IV) Kwestję zakwaterowania funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej reguluje szczegółowo na podstawie ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska przepis „Administracja nieruchomości sił zbrojnych — Zarząd nieruchomości” Nier. — 1 (M. S. Wojsk. Biuro Og. Adm. L. 1900 P. S. 31 z dnia 10 marca 1931 r.) i późniejsze uzupełnienia.

Wysokość opłat za osobne kwatery stałe normują postanowienia, zawarte w załączniku Nr. 9, zaś wysokość opłat za wspólne kwatery stałe — postanowienia, zawarte w załączniku Nr. 11 do Nier. — 1.

(I) Art. 14. Funkcjonariusze państwowi zajmujący mieszkania, określone w art. 13 ust. 1, winni na żądanie przełożonej władzy z chwilą rozwiązania stosunku służbowego, przeniesienia w stan spoczynku, przejścia w stan pozasłużbowy lub zmiany stanowiska służbowego, z powodu którego przydział mieszkania nastąpił, opróżnić mieszkanie częściowo do dnia 28 od dnia doręczenia im odnośnego wezwania władzy, a całkowicie w terminie do 3 miesięcy od dnia doręczenia tego wezwania. Przy dobrowolnem wystąpieniu ze służby państwowej całkowite opróżnienie mieszkania powinno nastąpić natychmiast.

W razie nieopróżnienia mieszkania w oznaczonych terminach, władna będzie władza przełożona zarządzić eksmisję z przydzielonego mieszkania w drodze administracyjnej za pośrednictwem organów bezpieczeństwa publicznego.

Art. 15. Prawo do uposażenia powstaje:

- a) dla wstępujących do służby państwowej czy to po raz pierwszy, czy ponownie, jeżeli istotne objęcie służby nie nastąpiło z dniem pierwszym miesiąca kalendarzowego, lecz w ciągu miesiąca, — od dnia objęcia służby, przyczem uposażenie za czas do pierwszego dnia najbliższego miesiąca oblicza się w wysokości dziennej po $\frac{1}{30}$ części uposażenia. Postanowienie to dotyczy także ponownego powołania emeryta do służby państwowej, winien on jednak za ten czas i w takim samym stosunku zwrócić Skarbowi Państwa pobrane do końca miesiąca zaopatrzenie emerytalne;
- b) w pozostałych przypadkach — z dniem pierwszym najbliższego kalendarzowego miesiąca po dniu mianowania (awansu) lub po dniu powstania warunków, uzasadniających zmianę uposażenia, jeżeli dzień mianowania (awansu) albo zmiany warunków nie zbiega się z terminem płatności uposażenia. W razie jednak zmiany miejsca służbowego, pociągającej za sobą zmianę wysokości uposażenia, prawo do uposażenia, odpowiadającego nowemu miejscu służbowemu, przysługuje od pierwszego dnia kalendarzowego miesiąca po zwolnieniu od poprzednich obowiązków służbowych.

O B J A Ś N I E N I A.

(IV) 1) Postanowienie zawarte w zdaniu pierwszym punktu b) art. 15 oprócz wypadków zmiany wysokości uposażenia z powodu awansu,

ma również zastosowanie przy ustalaniu terminów zmiany wysokości lub powstania prawa do tych wszystkich należności, których wypłata zależna jest od istnienia lub uzyskania pewnych określonych obowiązujących postanowieniami warunków, a mianowicie do:

- a) dodatku funkcyjnego,
- b) dodatku służbowego,
- c) dodatku przeciwigazowego.

2) Postanowienie zawarte w zdaniu drugim punktu b) art. 15 ma zastosowanie przy ustalaniu terminu zmiany wysokości względnie powstania prawa do należności, które powstają w zależności od miejsca służbowego, a mianowicie do dodatku lokalnego.

Jeżeli jednak funkcjonariusz państwowy przy wstąpieniu do służby (po raz pierwszy, czy ponownie) uzyskuje miejsce służbowe, uzasadniające wypłatę dodatku lokalnego, wówczas prawo do tego dodatku powstaje łącznie z prawem do uposażenia zasadniczego (pkt. a) art. 15).

3) Jak już zostało wyjaśnione w objaśnieniach do art. 1 rozporządzenia, pracownicy kontraktowi, z którymi są zawierane umowy według wzorów A i B, ogłoszonych w Dz. Rozk. Nr. 13/31, poz. 160 i Nr. 7/34, poz. 156, pobierają tylko wynagrodzenie, odpowiadające uposażeniu pewnej grupy funkcjonariuszów państwowych a zatem postanowienia rozporządzenia o uposażeniu poza postanowieniami, regulującymi wysokość tego uposażenia oraz przyznanych ewentualnie dodatkowych należności, jak również poza postanowieniami, regulującymi warunki, na jakich te dodatkowe należności przysługują funkcjonariuszom państwowym, do pracowników kontraktowych nie mają zastosowania. Nie mają zatem do nich zastosowania również postanowienia art. 15 rozporządzenia o uposażeniu. Z istoty umownego stosunku służbowego wynika zresztą, że pracownikowi kontraktowemu przysługuje wynagrodzenie od chwili zawiązania stosunku służbowego do chwili jego rozwiązania.

4) Pracownikom kontraktowym przyjmowanym i zwalnianym w ciągu miesiąca wypłaca się wynagrodzenie za przesłużoną część miesiąca w stosunku dziennym, dzieląc sumę miesięcznego wynagrodzenia przez kalendarzową ilość dni danego miesiąca, t. j. przez 31, 30, 28 ewentualnie 29, a mnożąc iloraz przez ilość dni, za które przypada wynagrodzenie (zapłata). W wypadkach, gdy z podzielenia należności miesięcznej przez ilość dni danego miesiąca wypada końcówka, nieprzekraczająca pół grosza, należy ją opuścić, w przeciwnym razie (t. j. gdy wynosi więcej niż pół grosza) zaokrąglić ułamek do całego grosza.

Taką zasadę należy stosować także we wszystkich wypadkach, gdy pewna należność, wymierzona (oznaczona) w sumie miesięcznej, ma być wypłacona (wplacona) za pewną część miesiąca.

(I) Art. 16. Prawo do uposażenia gaśnie:

- a) w razie śmierci funkcjonariusza państwowego — z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła,
- b) w razie rozwiązania stosunku służbowego w inny sposób — z ostatnim dniem tego kalendarzowego miesiąca, w którym stosunek służbowy istotnie ustał. Przepis ten nie dotyczy osób, które samowolnie opuściły służbę państwową; winny one zwrócić Skarbowi Państwa odpowiednią

część uposażenia za dni nieprzesłużone według zasad, określonych w art. 15 lit. a.

OBJAŚNIENIE.

(IV) Analogiczne zastosowanie mają objaśnienia 1 i 2 (ustęp pierwszy) do art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska, str. 164.

(I) Art. 17. Termin płatności uposażenia ustala Rada Ministrów.

OBJAŚNIENIE.

(IV) Patrz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. w sprawie terminu płatności uposażenia, podane po art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska, str. 159—160.

(I) Art. 18. Na czas pełnienia obowiązkowej służby wojskowej w szeregach traci funkcjonariusz państwowy od najbliższego terminu płatności prawo do uposażenia z tytułu służby cywilnej. Po powrocie z tej służby wojskowej do służby cywilnej służy mu prawo do uposażenia od dnia objęcia służby — według zasad określonych w art. 15 lit. a.

Na czas odbywania perjodycznych ćwiczeń wojskowych zatrzymuje funkcjonariusz państwowy uposażenie z tytułu służby cywilnej.

Funkcjonariusz państwowy, powołany do służby wojskowej na skutek mobilizacji lub ze względów na bezpieczeństwo Państwa, otrzymuje uposażenie, określone dla powołanych do służby wojskowej podczas mobilizacji, a nadto — jeżeli jego uposażenie z tytułu służby cywilnej jest wyższe od uposażenia wojskowego, — otrzymuje od swej władzy cywilnej różnicę do wysokości uposażenia w służbie cywilnej, z uwzględnieniem każdorazowych zmian, zachodzących w uposażeniu w służbie cywilnej i wojskowej.

Art. 19. W razie dostania się funkcjonariusza państwowego do niewoli lub zaginięcia na terenie działań wojennych, prawo jego do uposażenia ulega zawieszeniu w całości aż do jego powrotu. O ile jednak pozostający w niewoli (zaginiony) pozostawił rodzinę, zawieszeniu ulega tylko połowa uposażenia, zaś drugą połowę należy wypłacać rodzinie, jeżeli pozostający w niewoli (zaginiony) jest ich jedynym żywicielem. Za rodzinę uważa się żonę i dzieci.

Jeżeli okoliczności wskazują na to, że funkcjonariusz popadł w niewolę rozmyślnie, — zawiesza się również prawo do uposażenia pobieranego przez rodzinę.

Po powrocie funkcjonariusza państwowego i po stwierdzeniu, że dostał się on do niewoli lub też zaginął bez własnej winy, otrzymuje on za cały czas niewoli (zaginięcia) uposażenie, które uległo zawieszeniu, z potrąceniem ewentualnych zaliczek, wypłaconych w czasie niewoli (zaginięcia) i kwot uposażenia wypłaconego jego rodzinie w czasie niewoli (zaginięcia).

Gdy funkcjonariusz państwowy, który zaginął na terenie działań wojennych, nie odnajdzie się najpóźniej w ciągu roku od chwili ratyfikacji pokoju, rodzina zaginionego traci prawo do uposażenia, otrzymuje natomiast tymczasowe zaopatrzenie w myśl obowiązujących przepisów.

W wyjątkowych przypadkach Rada Ministrów władna jest ten termin przedłużyć.

Postanowienia artykułu niniejszego stosują się odpowiednio także w czasie pokoju do funkcjonariuszów państwowych, zatrudnionych w służbie bezpieczeństwa lub w służbie granicznej.

Art. 20. W razie śmierci funkcjonariusza państwowego przyznaje się osobie, która poniesie koszty pogrzebu, zwrot tych kosztów, przyczem:

- a) jeżeli koszty pogrzebu ponoszą żona albo dzieci lub rodzice, przyznaje się na pokrycie tych kosztów ryczałt w wysokości trzymiesięcznego ostatnio pobranego przez zmarłego uposażenia,
- b) jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba, przyznaje się jej zwrot kosztów rzeczywiście poniesionych i udowodnionych, najwyżej jednak do wysokości, określonej w lit. a) o ile zmarły nie pozostawił majątku ruchomego lub nieruchomego wystarczającego na pokrycie tych kosztów.

OBJAŚNIENIE.

(IV) 1) Ryczałt pośmiertny względnie zwrot poniesionych i udowodnionych kosztów pogrzebu do wysokości ryczałtu należy wypłacać po zmarłych funkcjonariuszach państwowych tak stałych jak i prowizorycznych, praktykantach (t. j. osobach, dopuszczonych do służby przygotowawczej) oraz po funkcjonariuszach, przeniesionych w stan nieczynny.

2) Za podstawę obliczenia ryczałtu pośmiertnego przyjmuje się uposażenie, podane w ust. 2 objaśnienia do art. 2.

3) W razie śmierci obwinionego w czasie zawieszenia go w służbie lub przebywania w areszcie śledczym z równoczesnem ograniczeniem uposażenia, za podstawę obliczenia ryczałtu pośmiertnego należy brać pełne jego uposażenie zasadnicze wraz z ewentualnie mu przysługującym dodatkiem lokalnym i zasiłkiem wyrównawczym. Nie bierze się natomiast pod uwagę dodatków funkcyjnego, służbowego i reprezentacyjnego.

4) Koszty pogrzebu, które należy ustalać na podstawie udokumentowanych rachunków, nie mogą przekraczać wysokości ryczałtu pośmiertnego. Do kosztów pogrzebu, które można zwracać, należą wydatki, wy-

szczególnione w obj. 4) do art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z d. 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska, str. 168—169.

5) Koszty pogrzebu zwraca się tylko wówczas, gdy zmarły (a) nie pozostawił (a) rodziny, uprawnionej w myśl art. 20 punkt a) do otrzymania ryczałtu pośmiertnego lub gdy osoby te nie zajmują się pogrzebem i nie ponoszą kosztów i o ile zmarły (a) nie pozostawił (a) majątku ruchomego względnie nieruchomości, wystarczającego na pokrycie tych kosztów. Fakt pozostawienia lub niepozostawienia majątku ruchomego względnie nieruchomości musi być stwierdzony przez właściwą władzę administracyjną lub sądową. O ile pozostały po zmarłym (ej) majątek nie wystarcza na pokrycie tych kosztów w całości, należy wartość szacunkową tego majątku potrącić z kwoty ustalonych kosztów pogrzebu i przyznać tylko obliczoną w ten sposób różnicę.

6) Władzami uprawnionymi do przyznawania pośmiertnego oraz zwrotu kosztów pogrzebu są organa asygnujące, to jest właściwi szefowie intendentury O. K., Kier. Adm. Pien. M. S. Wojsk. i Kier. Adm. Pien. Mar. Woj.

7) Celem uzyskania ryczałtu pośmiertnego wnoszą zainteresowani podania do płatnika, który wypłacił zmarłemu ostatnie uposażenie, dołączając do nich następujące dokumenty:

- a) metrykę śmierci zmarłego (ej) (męża, żony, ojca, matki, syna, córki),
- b) dowód, stwierdzający, że osoba ubiegająca się o wypłatę ryczałtu pośmiertnego, poniosła koszty pogrzebu.

8) Celem uzyskania zwrotu kosztów pogrzebu wnoszą osoby zainteresowane niewymienione w art. 20 punkt a), które poniosły koszty pogrzebu zmarłego (zmarłej), podania do płatnika, który wypłacił zmarłemu (ej) ostatnie uposażenie, dołączając do niego następujące dokumenty:

- a) metrykę śmierci zmarłego (ej),
- b) dowód stwierdzający wysokość poniesionych kosztów pogrzebu i że koszty te poniosła rzeczywiście osoba, ubiegająca się o ich zwrot,
- c) zaświadczenie właściwej władzy administracyjnej lub sądowej, że zmarły (a) nie pozostawił (a) majątku ruchomego lub nieruchomości, wystarczającego na pokrycie tych kosztów. O ile jednak zmarły (a) pozostawił (a) majątek, lecz majątek ten nie wystarcza na pokrycie kosztów pogrzebu, powinna być we wspomnianym zaświadczeniu władzy administracyjnej lub sądowej podana wartość szacunkowa tego majątku.

9) Z przyczyn podanych w objaśnieniu do art. 1 nie przysługuje ryczałt pośmiertny ani zwrot kosztów pogrzebu po zmarłych pracownikach kontraktowych.

Na koszty pogrzebu zmarłego pracownika kontraktowego wypłaca ubezpieczalnia społeczna, w której pracownik kontraktowy musi być ubezpieczony, zasiłek pogrzebowy (ustawa z dnia 28 maja 1933 r. o obowiązkowym ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 51/33, poz. 396).

(I) Art. 21. Z uposażenia mogą być dokonywane potrącenia na podstawie:

- 1) postanowień ustawowych;
- 2) tytułów egzekucji sądowej, zaopatrzonych klauzulą wykonalności;
- 3) zarządzeń właściwych władz administracyjnych.

Na podstawie zarządzeń administracyjnych potrącenia mogą być dokonywane jedynie w celu zaspokojenia roszczeń Skarbu Państwa z tytułu stosunku służbowego oraz należności i danin. Roszczeniom Skarbu Państwa służy bez względu na czas ich powstania pierwszeństwo zaspokojenia przed innymi roszczeniami. Wyjątek stanowią roszczenia o alimenty, które winny być traktowane narówni z roszczeniami Skarbu Państwa.

Co do dopuszczalności i wysokości potrąceń należy stosować przepisy, dotyczące egzekucji sądowej i administracyjnej. Nie dotyczy to rat zaliczek na uposażenie oraz opłat za świadczenia Skarbu Państwa w naturze, które potrąca się w pełnej wysokości niezależnie od potrąceń z innego tytułu.

Potrącenia skutecznicza władza asygnująca uposażenie.

Sprawę potrąceń z uposażenia funkcjonariuszów państwowych, zatrudnionych w administracji wojskowej, normuje ustawa z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia i zaopatrzenia emerytalnego osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 58, poz. 439).

*Dz. R.
3/34 p. 3*

Art. 22. Roszczenia osób, wymienionych w art. 1 ust. 2, do Skarbu Państwa, wynikające z tytułu uposażenia, przedawniają się po upływie lat trzech od dnia powstania odnośnego tytułu prawnego.

Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność, przedsięwziętą przez te osoby w celu ustalenia lub dochodzenia wierzytelności, jeżeli Skarb Państwa został o tych czynnościach zawiadomiony.

OBJAŚNIENIE.

(IV) Przewidziane w art. 22 rozporządzenia o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych przedawnienie stosuje się zarówno do roszczeń, wynikających z tytułu uposażenia, unormowanego w powołanym rozporządzeniu jak i do roszczeń z tytułu uposażenia, unormowanego przepisami prawnymi, obowiązującymi przed wejściem w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o uposażeniu z dnia 28 października 1933 r., przyczem bieg przedawnienia rozpoczyna się najwcześniej z dn. 1 lutego 1934 r. t. j. z dniem wejścia w życie postanowień art. 22 rozporządzenia z dnia 28 października 1933 r.

Z treści art. 22 wynika niewątpliwa intencja objęcia przedawnieniem wszystkich świadczeń, przysługujących na podstawie przepisów o uposażeniu.

(I) Art. 23. Uprawnienia, przekazane rozporządzeniem niniejszem Radzie Ministrów, wykonywane będą w odniesieniu do funkcjonariuszów Kontroli Państwowej przez Prezesa Najwyższej Izby Kontroli w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

Art. 24. Funkcjonariusze państwowi, którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego pozostają w służbie państwowej, otrzymują uposażenie, jakie wynika z niniejszego rozporządzenia, niezależnie od dotychczasowej wysokości grupy i kwoty uposażenia.

(IV) W wykonaniu tego artykułu obowiązują następujące postanowienia:

I. §§ 44 i 62—66 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych. (Dz. U. R. P. Nr. 102/33, poz. 781).

(II) § 44. (1) Urzędników i niższych funkcjonariuszów państwowych oraz praktykantów, pozostających w służbie państwowej w dniu 1 lutego 1934 r. właściwa władza (§ 62) zaszereguje do jednej z dwóch po sobie następujących grup uposażenia, z których jedna ma uposażenie zasadnicze wyższe, a druga niższe od dotychczasowych poborów netto urzędnika (funkcjonariusza niższego, praktykanta).

(2) W wyjątkowych przypadkach władza za zgodą Prezesa Rady Ministrów może zaszeregować urzędnika (praktykanta, funkcjonariusza niższego) do grupy uposażenia bezpośrednio wyższej od tej, która jest wyższą z dwóch przewidzianych w ust. (1).

(3) Przez dotychczasowe pobory netto, o których mowa w ust. (1) rozumie się sumę obejmującą uposażenie według stanu na dzień 1 stycznia 1934 r. wraz z dodatkami: regulacyjnym, mieszkaniowym, ewentualnie wyrównawczym, a dla utrzymujących rodzinę także z dodatkiem ekonomicznym na jednego członka rodziny, — zmniejszoną o przypadające od takiej sumy: podatek dochodowy, opłatę emerytalną i opłatę na Fundusz Pracy.

(4) Przez dotychczasowe pobory netto osób pobierających uposażenie według wymiaru dla stolicy, rozumie się sumę obliczoną według zasad ust. (3), zmniejszoną o 15%.

(5) Osoby, objęte § 4, pozostające w służbie państwowej w dniu 1 lutego 1934 r. zostają zaszeregowane do grup uposażenia wyszczególnionych w § 4*).

(6) Przy zaszeregowaniu na podstawie paragrafu niniejszego nie stosują się ograniczenia przewidziane § 5 i 6*).

(7) W odniesieniu do funkcjonariuszów Biur Sejmu i Senatu uprawnienia przewidziane w ust. (2) przysługują odpowiednio Marszałkowi Sejmu i Marszałkowi Senatu.

§ 62. Zaszeregowania, o którym mowa w § 44 i 47**), dokona właściwa władza naczelna, lub upoważniona przez nią władza bezpośrednia podległa.

§ 63. (1) Funkcjonariusze państwowi, którzy tracą przy porównaniu dotychczasowej płacy netto z nowym uposażeniem (uposażenie zasadnicze

(V) *) Patrz postanowienia wykonawcze do art. 3, dział II.

**) § 47 dotyczy nauczycieli.

cze wraz z ewentualnym dodatkiem lokalnym, funkcyjnym, służbowym), przyznanem z dniem 1 lutego 1934 r., więcej niż 7% tej dotychczasowej płacy netto, pobierają zasiłek wyrównawczy.

(2) Zasiłek ten winien pokrywać różnicę między pełną stratą a stratą 7%.

(3) Zasiłek wyrównawczy nie przysługuje w przypadkach, w których miałby wynosić mniej, niż 5 zł., jeśli chodzi o pobierających uposażenie grupy VIII i niższej, a mniej niż 10 zł, jeśli chodzi o pobierających uposażenie grupy VII i wyższej.

(4) Przez dotychczasową płacę netto, o której mowa w ust. (1), rozumie się uposażenie, jakie przysługiwało w dniu 1 stycznia 1934 r. wraz z dodatkiem regulacyjnym, ekonomicznym, wyrównawczym, funkcyjnym, służbowym i innym stałym dodatkiem miesięcznym, po potrąceniu podatku dochodowego, opłaty emerytalnej i opłaty na Fundusz Pracy.

(5) Przyznane zasiłki winny być zaokrąglone do sum podzielnych przez pięć, przyjmując kwotę od 2 zł. 50 gr. wzwyż za 5 zł.

§ 64. Zasiłek wyrównawczy nie przysługuje, lub podlega stosownemu zmniejszeniu, jeżeli funkcjonariusz państwowy awansuje do wyższej grupy uposażenia, lub otrzyma dodatek funkcyjny, albo służbowy, którego poprzednio nie otrzymywał lub otrzymywał w niższym wymiarze.

§ 65. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

§ 66. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934.

OBJAŚNIENIE.

(IV) Z brzmienia § 64 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) w zestawieniu z przepisami § 63 tego rozporządzenia wynika, że odjęcie dodatku funkcyjnego lub służbowego, przysługującego z dniem 1 lutego 1934 r. lub przyznanego po tym dniu, zarówno jak obniżenie grupy uposażenia posiadanej w dniu 1 lutego 1934 r. lub przyznanej po tym dniu nie może powodować odzicia lub przyznania zasiłku wyrównawczego. Zasiłek wyrównawczy bowiem służy na pokrycie różnicy między dotychczasowym uposażeniem, jakie przysługiwało w dniu 1 stycznia 1934 r., a nowym uposażeniem, przyznanem z dniem 1 lutego 1934 r.

II. ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 6 marca 1934 r.

o zasiłku wyrównawczym dla prowizorycznych funkcjonariuszów państwowych

(Dz. U. R. P. Nr. 22/34, poz. 165).

(II) Na podstawie art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) zarządza się co następuje:

§ 1. Przez płacę netto, o której mowa w § 63 ust. (4) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszerzegowania

funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781), rozumie się w odniesieniu do prowizorycznych funkcjonariuszów państwowych, objętych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnem prowizorycznych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 64) — uposażenie, jakie przysługiwało tym funkcjonariuszom w dniu 1 stycznia 1934 r. wraz z dodatkiem regulacyjnym, ekonomicznym, mieszkaniowym, kresowym, wyrównawczym, służbowym i innym stałym dodatkiem miesięcznym, po potrąceniu podatku dochodowego, składki ubezpieczeniowej, uiszczanej przez funkcjonariusza i opłaty na Fundusz Pracy.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1934 r.

(I) Art. 25. Przepisy o uposażeniu funkcjonariuszów administracji lasów państwowych wydaje Rada Ministrów na wniosek Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Do czasu wydania specjalnych przepisów uposażeniowych dla funkcjonariuszów administracji lasów państwowych należy do nich stosować postanowienia rozporządzenia niniejszego. Rada Ministrów władna będzie wprowadzać dodatkowe dalsze grupy uposażenia, jak również przyznać specjalne należności uboczne, o ileby tego wymagały właściwości służby wymienionych funkcjonariuszów.

Art. 26. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Prezesowi Najwyższej Izby Kontroli, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

Art. 27. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

Z dniem tym traci moc obowiązującą — z zastrzeżeniem art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 667) — ustawa z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) wraz ze wszystkimi zmianami i wszystkie inne przepisy w sprawach unormowanych rozporządzeniem niniejszem.

DZIAŁ III.

RÓŻNE POSTANOWIENIA

pozostające w związku z uposażeniem oraz z należnościami dodatkowymi do uposażenia.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

100 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

TEL. 733-4331
TELETYPE 733-4331

POSTAGE WILL BE PAID BY ADDRESSEE
FIRST CLASS PERMIT NO. 4231 CHICAGO, ILL.

POSTMASTER: IF YOU CHANGE YOUR ADDRESS, PLEASE
SEND US A CARD WITH YOUR NEW ADDRESS.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

100 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

TEL. 733-4331
TELETYPE 733-4331

POSTAGE WILL BE PAID BY ADDRESSEE
FIRST CLASS PERMIT NO. 4231 CHICAGO, ILL.

POSTMASTER: IF YOU CHANGE YOUR ADDRESS, PLEASE
SEND US A CARD WITH YOUR NEW ADDRESS.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

100 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

TEL. 733-4331
TELETYPE 733-4331

I. Należności uczestników szkół i kursów wojskowych.

Zarządzenie II wiceministra spraw wojskowych i szefa administracji armji — M. S. Wojsk. Dep. Int. Nr. 5630/n. z. p. z dnia 27 marca 1934 r.

(II) Uchylam z ważnością od dnia 1 lutego 1934 r. postanowienia rozporządzeń, ogłoszonych w Dz. Rozk. Nr. 12/27, poz. 125, 37/28, poz. 410 i 30/30, poz. 367 w przedmiocie należności uczestników (słuchaczy) szkół i kursów wojskowych oraz wyjaśniam równocześnie, że począwszy od dnia 1 lutego 1934 r. uczestnicy (słuchacze) szkół i kursów wojskowych zachowują poza normalnem uposażeniem — prawo do pobierania dodatku służbowego na podstawie par. 5 uchwały Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. o dodatkach służbowych (odnośnie podoficerów i szeregowców zawodowych) oraz pkt. 5. zarządzenia Ministra Spraw Wojskowych do powyższej uchwały (odnośnie oficerów).

Nadto uczestnicy (słuchacze) szkół i kursów wojskowych, których powołanie do szkoły lub na kurs wojskowy nastąpiło w formie przydziału i dla których jest ono połączone z opuszczeniem garnizonów, w których posiadają stałą przynależność służbową, — otrzymują należności za delegację (odkomenderowanie) na zasadach ogólnych.

II. Należności oficerów odbywających praktykę do służby cywilno - państwowej, samorządowej lub do służby w przedsiębiorstwach państwowych oraz należności oficerów, pełniących służbę w cywilnych urzędach państwowych i samorządowych.

(IV) Zarządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 27 lipca 1934 r. (Dz. Rozk. Nr. 7/34, poz. 164).

(II) 1) Oficerowie, odbywający praktykę do służby cywilno-państwowej, samorządowej lub w przedsiębiorstwach państwowych zachowują prawo do pobierania uposażenia, unormowanego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28. X. 1933 r. — o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), w wymiarze przywiązany do miejsca posiadanej w wojsku stałej przynależności służbowej wraz z pobieranym ostatnio przed rozpoczęciem praktyki — dodatkiem służbowym.

Wymienieni oficerowie zachowują ponadto prawo do korzystania ze świadczeń, przewidzianych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospo-

litej z dnia 28. X. 1933 r., przyczem pod względem świadczenia, przewidzianego w art. 13 punkt a) wymienionego rozporządzenia oficerowie, którzy przed rozpoczęciem praktyki korzystali z prawa do pobierania ekwiwalentu, zastępującego usługi ordynansa osobistego, zachowują to prawo na czas trwania praktyki, natomiast oficerowie, którzy przed rozpoczęciem praktyki korzystali z usług ordynansa osobistego zachowują prawo do korzystania z tych usług na czas trwania praktyki z tem, iż ordynans może pozostać w miejscu postoju formacji, z której następuje odejście oficera na praktykę, albo może go oficer zabrać ze sobą do miejscowości, w której odbywa praktykę.

2) Oficerowie, odbywający praktykę do służby cywilno-państwowej, samorządowej lub w przedsiębiorstwach państwowych poza obrębem garnizonów, w których posiadają w wojsku stałą przynależność służbową, otrzymują poza należnościami, przewidzianymi w punkcie 1) — należności za delegację (odkomenderowanie) na warunkach i według zasad, stosowanych pod tym względem do żołnierzy.

3) Przepisy punktu 1) i 2) mają odpowiednie zastosowanie do oficerów, którzy zostali powołani do pełnienia służby w cywilnych urządach państwowych, samorządowych lub w przedsiębiorstwach państwowych w formie przydziału (odkomenderowania) z urzędu z tem, że w przypadkach, gdy do stanowiska, które zajmuje oficer, przydzielony do cywilnego urzędu państwowego, jest przywiązany dodatek służbowy lub dodatek funkcyjny, służy oficerowi zamiast dodatku służbowego pobieranego ostatnio w wojsku — prawo do pobierania takiego dodatku służbowego lub funkcyjnego.

likwidacji na warunkach i według zasad, stosowanych pod tym względem gospodarczym przynależność do tej jednostki administracyjnej, która wypłacała należności danemu oficerowi ostatnio przed jego odejściem na praktykę (do pełnienia służby) do cywilnego urzędu państwowego, samorządowego lub przedsiębiorstwa państwowego.

5) Płatnicy, którzy posiadają w swym stanie oficerów, objętych niniejszym zarządzeniem, obowiązani są likwidować tym oficerom wszystkie należności, nie wyłączając należności za podróże służbowe i delegacje (odkomenderowania), odbywane z ramienia urzędów, w których odbywają praktykę (pełnią służbę) z tem, że należności te podlegają likwidacji na warunkach i według zasad, stosowanych pod tym względem do żołnierzy.

Należności za podróże służbowe należy likwidować w sposób wskazany w § 24 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28. III. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320 — Dz. Rozk. Nr. 6/34, poz. 113), przyczem w odniesieniu do oficerów, pobierających należności za delegację (odkomenderowanie), należy mieć na uwadze postanowienie § 20 tego rozporządzenia.

6) Należności za delegację (odkomenderowanie) wynikające z pktu 2) niniejszego zarządzenia należy uprawnionym likwidować miesięcznie na podstawie zaświadczeń właściwych urzędów, stwierdzających przez jaki przeciąg czasu w ciągu ubiegłego miesiąca kalendarzowego dany oficer pełnił tam obowiązki służbowe (pozostawał w delegacji), przyczem zaświadczenia te powinny zawierać stwierdzenie, że zainteresowany nie przebywał, względnie przez jaki przeciąg czasu w danym miesiącu kalendarzowym (w czasie delegacji) przebywał na urlopie lub w podróży służbowej do miejsca stałej przynależności wojskowej, a to ze względu na postanowienie § 9 przytoczonego rozporządzenia Rady Ministrów, jak również z uwagi na to, że za czas pobytu w stałym miej-

scu służbowem należności za delegacje (podróże służbowe) nie przysługują.

7) Przy określeniu należności, unormowanych niniejszym zarządzeniem, miarodajny jest termin, określający w dotyczącym zarządzeniu (Dzienniku Personalnym) zmianę służbową, a mianowicie użycie terminu:

- a) „przydzielam do na praktykę” — stwarza dla przydzielonego prawo do należności, przewidzianych w punkcie 1) i 2);
- b) „przydzielam do” — stwarza dla przydzielonego prawo do należności, przewidzianych w punkcie 3).

8) Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r. Z dniem tym unieważniam rozporządzenia M. S. Wojsk.:

- a) L. 13985/W. Up. 28,
- b) L. 23090/W. Up. 28,
- c) L. 7052/W. Up. 30 i
- d) L. 21027/W. Up. 31

z tem jednak, iż postanowienie zawarte w ustępie 6, rozp. L. 13985/W. Up. 28 („Uposażenie Wojska” — wydanie drugie — str. 291, wiersze 10—16 od góry) w sprawie wypłaty jednorazowych nagród pieniężnych w wysokości obowiązującego ryczału na przeniesienie — traci moc obowiązującą dopiero z chwilą ogłoszenia niniejszego zarządzenia *).

9) Należności wypłacane oficerom na podstawie niniejszego rozporządzenia podlegają w całości refundacji na rzecz M. S. Wojsk według zasad, podanych w Dz. Rozk. Nr. 34/29, poz. 344 i późniejszych uzupełnień, aż do Dz. Rozk. Nr. 13/33, poz. 211 włącznie.

O B J A Ś N I E N I A.

(IV) 1) W myśl postanowień punktów 5) i 6) likwidowanie (wypłacanie) należności z tytułu pełnienia czynności poza zwykłym miejscem służbowem (za delegacje (odkomenderowania) i za podróże służbowe) powinno się odbywać na warunkach i według zasad stosowanych pod tym względem do żołnierzy, lecz w sposób wskazany w § 24 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. i przy zastosowaniu § 20 tego rozporządzenia. Wynika z tego, że do oficerów, odbywających praktykę oraz pełniących służbę w cywilnych urzędach państwowych, samorządowych i w przedsiębiorstwach państwowych, stosują się pod względem wymienionych należności, w szczególności zaś pod względem wysokości diet, taryfy oraz klasy kolejowej i t. p., te normy, które odnoszą się do żołnierzy. Likwidowanie natomiast tych należności powinno się odbywać w sposób stosowany do ogółu funkcjonariuszów państwowych, t. j. nie na zasadzie rozkazu wyjazdu, lecz na zasadzie rachunku przewidzianego § 24 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. i zaopatrzonego w przepisaną tym paragrafem klauzulę władzy zarządzającej podróż służbową (gdy rachunek dotyczy należności za podróż służbową) lub też zaopatrzonego w zaświadczenie właściwego urzędu co do czasu trwania delegacji (punkt 6) zarządzenia (gdy rachunek dotyczy należności za delegację).

Pozatem każdy rachunek należności za podróż służbową (podróż do miejsca i z miejsca delegacji (odkomenderowania) powinien być zaopatrzony w oświadczenie odbywającego podróż, że korzystał, względnie, że nie korzystał celem dojazdu do lub od dworca (przystani, stacji)

(V) *) Za dzień ogłoszenia niniejszego zarządzenia uważa się dzień 27 lipca 1934 r.

ze służbowego środka lokomocji, a to z uwagi na postanowienie § 19 ust. (2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r.

2) Do oficerów, przydzielonych do Straży Granicznej, stosuje się punkt 5) zarządzenia tylko w przedmiocie wypłacania im uposażenia zasadniczego (art. 5 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska) oraz przysługującego ewentualnie ekwiwalentu pieniężnego zastępującego usługi ordynansa osobistego, gdyż wszystkie inne przysługujące tym oficerom należności, a mianowicie dodatek służbowy względnie funkcyjny, należności za delegacje i należności za odbywane podróże służbowe są im wypłacane na podstawie porozumienia Ministerstwa Skarbu (Komenda Straży Granicznej) z Ministerstwem Spraw Wojskowych przez organa płatnicze Straży Granicznej.

III. Wynagrodzenie pracowników kontraktowych.

Sprawę zawierania umów z pracownikami kontraktowymi ureguje specjalna instrukcja o postępowaniu w sprawach osobowych funkcjonariuszów państwowych.

W sprawie ulg kolejowych dla pracowników kontraktowych patrz rozporządzenia i wyjaśnienia do art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (punkt II).

IV. Zmiany, zachodzące w uprawnieniach funkcjonariuszów państwowych pod względem uposażenia z powodu postępowania dyscyplinarnego i karno-sądowego.

(IV) 1) Funkcjonariusz państwowy może być zawieszony w pełnieniu służby zarządzeniem przełożonej władzy służbowej, gdy zostało wdrożone przeciw niemu postępowanie karno-sądowe lub dyscyplinarne, a ze względu na rodzaj i doniosłość zarzucanego mu przestępstwa lub występku służbowego wskazane jest usunięcie go od wykonywania obowiązków służbowych.

Prawo zawieszenia funkcjonariusza państwowego w służbie służy zatem każdemu przełożonemu, powołanemu do wykonywania bezpośredniego lub pośredniego nadzoru służbowego, w tych wypadkach, gdy funkcjonariusz odmówił jawnie posłuszeństwa służbowego wśród szczególnie ważnych okoliczności, albo gdy ze względu na jakość występku służbowego, zarzucanego funkcjonariuszowi, dalsze pozostawienie go w służbie naraziłoby powagę urzędu lub groziło dobremu służby.

Prawo zawieszenia w służbie w tych wypadkach przysługuje także urzędnikowi, któremu powierzono przeprowadzenie inspekcji urzędu.

2) W wypadku zarządzenia względem funkcjonariusza państwowego arestu śledczego, władza z reguły zawiesza go w pełnieniu służby.

3) Władza, zarządzając lub zatwierdzając zawieszenie w służbie, może ograniczyć uposażenie funkcjonariusza najwyżej do połowy, począwszy od dnia pierwszego miesiąca następującego po zawieszeniu.

Przeciw zarządzeniu, zmniejszającemu uposażenie, może funkcjonariusz wnieść zażalenie do władzy wyższej w ciągu 5 dni od dnia doręczenia zarządzenia. Zażalenie nie wstrzymuje wykonania zarządzenia. Jeżeli na skutek zażalenia decyzja, ograniczająca uposażenie, zostanie uchylona — następuje wypłata wstrzymanej części uposażenia.

4) Władza służbowa względnie władza przełożona nad urzędnikiem, który zarządził zawieszenie, uchyla zawieszenie, jeżeli odpadną przy-

czyny, które je spowodowały. W razie wdrożenia postępowania dyscyplinarnego zawieszenie w służbie kończy się najpóźniej z chwilą ostatecznego zakończenia tego postępowania.

5) Gdy obwinionego skazano na karę dyscyplinarną, czasu zawieszenia w służbie nie zalicza się do służby czynnej.

W tych wypadkach oraz wówczas, gdy urzędnika wydalonego w drodze administracyjnej lub zasądzono wyrokiem sądu karnego, nie służy mu prawo do otrzymania części uposażenia, której wypłatę wstrzymano. We wszystkich innych wypadkach czas zawieszenia liczy się do czasu służby czynnej, a oprócz tego należy wypłacić funkcjonariuszowi część uposażenia, którą wstrzymano.

6) Obowiązujące postanowienia przewidują następujące kary dyscyplinarne:

a) w stosunku do funkcjonariuszów państwowych w stanie czynnym:

- 1) nagana,
- 2) obniżenie grupy uposażenia o jedną lub dwie z zawieszeniem możliwości awansu na przeciąg jednego roku do trzech,
- 3) przeniesienie w stały stan spoczynku z umniejszeniem najwyżej do 50% uposażeniem emerytalnym względnie z tak samo umniejszoną odprawą,
- 4) wydalenie ze służby,

b) w stosunku do funkcjonariuszów państwowych w stanie nieczynnym:

- 1) nagana,
- 2) stałe lub czasowe zmniejszenie uposażenia w stanie nieczynnym najwyżej o 25%,
- 3) w razie okoliczności szczególnie obciążających, utrata wszelkich praw, wypływających z ich stosunku do Państwa.

7) Wydalenie funkcjonariusza państwowego ze służby prawomocnym orzeczeniem komisji dyscyplinarnej albo też na skutek prawomocnego skazania go wyrokiem sądu karnego na karę, pociągającą za sobą utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego, jak również skazanie funkcjonariusza państwowego na karę dyscyplinarną, wspomnianą w objaśnieniu 6) punkt b) 3), pozbawia go prawa do uposażenia w całości z dniem ostatnim kalendarzowego miesiąca, w ciągu którego uprawomocniło się orzeczenie (wyrok sądu karnego).

(Art. 65b, 65c, 71, 73, 77, 82, 85, 89 i 114 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21/22, poz. 164) w brzmieniu ustaw z dnia 28 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67/22, poz. 606) i z dnia 21 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29/24, poz. 286), oraz rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej: z dnia 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87/32, poz. 737) i z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86/33, poz. 661).

8) Ograniczenie uposażenia funkcjonariusza państwowego zawieszonego w służbie powoduje odpowiednie zmniejszenie wszystkich przysługujących mu należności pieniężnych.

Prawo tego funkcjonariusza do zwrotu opłaty szkolnej, pomocy lekarskiej i ulg przy przejazdach państwowymi środkami komunikacyjnymi nie ulega ograniczeniu.

V. Wymiar odpraw dla zwalnianych ze służby praktykantów.

Art. 63 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz.U.R.P. Nr. 21/22, poz. 164) w brzmieniu ustaw: z dnia 28 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67/22, poz. 606) i z dnia 21 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29/24, poz. 286), oraz rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej: z dnia 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87/32, poz. 737) i z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86/33, poz. 661).

(II) Art. 63. Stosunek służbowy praktykanta można rozwiązać, gdy władza, która go przyjęła, uzna, że nie jest zdatny do sprawowania urzędu, w którego zakresie służba przygotowawcza się odbywa.

O ile zachowanie się praktykanta było przez czas pełnienia służby przygotowawczej bez zarzutu, należy mu przyznać zasiłek w wysokości jedno do dwumiesięcznego wynagrodzenia.

Przy rozwiązaniu stosunku służbowego z powodu niezłożenia w przepisany terminie egzaminów praktycznych, wymaganych do uzyskania nominacji na urzędnika stałego, rozstrzygać będą przepisy o egzaminach, wydane dla właściwego działu zarządu państwowego i właściwej kategorii urzędników.

VI. Odszkodowanie dla zwalnianych prowizorycznych funkcjonariuszów państwowych.

1) Stosunek służbowy, zawiązany z urzędnikiem prowizorycznym, mianowanym z oznaczeniem terminu, w jakim ma być powiadomiony o mającym nastąpić zwolnieniu, może być rozwiązany tylko za uprzedzeniem wypowiedzeniem w tym ustalonym terminie.

W razie zwolnienia bez uprzedzenia w przewidzianym w piśmie nominacyjnym terminie — przysługuje urzędnikowi prowizorycznemu uposażenie za okres czasu na jaki powinien był być uprzedzony o mającym nastąpić zwolnieniu. Uposażenie to powinno być wypłacane miesięcznie w takiej wysokości, w jakiej w danym miesiącu obowiązuje.

2) W myśl § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnem prowizorycznych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 8/34, poz. 64) prawo do odprawy na mocy art. 44 ustawy emerytalnej służy wszystkim funkcjonariuszom prowizorycznym, z którymi został rozwiązany stosunek służbowy i którzy nie nabyli prawa do emerytury jedynie z powodu braku wymaganej wysługi emerytalnej, o ile przytem ostatnio nieprzerwanie pełniona służba trwała co najmniej 12 miesięcy. Wypłatę tej odprawy uskutecznia Państwowy Zakład Emerytalny.

VII. Wymiar należności zaległych.

Przy obliczaniu i wymierzaniu zaległych należności, o ile nie ulegną one przedawnieniu w myśl art. 57 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (patrz (str. 189), albo w myśl art. 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospo-

litej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (patrz str. 215) obowiązują następujące zasady:

1) Zaległe należności oblicza i wymierza się z natury rzeczy zawsze według tych norm, jakie obowiązywały w dniu, od którego datuje się prawo do pobrania należności, naprzykład:

- a) prawo do pobrania uposażenia za m. styczeń 1929 r. datuje się od dnia 31 grudnia 1928 r. (patrz art. 12 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116/23, poz. 924 — Dz. Rozk. Nr. 49/23, poz. 626),
- b) prawo do pobrania dodatku ekonomicznego na dziecko, urodzone dnia 5 stycznia 1929 r. datuje się od dnia 1 lutego 1929 r. (patrz art. 11 ustawy wymienionej pod a),
- c) prawo do pobrania uposażenia za miesiąc luty i marzec 1928 r. datuje się od dnia 1 lutego 1928 r., o ile chodzi o uposażenie za m. luty 1928 r. względnie od dnia 1 marca 1928 r., o ile chodzi o uposażenie za miesiąc marzec 1928 r. (patrz art. 12 ustawy, wymienionej pod a).

2) Dla przerachowania takich zaległych należności, przy których prawo do ich pobrania datuje się od dnia, poprzedzającego wprowadzenie waluty złotowej, miarodajne są następujące postanowienia:

A. ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 maja 1924 r.

o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych (Dz. U. R. P. Nr. 42/24, poz. 441), zmienione rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56/24, poz. 566) i z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115/24, poz. 1024). Obowiązujący tekst został ustalony rozporządzeniem ministra skarbu w porozumieniu z ministrem sprawiedliwości z dnia 25 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30/25, poz. 213).

Miarodajne przy wymierzaniu zaległych należności paragrafy tego rozporządzenia:

(II) § 2. 1) Należności powyższe będą na żądanie którejkolwiek strony przerachowane na złote sposobem wskazanym w niniejszym rozporządzeniu.

2) Podstawą przerachowania jest następująca skala*):

3) Marki emitowane przez byłe niemieckie władze okupacyjne na ziemiach wschodnich (ostmarki) uważa się za równe markom niemieckim, a ruble emitowane przez te władze (ostruble) uważa się za równe dwóm markom niemieckim.

§ 3. 1) Dla zastosowania odpowiedniej stawki powyższej skali miarodajny jest czas powstania tytułu uzasadniającego należność pieniężną, o ile niniejsze rozporządzenie inaczej nie postanawia.

2) Przeliczenie należności dawniejszych na marki polskie, skuteczne bez zamiaru umorzenia poprzedniego stosunku, nie może być

(V) *) Ciąg dalszy pktu 2) § 2. zawarty jest w tabeli, umieszczonej na str. 228 i 229.

Jeden złoty równa się;

W C Z A S I E	Rublom rosyjskim	Koronom austr.-węg.	Markom niemieckim	Markom polskim
Do 1.VIII 1914 r.	0,375	0,95	0,81	—
Od 1.VIII 1914 r.				
W półroczu II 1914 r.	0,40	1,00	0,85	—
" I 1915 r.	0,44	1,15	0,90	—
" II 1915 r.	0,50	1,25	0,92	—
" I 1916 r.	0,50	1,40	1,05	—
" II 1916 r.	0,50	1,60	1,09	1,09
W kwartale I 1917 r.	0,50	1,90	1,15	1,15
" II "	0,50	1,90	1,15	1,15
" III "	0,55	2,00	1,20	1,20
" IV "	0,60	2,00	1,20	1,20
" I 1918 r.	0,60	2,00	1,20	1,20
" II "	0,70	2,00	1,20	1,20
" III "	0,85	2,30	1,30	1,30
" IV "	0,90	2,60	1,50	1,50
W miesiącu I 1919 r.	1,10	2,90	1,8	1,50
" II "	1,35	3,20	2,0	1,75
" III "	1,50	4,00	2,0	2,00
" IV "	2,00	4,75	2,0	2,25
" V "	2,25	5,50	2,1	2,50
" VI "	2,50	5,75	2,1	2,75
" VII "	3,75	6,20	2,4	3,25
" VIII "	4,25	8,00	2,8	4,25
" IX "	5,75	11,00	3,3	6,00
" X "	6,55	14,00	4,2	7,50
" XI "	8,50	17,00	5,5	10,00
" XII "	10,50	22,00	7,0	14,00
W miesiącu I 1920 r.	12	28	9	19
" II "	13	35	11	23
" III "	13	35	12	25
" IV "	13	35	12	25
" V "	14	35	11	30
" VI "	13	30	11	31
" VII "	13	—	11	34
" VIII "	13	—	11	40
" IX "	14	—	11	45
" X "	17	—	11	60
" XI "	19	—	11	80
" XII "	23	—	11	100

uważane za nowację, uzasadniającą zastosowanie stawki według czasu powstania nowego tytułu.

§ 4. 1) Najwyższą dopuszczalną miarą przerachowania jest zastosowanie pełnych stawek skali § 2.

2) Najniższą dopuszczalną granicę przerachowania wskazuje nominalna suma marek polskich, w tytule prawnym oznaczona lub z niego wynikająca, a przeliczona na złote według relacji ustalonej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 kwietnia 1924

W C Z A S I E	Rublom rosyjskim	Koronom austr.-węg.	Markom niemieckim	Markom polskim
W miesiącu I 1921 r.	25	—	11	120
" II "	30	—	11	130
" III "	35	—	11	145
" IV "	40	—	11	140
" V "	55	—	11	150
" VI "	80	—	11	200
" VII "	120	—	11	300
" VIII "	200	—	11	400
" IX "	—	—	14	425
" X "	—	—	18	450
" XI "	—	—	23	450
" XII "	—	—	25	450
W miesiącu I 1922 r.	—	—	28	450
" II "	—	—	31	500
" III "	—	—	40	550
" IV "	—	—	46	600
" V "	—	—	48	650
" VI "	—	—	50	750
" VII "	—	—	70	850
" VIII "	—	—	120	1.000
" IX "	—	—	180	1.200
" X "	—	—	320	1.400
" XI "	—	—	750	1.800
" XII "	—	—	950	2.500
W miesiącu I 1923 r.	—	—	1.600	4.000
" II "	—	—	3.000	6.800
" III "	—	—	3.500	8.200
" IV "	—	—	4.000	8.600
" V "	—	—	5.500	9.400
" VI "	—	—	12.000	12.000
" VII "	—	—	45.000	20.000
" VIII "	—	—	660.000	35 000
" IX "	—	—	15.000.000	50.000
" X "	—	—	4.000.000.000	125.000
" XI "	—	—	—	300.000
" XII "	—	—	—	800.000
W miesiącu I 1924 r.	—	—	—	1.600.000
" II "	—	—	—	1.800.000
" III "	—	—	—	1.800.000
" IV "	—	—	—	1.800.000

roku o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 351), t. j. złoty = 1.800.000 marek polskich.

Zapłaty przyjęte.

§ 40. 1) Zapłaty przyjęte przez uprawnionego nie mogą być przez niego zakwestjonowane z powodu spadku wartości pieniądza w okresie przyjęcia zapłaty, chyba że przyjęcie nastąpiło pod warunkiem moż-

ności dochodzenia nadwyżki. Narówni z zapłatami przyjętymi traktuje się zapłaty złożone do depozytu sądowego (publicznego), jeżeli złożenie było prawnie uzasadnione i o ile suma złożona odpowiadała co do wysokości w czasie złożenia przepisom niniejszego rozporządzenia.

2) Hipoteki prawomocnie wykreślone nie mogą być przywrócone (§ 38).

3) W myśl ustępu 1 należy uważać zapłatę za przyjętą pod warunkiem możności dochodzenia nadwyżki także wtedy, gdy wierzytel w chwili przyjęcia zapłaty zastrzegł, że ma być ona tylko zaliczką, lub gdy z uczynionego przy przyjęciu zapłaty zastrzeżenia wynika, że wierzytel zachował sobie prawo dochodzenia nadwyżki.

B. ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 27 grudnia 1924 r.

o przelicowaniu należności innemi przepisami nieobjętych oraz o posiłkowem stosowaniu rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115/24, poz. 1030).

Miarodajne przy wymierzaniu zaległych należności paragrafy tego rozporządzenia:

Należności z niektórych stosunków służbowych.

§ 1. 1) Roszczenia do Skarbu Państwa, wynikające z publiczno-prawnego stosunku służbowego, jako to roszczenia o niewypłacone w przepisany terminie lub w przepisanej wysokości pobory urzędnicze (uposażenia, diety, koszty podróży, i t. p.), zaopatrzenia emerytalne, wdowie, sieroce, renty inwalidzkie i t. p. (§ 2 niniejszego rozporządzenia) przelicowuje się według pełnych stawek skali § 2 rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. chyba, że po stronie uprawnionego do poboru zachodzi w odebraniu należności zawiniona zwłoka: w tym przypadku roszczenia te przelicowuje się tylko w stosunku 1 złoty = 1.800.000 marek polskich. Nie będzie uważane za winę nieprzyjęcie sumy nieodpowiadającej co do wartości w czasie wyasygnowania przepisom niniejszego rozporządzenia.

2) Roszczenia Skarbu Państwa do osób, które pozostają lub pozostawały do Państwa w publiczno-prawnym stosunku służbowym (wojskowych, sędziów, urzędników, nauczycieli, niższych funkcjonariuszów i t. p.), wynikające z takiego stosunku, jako to roszczenia o zwrot nadpłaconych poborów, zaliczek, zaopatrzeń emerytalnych, wdowich, sierocych, inwalidzkich, roszczenia o wynagrodzenie wyrządzonych Skarbowi Państwa szkód i t. p. przelicowuje się na 50% sum obliczonych według skali § 2 wyżej powołanego rozporządzenia — a na 100%, jeżeli ze strony osoby obowiązanej zachodzi вина, stwierdzona wyrokiem sądowym, lub orzeczeniem dyscyplinarnem.

3) Postanowienia ustępów poprzednich stosuje się również do roszczeń, wynikających ze stosunków służbowych opartych na prywatnoprawnych umowach ze Skarbem Państwa.

4) Postanowienia ustępów 1 i 2 stosuje się odpowiednio do roszczeń wynikających ze stosunków służbowych, związanych między innemi osobami prawa publicznego i ich funkcjonariuszami.

5) Kaucje złożone przez funkcjonariuszów w tym paragrafie wy-

mienionych, będą przerachowane na 15% sum obliczonych według skali § 2.

Postanowienia posiłkowe.

§ 9. Do przerachowania należności nieobjętych rozporządzeniem z dnia 14 maja 1924 roku stosować należy posiłkowo — o ile analogia jest uzasadniona — ogólne przepisy tego rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. wraz z jego uzupełnieniami, a zwłaszcza §§ 1—4, 27-a, 35-e i 35-f, 36, 37, 40, 43—45.

(IV) 3) Z porównania tych postanowień wynika, że przerachowaniu według relacji marki do złotego, właściwej dla miesiąca kalendarzowego, od którego datuje się prawo do pobrania zaległej należności, podlegają jedynie następujące należności, wynikające z publiczno-prawnego stosunku służbowego:

- a) niewypłacone w przepisany terminie (w dniu, od którego datuje się prawo do pobrania należności) lub w przepisanej wysokości;
- b) nieprzyjęte przez uprawnionego później z powodu dewaluacji;
- c) później przez uprawnionego przyjęte, o ile przyjęcie nastąpiło z zastrzeżeniem możliwości dochodzenia różnicy wartości, powstałej wskutek dewaluacji.

4) Zawiniona ze strony uprawnionego zwłoka w pobraniu należności w ciągu miesiąca kalendarzowego, od którego datuje się prawo do pobrania należności, powoduje utratę prawa do jej przerachowania według relacji (marki do złotego) właściwej dla tego miesiąca; do przerachowania takiej należności jest miarodajna relacja:

- a) właściwa dla miesiąca kalendarzowego, w ciągu którego ustała zawiniona zwłoka w pobraniu należności, o ile ustała ona w ciągu jednego z miesięcy kalendarzowych okresu, poprzedzającego wprowadzenie waluty złotowej;
- b) niższa (1 zł. = 1.800.000 mk.), gdy zawiniona zwłoka ustała po tym okresie to jest po wprowadzeniu waluty złotowej.

5) Winę zwłoki w pobraniu należności ponosi uprawniony w tych wszystkich wypadkach, w których właściwa władza nie była w możności wypłacić mu należności w przepisany terminie z takich powodów jak: nieuczynienie przezeń zadość przepisany formalnościom (nieprzedłożenie dowodu zawarcia małżeństwa, urodzenia dziecka), brak wiadomości o jego miejscu zamieszkania i t. p.

Nie może być natomiast poczytana uprawnionemu za winę pod tym względem okoliczność, że nie upominał się on o wypłatę należności, gdy chodzi o takie należności, wypłata których następuje z urzędu bez potrzeby uprzedniego czynienia zadość jakimkolwiek formalnościom.

VIII. Należności za loty ochotnicze ćwiczebne.

Należności za loty ochotnicze ćwiczebne reguluje następujące rozporządzenie:

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 6 marca 1928 r.

o ochotniczych lotach ćwiczebnym. (Dz. U. R. P. Nr. 27/28, poz. 246) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37/32, poz. 739).

(II) Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Oficerowie, podoficerowie i szeregowcy — piloci rezerwy, którzy posiadają przydział do rezerwy lotnictwa lądowego lub morskiego, mogą, o ile nie przekroczyli 40 lat życia, odbywać poza okresem ustawowych ćwiczeń rezerwy ochotnicze loty ćwiczebne w charakterze pilotów wojskowych.

Art. 2. W czasie odbywania ochotniczych lotów ćwiczebnych podlegają powyższe osoby (art. 1) przepisom służbowym, karnym i dyscyplinarnym dotyczącym odpowiedzialności rezerwistów w czasie odbywania ćwiczeń.

Art. 3. *)

Art. 4. Za każdy dzień służby w czasie ochotniczo wykonywanych lotów ćwiczebnych należy się wynagrodzenie w wysokości diety — w zależności od posiadanego stopnia wojskowego — według norm, przewidzianych dla wojskowych zawodowych przy podróżach służbowych, powiększonej dla oficerów rezerwy pilotów o 40%, dla szeregowych rezerwy pilotów o 50%.

Ponadto za wykonane ochotnicze loty ćwiczebne należy się dodatek lotniczy, płatny półrocznie z dołu, a to:

dla oficerów w wysokości	350 zł.
dla szeregowych w wysokości	200 zł.

Oficerom i szeregowym rezerwy pilotom, zamieszkałym poza miejscem postoju jednostki lotniczej, w której mają odbywać ochotnicze loty ćwiczebne, przysługuje bezpłatny przejazd koleją, względnie innym najtańszym środkiem komunikacji z miejsca zamieszkania do miejsca postoju jednostki lotniczej i zpowrotem w klasie, odpowiadającej posiadanemu stopniowi wojskowemu. Ilość przejazdów nie może przekraczać 6 na półrocz.

Blizsze postanowienia będą wydane w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 5. Oficerowie i szeregowi rezerwy piloci tudzież ich rodziny mają prawo do zaopatrzenia w trybie i na zasadach ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195) w brzmieniu, nadanem jej późniejszymi ustawami, o ile w czasie odbywania ochotniczych lotów ćwiczebnych oficer lub szeregowy rezerwy pilot, uległ nieszczęśliwemu wypadkowi.

Ponadto w razie śmierci, spowodowanej wypadkiem lotniczym podczas odbywania ochotniczych lotów ćwiczebnych, przysługuje rodzinie zmarłego jednorazowy zasiłek pośmiertny w wysokości:

a) dla rodziny oficera	1500 zł.
b) dla rodziny szeregowego	1000 zł.

W braku rodziny należy się osobom, które poniosły koszty pogrzebu, zwrot udowodnionych wydatków do wysokości zasiłku pośmiertnego.

Blizsze postanowienia będą wydane w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się ministrowi spraw wojskowych.

(V) *) Art. 3 został skreślony na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87/32 poz. 739).

Art. 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1928 r.

W wykonaniu tego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej wydane zostało następujące:

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 13 maja 1929 roku (Dz. U. R. P. Nr. 40/29 poz. 344).

(II). Na podstawie art. 3, 4, 5 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o ochotniczych lotach ćwiczebnych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 246) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Osoby, wymienione w art. 1 rozporządzenia powołanego na wstępie, mogą odbyć przewidziane tym artykułem ochotnicze loty ćwiczebne na podstawie:

- a) podania wniesionego w drodze służbowej przez właściwą Powiatową Komendę Uzupełnień do Ministerstwa Spraw Wojskowych (do Departamentu Lotnictwa),*)
- b) dodatniego wyniku badań lekarskich w Centrum badań lekarsko-lotniczych w Warszawie oraz
- c) zezwolenia Ministerstwa Spraw Wojskowych (szefa Departamentu Lotnictwa).*)

Podanie prócz właściwej prośby zawierać ma imię, nazwisko, wiek i wojskowy stopień w rezerwie proszającego, zaznaczenie kiedy i gdzie ukończył szkołę pilotów, czy otrzymał świadectwo z ukończenia tej szkoły oraz czy posiada tytuł i odznakę pilota, w jakim czasie i w którym pułku odbył czynną służbę wojskową, przydział macierzysty do ewidencyjnej jednostki lotnictwa, do której Powiatowej Komendy Uzupełnień jest przynależny, wreszcie określenie czasu, w którym proszaczemu byłoby najdogodniej poddać się badaniom lekarskim w Centrum badań lekarsko-lotniczych w Warszawie.

§ 2.

Dzień rozpoczęcia badań lekarskich oznacza Ministerstwo Spraw Wojskowych (szef Departamentu Lotnictwa),*) które zawiadamia o tem oprócz proszającego, także właściwą Powiatową Komendę Uzupełnień, celem wystawienia proszaczemu rozkazu wyjazdu do Warszawy i z powrotem do miejsca zamieszkania. O ile badania lekarskie stwierdzą zdarność proszającego do odbycia ochotniczych lotów ćwiczebnych, Ministerstwo Spraw Wojskowych (szef Departamentu Lotnictwa) *) wydaje mu zaświadczenie, iż jako pilot rezerwy ma prawo do odbywania ochotniczych lotów ćwiczebnych na samolotach wojskowych, a dla odbycia tych lotów wyznacza mu przydział do pułku lotniczego, o czym zawiadamia tenże pułk i właściwą Powiatową Komendę Uzupełnień.

Na wypadek zmiany miejsca zamieszkania przez takiego pilota, a wyjątkowo także, z innych ważnych powodów, Ministerstwo Spraw Woj-

(V) *) Departament Lotnictwa został przemianowany na Departament Aeronautyki.

skowych (szef Departamentu Lotnictwa) *) może mu zmienić przydział do innego pułku lotniczego, zawiadamiając o tem zainteresowanego, pułk lotniczy i właściwą Powiatową Komendę Uzupełnień.

§ 3.

Osoby, wymienione w art. 1 rozporządzenia powołanego na wstępie, przedkładają dowódcy pułku, do którego otrzymały przydział celem odbycia ochotniczych lotów ćwiczebnych, zaświadczenie z § 2 ust. 1, dowód osobisty oraz swą fotografię wymiaru $4,5 \times 6$ cm. „en face” z odkrytą głową, poczem po wpisaniu ich do wykazu imiennego pilotów rezerwy, otrzymują „osobisty dziennik lotów pilota rezerwy”, który jest ich dokumentem legitymacyjnym oraz ewidencją odbytych przez nie ochotniczych lotów ćwiczebnych.

W czasie przebywania w pułku w związku z odbywaniem ochotniczych lotów ćwiczebnych, — mogą te osoby chodzić w ubraniu cywilnem, w którym to wypadku jednak muszą nosić na lewej ręce powyżej łokcia opaskę wedle wzoru podanego w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Ekwipunek lotniczy na czas latania, zależnie od pory roku, wydaje pułk lotniczy.

§ 4.

Osoby, wymienione w art. 1 rozporządzenia powołanego na wstępie, zwolnić może od obowiązkowych ćwiczeń lotniczych w rezerwie Ministerstwo Spraw Wojskowych (szef Departamentu Lotnictwa), *) na podstawie:

1) wniesionego przez nie w drodze służbowej podania, zaopatrzonego odpowiednim wnioskiem dowódcy pułku lotniczego, do którego proszący był przydzielony celem odbycia ochotniczych lotów ćwiczebnych,

2) osobistego dziennika pilotów rezerwy, stwierdzającego, iż proszący w czasie podanym w art. 3 ust. 1 rozporządzenia powołanego na wstępie:

- a) przy odbywaniu ochotniczych lotów ćwiczebnych całkowicie wywiązywał się z zadań, nałożonych na niego stosownie do obowiązującego w danym pułku lotniczym programu lotów,
- b) odbył co najmniej 18 godzin lotów na samolotach wojskowych, w tem co najmniej 9 godzin lotów na samolotach bojowych, przy czem ilość lądowań wynosić winna co najmniej 60.

§ 5.

Wynagrodzenie dzienne, w wysokości unormowanej ust. 1 art. 4 rozporządzenia powołanego na wstępie, wypłaca dowódca pułku lotniczego.

Za dzień służby wedle postanowień ust. 1 art. 4 rozporządzenia powołanego na wstępie, rozumie się także dnie badań w Centrum badań lekarsko-lotniczych.

Wynagrodzenie za te dnie wypłaca jednostka, do której Centrum badań lekarsko-lotniczych gospodarczo przynależy.

Piloci rezerwy szeregowi, podczas odbywania lotów ochotniczych, otrzymują zakwaterowanie w pułku lotniczym.

(V) *) Departament Lotnictwa został przemianowany na Departament Aeronautyki.

§ 6.

Wypłata dodatku lotniczego następuje w pułku z początkiem każdego półrocza za półrocze ubiegłe, na zasadzie rozkazu Ministerstwa Spraw Wojskowych (szefa Departamentu Lotnictwa),*) wydanego na podstawie wykazów za ubiegłe półrocze, przedkładanych do 5 lipca i 5 stycznia każdego roku przez dowódców pułków lotniczych, do których w ubiegłym półroczu przydzieleni byli uprawnieni do tego dodatku.

Uprawnionemi do otrzymania dodatku lotniczego są osoby, wymienione w art. 1 rozporządzenia powołanego na wstępie, które po otrzymaniu przydziału dla odbycia ochotniczych lotów ćwiczebnych, odbyły w danym półroczu co najmniej 6 godzin lotu (20 lądowań), w tym zaś nie mniej jak 3 godziny lotu na samolotach bojowych.

§ 7.

Osobom, wymienionym w art. 1 rozporządzenia powołanego na wstępie, w warunkach art. 4 ust. 3 tegoż rozporządzenia, przysługuje prawo do sześciokrotnego przejazdu w okresie półrocza, na koszt Skarbu Państwa, z miejsca ich zamieszkania do miejsca postoju pułku, w którym mają odbyć ochotnicze loty ćwiczebne, względnie do Centrum badań lekarsko-lotniczych w Warszawie i zpowrotem do ich miejsca zamieszkania.

Przejazdy te odbywać się mają według następujących zasad:

- A) Przejazdy na kolejach państwowych i kolejach prywatnych, zarządzanych przez Państwo, odbywają się w ten sposób, że właściwa Powiatowa Komenda Uzupełnień przesyła pilotowi rezerwy bilet na przejazd **) z miejsca zamieszkania do miejsca postoju pułku lotniczego, względnie do Centrum badań lekarsko - lotniczych.

Na przejazd powrotny wydaje pilotowi rezerwy bilet pułk.***) Bilety mają być wystawiane z ważnością na klasę odpowiadającą stopniowi przejeżdżającego. Zasadniczo bilety wystawiane być mają na pociągi osobowe. Na pociągi pośpieszne wystawiać wolno bilety tylko w wypadkach, o ile oficer pilot rezerwy ma odbyć przejazd na odległość ponad 200 klm.

- B) Przejazdy kolejami prywatnymi pod własnym zarządem, statkami oraz drogą kołową może odbywać pilot rezerwy na koszt Skarbu Państwa tylko wówczas, jeżeli pomiędzy miejscem zamieszkania, a miejscem postoju pułku lotniczego niema połączenia kolejami państwowymi lub też prywatnymi, zarządzanymi przez Państwo. Wówczas przysługuje pilotowi zwrot kosztów przejazdu najtańszym środkiem komunikacyjnym.

Powołaniem do zwrócenia tych kosztów oraz do wypłacenia należności za przejazd powrotny, jest dowództwo danego pułku lotniczego.

Ewidencję przejazdów oddzielnie dla każdej osoby, odbywającej ochotnicze loty ćwiczebne, w okresie każdego półrocza pro-

(V) *) Departament Lotnictwa został przemianowany na Departament Aeronautyki.

**) W myśl P. S. 245 — 10 par. 82 punkt 2 — piloci rezerwy, powoływani do odbycia ochotniczych lotów ćwiczebnych, odbywają podróż czy to do Centrum Badań Lotniczych, czy też do jednostek lotniczych na podstawie kart powołania jakie im wystawiają właściwe P. K. U.

***) Przejazd powrotny pilotów rezerwy winien się odbywać na podstawie P. S. 245 — 10 rozdział XII, t. j. tak, jak zwolnionych ze służby czynnej do rezerwy, rezerwistów powracających z ćwiczeń i t. p.

wadzi pułk, w którym osoby te mają przydział w celu odbycia lotów.

§ 8.

Zasiłek pośmiertny, unormowany w art. 3 rozporządzenia powołanego na wstępie, przysługuje wdowie, która pozostawała ze zmarłym we wspólności małżeńskiej. W braku wdowy, uprawnionej do zasiłku pośmiertnego, należy się on dzieciom ślubnym, uprawnionym, adoptowanym i pasierbom zmarłego.

Zwrot udowodnionych kosztów pogrzebu do wysokości zasiłku pośmiertnego, należy się dalszym krewnym zmarłego i osobom postronnym jedynie w braku osób, wymienionych w ustępie poprzednim.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

OBJAŚNIENIE.

(IV) 1) Art. 4 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 6.III. 1928 r. ustala normę dziennego wynagrodzenia z tytułu ochotniczych lotów ćwiczebnych w wysokości zwiększonej o 40% względnie 50% diety podróźnej, przewidzianej dla wojskowego zawodowego danego stopnia.

Ponieważ zaś według obowiązujących postanowień hierarchja wojskowych zawodowych rozpoczyna się od stopnia kaprała (podmajstrzego) w wojsku, względnie starszego marynarza w marynarce wojennej, przeto szeregowcy (marynarze) i starsi szeregowcy nie są objęci przytoczonym rozporządzeniem.

2) Omawiane pod 1) wynagrodzenie przysługuje za każdy dzień służby w czasie ochotniczo wykonanych lotów ćwiczebnych. Dzienna norma tego wynagrodzenia jest należnością niepodzielną.

3) Za czas podróży do miejsca odbywania ćwiczeń wynagrodzenie nie przysługuje.

IX. Koszty badania lekarskiego przy przenoszeniu wojskowych zawodowych w stan spoczynku.

Rozporządzenie M. S. Wojsk. Dep. Int. L. 16257/W. Up. 31. (Dz. Rozk. Nr. 24/31, poz. 311) *).

(II) W porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów i Ministrem Skarbu zarządzam:

W wypadkach, gdy przy zastosowaniu art. 9, 11, 12, 13, 14, 47, 54, 56, 99 i 102, znowelizowanej ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 46 z 1924 r.) oraz w myśl znowelizowanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355) wojskowego zawodowego albo emeryta wojskowego przedstawia się do zbadania przez komisję wojskowo-lekarską, albo odwoławczą komisję wojskowo-lekarską, a dany wojskowy w celu poddania się temu badaniu zmuszony jest odbyć podróż ze swego miejsca służbowego (emeryt z miejscowości zamieszkania) do miejscowości urzę-

(V) *) Rozporządzenie to jest w dalszym ciągu aktualne mimo znowelizowania ustawy emerytalnej (Dz. U. R. P. Nr. 20/34, poz. 160) i nowego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r. o ustanowieniu komisji lekarskich dla funkcjonariuszów państwowych oraz wojskowo-lekarskich dla zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 38/31 poz. 302).

dowania komisji lekarskiej i prosi o przyznanie mu z tego tytułu zwrotu kosztów podróży i diet, — należy z reguły przedewszystkiem odróżnić, czy dany wojskowy zawodowy albo emeryt wojskowy był poddany zbadaniu przez komisję wojskowo-lekarską względnie odwoławczą komisję wojskowo - lekarską:

- 1) z urzędu na zarządzenie władzy, czy też
- 2) na skutek własnej prośby albo odwołania.

W wypadku wymienionym pod 1) odbyta podróż ma charakter podróży służbowej, i wobec tego dany wojskowy zawodowy albo emeryt wojskowy ma prawo do zwrotu kosztów podróży i diet według istniejących przepisów o należnościach za podróże służbowe.

Natomiast w wypadku wymienionym pod 2) odbytą podróż można uznać za podróż służbową, uprawniającą do żądania zwrotu kosztów podróży i diet tylko wtedy, gdy badanie przez komisję wojskowo-lekarską albo odwoławczą komisję wojskowo - lekarską wykazało słuszność prośby czy odwołania wojskowego zawodowego albo emeryta wojskowego.

Wojskowy zawodowy, wezwany z urzędu do zbadania przez komisję wojskowo-lekarską, odbywa podróż według zasad, ustalonych dla podróży służbowych. Wojskowy w stanie spoczynku odbywa w tych wypadkach podróż do siedziby komisji lekarskiej na koszt własny, a na drogę powrotną otrzymuje rozkaz wyjazdu z formacji, przy której komisja lekarska urzęduje.

Likwidacja należności z tytułu odbytej podróży w wypadkach, gdy wojskowy zawodowy w służbie czynnej lub w stanie spoczynku został poddany zbadaniu na skutek własnej prośby lub odwołania, następuje dopiero po stwierdzeniu przez komisję lekarską słuszności prośby lub odwołania. W tym celu zaraz po zbadaniu przewodniczący komisji lekarskiej wydaje zainteresowanemu krótkie poświadczenie, stwierdzające słuszność prośby lub odwołania. Wojskowy zawodowy w służbie czynnej odbywa w tym wypadku podróż do siedziby komisji lekarskiej i zpowrotem na koszt własny; zwrot tych kosztów otrzymuje łącznie z dietami w swojej formacji po powrocie z komisji. Wojskowy zaś w stanie spoczynku odbywa w tym wypadku podróż do siedziby komisji również na koszt własny, a na drogę powrotną otrzymuje rozkaz wyjazdu z formacji, przy której komisja lekarska urzęduje.

Zwrot poniesionych kosztów przejazdu i likwidacja pozostałych należności wojskowym w stanie spoczynku w wypadkach przewidzianych niniejszym rozporządzeniem, przeprowadza formacja, przy której urzęduje komisja lekarska, po nadesłaniu jej rozkazu wyjazdu i rachunku kosztów poniesionych za podróż do miejsca urzędowania komisji.

Wojskowym zawodowym w służbie czynnej, pozostającym w dyspozycji i zamieszkującym za zezwoleniem dowódcy poza swem stałym miejscem służbowym, wzywany na komisję lekarską do miejscowości, znajdującej się w ich stałym miejscu służbowym, nie przysługują z tego tytułu żadne należności. Jeżeli jednak zarówno miejsce urzędowania komisji lekarskiej, jak i miejsce zamieszkania tego wojskowego znajduje się poza jego stałym miejscem służbowym, to koszty przejazdu podlegają zwrotowi najwyżej na takiej przestrzeni, jaka równa się odległości stałego miejsca służbowego tego wojskowego od miejsca urzędowania komisji i odpowiednio do tego powinny być także zlikwidowane diety i inne należności.

Wojskowym zawodowym w stanie nieczynnym wzywany na komisję lekarską likwiduje się z tego tytułu należności w sposób, ustalony niniejszym rozporządzeniem dla wojskowych w stanie spoczynku.

Należności, przysługujące w myśl niniejszego rozporządzenia wojskowym zawodowym zarówno w służbie czynnej jak i w stanie spoczynku oraz w stanie nieczynnym, pokrywa się z kredytów, przewidzianych na podróże służbowe osób wojskowych w służbie czynnej.

X. Zwrot kosztów jednorazowego przesiedlenia
żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszów państwowych przeniesionych
w stan spoczynku oraz wdów i sierót po zmarłych żołnierzach
zawodowych i funkcjonariuszach państwowych.

Obwieszczenie Ministerstwa Spraw Wojskowych Nr. 5630 z dnia 28 lipca 1934 r. (Dz. Rozk. Nr. 7/34, poz. 165).

(IV) A. Zwrot kosztów jednorazowego przesiedlenia wyszczególnionych w tytule osób, normują następujące postanowienia:

1) Art. 21 ustawy z dnia 11. XII. 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 20 z roku 1934, poz. 160), który postanawia:

(II) „Funkcjonariusz państwowy, względnie zawodowy wojskowy, ma prawo z powodu przeniesienia go w stan spoczynku do zwrotu kosztów jednorazowego przesiedlenia się z rodziną z ostatniego miejsca służbowego do przyszłego miejsca zamieszkania w kraju lub na obszarze W. M. Gdańska, według przepisów, normujących sprawę należności za przeniesienie z urzędu w służbie czynnej.

Z powyższego prawa przeniesienia się można skorzystać w ciągu jednego roku, licząc od dnia przeniesienia w stan spoczynku.

W wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących, przypadkach Minister Skarbu może przyznawać zwrot kosztów jednorazowego przesiedlenia w razie, gdy przesiedlenie nastąpiło przed przeniesieniem w stan spoczynku lub po upływie roku od dnia przeniesienia, a zaszły okoliczności, które uzasadniają niedotrzymanie rocznego terminu przesiedlenia”.

(IV) 2) Art. 77 wyżej wymienionej ustawy, który postanawia:

(II) „Wdowy lub sieroty po funkcjonariuszach państwowych lub zawodowych wojskowych zmarłych w służbie czynnej, mają prawo do zwrotu kosztów jednorazowego przesiedlenia się z miejsca dotychczasowego zamieszkania do przyszłego miejsca zamieszkania, które obiorą sobie w kraju lub na obszarze W. M. Gdańska, według przepisów, normujących sprawę należności za przeniesienia z urzędu w służbie czynnej. Natomiast do wdów, sierót po funkcjonariuszach państwowych lub zawodowych wojskowych, którzy zmarli w ciągu roku po przeniesieniu w stan spoczynku, a przed dokonaniem przesiedlenia, przewidzianego w art. 21 ustawy, znajduje zastosowanie ustęp 1 tegoż art. 21 ustawy. Pozatem do wdów i sierót mają analogiczne zastosowanie ust. 2 i 3 art. 21”.

3) Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 maja 1934 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 60 z roku 1934, poz. 513), a mianowicie następujące jego postanowienia:

§ 26.

(1) Prawo do zwrotu kosztów przesiedlenia z powodu przeniesienia w stan spoczynku służy wszystkim funkcjonariuszom państwowym i zawodowym wojskowym, przeniesionym w stan spoczynku z powodów, określonych w ustawie (art. 28, 29, 30, 47 i 100) lub w innych obowiązujących przepisach, bez względu na nabycie prawa do emerytury.

(2) Zwolnienie ze służby bez przeniesienia w stan spoczynku uzasadnia prawo do zwrotu kosztów przesiedlenia tylko w przypadkach, gdy zwolniony nabył prawo do emerytury.

§ 27.

(1) Koszty przesiedlenia oblicza się według obowiązujących w chwili przesiedlenia przepisów, normujących sprawę należności w razie przeniesienia w czynnej służbie tego działu służby, do którego przesiedlający się był zaliczony przed przeniesieniem w stan spoczynku.

(2) W razie przesiedlenia przeniesionego w stan spoczynku funkcjonariusza państwowego lub zawodowego wojskowego zagranicę nie ma on prawa do zwrotu kosztów przesiedlenia nawet w części, obejmującej koszty przesiedlenia się do granicy.

§ 28.

(1) Jeżeli doręczenie orzeczenia, przenoszącego w stan spoczynku, nastąpiło nie w dniu rozwiązywania stosunku służbowego, należy uważać, że termin roczny, przewidziany w art. 21 ust. 2 ustawy, został zachowany, o ile tylko przesiedlenie nastąpiło w ciągu roku albo od daty rozwiązania stosunku służbowego, albo od daty doręczenia orzeczenia o przeniesieniu w stan spoczynku.

(2) Roczny termin, przewidziany w art. 21 ust. 2 ustawy, dotyczy samego przesiedlenia, a nie zgłoszenia żądania o zwrot kosztów.

(3) Przeniesiony w stan spoczynku funkcjonariusz państwowy lub zawodowy wojskowy nie ma prawa do zwrotu kosztów przesiedlenia, gdy przed skutecznieniem tego przesiedlenia został powołany zpowrotem do czynnej służby.

(4) Przesiedlenie należy uważać za dokonane w dniu zgłoszenia się na mieszkanie w nowym miejscu.

§ 29.

(1) Zwrot kosztów przesiedlenia z powodu przeniesienia w stan spoczynku przyznaje i koszty te wypłaca władza, która wypłaca uposażenie emerytalne w okręgu nowego miejsca zamieszkania emeryta lub wypłacałaby to uposażenie, gdyby funkcjonariusz państwowy lub zawodowy wojskowy miał prawo do emerytury.

(2) W celu uzyskania zwrotu kosztów przesiedlenia interesowany powinien wnieść do tej władzy podanie z dokładnem oznaczeniem adresu w nowym miejscu zamieszkania. Do podania należy dołączyć:

a) poświadczenie zamieszkania w nowym miejscu wraz z członkami rodziny, za których przeniesiony w stan spoczynku funkcjonariusz państwowy lub zawodowy wojskowy pragnie uzyskać zwrot kosztów przejazdu,

b) zestawienie kosztów przesiedlenia wraz z odpowiednimi dowodami, a w szczególności listami przewozowymi, z wyjątkiem tych kosztów, na które w myśl przepisów, wskazanych w § 27 ust., przyznany jest ryczałt,

c) oświadczenie przeniesionego w stan spoczynku funkcjonariusza państwowego lub zawodowego wojskowego, że przeniósł się do danej miejscowości celem zamieszkania w niej na stałe.

§ 91.

(1) Do zwrotu kosztów przesiedlenia mają prawo jedynie wdowy i sieroty, co do których nie zachodzą przeszkody, przewidziane w art. 69 ustawy, sieroty zaś nadto, o ile nie ukończyły 18 roku, a w razie odbywania studiów w zakładach naukowych — 24 roku (art. 72).

(2) Postanowienia, zawarte w § 26 — 29, stosują się odpowiednio do przesiedleń, uskutecznionych przez wdowy i sieroty, z odchyleniami przewidzianymi w § 92 — 96.

§ 92.

(1) Wdowa i sieroty, pozostałe po funkcjonariuszu państwowym lub zawodowym wojskowym, zmarłym w czynnej służbie, mają prawo do zwrotu kosztów przesiedlenia, o ile nabyły prawo do zaopatrzenia emerytalnego, a w przypadku, gdy tego prawa nie nabyły, o ile zmarły funkcjonariusz państwowy lub zawodowy wojskowy był stałym funkcjonariuszem państwowym.

(2) Wdowa i sieroty, pozostałe po funkcjonariuszu państwowym lub zawodowym wojskowym, zmarłym w czynnej służbie, otrzymują zwrot kosztów przesiedlenia z miejsca dotychczasowego zamieszkania bez względu na ostatnie miejsce służbowe zmarłego męża lub ojca (art. 77 zdanie 1). Natomiast wdowy i sieroty po funkcjonariuszach państwowych i zawodowych wojskowych, którzy zmarli w ciągu roku po przeniesieniu w stan spoczynku, a przed dokonaniem przesiedlenia, mają prawo do zwrotu kosztów przesiedlenia z ostatniego miejsca służbowego zmarłego funkcjonariusza, czy też wojskowego do przyszłego miejsca zamieszkania w kraju lub na obszarze W. M. Gdańska (art. 77 zdanie 2 w związku z art. 21 ust. 1).

(3) Prawo do żądania zwrotu kosztów przesiedlenia służy również wdowie i sierotom, zamieszkałym w chwili śmierci funkcjonariusza państwowego lub zawodowego wojskowego razem z nim zagranicą, jeżeli wyjazd zagranicę nastąpił z powodu przeniesienia funkcjonariusza państwowego lub zawodowego wojskowego na stanowisko w służbie zagranicznej i jeżeli nowe miejsce zamieszkania znajduje się w kraju lub na obszarze W. M. Gdańska. W tym przypadku mają odpowiednie zastosowanie przepisy, normujące sprawę należności za przeniesienie z urzędu w służbie czynnej, odbywane poza granicami Państwa, w odniesieniu do funkcjonariuszów państwowych lub zawodowych wojskowych, odwołanych do kraju, z odchyleniami, analogicznymi do tych, jakie są przewidziane w poprzednich ustępach niniejszego paragrafu oraz w w §§ 93 — 96.

§ 93.

Termin roczny, przewidziany w art. 77 w związku z art. 21 ust. 2 i 3 ustawy, należy obliczyć w ten sposób, że wdowy i sieroty po funkcjonariuszach państwowych i zawodowych wojskowych, zmarłych

w czynnej służbie, korzystają z prawa do zwrotu kosztów przesiedlenia, o ile ono nastąpiło w ciągu roku od daty śmierci funkcjonariusza lub wojskowego, wdowy zaś i sieroty, pozostałe po funkcjonariuszach i wojskowych, zmarłych w ciągu roku po przeniesieniu w stan spoczynku, a przed dokonaniem przesiedlenia, — o ile przesiedlę się w ciągu roku od daty przeniesienia zmarłego funkcjonariusza lub wojskowego w stan spoczynku, niezależnie od daty śmierci męża czy też ojca.

§ 94.

(1) Prawo do zwrotu kosztów przesiedlenia służy sierotom jedynie w braku wdowy, uprawnionej do otrzymania zwrotu kosztów przesiedlenia.

(2) Prawo do zwrotu kosztów przesiedlenia służy sierotom łącznie.

(3) Prawo do zwrotu kosztów przesiedlenia nie służy wdowcowi po funkcjonariuszce państwowej.

§ 95.

Jeżeli przepisy, normujące sprawę należności w razie przeniesienia w czynnej służbie, uzależniają wysokość pewnych świadczeń od rodzinnego stanu funkcjonariusza państwowego lub zawodowego wojskowego, przy określaniu tego stanu bierze się pod uwagę wdowę, a gdy ta nie żyje, jedną z uprawnionych sierot zamiast zmarłego funkcjonariusza państwowego lub zawodowego wojskowego.

§ 96.

(1) Wdowa i sieroty, które pragną uzyskać zwrot kosztów przesiedlenia, powinny złożyć podanie do władzy, oznaczonej w § 29, dołączając oprócz dowodów, w tymże przepisie wymienionych, metrykę śmierci zmarłego męża lub ojca, o ile nie znajduje się ona w aktach osobowych.

(2) W przypadku przesiedlenia wdowy i sierot z zagranicy (§ 92 ust. (3)) władza, która przyznaje zwrot kosztów przesiedlenia, może zażądać od osób, ubiegających się o to, złożenia deklaracji lub dowodów, stwierdzających wyjazd za granicę z powodu przeniesienia zmarłego męża lub ojca na stanowisko w służbie zagranicznej i zamieszkiwanie zagranicą razem ze zmarłym funkcjonariuszem państwowym lub zawodowym wojskowym, jeżeli okoliczności te nie wynikają z akt osobowych zmarłego i nie mogą być ustalone z urzędu.

§ 141.

(1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. (10 lipca 1934 r.)

(2) Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 320 — Dz. Rozk. Nr. 22/24, poz. 335), z dnia 28 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 104), z dnia 20 maja 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 393), z dnia 4 listopada 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 827) i z dnia 18 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 606).

(IV) B. Przy wykonywaniu powyższych postanowień obowiązują w myśl okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. I. 37489 (Em.) 34. z dnia 27.VI.1934 r. następujące zasady:

1.

W myśl art. 21 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 roku (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 20, poz. 160) żołnierz zawodowy (funkcjonariusz

państwowy) ma prawo z powodu przeniesienia go w stan spoczynku do zwrotu kosztów jednorazowego przesiedlenia z rodziną z ostatniego miejsca zamieszkania do przyszłego miejsca zamieszkania w kraju lub na obszarze W M. Gdańska według przepisów, normujących sprawę należności za przeniesienie z urzędu w służbie czynnej.

Na tych samych zasadach służy prawo do zwrotu kosztów przesiedlenia również wdowom i sierotom po zmarłych żołnierzach zawodowych (funkcjonariuszach państwowych).

Sprawę należności za przeniesienie z urzędu w służbie czynnej normuje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320—Dz. Rozk. Nr. 6/34, poz. 113). Cytowane dalej paragrafy odnoszą się do tego rozporządzenia.

Prawo do zwrotu kosztów przesiedlenia służy zarówno emerytowi, jak i przeniesionemu w stan spoczynku bez emerytury.

I. Żołnierze zawodowi (funkcjonariusze państwowi).

2.

Zwrot kosztów przesiedlenia obejmuje:

1) Zwrot kosztów przejazdu dla przeniesionego w stan spoczynku i jego rodziny (§ 2 ust. 1. III. a. 2), a mianowicie:

- a) cen biletów jazdy koleją lub statkiem oraz kosztów przejazdu innymi środkami komunikacyjnymi (§ 13),
- b) ryczałt w wysokości zł. 1,50 za każdy dojazd do dworca (przystani, stacji autobusowej, lotniczej i t. d.) i z dworca (przystani, stacji autobusowej, lotniczej i t. d.) (§§ 13 i 19);

2) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego (§ 2 ust. 1. III. a. 3. i § 23 ust. 4);

3) ryczałt na pokrycie wszystkich innych wydatków w wysokości:

- a) dla żołnierzy zawodowych: dla samotnego — 50% jednomiesięcznego, dla utrzymującego rodzinę — 100% jednomiesięcznego uposażenia pobranego ostatnio w służbie czynnej na zasadzie art. 5 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86/33, poz. 664 — Dz. Rozk. Nr. 2/34, poz. 16), (§ 23 ust. 2).
- b) dla funkcjonariuszów państwowych: dla samotnego — 50% jednomiesięcznego, dla utrzymującego rodzinę — 100% jednomiesięcznego ostatniego uposażenia zasadniczego w czynnej służbie wraz z zasiłkiem wyrównawczym (§ 23 ust. 1). *)

3.

Przez rodzinę, za której przesiedlenie służy przeniesionemu w stan spoczynku zwrot kosztów, należy rozumieć w myśl § 3 pozostających na jego utrzymaniu:

- a) żonę — z wyjątkiem sądownie separowanej, jeżeli na mężu nie ciąży obowiązek alimentacji;

(V) *) Przeniesiony w stan spoczynku, który w ostatnim miesiącu przed przejściem w stan spoczynku zawarł związek małżeński, nabywa po przeniesieniu w stan spoczynku na zasadzie art. 21 ustawy emerytalnej prawo do ryczałtu na przesiedlenie w wymiarze określonym dla utrzymujących rodzinę mimo, że ostatnie uposażenie w czynnej służbie, otrzymał w wymiarze przewidzianym dla samotnych.

- b) męża zupełnie niezdolnego do zarobkowania;
- c) dzieci ślubne, uprawnione i pasierbów do ukończenia 18 lat, jeżeli zaś uczęszczają do szkół publicznych lub wskutek ułomności fizycznych, umysłowych albo nieuleczalnej choroby nie mogą na swoje utrzymanie zarabiać — do ukończenia 24 lat, z wyjątkiem tych, które weszły w związki małżeńskie.

Przeniesionemu w stan spoczynku nie służy prawo do zwrotu kosztów przejazdu osób ze służby.

4.

Przeniesionemu w stan spoczynku nie służy prawo do diet.

5.

Aby stwierdzić pozostawanie na utrzymaniu przeniesionego w stan spoczynku: żony lub męża i dzieci, albo zupełną niezdolność męża do zarobkowania albo ułomność dzieci, władza skarbową powinna zażądać od powiatowych władz administracji ogólnej przeprowadzenia odpowiedniego dochodzenia. Przeprowadzenie takiego dochodzenia jest jednak zbyt ciężkie, jeżeli w aktach przeniesionego w stan spoczynku są wystarczające dowody dla stwierdzenia tych okoliczności. Za takie wystarczające dowody należy uważać dane zawarte w kartach likwidacyjnych żołnierzy zawodowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej.

6.

Zwrot ceny biletów obejmuje faktycznie zapłaconą cenę biletów przejazdów koleją lub statkiem według tej klasy, do jakiej uprawniał przeniesionego w stan spoczynku posiadany stopień, względnie ostatnio zajmowane w służbie czynnej stanowisko. Za tę samą klasę należy zwrócić koszty przejazdu rodziny przeniesionego w stan spoczynku.

Postanowienie o klasach, za które mogą przesiedlający się otrzymać zwrot ceny biletów, zawiera § 14.

Jeżeli przesiedlającym się służy prawo do ulgowej ceny biletów, zwraca się jedynie tę ulgową cenę, bez względu na to, czy z tych ulg faktycznie skorzystali.

Przesiedlającym się zwraca się ceny biletów II lub I klasy, jeżeli do przejazdu tą klasą mieli prawo i jeżeli faktycznie w tej klasie podróż odbyli. Dla stwierdzenia tej okoliczności miarodajną jest przy likwidowaniu kosztów jednorazowego przesiedlenia przeniesionym w stan spoczynku żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej jak również wdowom i sierotom po zmarłych żołnierzach zawodowych (funkcjonariuszach państwowych) — adnotacja kasy biletowej w odpowiedniej rubryce rozkazu wyjazdu.

7.

Przeniesionemu w stan spoczynku nie służy prawo do zwrotu kosztów przewozu osobistego bagażu podróжного (§§ 13 i 15).

8.

O zwrocie przejazdów kołowych stanowi § 16.

9.

O zwrocie kosztów przewozu urządzenia domowego stanowi § 23 ust. 4.

10.

Zwrot kosztów przesiedlenia służy tylko tym przeniesionym w stan spoczynku, którzy dokonają przesiedlenia w ciągu roku od przeniesienia w stan spoczynku. Termin ten dotyczy samego przesiedlenia, a nie przedłożenia rachunków i dowodów (art. 21 ust. 2 ustawy emerytalnej).

11.

Zwrot kosztów przesiedlenia się rodziny i przewozu urzędnika domowego służy przesiedlającemu się bez względu na to, czy rodzina przesiedliła się, a urządzenie domowe zostało przewiezione jednocześnie z jego przesiedleniem się, czy też w innym czasie, byleby tylko został zachowany jednoroczny termin.

12.

Rachunki kosztów przesiedlenia i odpowiednie dowody powinny być przedstawione w terminie 14 dni, liczonym od następnego dnia po przesiedleniu się, a rachunki kosztów przewozu urzędnika domowego — w terminie 14 dni, liczonym od następnego dnia po dokonaniu przewozu (§ 24 ust. 1).

Uwzględnianie podań, złożonych po upływie 14-dniowego terminu jest dopuszczalne we wszystkich usprawiedliwionych przypadkach.

II. Wdowy i sieroty.

Przy zwrocie w myśl art. 77 ustawy emerytalnej kosztów przesiedlenia wdów i sierót należy stosować poprzednie wyjaśnienia z następującymi odchyleniami:

13.

Do zwrotu kosztów przesiedlenia mają prawo jedynie wdowy i sieroty, co do których nie zachodzą przeszkody, przewidziane w art. 69 ustawy emerytalnej, sieroty zaś nadto, o ile nie skończyły 18 roku, a w razie uczęszczania do szkół publicznych — 24 roku (art. 72 ustawy emerytalnej).

14.

Ryczałt należy wypłacić w wysokości 50% uposażenia, jeżeli uprawnioną do zwrotu kosztów przesiedlenia jest tylko wdowa lub tylko jedna sierota; w pozostałych przypadkach należy wypłacać ryczałt w wysokości 100% uposażenia.

15.

Termin roczny, w którym winno nastąpić przesiedlenie liczy się, jeśli chodzi o wdowy i sieroty, pozostałe po żołnierzach zawodowych (funkcjonariuszach państwowych) zmarłych w czynnej służbie od ich śmierci, a jeśli chodzi o wdowy i sieroty, pozostałe po zmarłych po przeniesieniu w stan spoczynku — od tego przeniesienia.

16.

Wdowy i sieroty, pozostałe po żołnierzach zawodowych (funkcjonariuszach państwowych), zmarłych w czynnej służbie, a zamiesz-

kałe ostatnio zagranicą, mają prawo do zwrotu kosztów przesiedlenia z tego miejsca zamieszkania do nowego miejsca zamieszkania w kraju lub w W. M. Gdańsku.

Natomiast wdowy i sieroty po zmarłych po przeniesieniu w stan spoczynku, mają prawo do zwrotu kosztów przesiedlenia tylko w obrębie kraju.

17.

O zwrocie kosztów przejazdu od miejsca zamieszkania zagranicą do granicy Państwa Polskiego stanowią §§ 31, 38 — 40, 44, 46, 48 i 50, o ile powołuje się na § 24.

18.

Jeżeli wdowa i sieroty mieszkaly ostatnio poza miejscem służbowym zmarłego, należy im się zwrot kosztów przesiedlenia od ich ostatniego miejsca zamieszkania w wysokości nie wyższej jednak od kosztów, któreby wynosiły, gdyby mieszkaly ostatnio w miejscu służbowym zmarłego.

19.

Rozporządzenie z 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe weszło w życie z dniem ogłoszenia, t. j. z dniem 25 kwietnia 1934 r. z mocą obowiązującą od 1 lutego 1934 r.

Przepisy tego rozporządzenia stosuje się w tych wszystkich przypadkach, gdy przesiedlenie nastąpiło po dniu 31 stycznia 1934 r. o tem zaś, kiedy nastąpiło przesiedlenie, decyduje moment zgłoszenia się przesiedlającego w biurze meldunkowym na zamieszkanie w nowym miejscu zamieszkania.

W przypadkach jednak, gdy z przesiedlającym się stosunek służbowy został rozwiązany jeszcze przed 1 lutego 1934 r. ryczałt, przewidziany w § 23 ust. 1. rozporządzenia z 28 marca 1934 r. oblicza się nie według przepisów tego rozporządzenia, ale według postanowień § 19 ust. 2 dawnego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. str. 71, poz. 651 — Dz. Rozk. Nr. 18/32, poz. 242), a zatem w wysokości 60% lub 120% od uposażenia, ostatnio otrzymywanego w służbie czynnej, w wymiarze dla samotnego (bez dodatku ekonomicznego).

III. Przepisy ogólne.

20.

W myśl art. 1 i 29 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309) prowadzenie tej ewidencji i kontroli należy obecnie do gmin miejskich i wiejskich lub też do podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych i przez niego upoważnionych władz i organów. W związku z tem za dowód dokonania przesiedlenia i zameldowania się w nowym miejscu zamieszkania służyć wydawane przez gminy potwierdzenia zgłoszenia na stałe zamieszkanie (art. 12 powyższego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r.

i § 17 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 października 1930 r. o meldunkach i księgach ludności — Dz. U. R. P. Nr. 84 poz. 653). Natomiast potwierdzenie zgłoszenia na czasowy pobyt w danej miejscowości (różniące się od potwierdzenia zgłoszenia na pobyt stały tylko barwą papieru) nie stanowi dowodu, wykazującego dokonanie przesiedlenia, ponieważ przez przesiedlenie się należy rozumieć przeniesienie się do innej miejscowości z zamiarem stałego w niej zamieszkania.

21.

Prawo przesiedlenia się rodziny przeniesionego w stan spoczynku kosztem Skarbu Państwa pozostaje w zupełnej zależności od okoliczności, czy sam on z tego prawa korzysta. Jeżeli przeniesiony w stan spoczynku z prawa tego nie korzysta, a przesiedli się tylko jego rodzina, zwrot kosztów przesiedlenia nie przysługuje.

22.

Żołnierze zawodowi przeniesieni w stan spoczynku, którzy ze służby w Wojsku Polskiem bezpośrednio przeszli do służby cywilno-państwowej z nominacją na stałe, nie nabywają prawa do zwrotu kosztów przesiedlenia do obranego miejsca zamieszkania, wynikającego z art. 21 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. Ubiegający się o zwrot kosztów jednorazowego przesiedlenia z powodu przeniesienia w stan spoczynku powinien więc złożyć pisemne oświadczenie, iż nie uzyskał przed dokonaniem przesiedlenia stanowiska w służbie cywilno-państwowej z nominacją na stałego funkcjonariusza państwowego w tej miejscowości, do której się przesiedlił.

23.

Żołnierze zawodowi oraz funkcjonariusze państwowi w administracji wojskowej przeniesieni w stan spoczynku, jak również wdowy i sieroty po zmarłych żołnierzach zawodowych i funkcjonariuszach państwowych w administracji wojskowej, korzystają przy dokonywaniu jednorazowego przesiedlenia do obranej miejscowości zamieszkania z prawa przewiezienia urządzenia domowego oraz przejazdu dla siebie i członków rodziny według taryfy wojskowej na zasadzie wojskowego listu przewozowego i rozkazu wyjazdu.

Z tego względu zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego oraz przejazdu koleją przysługuje im tylko do wysokości obowiązującej taryfy wojskowej.

Wojskowy list przewozowy i rozkaz wyjazdu wystawia wojskowa jednostka administracyjna (płatnik), która wypłaciła przeniesionemu w stan spoczynku (zmarłemu) ostatnie uposażenie w służbie czynnej. Przy przesiedleniach dokonywanych za zezwoleniem Ministra Skarbu w myśl art. 21 ustawy emerytalnej przed przejściem w stan spoczynku lub po upływie roku od dnia przejścia w stan spoczynku, wystawia jednostka administracyjna uprawnionemu wojskowy list przewozowy i rozkaz wyjazdu: w wypadku pierwszym dopiero po otrzymaniu zawiadomienia M. S. Wojsk. (Dep. Intendenty), a w wypadku drugim dopiero po otrzymaniu zawiadomienia asygnującej władzy skarbowej, o którym mowa w pkcie 26 ust. 3.

24.

Stosownie do postanowienia ustępu (2) § 2. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. — przeniesionym w stan spoczynku żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej, jak również wdowom i sierotom po zmarłych żołnierzach zawodowych oraz funkcjonariuszach państwowych w administracji wojskowej, nie przysługuje zwrot kosztów przesiedlenia, dokonanego w obrębie obszaru garnizonu, w którym przeniesiony w stan spoczynku, względnie zmarły posiadał ostatnio stałą przynależność służbową (zwykle miejsce służbowe).

Wyjątek pod tym względem stanowią przeniesieni w stan spoczynku żołnierze zawodowi oraz wdowy i sieroty po zmarłych żołnierzach w przypadkach dokonania przesiedlenia z jednej miejscowości do innej w obrębie tego samego garnizonu, którym w myśl ustępu (7) § 23 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. przysługuje prawo przewozu urządzenia domowego pociągami towarowymi za opłatą według taryfy wojskowej na koszt własny oraz ryczałt dla samotnego 20%, a dla utrzymującego rodzinę 40% jednomiesięcznego uposażenia, pobranego ostatnio w służbie czynnej na zasadzie art. 5 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska.

25.

Dla określenia kwoty ryczałtu na przesiedlenie w myśl punktu 2 lub 24 przeniesionym w stan spoczynku żołnierzom zawodowym i funkcjonariuszom państwowym w administracji wojskowej oraz wdowom i sierotom po zmarłych żołnierzach zawodowych i funkcjonariuszach państwowych w administracji wojskowej, miarodajnem jest dla asygnującej władzy skarbowej uposażenie przeniesionego w stan spoczynku (zmarłego), wskazane przez właściwą wojskową jednostkę administracyjną w jego karcie likwidacyjnej.

W tym celu właściwa jednostka administracyjna obowiązana jest niezwłocznie po przejściu uprawnionego w stan spoczynku lub niezwłocznie po zgonie męża (ojca) uprawnionej wdowy (sieroty) przesłać właściwej asygnującej władzy skarbowej odpis karty likwidacyjnej, w której wyszczególniona jest wysokość uposażenia zasadniczego, pobieranego ostatnio przez przeniesionego w stan spoczynku (zmarłego) na zasadzie art. 5 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska, względnie wysokość uposażenia, pobranego ostatnio na zasadzie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych wraz z zasiłkiem wyrównawczym.

Właściwą asygnującą władzą skarbową jest ta władza skarbową, która wypłaca przeniesionemu w stan spoczynku, względnie uprawnionej wdowie (sierocie) uposażenie emerytalne w okręgu nowego miejsca zamieszkania.

26.

Podanie do Ministra Skarbu o zezwolenie w drodze wyjątku na dokonanie kosztem Skarbu Państwa jednorazowego przesiedlenia z powodu przeniesienia w stan spoczynku przed przejściem w stan spoczynku względnie po upływie roku od dnia przejścia w stan spoczynku (art. 21 ust. 3 ustawy emerytalnej), powinny być kierowane

w wypadku pierwszym drogą służbową przez M. S. Wojsk. (Departament Intendentury), a w wypadku drugim bezpośrednio do Ministerstwa Skarbu.

O powziętej decyzji Ministerstwo Skarbu w obu wypadkach zawiadamia asygnującą władzę skarbową, a ponadto w wypadku pierwszym Ministerstwo Spraw Wojskowych (Departament Intendentury), w wypadku zaś drugim samego petenta.

Po otrzymaniu zawiadomienia z Ministerstwa Skarbu o powziętej decyzji, podaje decyzję tę Ministerstwo Spraw Wojskowych w wypadku pierwszym, a asygnującą władzę skarbową w wypadku drugim, do wiadomości jednostki administracyjnej, która wypłaca, względnie która wypłaciła przeniesionemu w stan spoczynku ostatnie uposażenie w służbie czynnej, celem wydania przez nią wojskowego listu przewozowego i rozkazu wyjazdu do wskazanej przez przeniesionego w stan spoczynku miejscowości.

O B J A Ś N I E N I A.

(IV) 1) Koszty przewozu urządzenia domowego oraz koszty przejazdu przeniesionego w stan spoczynku, jego żony i dzieci podlegają zwrotowi według taryfy wojskowej (P. S. 245 — 10 §. 45 i 157).

2) Przeniesiony w stan spoczynku ma prawo do przewozu wszystkich, a nie tylko pewnej części sprzętów domowych. Jeżeli więc na przewóz urządzenia domowego potrzeba więcej niż jeden wagon, to można oczywiście wydać tyle wojskowych listów przewozowych, ile wagonów wymaga ekonomiczne załadowanie urządzenia domowego, gdyż na każdy wagon powinien być wystawiony oddzielny list przewozowy (P. S. 245 — 10 §. 159).

3) Przeniesiony w stan spoczynku, uprawniony do korzystania z wojskowego listu przewozowego, może na podstawie tego listu przewieźć urządzenie domowe także w wozie meblowym; koszty wynajmu wozu meblowego oraz powrotnego jego przewozu pokrywa jednak przeniesiony w stan spoczynku z przysługującego mu ryczałtu.

4) Przy wydawaniu wojskowych listów przewozowych na przesyłki przesiedleniowe wdów i sierot po żołnierzach zawodowych i funkcjonariuszach państwowych, zmarłych w służbie czynnej, obowiązuje bez zmian postanowienie zawarte w P. S. 245 — 10 par. 161 co do odbioru wojskowego listu przewozowego. W części I-ej grzbietu tego listu w rubryce 2-giej płatnik zaznacza imię i nazwisko zainteresowanej wdowy względnie sieroty oraz imię, nazwisko i stopień służbowy zmarłej głowy rodziny.

Wojskowe listy przewozowe na takie przesyłki mogą być wydawane tylko w przeciągu roku od daty śmierci męża względnie ojca zainteresowanej osoby. (P. S. 245 — 10 par. 163.).

XI. Wynagrodzenie wykładowców (nauczycieli) kontraktowych w wojskowych zakładach szkolnych.

A. Cywilni wykładowcy dochodzący.

(IV) Cywilnym wykładowcom dochodzącym na szkołach i na kursach wojskowych należy przyznawać na podstawie umowy wynagrodzenie w ramach stawek, ustalonych uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 marca 1934 r. (Lz. Rozk. Nr. 4/34, poz. 63).

Cywilnym wykładowcom dochodzącym, którzy nie zgadzają się na powyższe stawki, może być przyznane na podstawie umowy wynagrodzenie wyższe za zgodą władzy, administrującej kredytami na wykszolenie dla danego zakładu szkolnego.

Umowy powinny odpowiadać następującemu wzorowi:

U M O W A

(IV) Zawarta między P..... (charakter służbowy) działającym w imieniu..... (nazwa władzy lub urzędu) i skarbu Państwa a P.....

§ 1. Pan..... przyjmuje na siebie od dnia.... 193.... r. do dnia..... 193.... r. obowiązki wykładowcy.....

Do obowiązków wynikających z powyższego tytułu należą:.....

§ 2. Pan..... pobierać będzie ze Skarbu Państwa wynagrodzenie w wysokości zł. za każdą godzinę wykładów i w wysokości 75% tej stawki za każdą godzinę ćwiczeń, repetycyj, egzaminów i wykładów powtarzanych.

Powyższe wynagrodzenie wypłacane będzie miesięcznie zdołu od dnia..... 193.... r. przez cały czas trwania umowy.

§ 3. Świadczenia Państwa na rzecz Pana..... ograniczają się do wynagrodzenia, wyszczególnionego w par. 2 niniejszej umowy.

§ 4. Pan..... przyjmuje do wiadomości wszelkie regulaminy, instrukcje i inne zarządzenia, wydawane przez M. S. Wojsk., a normujące porządek pełnienia służby nauczania w

§ 5. Zasadniczo rozwiązanie umowy nie może nastąpić przed..... 193.... r., jednakże w razie choroby, dłuższej ponad 2 tygodnie lub opuszczenia lekcji z innych powodów ponad wskazany termin Pan będzie zastąpiony innym, umowa zaś niniejsza będzie rozwiązana.

§ 6. Dla wszelkich sporów, wynikłych ewentualnie z niniejszej umowy, będą w pierwszej instancji wyłącznie kompetentni sądy przedmiotowo właściwe, mające siedzibę w..... (tu należy wskazać miejscowość, odpowiadającą siedzibie właściwego oddziału Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej).

B. Cywilni nauczyciele należący do stałego personelu nauczającego w wojskowych zakładach szkolnych.

Zarządzenie II Wiceministra i Szefa Administracji Armji
Nr. 5640/W. Up. z dnia 25 października 1934 r.

(II) Wobec wejścia w życie z dniem 1 lutego 1934 r. nowych przepisów uposażeniowych straciło moc obowiązującą między innymi postanowieniami również rozporządzenie o wynagrodzeniu wykładowców w szkołach i na kursach wojskowych, ogłoszone w Dz. Rozk. Nr. 48/22, poz. 673, wraz ze wszystkimi uzupełnieniami. Rozporządzenie powyższe po dniu 1 lutego 1934 r. mogło być stosowane tylko do nauczycieli kontraktowych, o ile stosowanie postanowień tego rozporządzenia wyrażnie w umowie było zaznaczone, aż do wygaśnięcia względnie rozwiązania umowy. (W swoim czasie omawiana sprawa została wyjaśniona w ten sposób wszystkim formacjom).

Zarządzeniem niniejszym ustalam następujące zasady, normujące sprawę należności nauczycieli kontraktowych, w wojskowych zakładach szkolnych, za nauczanie i zajęcia w godzinach nadliczbowych:

1. Nauczycieli kontraktowych, pracujących w wojskowych zakładach szkolnych, obowiązuje wymiar godzin nauczania i zajęć oraz wysokość wynagrodzenia za zajęcia w godzinach nadliczbowych, ustalone przez Ministra W. R. i O. P. dla etatowych nauczycieli szkół państwowych i publicznych.

2. Normy ustalone dla etatowych nauczycieli:

- a) szkół powszechnych mają zastosowanie do nauczycieli w szkołach dla małoletnich,
- b) szkół średnich ogólnokształcących — do nauczycieli korpusów kadetów,
- c) szkół zawodowych — do nauczycieli w szkołach podchorążych i szkołach specjalnych.

W tym celu § 2 zawieranych umów powinien być uzupełniony następującym postanowieniem:

"Pana..... obowiązuje norma zajęć tygodniowo i wynagrodzenie za zajęcia w godzinach nadliczbowych, ustalone dla etatowych nauczycieli publicznych szkół powszechnych" (w odniesieniu do szkół dla małoletnich), — „dla etatowych nauczycieli państwowych szkół średnich ogólnokształcących" (w odniesieniu do korpusów kadetów), — „dla etatowych nauczycieli państwowych szkół zawodowych" (w odniesieniu do szkół podchorążych i szkół specjalnych).

Obowiązkową normę zajęć i wynagrodzenie za zajęcia w godzinach nadliczbowych ustalają następujące rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:

1. rozporządzenie z dnia 24.I.1934 r. o wymiarze godzin nauczania oraz innych zajęć obowiązkowych nauczycieli, kierowników szkół (Dz. Urz. Min. W. R. i O. P. Nr. 1/34, poz. 4), zmienione rozporządzeniem z dnia 26 maja 1934 r. (Dz. Urz. Nr. 4/34, poz. 57),

2. rozporządzenie z dnia 24.I.1934 r. w sprawie dodatków służbowych, należnych nauczycielom szkół państwowych i publicznych, pozostającym na etacie Państwa, z tytułu nauczania i zajęć nadliczbowych oraz z tytułu pracy w szkołach zawodowych i specjalnych w charakterze wybitnego fachowca (Dz. Urz. Nr. 1/34, poz. 5), zmienione rozporządzeniem z dnia 26 maja 1934 r. (Dz. Urz. Nr. 4/34, poz. 58).

Po rozporządzenia powyższe należy zwracać się do odnośnego kuratorjum. Do kuratorjum tego należy zwracać się również w razie wątpliwości przy stosowaniu wymienionych wyżej norm wynagrodzenia oraz pozostawać z niem w kontakcie odnośnie ewentualnych zmian powyższych norm.

Zmiany wypływające z niniejszego zarządzenia należy przeprowadzić w umowach z ważnością od dnia 1 lutego 1934 r., zaś w umowach, zawierających inne postanowienia — po ich wygaśnięciu lub rozwiązaniu.

XII. Podatek dochodowy.

(IV). Sprawę podatku dochodowego regulują obecnie:

I. Ustawa o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu ustanowionym rozporządzeniem ministra skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76/34, poz. 715) i obowiązującym od dnia 1 października 1934 r. (nazywana niżej ustawą).

II. Ustawa z dnia 12 lutego 1931 r. o poborze 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 16/31 poz. 82).

III. Ustawa z dnia 22 października 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku dochodowego (Dz. U.R.P. Nr. 99/31 poz. 760).

IV. Ustawa z dnia 15 marca 1934 r. Ordynacja Podatkowa (Dz. U. R. P. Nr. 39/34, poz. 346) (nazywana niżej ordynacją podatkową).

V. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86/33, poz. 664 — Dz. Rozk. Nr. 2/34, poz. 16, art. 4).

VI. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86/33, poz. 663 — Dz. Rozk. Nr. 6/34 poz. 96, art. 8).

VII. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o zmianie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 86/33, poz. 668, art. 4).

VIII. Rozporządzenie ministra skarbu z dnia 14 września 1934 r. w sprawie wykonania ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 85/34 poz. 769).

IX. Rozporządzenie ministra skarbu z dnia 6 marca 1931 r. w sprawie poboru 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 23/31 poz. 138 — Dz. Rozk. Nr. 10/31, poz. 126).

X. Rozporządzenie ministra skarbu z dnia 29 grudnia 1931 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 22 października 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku dochodowego (Dz. U. R. P. Nr. 8/32, poz. 51).

XI. Rozporządzenie ministra skarbu z dnia 19 września 1934 r. o wykonaniu Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 91/34, poz. 821).

XII. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. V. 3951/2 z dnia 17 czerwca 1930 r. w sprawie ulg w podatku dochodowym od uposażeń służbowych z tytułu nowozbudowanych domów mieszkalnych (Dz. Rozk. Nr. 25/30, poz. 302).

XIII. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. V. 4891/2 z dnia 5 stycznia 1932 r. w sprawie ulg w podatku dochodowym z tytułu nowozwieszonych budowli dla członków spółdzielni (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr. 2/32, poz. 44 — Dz. Rozk. Nr. 4/32, poz. 46).

XIV. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. III. 3527/6/32 z dnia 26 marca 1932 r. w sprawie ulg w podatku dochodowym z tytułu nowozwieszonych budowli, normujący tryb postępowania przy asygnowaniu zwrotów podatku dochodowego z tego tytułu w odniesieniu do ogółu funkcjonariuszów państwowych (Dz. Rozk. Nr. 8/32, poz. 106).

XV. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. V. 4130/2/34 z dnia 5 lutego 1934 r. w sprawie podatku dochodowego w związku ze zmianą przepisów uposażeniowych (Dz. Rozk. Nr. 5/34, poz. 92).

NAJWAŻNIEJSZE POSTANOWIENIA

normujące sprawę potrącania podatku dochodowego z uposażeń służbowych*) i wynagrodzeń za najemną pracę.

(II) 1. Państwowy podatek dochodowy opłacają osoby fizyczne bez względu na ich miejsce zamieszkania lub pobytu, o ile na obszarze Państwa pobierają płacę lub emeryturę, wypłaconą bądź przez służbodawców prywatnych, bądź z funduszy Państwa, związków komunalnych, oraz innych tego rodzaju funduszy publicznych — tylko od

(V) *) Patrz objaśnienie 1) na str. 268.

dochodu z tych źródeł (art. 1 ustęp 2 punkt d) ustawy o państwowym podatku dochodowym).

2) Opodatkowaniu podlegają dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (art. 3 ustęp 6 ustawy).

3) Od podatku dochodowego wolne są osoby pobierające ze Skarbu pensje i dodatki, przywiązane do odznaczeń za waleczność, za rany i t. p. co do tych pensyj i dodatków (art. 5, ustęp 4 ustawy).

4) Za dochód z tantjem uważa się wszelkie wynagrodzenia, wypłacane pod jakąkolwiek nazwą osobom, należącym do składu zarządu, rad, komitetów nadzorczych i komisij rewizyjnych, z wyjątkiem stałych, periodycznych i zgóry w sumie absolutnej cyfrowo określonych poborów, wypłacanych tym osobom z tytułu ich stałego zatrudnienia w przedsiębiorstwie; procentowe wynagrodzenia tych stałe zatrudnionych osób uważa się również za tantjem (art. 18 ustawy).

5) Za dochód z uposażeń służbowych, emerytur i z najemnej pracy, uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenie w pieniądzu lub w naturze, jakie podatnik uzyskuje ze swego stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy łącznie ze wszystkimi dodatkami z wyjątkiem wynagrodzeń, które w myśl art. 18 ustawy uznać należy za dochód z tantjem (art. 20 ustawy).

6) Dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę wypłacanych z funduszków Państwa oraz związków komunalnych nie podlegają dodatkowi na rzecz związków komunalnych (art. 24 pkt. B. ustawy).

7) Osoby, które osiągają dochód, określony w art. 18, a przekraczający 1.500 zł., odpłacają obok podatku dochodowego, w myśl ogólnych postanowień niniejszej ustawy, specjalny podatek od tantjem w wysokości 50% stawki, przypadającej od otrzymanego z tantjem dochodu, według skali, podanej w art. 23 niniejszej ustawy, jednak nie mniej niż 16 zł.

Gdy jedna i ta sama osoba pobiera tantjem w kilku instytucjach lub przedsiębiorstwach, wówczas podatek w myśl części pierwszej niniejszego artykułu, oblicza się osobno od każdej tantjem, przekraczającej 1.500 zł.

Instytucje, wypłacające tantjem, obowiązane są potrącać przy każdej wypłacie specjalny podatek od tantjem.

Specjalny podatek od tantjem należy potrącić przy wypłacie tantjem bez wymiaru. Kwoty, potrącone w ciągu miesiąca w sposób wyżej wymieniony, należy z reguły w ciągu dni 7 po upływie tego miesiąca wpłacić do właściwej kasy państwowej (art. 25 ustawy).

8) Za podstawę podatku przyjmuje się wysokość uposażenia, względnie wynagrodzeń bieżących, otrzymywanych zarówno w pieniądzu, jak i w naturze, obliczoną w stosunku rocznym.

Dochody te opodatkowuje się w całości, nie stosuje się do nich żadnych odliczeń tudzież zniżek i zwrzytek podatkowych.

Wartość pieniężną dochodów w naturze oblicza się podług ceny w dniu 1 stycznia roku podatkowego (art. 42 ustawy).

9) Podatek pobiera się drogą potrącenia przy każdej wypłacie uposażenia według następującej skali:

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w zł.				Stopa procentowa podatku
1	ponad	2.500	do	2.600	1,5
2	"	2.600	"	2.700	1,6
3	"	2.700	"	2.800	1,7
4	"	2.800	"	2.900	1,8
5	"	2.900	"	3.000	1,9
6	"	3.000	"	3.100	2
7	"	3.100	"	3.200	2,1
8	"	3.200	"	3.400	2,2
9	"	3.400	"	3.600	2,3
10	"	3.600	"	3.800	2,4
11	"	3.800	"	4.000	2,5
12	"	4.000	"	4.200	2,6
13	"	4.200	"	4.400	2,7
14	"	4.400	"	4.800	2,8
15	"	4.800	"	5.200	2,9
16	"	5.200	"	5.600	3
17	"	5.600	"	6.000	3,1
18	"	6.000	"	6.400	3,2
19	"	6.400	"	6.800	3,3
20	"	6.800	"	7.200	3,4
21	"	7.200	"	7.600	3,5
22	"	7.600	"	8.000	3,6
23	"	8.000	"	8.800	3,9
24	"	8.800	"	9.600	4,1
25	"	9.600	"	10.400	4,3
26	"	10.400	"	11.200	4,6
27	"	11.200	"	12.000	4,9
28	"	12.000	"	13.000	5,3
29	"	13.000	"	14.000	5,7
30	"	14.000	"	15.000	6,1
31	"	15.000	"	16.000	6,5
32	"	16.000	"	17.000	6,8
33	"	17.000	"	18.000	7,1
34	"	18.000	"	19.000	7,4
35	"	19.000	"	20.000	7,7
36	"	20.000	"	22.000	8
37	"	22.000	"	24.000	8,3
38	"	24.000	"	26.000	8,6
39	"	26.000	"	28.000	8,9
40	"	28.000	"	30.000	9,2
41	"	30.000	"	32.000	9,5
42	"	32.000	"	34.000	9,9
43	"	34.000	"	36.000	10,3
44	"	36.000	"	38.000	10,7
45	"	38.000	"	40.000	11,1
46	"	40.000	"	44.000	11,5
47	"	44.000	"	48.000	11,9
48	"	48.000	"	52.000	12,3
49	"	52.000	"	56.000	12,7
50	"	56.000	"	60.000	13,1

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w zł.				Stopa procentowa podatku
51	ponad	60.000	do	64.000	13,6
52	"	64.000	"	68.000	14,1
53	"	68.000	"	72.000	14,6
54	"	72.000	"	76.000	15,1
55	"	76.000	"	80.000	15,6
56	"	80.000	"	88.000	16,1
57	"	88.000	"	96.000	16,6
58	"	96.000	"	104.000	17,2
59	"	104.000	"	112.000	17,8
60	"	112.000	"	120.000	18,4
61	"	120.000	"	128.000	19
62	"	128.000	"	136.000	19,6
63	"	136.000	"	144.000	20,2
64	"	144.000	"	152.000	20,8
65	"	152.000	"	160.000	21,5
66	"	160.000	"	168.000	22,2
67	"	168.000	"	176.000	22,9
68	"	176.000	"	184.000	23,6
69	"	184.000	"	192.000	24,3
70	"	192.000	"		25

Podstawę do ustalenia stopy procentowej przypadającego do potrącenia podatku, stanowi wysokość wypłaconego wynagrodzenia obliczonego w stosunku rocznym.

W celu ustalenia stopy procentowej przy wypłacie jednorazowych wynagrodzeń, dolicza się je do obliczonej w stosunku rocznym sumy ostatniego periodycznego wynagrodzenia (art. 43 ustawy).

10) Obowiązek potrącania podatku ciąży na władzach, urzędach, jakoteż na instytucjach i przedsiębiorstwach i wogóle na służbodawcach, wypłacających wszelkiego rodzaju wynagrodzenia.

Potrącone kwoty należy w terminie do dni 7 po dokonaniu potrącenia, wpłacić do właściwej kasy skarbowej z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanej wzoru względnie odpisu listy płacy, zawierającej dane, niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.*)

- (V) *) 1) Rozporządzeniem ministra skarbu z dnia 19 września 1934 r. o wykonaniu Ordynacji Podatkowej (§ 82) termin płatności podatku dochodowego (Dział II) od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę został przesunięty, jak następuje: — w terminie 7 dni po upływie miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiła wypłata przez służbodawcę.

2) Przepis części drugiej art. 112 ustawy ma na celu umożliwienie władzom skarbowym:

A) nadzoru nad spełnieniem przez służbodawców potrącenia podatku dochodowego,

B) sprawdzania prawidłowości dokonanych potrąceń,

C) rejestracji wpływów podatku dochodowego, pobieranego drogą potrącenia.

Z uwagi na powyższe i ze względu na to, że:

I) sporządzanie przez władze i urzędy państwowe wykazów, względnie odpisów list płac celem załączenia ich przy wpłatach do kas skarbowych mogłoby pociągnąć za sobą:

a) żądanie zwiększenia personelu władz i urzędów państwowych,

b) duże wydatki na potrzebne formularze wykazów względnie odpisów list płacy.

II) personel władz i urzędów państwowych, zajęty przy likwidacji poborów, jest osobiście odpowiedzialny za należyte obliczenie zarówno poborów, jak i potrąceń;

III) możliwość pomyłek lub nadużyć przy obliczaniu i potrącaniu podatku dochodowego, pobieranego w drodze potrącenia przez władze i urzędy państwowe, jest minimalna;

Wykaz ten, względnie odpis listy płac po uwidocznieniu na nim przyjętej sumy oraz daty przyjęcia, kasa skarbową przesyła właściwej władzy podatkowej I instancji (art. 44 ustawy).

11) Osoby, które otrzymują wynagrodzenie od różnych służbodawców, obowiązane są po upływie danego roku uiścić tytułem podatku dochodowego według Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym różnicę, jaka przypada do zapłaty od łącznego rocznego, wynagrodzenia według skali art. 43, a łączną kwotę, potrąconą tytułem podatku przez poszczególnych służbodawców w ciągu ubiegłego roku.

Kwotę, przypadającą z powyższego tytułu do zapłaty, winny osoby, wymienione w ustępie pierwszym, obliczyć i wpłacić do właściwej kasy skarbowej w czterech ratach kwartalnych, a to do 5 marca, do 5 czerwca, do 5 września i do 5 grudnia każdego roku. Przy uiszczeniu pierwszej raty kwartalnej należy przedłożyć kasie skarbowej obliczenie różnicy przy dołączeniu wykazu wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu ubiegłego roku od poszczególnych służbodawców, oraz potrąceń, dokonanych tytułem podatku.*)

Obliczenie to oraz wykaz, po uwidocznieniu przyjętej tytułem pierwszej raty kwartalnej sumy, tudzież daty przyjęcia, kasa skarbową przesyła do właściwej władzy podatkowej I instancji.

Podatek należy jednak wymierzać w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego (art. 45 ustawy).

12) Pierwszą instancją w sprawach podatków są urzędy skarbowe, drugą zaś instancją — izby skarbowe; izby skarbowe sprawują również nadzór nad czynnościami władz pierwszej instancji (art. 7, § 1 Ordynacji Podatkowej).

IV) listy płacy podlegają, jako dowody pieniężne, sprawdzeniu przez powołane do tego specjalnie wydziały lub oddziały rachunkowe oraz organa kontroli państwowej.

Nie należy domagać się od władz i urzędów państwowych załączenia przy wpłacie do kasy skarbowej wykazu, względnie odpisu listy płacy, przewidzianego w art. 112 ustawy, jak również nie należy żądać wymienienia nazwisk pracowników i wyszczególnienia sum wypłaconych i potrąconych każdemu pracownikowi z osobna. Wzajemnie za to winna jednak odnośna władza lub urząd państwowy zezwalać osobom, delegowanym przez władze skarbowe do sprawdzenia na miejscu prawidłowości dokonanych potrąceń, na przejrzenie u siebie list płacy, przy uskutecznianiu wpłat potrąconego podatku dochodowego do kasy skarbowej, właściwej dla tego urzędu (inspektoratu) skarbowego, w okręgu którego pracownicy zamieszkują, względnie mają siedzibę służbową, zalecać wyciąg z listy płacy, wykazujący:

- a) ogólną sumę podatku dochodowego, potrąconego osobom zamieszkałym w okręgu danego urzędu (inspektoratu) skarbowego,
- b) kwotę, jaka z ogólnej sumy potrąconego podatku przypada na podatek, potrącony osobom zamieszkałym w jednym z miast, wymienionych w art. 9 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz. 747) o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, w kwocie jednej, ale oddzielnej dla każdego z takich miast, położonych w obrębie urzędu (inspektoratu) skarbowego,
- c) kwotę podatku potrąconą osobom, mieszkającym poza obrębem Rzeczypospolitej Polskiej.

Nadzór nad przestrzeganiem przepisów art. 112 ustawy przez centralne władze państwowe, wpłacające potrącony od swych pracowników podatek dochodowy bezpośrednio do Centralnej Kasy Państwowej, ześrodkowywać się będzie w wydziale Rachuby Ministerstwa Skarbu. Przy takich wpłatach do Centralnej Kasy Państwowej, wystarczy podanie w wyciągu ogólnej sumy podatku, potrąconego przez centralną władzę.

(Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 27 czerwca 1922 roku L. D. P. 446/V. Powołany art. 112

odpowiada art. 44 ustawy w brzmieniu, obowiązującym od 1 października 1934r.).

(V) *) Rozporządzeniem ministra skarbu z dnia 19 września 1934 r. o wykonaniu Ordynacji Podatkowej (§ 82) terminy płatności poszczególnych rat zostały przesunięte, jak następuje:

I	rata — do dnia 15 kwietnia
II	" — " — 15 czerwca
III	" — " — 15 września
IV	" — " — 15 grudnia

Upoważnia się Ministra Skarbu do przekazywania załatwienia niektórych spraw podatkowych w pierwszej instancji izbom skarbowym; dla tych spraw drugą instancją jest Minister Skarbu (art. 7, § 2 Ordynacji Podatkowej).

13) Dla wymiaru podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (Dział II) oraz podatku od tantjem właściwość miejscową władz wymiarowych określa się według miejsca, gdzie następuje wypłata uposażeń służbowych, emerytur, wynagrodzeń za najemną pracę, tantjem (art. 15, § 1 Ordynacji Podatkowej).

Dla wymiaru różnicy w podatku dochodowym (Dział II) właściwą jest władza skarbowe miejsca zamieszkania płatnika (art. 15, § 2 Ordynacji Podatkowej).

14) W przypadku, gdy pobór podatku odbywa się przez potrącenie z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, z tantjem, od kapitałów i rent lub przez inkasowanie na rzecz Skarbu Państwa należności podatkowych, wymiaru podatku nie dokonywa się (art. 99, § 1 Ordynacji Podatkowej).

Wyjątek zachodzi wówczas, gdy obowiązany do potrącenia lub zainkasowania podatku albo nie wpłacił podatku wcale, albo wpłacił za mało. W tych przypadkach właściwa władza skarbowa skutecznie wymiar podatku (art. 99, § 2 Ordynacji Podatkowej).

Przepis § 2 stosuje się również w tych przypadkach, gdy płatnik, poświadczający obowiązkowi uiszczenia podatku dochodowego od uposażeń służbowych, pobieranych u różnych służbodawców, nie wpłacił podatku wcale, lub wpłacił za mało (art. 99, § 3 Ordynacji Podatkowej).

Dla stwierdzenia prawidłowości oraz terminowości potrącenia lub inkasowania (§ 1 — 3) władze skarbowe mogą wykonywać kontrole przez delegowanych w tym celu urzędników do wszystkich władz, urzędów, instytucyj oraz osób, obowiązanych do dokonywania potrąceń lub inkasowań (art. 99, § 4 Ordynacji Podatkowej).

15) Od wszelkich orzeczeń władz wymiarowych mogą być wnoszone odwołania do władzy odwoławczej, która rozstrzyga ostatecznie (art. 109, § 1 Ordynacji Podatkowej).

Na postanowienia służy zażalenie do bezpośrednio przełożonej władzy skarbowej i tylko do jednej instancji (art. 109, § 2 Ordynacji Podatkowej).

16) Prawo do wniesienia odwołania lub zażalenia służy tej osobie, której orzeczenie lub postanowienie dotyczy (art. 110, § 1 Ordynacji Podatkowej).

W przypadkach, gdy pobór podatku odbywa się przez potrącenia przez wypłacających lub przez inkasowanie na rzecz Skarbu Państwa należności podatkowych, prawo wniesienia odwołania przeciwko niesłusznemu potrąceniu lub zainkasowaniu podatku służy osobom, którym podatek potrącono lub od których podatek zainkasowano (art. 110, § 2 Ordynacji Podatkowej).

17) Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku zapłacenia podatku w przepisany terminie ani też prawa władzy do ściągnięcia wymierzonego podatku (art. 111 Ordynacji Podatkowej).

18) W gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie przypadkach Minister Skarbu może zezwolić na umorzenie w całości lub części należności z tytułu podatków, kar za zwłokę, odsetek za odroczenie i kosztów egzekucyjnych (art. 130, § 1 Ordynacji Podatkowej).

Minister Skarbu może zarządzić w przypadkach wydarzeń żywiołowych umorzenie pewnej należności podatkowej dla płatników określonego terytorjum, dotkniętego klęską (art. 130, § 2 Ordynacji Podatkowej).

Umorzenie podatku w całości lub w części pociąga za sobą umorzenie w odpowiednim stosunku dodatków i należności ubocznych z wyjątkiem kosztów egzekucyjnych, których umorzenie może nastąpić tylko w drodze osobnego aktu (art. 130, § 3 Ordynacji Podatkowej).

Ministrowi Skarbu służy prawo przeniesienia powyższych uprawnień na podległe mu władze skarbowe (art. 130, § 4 Ordynacji Podatkowej).

19) Terminy do wnoszenia odwołań wynoszą 30 dni, a do wnoszenia zażaleń 7 dni, o ile ordynacja niniejsza nie zawiera odmiennych postanowień (art. 146, § 1 Ordynacji Podatkowej).

20) Minister Skarbu ma prawo odraczania wszelkich terminów, oraz darowania skutków ich zaniedbania (art. 150, § 1 Ordynacji Podatkowej).

Powyższe uprawnienie Minister Skarbu może przenieść na dyrektorów izb skarbowych (art. 150, § 2 Ordynacji Podatkowej).

21) Należności, unormowane niniejszem rozporządzeniem, jako określone po potrąceniu już z nich państwowego podatku dochodowego i opłaty emerytalnej, nie podlegają potrąceniom z powyższych tytułów.

Również inne należności, które mają być określone na podstawie rozporządzenia niniejszego, są wolne od państwowego podatku dochodowego i opłaty emerytalnej. Wolne są również od państwowego podatku dochodowego wszelkiego rodzaju zasiłki i nagrody pieniężne, przewidziane w art. 3 (art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska).

22) Uposażenie wypłacane na zasadzie rozporządzenia niniejszego, wolne jest od państwowego podatku dochodowego i opłaty emerytalnej.

Wolne są również od państwowego podatku dochodowego wszelkiego rodzaju zasiłki i nagrody pieniężne, przewidziane w art. 7.

Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio również do pracowników o charakterze publiczno-prawnym w przedsiębiorstwach i monopolach państwowych oraz do uposażenia funkcjonariuszów administracji lasów państwowych (art. 25) (art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych).

23) Zaopatrzenie emerytalne i inne świadczenia, przyznane na mocy ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. funkcjonariuszom państwowym i zawodowym wojskowym, którzy w służbie czynnej mieli prawo do uposażenia wolnego od państwowego podatku dochodowego, oraz zaopatrzenia emerytalne i inne świadczenia, przyznane z mocy tejże ustawy wdowom i sierotom po nich, są wolne od państwowego podatku dochodowego.

Postanowienia ust. 1 stosuje się pod temi samymi warunkami do pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” i monopolów państwowych oraz do pozostałych po nich rodzin (art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o zmianie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych).

24) (1) Tantjemy mogą wypłacać jedynie osoby prawne opodatkowane na zasadzie art. 21 ustawy. Otrzymywać tantjemy mogą tylko członkowie zarządu, rad, komitetów nadzorczych i komisij rewizyjnych, przyczem za tantjeme uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia z wyjątkiem stałych, periodycznych i zgóry w sumie absolutnej cyfrowo określonych poborów, wypłacanych tym osobom z tytułu ich stałego

zatrudnienia w przedsiębiorstwie; procentowe wynagrodzenia tych stale zatrudnionych osób uważa się również za tantiemę. Członek zarządu, rady, komitetu nadzorczego i komisji rewizyjnej jest wtedy stale zatrudniony w przedsiębiorstwie, jeżeli przez swą pracę wywiera stały i istotny wpływ na bieg interesów danego przedsiębiorstwa.

(2) Dochód z tantiem podlega opodatkowaniu specjalnym podatkiem od tantiem w myśl art. 25 ustawy, a ponadto podatкови dochodowemu według Działu I ustawy. Przy ustalaniu dochodu z tantiem według Działu I ustawy należy uwzględnić udowodnione koszty służbowe związane z pełnieniem czynności członka zarządu, rady, komitetu nadzorczego i komisji rewizyjnej. Natomiast specjalny podatek od tantiem pobiera się od faktycznie przyznanej tantiemy bez żadnych potrąceń.

(Par. 34 rozporządzenia wykonawczego ministra Skarbu z dnia 14 września 1934 r. do art. 18 ustawy).*)

25) (1) Upoważnia się dyrektorów izb skarbowych do zezwalania przedsiębiorstwom, dokonyującym powtarzających się w ciągu roku na poczet tantiemy wypłat nieprzekraczających każdorazowo 1.500 zł. na nieobliczanie i niepotrącanie specjalnego podatku od tantiem przy każdej wypłacie, pod warunkiem, że podatek ten będzie obliczony i wpłacony od calorocznej sumy wypłaty tytułem tantiemy w ciągu 7 dni po upływie roku.

(2) W powyższym przypadku, w razie niedotrzymania 7-dniowego terminu, od ustawowych terminów płatności do dnia upływu 7-dniowego terminu będą pobrane odsetki za odroczenie, zaś po upływie 7-dniowego terminu — będą pobrane kary za zwłokę.

(Par. 41 rozporządzenia wykonawczego ministra skarbu z dnia 14 września 1934 r. do art. 18 ustawy).

26) (1) Główne przepisy ustawy, dotyczące opodatkowania dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę są następujące:

- a) dochodów wyżej wymienionych nie włącza się do ogólnego dochodu płatnika;
- b) przedmiotem opodatkowania jest dochód bieżący, a nie osiągnięty w roku ubiegłym, poprzedzającym rok podatkowy;
- c) za podstawę podatku przyjmuje się obliczoną w stosunku rocznym wysokość uposażenia, emerytury lub wynagrodzenia za najemną pracę, przypadającą do wypłaty za pewien okres czasu, przyczem wynagrodzenie jednorazowe względnie wynagrodzenie za wykonaną pracę, przypadające do wypłaty oprócz wynagrodzenia za pewien okres czasu, dolicza się do wysokości ostatniego periodycznego wynagrodzenia, obliczonej w stosunku rocznym;
- d) do dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę stosuje się wyższe minimum egzystencji, aniżeli do dochodów z innych źródeł;
- e) przewidziane w dziale II dochody opodatkowuje się w całości i nie uwzględnia się odliczeń, zwryżek i zniżek podatkowych, o których mowa w art. 10, 26, 27, 29 ustawy;
- f) podatek od dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę oblicza służbowodawca i pobiera drogą potrącenia.

(V) *) Sposób obliczania specjalnego podatku od tantiem podaje wraz z przykładami § 40 rozporządzenia wykonawczego ministra skarbu z dnia 14 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85/34 poz. 769).

(2) Za dochód z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę uważać należy wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzu lub w naturze, jakie pracownik uzyskuje od służbodawcy ze swego stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy.

(3) W szczególności należą tu:

- a) uposażenia służbowe, dodatki osobiste, dodatki służbowe, remuneracje, tantiemy, z wyjątkiem tantiem, wymienionych w ust. 1 § 34, czesne, taksy egzaminacyjne, promocyjne, wynagrodzenia od sztuki, akordowe, żetonowe, prowizje i wszelkie inne dodatki, jakkolwiekby bądź nazwę mające, pobierane przez oficerów, duchownych wojskowych, urzędników wojskowych, pracowników państwowych, samorządowych i innych instytucji publicznych, oraz przez pracowników, pozostających w prywatnym stosunku służbowym lub w stosunku najmu pracy (urzędnicy prywatni, pomocnicy, robotnicy, służący i inni podobnego rodzaju pracownicy prywatni); wspomniane wynagrodzenia należy uważać za dochód bez względu na to, czy zapewnione są w sumach zgóry ustanowionych (rocznie, miesięcznie, tygodniowo, dziennie), czy też otrzymywane według innych norm (przepisy służbowe, umowy, zwyczaje i t. p.), przyczem nazwa wynagrodzenia oraz okoliczność, czy pobierane wynagrodzenie jest związane z uprawnieniem do emerytury lub nie, nie czyni żadnej różnicy;
- b) dopłaty, wyznaczone na utrzymanie księżom świeckim i członkom zakonów regularnych z funduszów Państwa, samorządów lub z innych funduszów publicznych (uzupełnienia kongruy);
- c) emerytury i zaopatrzenia, jakie pobierają wyżej wymienione osoby z powodu czasowego lub stałego przeniesienia w stan spoczynku, albo po wystąpieniu z czynnej służby, względnie po zaprzestaniu pełnienia obowiązków z innych przyczyn, oraz zaopatrzenia, jakie wdowy i sieroty po wspomnianych osobach pobierają od służbodawcy, albo też z funduszów i kas, do których służbodawcy składają wkłady na emeryturę lub zaopatrzenie;
- d) oprócz świadczeń w gotówce oprócz należy wartość dochodów w naturze, otrzymywanych od służbodawców, tudzież wartość czynszową udzielonego bezpłatnie przez służbodawcę mieszkania, przyczem wartość mieszkania w naturze obliczyć należy w myśl par. 30 z uwzględnieniem postanowień części ostatniej art. 42 ust.

(4) Natomiast wynagrodzenia z tytułu najmu pracy, stanowiące świadczenia wyłącznie za wynik pracy, albo za wykonaną pracę, a niewytwarzające w czasie trwania pracy stosunku zależności od pracodawcy i wskutek tego nie pochodzące od służbodawcy, należą do kategorii dochodów, płynących z zajęcia zawodowego lub zatrudnienia o celach zarobkowych i podpadają pod dochód ze źródeł wymienionych w art. 3 ustęp 3 lit. b) ustawy. Tu przedewszystkiem należą wynagrodzenia za roboty na zamówienie, wynagrodzenia za pracę płatną od sztuki, a wykonaną dla potrzeb przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego poza zakładem tegoż (przemysł domowy), następnie wszelkie świadczenia, jakie podatnicy otrzymują ze względu na swoje stanowisko od osób trzecich bez względu na to, czy świadczenia te mają charakter datków obowiązkowych lub podarków dobrowolnych, a w szczególności:

- a) dochód duchownych z opłat stuły, z opłat za odprawienie mszy, stypendyj mszalnych i t. p. oraz z innych darów, jakie duchowni ze względu na swój urząd otrzymują,
- b) dochód, który słudzy publiczni i prywatni (słudzy, woźni, portjerzy, dozorczy domów, kelnerzy i t. p.) otrzymują w postaci datków

lub podarków nie od służbodawcy, lecz od innych osób za usługi lub ze zwyczaju przy pewnych sposobnościach.

(5) Dochód duchownych z gruntów i budynków kościelnych określa się w myśl par. 23—30 i opodatkowuje się jako dochód ze źródeł wymienionych w ustępie 1 i 2 art. 3 ustawy (Par. 36 rozporządzenia wykonawczego ministra skarbu z dnia 14 września 1934 r. do art. 20 ustawy).

27) Ta część uposażenia służbowego, która jest przeznaczona na wynagrodzenie kosztów, związanych z wykonaniem obowiązków służbowych, nie stanowi dochodu, podlegającego podatkowi, pod następującymi warunkami:

- a) u oficerów, duchownych wojskowych, urzędników wojskowych, pracowników państwowych i samorządowych, którym wyraźnie przyznano lub etatowo obliczono pewną sumę lub jakąś część uposażenia na pokrycie kosztów służbowych, nie wlicza się do dochodu tej sumy lub tej części uposażenia, bez względu na to, czy podatnik zaoszczędził co z tych sum, czy nie;
- b) osoby nie pozostające w służbie wojskowej, państwowej i samorządowej, a roszczące sobie prawa do uwolnienia od podatków takich wynagrodzeń, które otrzymały na koszty służbowe, winny na żądanie udowodnić, jaką kwotę z tego wynagrodzenia użyły na koszty, połączone z ich czynnościami służbowymi;
- c) pominąwszy wypadek pod b), należy wydatki służbowe tylko wtedy obliczyć i potrącić, gdy wynagrodzenie służbowe, na podstawie zawartej umowy, mieści w sobie zarazem odszkodowanie kosztów służbowych, bez wyraźnego określenia sumy na te koszty przeznaczonej;
- d) narówni z kosztami służbowymi traktuje się i nie bierze się w rachubę przy opodatkowaniu:
 - A) dodatków funkcyjnych i reprezentacyjnych, przyznanych osobom wojskowym i pracownikom państwowym;
 - B) ryczałtów na koszty podróży i diet lub remuneracji, wypłaconych osobom pod a) wymienionym za podróże służbowe i za zastępcze czynności służbowe, spełniane poza siedzibą miejsca służbowego;
 - C) ryczałtów na koszty podróży, diet i innych podobnych wynagrodzeń, przyznanych z kas publicznych tytułem odszkodowania za spełnianie obowiązków obywatelskich.

(Par. 37 rozporządzenia wykonawczego ministra skarbu z dnia 14 września 1934 r. do art. 20 ustawy).

28) (1) Przy każdej wypłacie uposażenia, którego wysokość, obliczona w stosunku rocznym, wynosi ponad 2.500 zł., pobiera się podatek według skali art. 43 ustawy, drogą potrącenia przez służbodawcę.

(2) O ile wysokość uposażenia ulegnie zmianie, należy już przy najbliższej wypłacie uwzględnić zaszłą zmianę i za podstawę potrącenia przyjąć kwotę zmienionego uposażenia, obliczoną w stosunku rocznym.

(3) Stopę procentową podatku, przypadającego od jednorazowych wynagrodzeń, ustala się w ten sposób, że jednorazowe wynagrodzenie dodaje się do sumy dochodu, obliczonego w stosunku rocznym na podstawie ostatniego periodycznego uposażenia, podatek zaś potrąca się według otrzymanej w ten sposób stopy procentowej od sumy jednorazowo wypłaconego wynagrodzenia.

Przykłady: *)

(V) *) Do obliczonych w podanych przykładach kwot podatku dochodowego należy doliczyć jeszcze 10%-wy dodatek w myśl ustawy z dnia 12 lutego 1931 r. i rozporządzenia ministra skarbu z dnia 6 marca 1931 r. którego postanowienia są podane w niniejszym rozdziale w pkt. 31 — 33. Patrz pozatem objaśnienie 6 do niniejszego rozdziału.

I) Wyplaca się pracownikowi miesięczne uposażenie za styczeń w kwocie	600 zł.
Wysokość tego uposażenia obliczona w stosunku rocznym (60×12) wynosi	7.200 „
Stopa procentowa od rocznego dochodu 7.200 zł. według skali art. 43 wynosi 3,4%.	
Służbodawca potrąca zatem przy wypłacie wspomnianych 600 zł. podatek w kwocie	20,4 „
II) Wyplaca się temu pracownikowi miesięczne uposażenie za luty podwyższone z 600 zł. na 800 zł.	
Wysokość tego uposażenia obliczona w stosunku rocznym (800×12) wynosi	9.600 „
Stopa procentowa od rocznego dochodu 9.600 zł. według skali art. 43 wynosi 4,1%.	
Służbodawca potrąca zatem przy wypłacie wspomnianych 800 zł. podatek w kwocie	32,8 „
III) Wyplaca się temuż pracownikowi miesięczne uposażenie za marzec	800 „
i jednorazowe wynagrodzenie	1.000 „
Razem	1.800 zł.

Ustalenie stopy procentowej:	
Wysokość perjurycznego uposażenia, obliczonego w stosunku rocznym (800×12) wynosi	9.600 zł.
Jednorazowe wynagrodzenie	1.000 „
Razem	10.600 zł.

Stopa procentowa od rocznego dochodu 10.600 zł. według skali art. 43 wynosi 4,6%.	
Służbodawca potrąca zatem przy wypłacie wspomnianych 1.800 zł. podatek w kwocie	82,80 zł.
IV) Wyplaca się pracownikowi w dniu 1 kwietnia uposażenie za pierwszy kwartał danego roku	1.200 „
Wysokość kwartalnego uposażenia, obliczona w stosunku rocznym (1.200×4) wynosi	4.800 „
Stopa procentowa od rocznego dochodu 4.800 zł. według skali art. 43 wynosi 2,8%.	
Służbodawca potrąca zatem przy wypłacie 1.200 zł. podatek w kwocie	33,6 „
V) Wyplaca się pracownikowi tygodniowe wynagrodzenie w kwocie	100 „
Wysokość tego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym (100×52) wynosi	5.200 „
Stopa procentowa od rocznego dochodu 5.200 zł. według skali art. 43 wynosi 2,9%.	
Służbodawca potrąca zatem przy wypłacie wspomnianych 100 zł. podatek w kwocie	2,90 „
VI) Wyplaca się pracownikowi miesięcznie uposażenie w kwocie	300 „
tudzież miesięczne świadczenie w naturze, którego wartość pieniężna, obliczona podług cen w dniu 1 stycznia roku podatkowego, wynosi	100 „
Razem	400 zł.

Wysokość dochodu z uposażenia w pieniądzach, obliczona w stosunku rocznym (300×12) wynosi	3.600 zł.
Roczna wartość pieniężna świadczenia w naturze (100×12) wynosi	1.200 „
Razem	4.800 zł.

Stopa procentowa od rocznego dochodu 4.800 zł. według skali art. 43 wynosi 2,8%.

Służbodawca potrąca zatem przy wypłacie wspomnianego uposażenia ($300 + 100$) podatek w kwocie 13,44 zł

(4) Wszystkie osoby fizyczne i prawne (służbodawcy), wypłacające osobom zamieszkałym na obszarze Rzeczypospolitej uposażenia służbowe, emerytury i wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzach lub w naturze, które wynikają ze stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy, są obowiązane obliczać i potrącać podatek na zasadach, wyłuszczonych w art. 43.

(5) Obowiązek potrącania podatku ciąży na urzędach, względnie na instytucjach państwowych, związkach komunalnych i innych instytucjach publicznych, również w wypadkach wypłacania uposażeń służbowych ze źródeł, wymienionych w ustępie 2 lit. d) art. 1 ustawy.

(6) Potrącone przez służbodawcę w ciągu miesiąca kwoty podatku winny być wpłacone do kasy urzędu skarbowego w terminie do dnia 7 po dokonaniu potrącenia.*)

(Par. 52 rozporządzenia wykonawczego ministra skarbu z dnia 14 września 1934 r.).

29) (1) Osoby, otrzymujące wynagrodzenie od różnych służbodawców, obowiązane są po upływie każdego roku kalendarzowego uiszczyć różnicę pomiędzy podatkiem dochodowym od uposażeń, przypadającym do zapłaty według skali art. 43 ustawy o państwowym podatku dochodowym, od łącznego wynagrodzenia otrzymanego w ciągu ubiegłego roku od wszystkich służbodawców razem, a sumą podatku potrąconego w ciągu ubiegłego roku przez poszczególnych służbodawców.

(2) Jeżeli płatnikowi, który otrzymuje wynagrodzenie od więcej służbodawców, nie były u poszczególnego służbodawcy potrącone żadne kwoty tytułem podatku z tego powodu, że periodyczne wynagrodzenia, obliczone w stosunku rocznym nie przekraczały kwoty 2500 zł., należy takie wynagrodzenia również uwzględnić przy obliczaniu różnicy, a obliczenie złożyć także w tym przypadku, gdy potrącenia nie były dokonywane nawet u żadnego służbodawcy. Niema obowiązku złożenia obliczenia różnicy tylko wtedy, jeżeli łączna suma wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu ubiegłego roku od wszystkich służbodawców razem nie przekracza 2500 zł.

(Par. 53 rozporządzenia wykonawczego ministra skarbu z dnia 14 września 1934 r. do art. 45 ustawy).

(30) (1) Różnicę w podatku dochodowym od uposażeń należy obliczyć na przepisany formularz. Jest ona płatna w czterech równych ratach kwartalnych: do dnia 5 marca, do dnia 5 czerwca, do dnia 5 września i do dnia 5 grudnia każdego roku.

(2) Płatnicy obowiązani do złożenia obliczenia różnicy i wpłacenia pierwszej raty kwartalnej mogą wpłacić pierwszą ratę w terminie do 5 marca **) każdego roku przez P. K. O. na konto kasy urzędu skarbo-

(V) *) Patrz pkt. 1) uwagi do art. 44 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

**) Patrz uwagę do art. 45 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

wego, w którego okręgu mieli miejsce stałego zamieszkania lub pobytu w dniu 15 grudnia roku ubiegłego, a samo obliczenie wraz z dowodem uskutecznionej wpłaty w oryginale lub odpisie przez płatnika podpisanym przesłać wprost urzędowi skarbowemu.

(Par. 54 rozporządzenia wykonawczego ministra skarbu z dnia 14 września 1934 r. do art. 45 ustawy).

31) Począwszy od dnia 1° kwietnia 1931 r. pobierany będzie dodatek w wysokości 10% do uiszczanych podatków bezpośrednich, podatków pośrednich, opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn, jakoteż do wpłacanych względnie przymusowo ściąganych zaległości wyżej wymienionych danin.

Dodatek ten nie będzie pobierany do podatku od lokali i placów niezabudowanych, podatku majątkowego, daniny lasowej, opłat stemplowych, przewidzianych w art. 102 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), opłat celnych jak również do dodatków samorządowych (par. 1 rozporządzenia ministra skarbu z dnia 6 marca 1931 r.)

32) 10%-owy dodatek będzie pobierany równocześnie z uiszczeniem wymienionych w ustępie pierwszym §-u 1 danin publicznych. Od dodatku tego nie będą obliczane kary za zwłokę, względnie odsetki za odroczenie (par. 2 rozporządzenia ministra skarbu z dnia 6 marca 1931 r.).

33) Obliczanie i pobór 10%-owego dodatku należy do obowiązku tych organów, które są powołane do wymiaru i poboru odpowiednich danin publicznych (par. 3 rozporządzenia ministra skarbu z dnia 6 marca 1931 r.).

34)

O K Ó L N I K

Ministerstwa Skarbu L. D. V. 3951/2 z dnia 17 czerwca 1930 r. w sprawie ulg w podatku dochodowym od uposażeń służbowych z tytułu nowozbudowanych domów mieszkalnych. (Dz. Rozk. Nr. 25/30 poz. 302).

(II). W związku z wyrokiem Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 8.VI.1929 r. L. Rej. 5075/28, którym została rozstrzygnięta kwestja stosowania ulg w podatku dochodowym z tytułu nowozbudowanych budynków mieszkalnych odnośnie osób, osiągających dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę — zarządza się co następuje:

Osobom pobierającym dochód z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, przysługuje prawo korzystania z ulgi w podatku dochodowym, określonej w punkcie 3 art. 33 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372). W szczególności osobom takim, o ile wybudują domy mieszkalne do dnia 31.XII.1935 r mogą być potrącane, pod warunkami określonymi w §§ 32 i 33 rozporządzenia wykonawczego z dnia 3.XI.1927 r., w sprawie wykonania powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 913), od dochodów z uposażeń służbowych — koszty budowy domów mieszkalnych, z wyłączeniem jednak pożyczek udzielonych na mocy powyższego rozporządzenia Prezydenta najdalej w ciągu lat 5, poczynając od roku następnego po ukończeniu budowy.

Władzami powołanemi do wydawania decyzji co do prawa do omawianej ulgi oraz co do wysokości kwot kosztów budowy, podległych potrąceniu od dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagro-

dzeń za najemną pracę — są urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych, w których okręgu podatnik w dniu 15 grudnia roku poprzedzającego rok, za który się ulga należy — miał miejsce zamieszkania, albo w braku tegoż, miejsce pobytu.

W wypadkach, gdy osoby, ubiegające się o ulgę, osiągają równocześnie dochody, podlegające opodatkowaniu w myśl przepisów Działu I i II ustawy o państwowym podatku dochodowym, wówczas władzą powołaną do przyznania ulgi jest urząd skarbowy, kompetentny do wymiaru podatku dochodowego od dochodów, podlegających opodatkowaniu wedle przepisów Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Wysokość ulgi w podatku dochodowym z tytułu wybudowania domu mieszkalnego ustalają właściwe władze skarbowe w roku następnym po upływie rocznego okresu, za który ulga się należy w ten sposób, że podatek obliczają od całorocznej podstawy wymiarowej (dochodu z całorocznego wynagrodzenia służbowego), zmniejszonej o koszty budowy, przyczem różnica między sumą podatku, potrąconego w ciągu roku przez służbodawcę, a podatkiem w powyższy sposób obliczonym przez władzę skarbową, stanowi nadpłatę do zwrotu płatnikowi.

Gdy nadające się do potrącenia koszty budowy domu równają się sumie wynagrodzeń służbowych, wypłaconych pracownikowi w ciągu roku, wówczas przypada do zwrotu cała suma podatku, potrąconego przez służbodawcę w ciągu roku. Gdy natomiast koszty budowy nie przekraczają sumy wynagrodzeń służbowych, wypłaconych w ciągu roku, wówczas koszty te należy potrącić od sumy wynagrodzeń służbowych, wypłaconych w odpowiedniej części roku, licząc od jego początku, a dotyczące kwoty nadpłaconego podatku zbonifikować, od pozostałej zaś części wypłaconych wynagrodzeń obliczyć podatek na zasadach ogólnych działu II ustawy.

W wypadkach, gdy pracownik ubiegający się o ulgę pobierał wynagrodzenie służbowe u kilku służbodawców — należy celem ustalenia wysokości ulgi, odliczyć koszty budowy od łącznej sumy wynagrodzeń, wypłaconych w ciągu roku, w sposób wymieniony w ustępie poprzednim.

Jeżeli płatnik ubiegający się o ulgę, osiąga obok dochodu z wynagrodzeń służbowych także dochody z innych źródeł, podlegające opodatkowaniu według działu I ustawy, wówczas omawianą ulgę należy przyznać przede wszystkim drogą odpowiedniego zredukowania dochodu z tych innych źródeł.

Przykłady:

1. Płatnik, otrzymujący wynagrodzenie służbowe w wysokości 1.000 złotych miesięcznie (12.000 rocznie), wybudował w r. 1928 dom mieszkalny, przyczem koszty budowy, nadające się do potrącenia od dochodu podatkowego, wyniosły 16.000 zł.

W myśl przytoczonych wyżej zasad ulga należy się, poczynając od roku 1929 i w związku z tem władza skarbową zwróci płatnikowi w roku 1930 pobrany podatek w roku 1929, potrącając od wynagrodzeń otrzymanych w roku 1929 koszty budowy w wysokości 12.000 zł. zaś w roku 1931 zwróci podatek, pobrany w czterech pierwszych miesiącach 1930 r.

2. Płatnik otrzymał w roku 1929 wynagrodzenie służbowe u dwóch służbodawców:

- u służbodawcy A) — 500 zł. miesięcznie (6.000 zł. rocznie);
- u służbodawcy B) — 500 zł. miesięczne (6.000 zł. rocznie).

Koszty budowy domu mieszkalnego ukończonego w roku 1928 wyniosły 10.000 zł.

W roku 1930 władza skarbową zwróci płatnikowi cały podatek pobrany w r. 1929 przez służbodawcę A), a nadto podatek pobrany u służbodawcy B) w ciągu pierwszych ośmiu miesięcy 1929 r.

3. Płatnik, który zbudował dom w r. 1928 kosztem 20.000 zł. (ulga należy się od r. 1929), osiągnął dochód, podlegający opodatkowaniu według działu I w roku 1929 w wysokości 16.000 zł., a nadto w r. 1929 pobrał uposażenie służbowe w kwocie 12.000 zł. (miesięcznie po 1.000 zł.).

Przy obliczeniu podatku według działu I na rok 1929 — władza skarbową potrąci od dochodu podatkowego koszty budowy domu w wysokości 16.000 zł. i w związku z tem zwolni płatnika od podatku na ten rok — pozostała zaś kwota kosztów budowy (4.000 zł.) potrąci od dochodu z wynagrodzeń służbowych wypłaconych w roku 1929 (jak przykład 1) i zbonifikuje podatek za cztery pierwsze miesiące 1929 r.

Płatnicy ubiegający się o przyznanie omawianej ulgi, winni są najpóźniej w terminie do dnia 1 lutego roku następującego po roku, za który ulga się należy — przedstawić właściwej władzy skarbowej podanie, do którego obok dowodów, wymaganych w § 33 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast, należy dołączyć zaświadczenie służbodawcy, stwierdzające wysokość wypłaconych w ciągu roku, za który ulga się należy, wynagrodzeń służbowych z wyszczególnieniem kwot wynagrodzeń wypłaconych i opodatkowanych w poszczególnych okresach wypłaty *).

Władze skarbowe uskuteczniają obliczenie wysokości ulgi w terminie dwóch tygodni po wniesieniu podania, natomiast zwrotu nadpłaconego podatku dokonują w trybie, przewidzianym dla zwrotu nadpłat w gotówce.

Zaznacza się, że ulga z punktu 3 § 33 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast jest ulgą czysto osobistą, zatem osoba, która dom zbudowała nie traci prawa do tej ulgi nawet w razie odstąpienia własności domu na rzecz osoby drugiej. W związku z tem członkowie kooperatyw budowy mieszkań nie mogą korzystać z omawianej ulgi nawet po przewłaszczeniu mieszkań na ich rzecz, gdyż nie oni zbudowali dany budynek mieszkalny, lecz kooperatywa i ta jako taka z ulgi korzystać może **):

W końcu zaznacza się, że władze skarbowe winny prowadzić ścisłą ewidencję przyznanych ulg w specjalnie dla tego celu założonych zapiskach.

35)

OKÓLNİK

Ministerstwa Skarbu L. D. V. 4891/2 z dnia 5 stycznia 1932 r. w sprawie ulg w podatku dochodowym z tytułu nowowzniesionych budowli dla członków spółdzielni (Dz. Urz. Ministerstwa Skarbu Nr. 2/32, poz. 44 — Dz. Rozk. Nr. 4/32, poz. 46).

(V *) Ministerstwo Skarbu zgodziło się w drodze wyjątku, aby zaświadczenia te wystawiane były bez wyszczególnienia dat i pozycji przychodowych oraz dat wpłaty do kasy skarbowej, pod którymi zapisane zostały na przychód kwoty, potrącone z uposażeń służbowych tytułem podatku dochodowego (okólnik Min. Skarbu L. D. VII. 1546/1/32 z dnia 1 lutego 1932 r. — Dz. Rozk. Nr. 4/32 poz. 46).

**) Postanowienia ostatniego zdania tego ustępu zostały uchylone okólnikiem Ministerstwa Skarbu podanym niżej w punkcie 35 (Dz. Rozk. Nr. 4/32 poz. 46).

(II). Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że ulgi z art. 25 ustęp drugi p. b. ustawy z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 346) z art. 33 p. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r. o ulgach podatkowych dla nowowzniesionych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 508) — mają zastosowanie także do osób, które za pośrednictwem spółdzielni mieszkaniowych lub budowlano-mieszkaniowych budują domy mieszkalne.

U tego rodzaju osób podlegają potrąceniu od dochodu kwoty wpłacone na poczet kosztów budowy domu, stwierdzone zaświadczeniem zarządu odnośnej spółdzielni.

Sprzeczne z powyższem zarządzenia poprzednie uchyla się.

36)

WYCIĄG

z okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. III. 3527/6/32 z dnia 26 marca 1932 r. w sprawie ulg w podatku dochodowym z tytułu nowowzniesionych budowli, normujący tryb postępowania przy asygnowaniu zwrotów podatku dochodowego z tego tytułu w odniesieniu do ogółu funkcjonarjuszów państwowych. (Dz. Rozk. Nr. 8/32, poz. 106).

(II). Zwrot zbonifikowanego podatku dochodowego asygnuje całkowicie ta władza (urząd), która danemu funkcjonarjuszowi państw. wypłaca ostatnie uposażenie służbowe (zaopatrzenie emerytalne) bez względu na to, czy funkcjonarjusz ten w okresie, co do którego istnieje uprawnienie do przyznania ulgi, miał przydział służbowy w tym lub też innym urzędzie państwowym. W tym celu właściwy urząd skarbowy po powzięciu decyzji co do zwrotu podatku, przesyła tej władzy orzeczenie w 2-ch egzemplarzach, które, oprócz innych wymaganych danych, powinno wskazywać, ile z ogólnej sumy, podlegającej zwrotowi, przypada na podatek skarbowy i ile na dodatek komunalny. Na podstawie otrzymanego orzeczenia wymieniona władza wystawia czek (asygnację) z sum obrotowych — z konta „zwrot sum niewłaściwie lub nadmiernie wpłaconych do sum skarbowych”, przychem jeden egzemplarz orzeczenia pozostawia u siebie, jako podstawę asygnowania, drugi zaś wraz z czekiem (asygnacją) przesyła właściwej izbie skarbowej.

O wyasygnowaniu zwrotu podatku władza czyni adnotację w karcie likwidacyjnej danego funkcjonarjusza z zaznaczeniem sumy, numeru i daty czeku (asygnacji), a to dla uniknięcia ewentualnego powtórnego asygnowania z powyższego tytułu.

Część zwróconej sumy, stanowiącą dodatek komunalny, izba refunduje sumom obrotowym z sum komunalnych, pozostawia sumę odpisuje z podatku dochodowego na ogólnych zasadach *).

37)

OKÓLNİK

Ministerstwa Skarbu L. D. V. 4130/2/34 z dnia 5 lutego 1934 r. w sprawie podatku dochodowego w związku z nowymi przepisami uposażeniowymi (Dz. Rozk. Nr. 5/34, poz. 92).

(V) *) Powyższy tryb postępowania ma zastosowanie również w odniesieniu do pracowników, pełniących służbę w urzędach i instytucjach wojskowych z tą różnicą, że zwrot zbonifikowanego podatku dochodowego przeprowadza nie płatnik jednostki administracyjnej, wypłacającej danej osobie uposażenie, lecz władza asygnująca (K. A. P.), która zawiadamia następnie płatnika celem odnotowania w karcie likwidacyjnej.

(II) W związku z przepisami art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państw. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665), art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666), § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24), § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska poczta, telegraf i telefon” (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 26) — wyjaśnia się, co następuje:

Ze zwolnienia od państwowego podatku dochodowego korzystają wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, wypłacane na podstawie wymienionych wyżej rozporządzeń osobom, których stosunek służbowy w dziedzinie wynagrodzenia jest unormowany na podstawie powyższych rozporządzeń. Nie korzysta zatem ze zwolnienia od państwowego podatku dochodowego wynagrodzenie, wypłacane pracownikom kontraktowym, z uwagi na to, że wypłata wynagrodzenia opiera się na umowie prywatno-prawnej. Jeżeli pracownik państwowy obok wynagrodzenia, pobieranego na podstawie wymienionych wyżej rozporządzeń, pobiera ponadto ze skarbu państwa wynagrodzenie z tytułu umowy prywatno-prawnej o najem usług, to to ostatnie wynagrodzenie podlega państwowemu podatkowi dochodowemu.

Za wynagrodzenie wypłacane na podstawie wymienionych na wstępie rozporządzeń należy uważać: uposażenie zasadnicze, dodatki lokalne, dodatki funkcyjne, dodatki służbowe, zasiłki wyrównawcze, wszelkiego rodzaju inne dodatki, których wypłata opiera się na wymienionych na wstępie rozporządzeniach (dodatki reprezentacyjne, dodatki na umundurowanie i wyekwipowanie, dodatki aeronautyczne i t. p.), wreszcie wszelkiego rodzaju zasiłki i nagrody pieniężne, wypłacane z funduszków wstawianych specjalnie na ten cel do preliminarza budżetowego.

Wynagrodzenie otrzymywane za spełnianie czynności komisarzy w instytucjach kredytowych, przy giełdach, w przedsiębiorstwach i t. p., jak również wynagrodzenia, otrzymywane za spełnianie czynności członków zarządu, rad nadzorczych oraz komisji rewizyjnych tudzież tym podobnych czynności, podlegają państwowemu podatkowi dochodowemu na ogólnych zasadach. Przy obliczeniu wysokości podatku dochodowego od tych wynagrodzeń nie należy brać pod uwagę wynagrodzenia wolnego od podatku dochodowego.

Wynagrodzeń wolnych od państwowego podatku dochodowego nie należy również brać pod rozważę przy ustalaniu różnicy z tytułu kumulacji uposażeń w myśl art. 112 a, ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu art. 3 ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 771 *).

Powyższe wyjaśnienia mają odpowiednie zastosowanie do wynagrodzeń pracowników o charakterze publiczno-prawnym w monopolach państwowych oraz do wynagrodzeń funkcjonariuszów administracji la-

(V) *) Art. 112-a odpowiada art. 45 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu, obowiązującym od dnia 1 października 1934 r.

sów państwowych, wypłacanych na podstawie przepisów obowiązujących z dniem 1 lutego 1934 r.

O B J A Ś N I E N I A.

(IV). 1) Podane w punktach 1 — 20 i 26 — 36 ważniejsze postanowienia omawiają sprawę potrącania podatku dochodowego z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę. Ze względu na rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (punkt 21 — 23) postanowienia powyższe poczynając od dnia 1 lutego 1934 r. są aktualne zasadniczo tylko w odniesieniu do potrącania podatku dochodowego z wynagrodzeń za najemną pracę, a częściowo emerytur. W wojsku postanowienia te mają zastosowanie przy potrącaniu podatku dochodowego z wynagrodzeń pracowników kontraktowych i robotników oraz wynagrodzeń żołnierzy i funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej, wypłacanych z tytułu stosunku służbowego, lecz nieopartych na postanowieniach rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska i funkcjonariuszów państwowych (patrz podany wyżej w pkt. 37 okólnik Min. Skarbu z dnia 5 lutego 1934 r.).

2) Podatek dochodowy należy potrącać od podstawowego wynagrodzenia i od wszelkich dodatków do wynagrodzenia zarówno perorydycznych jak i jednorazowych, np. zasiłki, nagrody pieniężne^{*)}, o ile obliczone w stosunku rocznym, osiągają kwotę ponad 2.500 zł., od której rozpoczyna się opodatkowanie. Nie podlegają natomiast opodatkowaniu należności w razie pełnienia czynności poza zwykłym miejscem służbowym lub w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

3) Wszelkiego rodzaju wynagrodzenia za prace dodatkowe, wykonywane przez pracownika poza jego normalnymi czynnościami służbowymi, lecz z polecenia lub na korzyść służbodawcy, należy traktować jako wynagrodzenie z tytułu stosunku służbowego, podlegające opodatkowaniu. Od takich więc dodatkowych wynagrodzeń, jak za powierzone dodatkowe prace autorskie, prace miernicze, odczyty, wykłady i repetycje (egzamininy) szkolne, i t. p., należy podatek dochodowy potrącać.

4) Oprócz świadczeń w gotówce, uwzględnia się wartość dochodów w naturze, otrzymywanych od służbodawców, tudzież wartość czynszową mieszkania lub gruntu, przez służbodawcę udzielonego bezpłatnie do użytkowania. Gdy natomiast za użytkowanie mieszkania lub gruntu jest potrącany z wynagrodzenia służbowego czynsz, wartości czynszowej tych świadczeń nie wlicza się do dochodu podlegającego opodatkowaniu.

Nie stanowią również dochodu, podlegającego opodatkowaniu, wydane w naturze pracownikom przedmioty unundurowania, stanowiące w czasie użytkowania własność skarbu.

5) Za podstawę do ustalenia stopy procentowej, miarodajnej do obliczenia podatku od wynagrodzenia za pewien okres czasu (kwartał, miesiąc lub tydzień, zależnie od umowy czy też zwyczaju) t. j. wynagrodzenia perorydycznego, przyjmuje się wysokość tego wynagrodzenia, obliczoną w stosunku rocznym. Roczna zaś wysokość uposażenia otrzymuje się, mnożąc kwotę wypłacanego wynagrodzenia przez ilość tych okresów w roku, za które się wypłaca wynagrodzenie.

(V) ^{*)} Mowa tutaj o zasiłkach i nagrodach pieniężnych, wypłacanych pracownikom kontraktowym.

Za podstawę do ustalenia stopy procentowej podatku dochodowego od dodatkowego wynagrodzenia perjodycznego, którego wypłata następuje w ciągu miesiąca już po dokonaniu wypłaty stałego uposażenia — przyjmuje się obliczoną w stosunku rocznym sumę wypłaconego już wynagrodzenia stałego i tegoż wynagrodzenia dodatkowego. Ustalona w ten sposób stopa procentowa służy do obliczenia podatku od dodatkowego wynagrodzenia perjodycznego i nie ma wpływu na podwyższenie potrąconego podatku od już wypłaconego wynagrodzenia stałego.

Celem jednak osiągnięcia równomiernych potrąceń z tytułu podatku dochodowego od uposażeń w wypadkach otrzymywania dodatkowych wynagrodzeń perjodycznych przez pracowników urzędów, instytucji oraz przedsiębiorstw państwowych, M. S. Wojsk. — zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu L. D. V. 24738/2/32 z dnia 30 czerwca 1932 r. — zarządziło, aby z dniem 1 sierpnia 1932 r. dodatkowe wynagrodzenia perjodyczne otrzymywane od tego samego służbowodawcy były wypłacane tym pracownikom równocześnie z zasadniczym uposażeniem na podstawie tej samej listy płacy. Tem samym podatek dochodowy powinien być potrącany od wypłacanych należności według stopy procentowej, miarodajnej dla łącznej sumy perjodycznych wynagrodzeń (t. j. perjodycznego wynagrodzenia zasadniczego i perjodycznych wynagrodzeń dodatkowych) danego okresu wypłaty, obliczonej w stosunku rocznym (patrz ust. 1 niniejszego objaśnienia).

Naprzekład: Pracownik ma otrzymać w dniu 1 sierpnia 1932 r. wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 300 zł. Ponadto ten pracownik otrzymuje premję względnie wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w m. lipcu w wysokości 80 zł. wypłacane mu zdołu w końcu lipca lub w pierwszych dniach sierpnia. To dodatkowe wynagrodzenie perjodyczne ma być wypłacone równocześnie z zasadniczym wynagrodzeniem w dniu 1 sierpnia, a podatek dochodowy od obu wynagrodzeń potrącony na tej samej liście płacy w sposób następujący: 300 zł. plus 80 zł. = 380 zł., obliczone w stosunku rocznym dają 4,560 zł. stopa procentowa 2,8%, kwota podatku od 380 zł. = 10,64 zł.; 10% dodatek 1,06 zł.; razem podatek wyniesie 11,70 zł.

W celu ustalenia stopy procentowej, miarodajnej do obliczenia podatku od dodatków i wynagrodzeń jednorazowych, dolicza się to jednorazowe wynagrodzenie do sumy ostatniego wynagrodzenia perjodycznego obliczonego w stosunku rocznym, przyczem zawsze bierze się pod uwagę tylko ostatnie wynagrodzenie perjodyczne i ostatnie wynagrodzenie jednorazowe.

Dodatkowe wynagrodzenie za prace, wykonane przez pracowników poza normalnymi czynnościami służbowymi należy traktować w celu określenia stopy procentowej, jako wynagrodzenie perjodyczne w tym wypadku, jeżeli są wypłacane za pewien okres czasu, np. premje lub wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, jako zaś wynagrodzenie jednorazowe wówczas, jeżeli są wypłacane za jednorazowo wykonane prace, np. honoraria autorskie, wynagrodzenia za odczyty.

6) Przy potrącaniu od dnia 1 kwietnia 1931 r. podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (dział II ustawy o państwowym podatku dochodowym) pobiera się dodatek w wysokości 10%.

Pobór tego podatku w odniesieniu do podatku dochodowego od wynagrodzeń za najemną pracę nie powinien nastroczać w praktyce żadnych trudności, gdyż cyfrowe obliczenie tego podatku sprowadza się faktycznie tylko do postawienia przecinka przed ostatnią cyfrą przypa-

dającej kwoty podatku. Kwot dodatku poniżej 1 grosza nie bierze się pod uwagę (np. 10% dodatek od kwoty podatku 2,57 zł. wynosi 25 gr.).

Powyższy 10%-wy dodatek należy pobierać od wszelkich wpłat podatku dochodowego, dokonywanych od dnia 1 kwietnia 1931 r. t. j. zarówno przy potrącaniu podatku dochodowego od należności bieżących jak i zaległych.

Z powyższego wynika, że od wszelkich podlegających opodatkowaniu dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych w ciągu miesiąca marca 1931 r. musiał być przypadający podatek wpłacony na rachunek właściwej kasy skarbowej jeszcze w miesiącu marcu, w przeciwnym bowiem razie t. j. w razie wpłacenia go po upływie tego miesiąca, od wszelkich wpłat z tytułu tego podatku będzie pobrany 10%-owy dodatek.

Pobraniu w tych wypadkach tego dodatku nie stoją na przeszkodzie postanowienia ustępu drugiego art. 44 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 76, poz. 715), zezwalające na wpłacenie przez pracodawcę potrąconych kwot podatku w terminie do dni 7-miu po dokonaniu potrącenia.

Okoliczność za jaki czas przypada wypłacane wynagrodzenie jest w danym wypadku bez znaczenia, a jedynie miarodajnym jest dzień faktycznej wpłaty przypadającego od tego wynagrodzenia podatku do (na rachunek) właściwej kasy skarbowej.

7) Ustawa o państwowym podatku dochodowym przewiduje obecnie dla celów obliczania podatku dochodowego, łączenie w jedną podstawę wymiarową wynagrodzeń otrzymywanych przez jedną i tę samą osobę za pracę u różnych pracodawców.

Następuje to dopiero po upływie roku kalendarzowego przez pobranie różnicy w podatku dochodowym od łącznego dochodu uzyskanego w ciągu roku z pracy u różnych pracodawców (art. 45 ustawy). Poszczególni służbodawcy w dalszym ciągu jednak odpowiadają tylko za podatek, przypadający od wynagrodzeń przez nich wypłacanych.

Analogicznie należy traktować pod względem podatku dochodowego pracowników, pobierających obok podstawowego wynagrodzenia również wynagrodzenia za dodatkową pracę w innych instytucjach państwowych.

Wprawdzie zarówno wynagrodzenie podstawowe, jak i wynagrodzenie za pracę dodatkową w innych instytucjach państwowych, wypłacane są z funduszków publicznych, jednak nie mogą być one traktowane jako pochodzące od jednego i tego samego służbodawcy, ponieważ są wypłacane z rozmaitych tytułów i przez rozmaite instytucje.

W ten sam sposób należy postępować przy obliczaniu podatku dochodowego, gdy chodzi o emerytowanych funkcjonariuszów państwowych lub wojskowych, zatrudnionych w instytucjach państwowych lub komunalnych.

W tych wypadkach podstawę wymiaru podatku dochodowego stanowi tylko wynagrodzenie pobierane od danego służbodawcy niezależnie od wysokości stałego wynagrodzenia, pobieranego od innego służbodawcy lub od wysokości pobieranego zaopatrzenia emerytalnego.

8) O ile rozchodzi się o pracowników kontraktowych, pełniących służbę w formacjach wojskowych, którzy obok podstawowego wynagrodzenia z tytułu swych normalnych czynności pobierają również wynagrodzenia za pracę dodatkową w innych instytucjach wojskowych względnie państwowych (np. wynagrodzenie wykładowców), to dla celów wymiaru podatku dochodowego przez wynagrodzenia, otrzymy-

wane od różnych służbodawców, należy rozumieć wynagrodzenia, wypłacane przez różne jednostki administracyjne (przez różnych płatników).

Zatem pracownicy kontraktowi, którzy obok podstawowego wynagrodzenia otrzymywanego w jednej jednostce administracyjnej, w której spełniają swe normalne czynności służbowe, pobierają wynagrodzenie za prace dodatkowe w innych jednostkach administracyjnych lub instytucjach (np. wynagrodzenie wykładowców dochodzących) mają obowiązek złożyć pod rygorem, przewidzianym w ustawie z dnia 15 marca 1934 r. (Ordynacja Podatkowa) do dnia 15 kwietnia każdego roku w urzędzie skarbowym odpowiednie obliczenie różnicy podatku za rok ubiegły, (patrz najważniejsze postanowienia podane na wstępie niniejszego działu w pkt. 29) i 30). Wzór tego formularza został dołączony do § 49 rozporządzenia ministra skarbu z dnia 19 września 1934 r. o wykonaniu Ordynacji Podatkowej. Na żądanie zainteresowanych osób jednostki administracyjne (płatnicy) mają stwierdzać wysokość, wypłaconych przez siebie w danym roku wszelkich wynagrodzeń, podlegających opodatkowaniu i kwot potrąconego podatku dochodowego.

Omawiana różnica w podatku dochodowym podlegała pobraniu po raz pierwszy od wynagrodzeń, wypłaconych przez różne jednostki administracyjne (przez różnych służbodawców) w ciągu roku kalendarzowego 1931.

Niema obowiązku złożenia obliczenia różnicy tylko wtedy, jeżeli łączna suma wynagrodzeń otrzymanych w ciągu ubiegłego roku od wszystkich służbodawców razem nie przekracza 2.500 zł.

9) W związku z postanowieniami art. 112-a ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 października 1934 r. — Dz. U. R. P. Nr. 58/25, poz. 411 (art. 45 tej ustawy w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 1934 r. — Dz. U. R. P. Nr. 76/34, poz. 715), który wprowadził łączne opodatkowanie wynagrodzeń, otrzymywanych od różnych służbodawców (patrz objaśnienie 7 i 8) niektóre osoby zmuszone były zapłacić tytułem różnicy podatku dochodowego większą kwotę, niż otrzymały tytułem dodatkowego wynagrodzenia. W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu na zasadzie art. 126 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu, obowiązującym do dnia 1 października 1934 r. — Dz. U. R. P. Nr. 58/25, poz. 411 (art. 130 obowiązującej od dnia 1 października 1934 r. Ordynacji Podatkowej), wyraziło zgodę na umarzenie w takich wypadkach w całości lub w części przypadającej do zapłaty różnicy podatku dochodowego.

Umorzenie będzie mogło nastąpić na indywidualne prośby zainteresowanych osób.

W tym celu zainteresowani, składając w kasie urzędu skarbowego odpowiednie obliczenie różnicy podatku dochodowego za rok ubiegły, powinni wnieść jednocześnie w drodze służbowej podanie do Ministerstwa Skarbu o umorzenie na podstawie art. 130 Ordynacji Podatkowej przypadającej do zapłaty różnicy podatku dochodowego, dołączając takie samo obliczenie z wymaganymi zaświadczeniami. W tych wypadkach zainteresowani przypadającej do zapłaty raty podatku nie uiszczają, lecz powiadamiają kasę urzędu skarbowego, że wnoszą jednocześnie podanie do Ministerstwa Skarbu o umorzenie na podstawie art. 130 Ordynacji Podatkowej przypadającej do zapłaty różnicy podatku dochodowego.

Takie podania mogły być wnieść zainteresowane osoby również w od-

niesieniu do niezapłaconych jeszcze rat różnicy podatku dochodowego od wynagrodzeń, otrzymanych od różnych służbodawców w ciągu 1931 r.

10) Z dniem 16 listopada 1931 r. weszła w życie ustawa z dnia 22 października 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku dochodowego (Dz. U. R. P. Nr. 99/31, poz. 760). Od opłacania tego podatku wolne są jednak dochody z uposażeń służbowych, emerytur, rent i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacane z funduszków Państwa z wyjątkiem dochodów, wypłacanych z funduszków tych przedsiębiorstw państwowych, które określili rozporządzenie ministra skarbu. Te przedsiębiorstwa są wyszczególnione w par. 13 rozporządzenia ministra skarbu z dnia 29 grudnia 1931 r. ogłoszonego w Dz. U. R. P. Nr. 8/32, poz. 51 — Dz. Rozk. Nr. 4/32, poz. 47*).

11) Wobec definicji tantjem, zawartej w art. 18 ustawy o państwowym podatku dochodowym i opodatkowania ich — niezależnie od specjalnego podatku — na ogólnych zasadach według postanowień Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym (art. 25 tej ustawy), nie podlegają one łącznemu opodatkowaniu według postanowień art. 45 powołanej ustawy.

12) W pkt. 28 wymienionych na wstępie ważniejszych postanowień zostały podane przykłady obliczania podatku dochodowego, przytoczone w § 52 rozporządzenia wykonawczego ministra skarbu z dnia 14 września 1934 r. Nie ma tam przykładu obliczania podatku dochodowego od wynagrodzenia jednorazowego, wypłaconego już po wypłacie wynagrodzenia perjodycznego. Sposób obliczania takiego podatku jest następujący:

Wypłaca się pracownikowi miesięczne wynagrodzenie w kwocie	250,— zł.
--	-----------

Wysokość tego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym (250×12) wynosi	3.000,— zł.
--	-------------

Stopa procentowa od rocznego dochodu 3.000 zł. według skali art. 43 ustawy (poz. 5) wynosi 1,9%.

Służbodawca potrąca zatem przy wypłacie wspomnianych 250 zł. podatek w kwocie	4,75 zł.
10%-wy dodatek	0,47 zł.

razem	5,22 zł.
-----------------	----------

Pracownikowi temu wypłaca się w ciągu miesiąca nagrodę pieniężną w wysokości	100,— zł.
--	-----------

Celem obliczenia stopy procentowej podatku od tego wynagrodzenia jednorazowego, należy kwotę tego wynagrodzenia doliczyć do obliczonej w stosunku rocznym kwoty ostatniego wynagrodzenia perjodycznego, co stanowi (3.000 zł. + 100 zł.)	3.100,— zł
--	------------

Stopa procentowa od rocznego dochodu 3100 zł. według skali art. 43 ustawy (poz. 6) wynosi 2%.

Służbodawca potrąca zatem przy wypłacie nagrody pieniężnej 100 zł. dodatek w kwocie	2,— zł.
10% dodatek	0,20 zł.

razem	2,20 zł.
-----------------	----------

(V) *) Są to następujące przedsiębiorstwa: Państwowa Wytwórnia Uzbrojenia, Państwowa Wytwórnia Prochu i Materiałów Kruszących, Państwowe Zakłady Inżynierii, Państwowe Zakłady Lotnicze, Państwowe Zakłady Umundurowania, „Polmin” Państwowa Fabryka Olejów Mineralnych, Państwowa Fabryka Związków Azotowych w Chorzowie, Państwowa Fabryka Związków Azotowych w Mościcach, Państwowa Kopalnia Węgla „Brzeszcze”, „Żegluga Polska”, Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku, Państwowe Zakłady Tele- i Radiotechniczne.

XIII. Dodatki do uposażenia żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza.

W wykonaniu art. 2, art. 7, art. 8. ust. 1, art. 14, art. 28, ust. 1, art. 37 i art. 45 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664 — Dz. Rozk. Nr. 2/34, poz. 16) obowiązują w stosunku do żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza następujące postanowienia:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 r.

w sprawie dodatkowego wynagrodzenia oficerów zawodowych za nauczanie w Centralnej Szkole Podoficerów Korpusu Ochrony Pogranicza, prowadzone poza ich właściwymi czynnościami służbowymi.

(II). Na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664). postanawia się, co następuje:

§ 1.

Oficerom, którym poza ich właściwymi czynnościami służbowymi zlecono nauczanie w Centralnej Szkole Podoficerów Korpusu Ochrony Pogranicza, przyznaje się za każdą faktycznie odbytą godzinę wykładu dodatkowe wynagrodzenie wynoszące 4,— zł.

§ 2.

Za repetycje, egzamina i wykłady powtarzane przyznaje się wynagrodzenie wynoszące 75% stawki określonej w § 1.

§ 3.

Za wykładowców w zrozumieniu § 1. należy uważać oficerów, nauczających w Centralnej Szkole Podoficerów Korpusu Ochrony Pogranicza, a nie wchodzących w skład etatowego personelu nauczającego.

§ 4.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 5.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 28 marca 1934 r.

w sprawie dodatków służbowych dla żołnierzy pełniących służbę w Korpusie Ochrony Pogranicza.

Uposażenie wojska 18.

(II). Na podstawie art. 7 i art. 28 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się, co następuje:

§ 1.

Dodatek służbowy jest należnością miesięczną, która przysługuje pełniącemu w Korpusie Ochrony Pogranicza czynną służbę (czynności służbowe):

- a) oficerom zawodowym i oficerom rezerwy powołanym do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych;
- b) chorążym i podoficerom zawodowym.

Warunek pełnienia czynnej służby nie ma zastosowania w przypadkach określonych w art. 7 ust. 4 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), oraz w przypadkach pozostawiania na urlopie przez przeciąg czasu ustawowo przepisany.

§ 2.

Oficerowie, wymienieni w § 1 pkt. a) otrzymują dodatek służbowy w zależności od zakresu pracy i ponoszonej odpowiedzialności służbowej bez względu na posiadany stopień wojskowy, wedle następujących kategorii i w następującej wysokości:

Kategoria	I	w wysokości	A	B
			1.200 złotych	—
"	II	"	700	600 złotych
"	III	"	500	450 "
"	IV	"	350	300 "
"	V	"	280	270 "
"	VI	"	250	225 "
"	VII	"	215	175 "
"	VIII	"	155	155 "
"	IX	"	125	125 "
"	X	"	105	105 "
"	XI	"	75	75 "

§ 3.

Poszczególne stanowiska służbowe zalicza do odpowiedniej kategorii dodatku służbowego Minister Spraw Wewnętrznych.

§ 4.

W razie przydziału lub przeniesienia oficera w interesie służby na stanowisko zaliczone do niższej kategorii dodatku służbowego aniżeli stanowisko poprzednie przez niego zajmowane, Minister Spraw Wewnętrznych może mu przyznać na czas trwania przydziału lub przeniesienia prawo do pobierania dodatku służbowego wedle ostatnio posiadanej kategorii.

§ 5.

Chorążowie oraz podoficerowie zawodowi, wymienieni w § 1 lit. b) otrzymują dodatek służbowy w zależności od posiadanego rzeczywistego stopnia wojskowego w następującej wysokości:

a) chorąży (równorzędny) w wysokości	35 złotych
b) st. sierżant (równorzędny) w wysokości	30 „
c) sierżant (równorzędny) w wysokości	25 „
d) plutonowy (równorzędny) w wysokości	20 „
e) kapral (równorzędny)	13 „

§ 6.

Chorążowie, pełniący służbę na stanowiskach, na które organizacyjnie przewidziani są oficerowie, pobierają dodatek służbowy tej kategorii, do której na podstawie § 2 zostało zaliczone dane stanowisko.

§ 7.

Prawo do otrzymania dodatku służbowego powstaje:

- a) dla oficerów z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego po dniu objęcia tego stanowiska,
- b) dla chorążych oraz dla podoficerów zawodowych, z dniem mianowania żołnierzem zawodowym, bądź z dniem awansu, albo z dniem powołania do służby czynnej, jeżeli mianowanie, awans lub powołanie nastąpiło z dniem pierwszym miesiąca kalendarzowego, w innych zaś przypadkach z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego po dniu mianowania, awansu lub powołania.

Postanowienia ustępu 1 lit. a) stosuje się odpowiednio do chorążych w przypadkach określonych w § 6.

§ 8.

Prawo do dodatku służbowego gaśnie:

- a) w razie śmierci uprawnionego do jego pobierania, z ostatnim dniem kalendarzowym miesiąca, w którym śmierć nastąpiła;
- b) w razie rozwiązania stosunku służbowego w inny sposób, z ostatnim dniem tego kalendarzowego miesiąca, w którym stosunek służbowy istotnie ustał;
- c) w razie niepełnienia czynnej służby (czynności służbowych) z powodów określonych w art. 7 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 roku o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), lub z powodu samowolnego opuszczenia służby albo osadzenia w zamknięciu — z dniem ostatnim tego miesiąca kalendarzowego, w którym uprawniony do pobierania dodatku służbowego zaprzestał pełnienia służby (czynności służbowych).

§ 9.

Wykonanie uchwały niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 10.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

§ 11.

Kwoty wypłacone na podstawie dotychczasowych rozporządzeń na poczet dodatków służbowych od dnia 1 lutego do dnia 31 marca 1934 r. zalicza się na poczet dodatków unormowanych niniejszą uchwałą, przy czem o ile wypłacone na poczet powyższych dodatków kwoty byłyby

wyższe, niż dodatki unormowane niniejszą uchwałą, nadwyżki nie podlegają zwrotowi.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

w sprawie wykonania uchwały Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o dodatkach służbowych dla żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza.

(II) Na zasadzie § 3 i 9 uchwały Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. w sprawie dodatków służbowych dla żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza zarządzam:

1) Stanowiska służbowe zaszeregowuję do poszczególnych kategorii dodatku służbowego według niżej podanej tabeli:

I. Kategoria. Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza	Dowódca Dyonu żandarmerji Korpusu
II. Kategoria. A. Zastępca Dowódcy Korpusu B.	V. Kategoria. A. Zastępca Komendanta Centralnej Szkoły Podoficerów Zawodowych Dowódca Bataljonu K. O. P. Inspektor grupy szwadronów
III. Kategoria. A. Dowódca Brygady K. O. P. B. Szef Sztabu Korpusu Szef Intendencji Korpusu Szef Budownictwa Korpusu	B. Kierownik Samodzielnego Referatu w Dtwie i Służbach K. O. P. Komendant Kwatery Głównej Dtwy Korpusu Oficer dla spraw operacyjnych Sztabu Korpusu Doradca Prawny Korpusu
IV. Kategoria. A. Dowódca Pułku Komendant Centralnej Szkoły Podoficerów Zawodowych B. Szef Służby Korpusu niewymieniony gdzieindziej Zastępca Szefa Sztabu Korpusu Zastępca Szefa Intendencji Korpusu Szef Oddziału (Wydziału) w Dowództwie Korpusu i Szefostwie Intendencji Szef Wywiadu Korpusu Kierownik Urzędu W. F. i P. W. Korpusu	VI. Kategoria A. B. Zastępca Szefa Wywiadu Korpusu Zastępca Szefa Budownictwa Korpusu Zastępca Szefa Oddziału Sztabu Korpusu Zastępca Dowódcy Dyonu żandarmerji Szef Sztabu Brygady. VII. Kategoria A. Dowódca szwadronu szkolnego

B.

Kierownik Referatu w Sztapie Korpusu, w Szefostwach Służb Korpusu, w Szefostwie Wywiadu i w Urzędzie W. F. i P. W. Korpusu
 Kwatermistrz Baonu i Centralnej Szkoły Podoficerów Zawodowych
 Inspektor Broni i Inspektor Amunicji w Szefostwie Uzbrojenia Korpusu
 Intendent Brygady K. O. P.

VIII. Kategoria.

A.

Dowódca Kompanii Szkolnej Centralnej Szkoły Podoficerów Zawodowych, Pułku i Baonu odwodowego

B.

Rejonowy Komendant P. W.
 Instruktor wyszkolenia strzeleckiego C. S. P.
 Oficer Lotnej Komisji Kontrolnej Korpusu
 Naczelny Lekarz Brygady
 Szef Łączności Brygady
 Rejonowy Lekarz Weterynarii
 Kierownik Placówki Wywiadowczej
 Oficer Śledczy Dyonu żandarmerji
 Oficer Płatnik Kwatery Głównej Dtwu Korpusu
 Oficer Adm. Mat. Kwatery Głównej Dtwu Korpusu
 Kierownik Kancelarii Głównej Dtwu Korpusu
 Referent wyszkolenia pułku i baonu

IX. Kategoria.

A.

Adjutant dowódcy pułku, baonu i komendanta C. S. P.
 Dowódca Szwadronu linowego
 Dowódca Kompanii Saperów
 Oficer Łączności pułku
 Dowódca oddziału linowego Szwadronu Szkolnego
 Dowódca oddziału młodych koni Szwadronu Szkolnego

B.

Instruktor. wyszkolenia łączności C. S. P.
 Referent w Sztapie Korpusu, w Szefostwach Służb, w Szefostwie Wywiadu i w Urzędzie W. F. i P. W. Korpusu
 Naczelny Lekarz Baonu i Centralnej Szkoły Podoficerów Zawodowych
 Oficer Sztabu Brygady K. O. P.
 Lekarz Weterynarii Szwadronu Szkolnego
 Oficer Ordynansowy Dowódcy Korpusu
 Adjutant Dowódcy Dyonu żandarmerji
 Dowódca Plutonu żandarmerji
 Oficer Ekspozowany Placówki Wywiadowczej

X. Kategoria.

A.

Dowódca kompanii granicznej, odwodowej, strzeleckiej i kompanii karabinów maszynowych
 Dowódca Plutonu Łączności
 Dowódca Plutonu kompanii szkolnej Centralnej Szkoły Podoficerów, pułku i baonu odwodowego
 Dowódca plutonu Szwadronu Szkolnego
 Dowódca plutonu oddziału linowego i młodych koni w Szwadronie Szkolnym.

B.

Dowódca kompanii gospodarczej w Centralnej Szkole Podoficerów
 Komendant Powiatowy i Komendant Pasa Granicznego P. W.
 Kapelan Brygady
 Pomocnik Intendenta Brygady
 Młodszy Oficer w Placówce Wyw.
 Młodszy Oficer u Oficera Ekspozowanego Wyw.
 Oficer Płatnik Baonu i Centralnej Szkoły Podoficerów
 Oficer Adm. Mat. baonu i Centralnej Szkoły Podoficerów
 Oficer Żywnościowy Baonu i Centralnej Szkoły Podoficerów
 Zastępca Dowódcy Plutonu żandarmerji

Młodszy lekarz Centralnej Szkoły
Podoficerów

XI. Kategoria.

A.

Dowódca plutonu kompanii granicz-

nej, odwodowej, strzeleckiej i
kompanii karabinów maszyno-
wych

Dowódca Plutonu Kompanii Saper-
skiej

Dowódca Plutonu Szwadronu Linjo-
wego.

2) Oficerowie pełniący obowiązki służbowe zastępczo dłużej niż 2 (dwa) miesiące — otrzymują za cały czas pełnienia (§ 7 pkt. a) zastępczo tych obowiązków dodatek służbowy wg. kategorii, do której dane stanowisko jest zaszeregowane z wyjątkiem przypadków, w których dodatek służbowy miałby być niższy od ostatnio pobieranego.

3) W przypadkach, gdy z uwagi na przekazywanie funkcji stanowisko służbowe przez pewien czas jest zajmowane przez dwóch oficerów obejmującego i przekazującego funkcje, dodatek służbowy przysługuje obu tym oficerom, nie dłużej jednak jak na okres jednego miesiąca następującego po tym miesiącu, w którym rozpoczęto przekazywanie funkcji. O potrzebie przekazywania funkcji przez czas dłuższy, niż to jest unormowane obowiązującymi przepisami i o wypłacie tego dodatku decyduje Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza.

4) Ponowne powierzenie czynności służbowych nie powoduje wypłaty dodatku służbowego za czas niepełnienia czynnej służby (czynności służbowych) z powodów wymienionych w § 8 pkt. 3.

5) Słuchacze szkół i kursów wojskowych zatrzymują dodatek służbowy, pobierany ostatnio przed odejściem do szkoły lub na kurs, ci zaś oficerowie słuchacze szkół i kursów, którzy przed odejściem do szkoły lub na kurs nie pobierali dodatku służbowego — otrzymują dodatek służbowy wg. kategorii XI.

6) Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 r.

w sprawie specjalnych dodatków do uposażenia dla żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza.

Na podstawie art. 8 ust. 1, art. 28, ust. 1 i art. 37 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się, co następuje:

§ 1.

Żołnierzom zawodowym, oficerom rezerwy powołanym do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych, podoficerom i szeregowcom nadterminowym oraz podoficerom i szeregowcom, pełniącym obowiązki służbę czynną w Korpusie Ochrony Pogranicza, przysługuje się z tytułu szczególnych właściwości służby specjalny dodatek do uposażenia.

§ 2.

Dodatek powyższy ustala się w złotych wedle następujących stawek:

1) dla żołnierzy zawodowych oraz oficerów rezerwy powołanych do czynnej służby celem przemianowania na zawodowych w zależności od stopnia wojskowego i jego stanu rodzinnego dodatek wynosi miesięcznie:

Stopień	Samotni	Utrzymujący rodzinę
Pułkownik	144	154
Podpułkownik	122	131
Major	100	108
Kapitan	77	86
Porucznik	62	72
Podporucznik	47	57
Chorąży	53	66
Starszy sierżant (równorzędny)	44	57
Sierżant (równorzędny)	38	51
Plutonowy (równorzędny)	33	41
Kapral (równorzędny)	30	37

2) dla podoficera i szeregowca nadterminowego dodatek wynosi miesięcznie złotych 10,00.

3) dla podoficerów i szeregowców pełniących obowiązkową służbę czynną dodatki wynoszą na dekadę:

starszy sierżant (równorzędny)	zł. 3,00
sierżant (równorzędny)	zł. 2,58
plutonowy (równorzędny)	zł. 2,15
kapral (równorzędny)	zł. 1,70
starszy szeregowiec (równorzędny)	zł. 1,07
szeregowiec (równorzędny)	zł. 0,85

§ 3.

Wyłączeni od pobierania powyższych dodatków są wojskowi:

- a) pełniący służbę w Dowództwie Korpusu Ochrony Pogranicza i w Dyonie żandarmerji K. O. P. w Warszawie;
- b) pozostający w areszcie śledczym, lub zawieszeni w czynnościach służbowych;
- c) odbywający karę sądową;
- d) pozostający w stanie nieczynnym bez uposażenia;
- e) pozostający na urlopie ponad przeciąg czasu przewidziany ustawowo;
- f) delegowani do Dowództwa i Dyonu żandarmerji Korpusu Ochrony Pogranicza w Warszawie;
- g) delegowani poza obręb Korpusu Ochrony Pogranicza;
- h) podoficerowie zawodowi, korzystający z urlopu dla odbycia praktyki w państwowej służbie cywilnej;
- i) żołnierze zawodowi, delegowani na kursy do szkół wojskowych w obrębie Korpusu Ochrony Pogranicza poza miejsce stałego ich pobytu służbowego.

Żołnierze nie pełniący służby z powodu choroby, lub urlopu dla poratowania zdrowia oraz żołnierze, w stosunku do których wdrożono postępowanie rewizyjno-lekarskie, zatrzymują dodatek przez 6 miesięcy, licząc od pierwszego dnia miesiąca po zaprzestniu pełnienia czynności służbowych z powodu choroby, względnie z powodu wdrożenia postępowania rewizyjno-lekarskiego.

Żołnierze oddani do dyspozycji lub pozbawieni przydziału służbowego (pozostawieni bez przydziału) otrzymują dodatek tylko przez jeden

miesiąc, następujący po oddaniu do dyspozycji lub po pozbawieniu ich przydziału służbowego.

§ 4.

Dodatek wypłaca się żołnierzom zawodowym i podoficerom zawodowym oraz podoficerom i szeregowcom nadterminowym wraz z uposażeniem za dany miesiąc, a podoficerom i szeregowcom pełniącym obowiązkową służbę czynną — dekadowo wraz z żołdem.

§ 5.

Do dodatków powyższych mają analogiczne zastosowanie postanowienia art. 16, 17 i 50 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska.

§ 6.

Wykonanie uchwały niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 7.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

w sprawie wykonania uchwały Rady Ministrów

z dnia 28 stycznia 1934 roku

o specjalnych dodatkach dla żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza z tytułu służby granicznej.

Na zasadzie § 3 i 6 uchwały Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 roku w sprawie specjalnych dodatków do uposażenia dla żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza zarządzam:

1) Ponowne powierzenie czynności służbowych nie powoduje wypłaty dodatku specjalnego za czas niepełnienia czynnej służby (czynności służbowych) z powodów wymienionych w § 3 pkt. b) i c).

2) Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 lutego 1934 roku.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 roku

w sprawie dodatku dla kierowców samochodowych.

Na zasadzie art. 8 ustęp 1, art. 37 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się, co następuje:

§ 1.

Podoficerowie zawodowi, pełniący służbę w charakterze kierowców samochodowych w Korpusie Ochrony Pogranicza, otrzymują w razie

wyjazdów na obszarze własnego garnizonu poza normalnymi ośmiu godzinami pracy dziennie oraz w razie wyjazdów w niedziele i święta — jako dni wolne od zajęć służbowych — dodatek, który wynosi za każdą godzinę 0,70 zł., przyczem należność, przysługująca z tego tytułu, nie może przekroczyć kwoty 7 zł. w ciągu doby.

§ 2.

Podoficerowie i szeregowcy, pełniący obowiązkową służbę czynną, oraz nadterminowi, pracujący w charakterze kierowców samochodowych lub pomocników kierowców samochodowych, mogą otrzymywać za każdy dzień pracy w powyższym charakterze, o ile trwała ona w ciągu dnia co najmniej 8 godzin łącznie z postojami poza garażem, dodatek w wysokości 0,25 zł.

§ 3.

Dodatki, przewidziane w poprzednich paragrafach, nie przysługują za wyjazdy lub dni, za które kierowcy lub ich pomocnicy otrzymują diety z tytułu odbywania podróży służbowych lub dodatek ćwiczebny z tytułu:

- 1) udziału w ćwiczeniach, manewrach, koncentracjach lub zawodach mających na celu wyszkolenie wojska oraz w ćwiczeniach jednostek łączności i jednostek saperów;
- 2) udziału w obławach, wzmocnieniach obsady lub zamknięciu granicy;
- 3) przydziału do obozu przysposobienia wojskowego.

§ 4.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 5.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 roku.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 r.

w sprawie dodatku ćwiczebnego dla żołnierzy pełniących służbę w Korpusie Ochrony Pogranicza.

Na podstawie art. 8 ust. 1, 37 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się, co następuje:

§ 1.

Dodatek ćwiczebny jest należnością dzienną, przysługującą żołnierzom (§ 2), pełniącym służbę czynną w Korpusie Ochrony Pogranicza i biorącym udział:

- a) w ćwiczeniach, manewrach, koncentracjach lub zawodach mających na celu wyszkolenie wojska, oraz w obławach, wzmocnieniach obsady i w zamknięciu granicy poza obrębem bataljonu granicznego w odniesieniu do żołnierzy, którzy mają swe stałe garnizony na

terenie tego bataljonu, względnie poza własnym garnizonem innych jednostek;

- b) w ćwiczeniach jednostek łączności przy budowie i naprawie tras telefonicznych oraz w ćwiczeniach jednostek saperskich przy budowie dróg, mostów i t. p., poza ich stałym garnizonem.

Dodatek ten przysługuje również żołnierzom przydzielonym do obozów przysposobienia wojskowego i wychowania fizycznego poza swym garnizonem.

Za dzień w myśl niniejszej uchwały uważa się pełną dobę przebywania żołnierza poza garnizonem względnie obrębem bataljonu granicznego (lit. a).

§ 2.

Prawo do dodatku przysługuje następującym żołnierzom i w następującym wymiarze:

- a) żołnierze zawodowi utrzymujący rodzinę:

oficerowie	4,— zł.
podoficerowie	2,— zł.

- b) żołnierze zawodowi samotni:

oficerowie	2,— zł.
podoficerowie	1,— zł.

- c) podoficerowie i szeregowcy nadterm. 0,25 zł.

- d) podoficerowie pełniący obowiązkową służbę czynną . . 0,15 zł.

- e) starsi szeregowcy, szeregowcy i równorzędni, pełniący obowiązkową służbę czynną 0,08 zł.

§ 3.

Za biorących udział w czynnościach (akcjach) wymienionych w § 1, należy uważać wszystkich żołnierzy, którzy w związku z temi czynnościami (akcjami) znajdują się w ich rejonie i to bez względu na rodzaj spełnianych przez nich zleceń służbowych, tudzież bez względu na ich stosunek służbowy do znajdujących się w terenie oddziałów i kierownictw.

Dodatek nie należy się tak żołnierzom żandarmerji, pełniącym służbę bezpieczeństwa — jak również żołnierzom, którzy w związku z czynnościami (akcjami), określonymi w § 1 pozostają poza obrębem bataljonu granicznego względnie poza swym garnizonem (§ 1), w celach, które w myśl szczególnych przepisów upoważniają do odbywania podróży służbowych.

§ 4.

Żołnierze wymienieni w § 2, którzy celem wzięcia udziału w czynnościach (akcjach) wymienionych w § 1 nie udają się do lub z rejonu tych akcji razem z oddziałami lub transportami wojskowymi, otrzymują poza dodatkiem ćwiczebnym, zwrot kosztów przejazdu według zasad, przewidzianych przy odbywaniu podróży służbowych, o ile nie korzystają ze służbowych środków lokomocji.

§ 5.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 6.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

w sprawie uchwały Rady Ministrów

z dnia 28 stycznia 1934 roku

o dodatku ćwiczebnym dla żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza.

Na zasadzie § 1 i 5 uchwały Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. w sprawie dodatku ćwiczebnego dla żołnierzy pełniących służbę w Korpusie Ochrony Pogranicza zarządzam:

1) Za obręb bataljonu granicznego w zrozumieniu powołanej uchwały Rady Ministrów uważa się odcinek bataljonu Korpusu Ochrony Pogranicza określony w Instrukcji Służby w Korpusie Ochrony Pogranicza L. 24100/Op. Wyszcz./28 wraz z wszystkimi jednostkami mającymi swe miejsce postoju na odcinku tego bataljonu.

2) Do garnizonu Korpusu Ochrony Pogranicza należą miejscowości leżące na obszarze ustalonym dla danego garnizonu na zasadzie rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych, regulującego sprawę garnizonów w Korpusie Ochrony Pogranicza.

3) Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 lutego 1934 roku.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 roku

w sprawie dodatku technicznego.

Na podstawie art. 8 ust. 1 i 46 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się co następuje:

§ 1.

Ustanawia się następujące dodatki techniczne dla wykonywujących lub nadzorujących w warsztatach uzbrojenia czynności, wymagające szczególnej specjalizacji i precyzji w wykonaniu.

§ 2.

Dodatki techniczne przysługują w warunkach określonych w § 1 podoficerom zawodowym, pełniącym służbę w Korpusie Ochrony Pogranicza, posiadającym stopnie zbójmistrza, starszego majstra wojskowego, młodszego majstra wojskowego i podmajstrzego wojskowego.

§ 3.

Dodatki techniczne są należnościami dziennymi, przysługującymi za każdy dzień w ciągu którego praca trwała co najmniej 6 godzin.

§ 4.

Ustala się następujące wymiary dodatków technicznych:

1. jeśli wykonywują poruczone prace pod nadzorem lub

130 kierownictwem zł. 1.80

2. jeśli wykonywują poruczone prace samodzielnie	„ 2,25
3. jeśli nadzorują, lub kierują pracami	„ 2,50

§ 5.

W razie stwierdzonego niedbalstwa w pracy, które spowodowało powstanie szkody lub grozi niebezpieczeństwem jej powstania, może przełożony, upoważniony przez Ministra Spraw Wewnętrznych, zawiesić prawo do pobierania dodatku technicznego na okres do 6 miesięcy, w zależności od stopnia stwierdzonej winy.

§ 6.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 7.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 roku.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 roku

w sprawie dodatków dla podoficerów i szeregowców żandarmerji, pełniących służbę w Korpusie Ochrony Pogranicza.

Na zasadzie art. 8 ust. 1 i art. 37 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), postanawia się, co następuje:

§ 1.

Podoficerowie i szeregowcy żandarmerji, pełniący obowiązkową służbę czynną w Korpusie Ochrony Pogranicza w drugim okresie szkolenia oraz pełniący w żandarmerji służbę nadterminową otrzymują, niezależnie od posiadanego stopnia wojskowego dodatek dzienny w wysokości zł. 0,40.

§ 2.

Podoficerom i szeregowcom żandarmerji, którzy pełnią służbę patrolową:

- a) poza koszarami w miejscowości stałego pobytu służbowego przez przeciąg ponad 6 godzin bez przerwy,
 - b) poza granicami miejscowości stałego miejsca pobytu służbowego przez przeciąg co najmniej 6 godzin bez przerwy,
- przysługuje dodatek patrolowy.

Dodatek patrolowy wynosi:

- a) dla podoficerów zawodowych:

— st. wachmistrza, wachmistrza i plutonowego	zł. 1,—
— kaprała	„ 0,75

- b) dla podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną oraz nadterminowych:

— podoficerów	„ 0,30
— szeregowców	„ 0,25

Dodatek patrolowy może być zaliczony tylko jednorazowo w ramach 24 godzin, bez względu na dnie kalendarzowe, w których nastąpiło rozpoczęcie lub ukończenie służby patrolowej.

Dodatek patrolowy jest płatny na podstawie wykazu, sporządzonego przy pomocy książek służby oraz skontrolowanego i potwierdzonego przez właściwego dowódcę pododdziału żandarmerji.

Dodatek patrolowy nie przysługuje podoficerom żandarmerji, którzy zamiast diet za podróże służbowe, otrzymują ryczałt miesięczny, oraz tym podoficerom i szeregowcom żandarmerji, którzy za czynności wskazane w § 2 lit. b. otrzymują diety.

§ 3.

Wykonanie uchwały niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 4.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 roku.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

w sprawie dodatków dla podoficerów i szeregowców żandarmerji, pełniących służbę w Korpusie Ochrony Pogranicza.

Na zasadzie § 1 i 3 uchwały Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 roku w sprawie dodatków dla podoficerów i szeregowców żandarmerji, pełniących służbę w Korpusie Ochrony Pogranicza — zarządzam:

- 1) Za drugi okres szkolenia podoficerów i szeregowców żandarmerji pełniących służbę czynną wojskową należy uważać w zrozumieniu postanowień § 1 powołanej uchwały Rady Ministrów — czas wykonywania praktycznej służby w plutonie względnie na posterunku żandarmerji.
- 2) Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 lutego 1934 roku.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 roku

w sprawie dodatku dla żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza w razie użycia jednostek Korpusu Ochrony Pogranicza dla zabezpieczenia porządku publicznego.

Na podstawie art. 8, ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się co następuje:

§ 1.

Żołnierzom, pełniącym służbę w Korpusie Ochrony Pogranicza wezwanym do pomocy władz cywilnych dla zabezpieczenia porządku publicznego przysługują należności przyznane żołnierzom wojska na zasadach określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 kwietnia 1919 r. o sposobie użycia wojska dla zabezpieczenia porządku publicznego (Dz. Pr. P. P. Nr. 76), przy uwzględnieniu zmiany wprowadzonej późniejszymi przepisami.

§ 2.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 r.

w sprawie dodatków podoficerów zawodowych Korpusu Ochrony Pogranicza, pełniących funkcję dowódców strażnic.

Na podstawie postanowień art. 8 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) postanawia się, co następuje:

§ 1.

Podoficerom zawodowym, pełniącym służbę w charakterze dowódców strażnic w Korpusie Ochrony Pogranicza przyznaje się dodatek miesięczny do uposażenia, wynoszący miesięcznie zł. 20,—. Dodatek ten wypłaca się wraz z uposażeniem za dany miesiąc.

§ 2.

Prawo do dodatku określonego w § 1 uchwały niniejszej powstaje z dniem pierwszym najbliższego miesiąca po dniu objęcia przez podoficera zawodowego funkcji dowódcy strażnicy.

§ 3.

Prawo do dodatku dla podoficera zawodowego, który pełnił funkcję dowódcy strażnicy, ustaje z dniem pierwszym najbliższego kalendarzowego miesiąca po dniu, w którym nastąpiło:

- a) zawieszenie w czynnościach służbowych lub osadzenie w areszcie śledczym,
- b) rozpoczęcie odbywania kary sądowej,
- c) przeniesienie ze stanowiska dowódcy strażnicy.

§ 4.

Do dodatku powyższego nie przysługuje prawo podoficerom zawodowym, pełniącym w zastępstwie funkcję dowódcy strażnicy przez okres krótszy niż dwa miesiące.

§ 5.

Podoficerowie zawodowi pozostający w leczeniu lub na urlopie w celu poratowania zdrowia, którzy przed przejściem do szpitala lub na urlop dla poratowania zdrowia otrzymywali dodatek dla dowódcy strażnicy — zatrzymują dodatek ten przez jeden miesiąc.

§ 6.

Wykonanie uchwały niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 7.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 r.

o pomocy lekarskiej dla żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza oraz ich rodzin.

Na podstawie art. 14, 28 ust. 1, art. 37 i art. 45 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) oraz art. 59 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 380 z roku 1931) zarządza się co następuje:

§ 1.

Żołnierzom, pełniącym służbę w Korpusie Ochrony Pogranicza oraz rodzinom żołnierzy zawod. i ofic. rezerwy powołanych do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych przysługuje pomoc lekarska w zakresie ustalonym dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej oraz ich rodzin.

§ 2.

Wykonanie uchwały niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

1917

Published by the American Medical Association, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.

1917

Subscription price, Five Dollars per Annum in Advance. Single Copies, Fifteen Cents.

Entered as Second-Class Matter, May 2, 1882.

Postage paid at Chicago, Ill.

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917.

Published by the American Medical Association, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.
Subscription price, Five Dollars per Annum in Advance. Single Copies, Fifteen Cents.
Entered as Second-Class Matter, May 2, 1882.
Postage paid at Chicago, Ill.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917.

Published by the American Medical Association, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.
Subscription price, Five Dollars per Annum in Advance. Single Copies, Fifteen Cents.
Entered as Second-Class Matter, May 2, 1882.
Postage paid at Chicago, Ill.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917.

Published by the American Medical Association, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.
Subscription price, Five Dollars per Annum in Advance. Single Copies, Fifteen Cents.
Entered as Second-Class Matter, May 2, 1882.
Postage paid at Chicago, Ill.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917.

Published by the American Medical Association, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.
Subscription price, Five Dollars per Annum in Advance. Single Copies, Fifteen Cents.
Entered as Second-Class Matter, May 2, 1882.
Postage paid at Chicago, Ill.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917.

SPOSÓB OBLICZANIA UPOSAŻENIA.

PRZYKŁADY.

A) Żołnierze zawodowi *)

1) Major samotny — dowódca bataljonu w Warszawie, który w dniu 1 stycznia 1934 r. pozostawał w szczeblu d VI grupy uposażenia:

a) uposażenie majora samotnego w/g tabeli A (art. 5) . . .	485 zł
b) dodatek wyrównawczy (art. 12 i wykonanie)	60 zł
c) dodatek służbowy w/g kategorii X A (art. 7 i wykonanie)	155 zł

Uposażenie tego majora wynosi: 700 zł

2) Kapitan samotny — dowódca kompanji w Katowicach, który w dniu 1 stycznia 1934 r. pozostawał w szczeblu b VII grupy uposażenia:

a) uposażenie kapitana samotnego w/g tabeli B (art. 5) . .	345,— zł
b) dodatek lokalny (art. 8 i wykonanie) (10% kwoty wykazanej pod a)	34,50 zł
c) dodatek służbowy według kategorii XII A (art. 7 i wykonanie)	105,— zł

Uposażenie tego kapitana wynosi: 484,50 zł

3) Major utrzymujący rodzinę — kierownik referatu Sztabu Głównego w Warszawie, który uzyskał stopień majora po dniu 1 lutego 1934 r. i który pozostawał jako kapitan w szczeblu f VII grupy uposażenia:

a) uposażenie majora utrzymującego rodzinę w/g tabeli A (art. 5)	560 zł
--	--------

(V) *) W przykładach dotyczących uposażenia żołnierzy zawodowych wymienione są artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska. (patrz dział I).

b) (1) dodatek wyrównawczy z tytułu pozostawania w dniu 1 stycznia 1934 r. w szczeblu f VII grupy uposażenia		110 zł
(2) różnica uzyskana wskutek awansu pomiędzy uposażeniem kapitana utrzymującego rodzinę i uposażeniem majora utrzymującego rodzinę w/g tabeli A (art. 5)		95 zł
pozostaje		15 zł
(3) dodatek wyrównawczy przysługujący po awansie (art. 12 i wykonanie)		15 zł
c) dodatek służbowy według kategorii IX B. (art. 7 i wykonanie)		175 zł
d) ekwiwalent pieniężny, zastępujący usługi ordynansa osobistego (art. 13 i wykonanie)		50 zł
Uposażenie tego majora wynosi:		800 zł
4) Porucznik utrzymujący rodzinę — referent Sztabu D. O. K. Nr. VI. we Lwowie, który w dniu 1 stycznia 1934 r. pozostawał w szczeblu e VIII grupy uposażenia:		
a) uposażenie porucznika utrzymującego rodzinę w/g tabeli B. (art. 5)		324 zł
b) dodatek wyrównawczy (art. 12 i wykonanie)		50 zł
c) dodatek służbowy według kategorii XII b (art. 7 i wykonanie)		105 zł
d) ekwiwalent pieniężny zastępujący usługi ordynansa osobistego (art. 13 i wykonanie)		40 zł
Uposażenie tego porucznika wynosi:		519 zł
5) Major samotny pilot I klasy — komendant bazy pułku lotniczego w Warszawie, który w dniu 1 stycznia 1934 r. pozostawał w szczeblu d VI grupy uposażenia:		
a) uposażenie majora samotnego w/g tabeli A (art. 5)		485 zł
b) dodatek wyrównawczy (art. 12 i wykonanie)		60 zł
c) dodatek służbowy według kategorii VII A. (art. 7 i wykonanie)		250 zł
d) dodatek aeronautyczny I kategorii w wysokości przewidzianej dla majora (art. 10 i wykonanie)		340 zł
Uposażenie tego majora wynosi:		1135 zł
6) Chorąży utrzymujący rodzinę — dowódca plutonu w Baranowiczach, który w dniu 1 stycznia 1934 r. pozostawał w szczeblu e IX grupy uposażenia:		
a) uposażenie chorążego utrzymującego rodzinę w/g tabeli B. (art. 5)		300 zł
b) dodatek wyrównawczy (art. 12 i wykonanie)		38 zł
c) dodatek służbowy według kategorii XIII A (art. 7 i wykonanie)		75 zł
Uposażenie tego chorążego wynosi:		413 zł

7) Plutonowy utrzymujący rodzinę (żonę i 4 dzieci), przynależny służbowo do formacji stacjonowanej w Krakowie, który w dniu 1 stycznia 1934 r. pozostawał w szczeblu c XII grupy uposażenia:

a) uposażenie plutonowego utrzymującego rodzinę w/g tabeli B. (art. 5)	201 zł
b) dodatek wyrównawczy (art. 12 i wykonanie)	13 zł
c) dodatek służbowy (art. 7 i wykonanie)	20 zł
d) zasiłek dla utrzymujących liczniejszą rodzinę (art. 3 i wykonanie)	40 zł

Uposażenie tego plutonowego wynosi: 274 zł

B) Funkcjonariusze państwowi *)

8) Referendarz w VI grupie uposażenia w Warszawie:

a) uposażenie VI grupy (art. 2)	450 zł
b) dodatek lokalny (art. 4 i wykonanie)	65 zł

Uposażenie tego urzędnika wynosi: 515 zł

9) Niższy funkcjonariusz państwowy w XI grupie uposażenia w Gdyni:

a) uposażenie XI grupy (art. 2)	130 zł
b) dodatek lokalny (art. 4 i wykonanie)	15 zł

Uposażenie tego niższego funkcjonariusza państwowego wynosi: 145 zł

(V) *) W przykładach dotyczących uposażenia funkcjonariuszów państwowych wymienione są artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (patrz dział II).

1. The first of these is the fact that the
 2. second is the fact that the
 3. third is the fact that the
 4. fourth is the fact that the
 5. fifth is the fact that the
 6. sixth is the fact that the
 7. seventh is the fact that the
 8. eighth is the fact that the
 9. ninth is the fact that the
 10. tenth is the fact that the

THE RESULTS OF THE INVESTIGATION

1. The first of these is the fact that the
 2. second is the fact that the
 3. third is the fact that the
 4. fourth is the fact that the
 5. fifth is the fact that the
 6. sixth is the fact that the
 7. seventh is the fact that the
 8. eighth is the fact that the
 9. ninth is the fact that the
 10. tenth is the fact that the

37815/
2